

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jenn Bennett

NEREDEYSE ALEX

Jenn Bennett

NEREDEYSE ALEX

Çeviren: Neslin Gizem Efeoğlu

*Kaçanlar, kaçınanlar, saklananlar ve yan çizenler için.
Muhtemelen saklanmak için harika bir sebebiniz var.
Üzerinde çalışıp kendinizi bulmanız dileğiyle.*

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU ÖZEL MESAJLAR > ALEX > ARŞİV

@alex: Yıllık film festivalinin açılışı için yazın sahilde bedava gösterimi yapacak olan filmlerin programını açıkladılar. Bil bakalım hangi Hitchcock filmini gösteriyorlar? North By Northwest! *

@mink: Ciddi misin? Senden nefret ediyorum. Ama NxNW'ti geçen yıl sinemada izlemiştim, o yüzden...

@alex: O Sayılmaz. Sahilde izlemek daha havalı. Egzoz solumadığın bir araç sineması gibi. Ayrıca kim ayak parmakları kuma değerken Rushmore Dağı'ndaki bir kovalamacayı izlemek istemez ki? Bir fikrim var. Babana hazıranda onu ziyaret etmek istediğini söyle ve izlemeye birlikte gidelim.

@mink: Pek plaj kızı sayılmam, unuttun mu?

@alex: Hiç gerçek bir tanesine gitmedin ki. Doğu sahili plajları berbattır.

@mink: TÜM plajlar berbattır. *film festivali programına göz atar.* Ayrıca, eğer babamı ziyaret edecek OLSAYDIM, festivalin son haftasında gelip tüm Georges Méliès filmlerini görmeyi tercih ederdim. Gösterimi İÇ MEKÂNDAN OLANLARI. Yani: Kumsuz.

@alex: -----> ŞU AN ÇILDIRIYORUM. (Ciddi misin? Lütfen ciddi ol. Sonunda gerçek hayatta da tanışabilecek miyiz?)

@mink: Bilmiyorum.

@alex: Eğer ciddiyisen, gel ve benimle North by Northwest'i izle. Doğanın da istediği gibi, sahilde.

* Yönetmenliğini Ünlü gerilim filmi yönetmeni Alfred Hitchcock'un yaptığı, ülkemizde "Gizli Teşkilat" ismiyle yayınlanan 1959 yapımı bir gerilim filmidir.

@mink: Filmler açık havada izlenimeli ama olsun. Gölirsom North by Northwest gösteriminde sahilde buluşuruz.

@alex: Bu bir randevı!

@mink: Hoy, ağır ol bakalım. "Eğer" babamı ziyaret etmek için Kaliforniya'ya uçarsam dedim. Sadece hayal ediyorum. Muhtemelen asla gerçekleşmeyecek . . .

“Adını bildiğimi sanmıyorum.”
—Cary Grant, *Gizli Teşkilat* (1959)

1

Bu insanlardan herhangi biri olabilirdi.

Sonuçta, Alex’in nasıl görüldüğünü bilmiyordum. Gerçek adını bile bilmiyordum. Demek istediğim, aylardır internet üzerinden konuşuyorduk ve bu sayede onun hakkında önemli şeyleri öğrenmiştim. Zeki, tatlı ve eğlenceli biriydi, ayrıca ikimiz de 11. sınıfı yeni bitirmiştik. Aynı takıntıya sahiptik, eski filmler. İkimiz de yalnız olmayı seviyorduk.

Ortak noktalarımız sadece bunlar olsaydı şu anda çıldırıyor olmazdım. Ama Alex babamla aynı kasabada yaşıyordu ve bu da işleri... karmaşıktı.

Çünkü şu an Alex’in bölgesindeki Central Kaliforniya Havaalanı’nın yürüyen merdiveninde aşağı doğru inerken, ters yönde sürüklenen yabancıları izliyordum ve kafamın içinde dönen sonsuz sayıda olasılıkla savaşıyordum. Acaba

Alex'in boyu kısa mıydı? Uzun muydu? Yemek yerken yüksek sesle mi çiğnerdi ya da rahatsız edici lafları var mıydı? Herkesin içinde burnunu karıştırır mıydı? Kolları biyonik uzuvlarla değiştirmiş olabilir miydi? (Kendime Not: Bu önemli bir detay değil.)

Yani, evet. Gerçek hayattaki Alex'le tanışmak harika olabilirdi ama aynı zamanda büyük bir hayal kırıklığı da olabilirdi. Bu yüzden onun hakkında daha fazla bir şey bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Bakın, yüzleşmeler konusunda iyi değilim. Hiçbir zaman da olmadım, gerçekten. Şu anda yaptığım, yani on yedinci doğum günümünden bir hafta sonra babamla birlikte yaşamak için ülkenin öbür ucuna taşınmak, pek de cesur bir hareket sayılmazdı. Bu mükemmel bir kaçma hamlesiydi. İsmim Bailey Rydell ve ben bir kaçınma bağımlısıyım.

Annem, babamı Catlin Hukuk Bürosu'ndan Nate Catlin ile takas ettiğinde –kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki kendini böyle tanıtıyor– vaat ettiği onca şeye rağmen onun yerine babamla yaşamayı seçmiştim. Yeni kıyafetler, bana ait bir araba ve Avrupa seyahati. Cezbedici detaylardı elbette ama hiçbirisi önemli değildi. (Zaten hepsi lafta kaldı.) Annemle kalmıştım çünkü babam adına utanıyordum ve yeni ayrılık-sonrası hayatıyla yüzleşirken onunla uğraşmak zorunda kalma düşüncesi benim için çok fazlaydı. Onu umursamadığımdan değil. Aslında tam tersiydi.

Ama bir yılda çok şey değişti ve annemle Nate'in sürekli kavga etmeye başlamasıyla birlikte benim bu tablodan çıkma zamanım da geldi. Kaçınmanın olayı tam olarak şudur:

Hızlı karar verebilmeli ve her şey garipleşmeden önce ne zaman kaçacağınızı bilmelisiniz. Böylesi herkes için daha iyi, gerçekten. Taktiklerimi paylaşmayı severim.

Uçağım yarım saat önce inmişti ama bagaj teslim bölümünün arka tarafında olduğunu umduğum babamın beni beklediği noktaya ulaşmak için dolambaçlı bir rota izliyordum. Rahatsız edici durumlardan kaçınmayı sağlayan bir hamle: Onlar seni görmeden önce, onları gördüğünden emin ol. Beni korkak olmakla suçlamadan önce bir kez daha düşünmelisiniz. Bu kadar berbat halde olmak o kadar kolay bir şey değil. Planlama ve keskin refleksler gerektiriyor. Sinsi bir zihin. Annem harika bir yankesici olabileceğimi söylerdi çünkü daha “Cüzdanım nerede?” sorusu gelmeden ortadan hızla kaybolabilirdim. Artful Dodger*, tam olarak böyle biridir.

İşte babam orada. Kıdemli Artful Dodger. Dediğim gibi, onu görmeyeli bir yıl olmuştu ve eğimli vuran öğleden sonrası güneşinin yarattığı huzmenin altındaki siyah saçlı bu adam hatırladığımdan farklıydı. Daha iyi durumdaydı, elbette ama bu sürpriz değildi. Pazar geceleri yaptığımız görüntülü konuşmalar sırasında kollarını her gösterdiğinde, spor salonunda yarattığı yeni vücudu için onu kutlamıştım. Koyu renk saçlar da yeni değildi; Tanrı biliyor ya, kırklı yaşlarının sonuna gelmişken saçlarındaki beyazları boyaması konusunda onunla dalga geçmiştim.

Ama KALİFORNİYA DREAMERS tabelasının arkasına saklanıp onu gizlice incelerken, babamın olmasını beklemediğim tek durumda olduğunu fark ettim... mutluydu.

* Charles Dickens'ın Oliver Twist romanından bir karakterdir. Dodger yetenekli ve kurnaz bir yankesicidir.

Belki de bu çok acı verici olmayacaktı. Derin nefes aldım. Saklandığım yerden çıktığımda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Mink,” dedi, bana aptal ergen takma ismimle hitap ederek.

Gerçekten umurumda değildi; çünkü gerçek hayatta bana böyle seslenen tek kişi oydu ve bavullarının gelmesini bekleyen herkes, bize ilgi gösteremeyecek kadar kendi aileleriyle konuşmakla meşguldü. Ben ondan kaçamadan beni kendine çekti ve bana öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarımın çatladığını zannettim. İkimizin de gözleri biraz yaşarmıştı. Boğazımdaki yumruyu yutarken kendimi sakinleşmek için zorladım.

“Tanrım, Bailey,” dedi utangaç bir şekilde bana bakarak. “Gerçekten büyümüşsün.”

“Geekazoid* bilimkurgu fanatığı arkadaşlarının önünde seni daha genç gösterecekse beni kız kardeşin olarak tanıtabilirsin,” diyerek Forbidden Planet** tişörtündeki robotu işaret ettim ve ortamdaki garip havayı dağıtmaya çalıştım.

“Asla. Sen benim en büyük başarımınsın.”

Agh. Bu kadar kolayca etkilendiğim için utandım ve aklıma esprili bir cevap gelmedi. Sonunda birkaç kez iç çektim.

Uzun, platin sarısı ve Lana Turner dalgalarına sahip saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına doğru atarken parmakları titriyordu. “Burada olduğun için çok mutluyum. Kalacaksın, değil mi? Uçuş sırasında fikrini değiştirmedin?”

* Geek; bilim, teknik, bilgisayar, edebiyat gibi bir veya birden fazla konu üzerinde bilgili ve aşırı saplantılı olan, zeki, kültürlü, yetenekli ve entelektüel özelliklere sahip sıra dışı veya tuhaf kişi olarak adlandırılır. Geekazoid ifadesi ise geek olma özelliğini ön planda tutan kişiler için kullanılır.

** Yönetmenliğini Fred M. Wilcox’un yaptığı, 1956 yapımı bilimkurgu filmi.

“Evlilik dedikleri o MMA* dövüşüne isteyerek geri döneceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir.”

Etkileyici zaferini saklamak konusunda berbat bir iş çıkardığında gülümsemeden edemedim. Bana tekrardan sarıldığında bu artık bir sorun gibi gelmiyordu. Buluşmamızın en rahatsız edici kısmı bu şekilde bitmişti

“Hadi eşyalarını alalım. Uçuşundaki herkes kendininkileri aldı, bu yüzden seninkileri bulmak çok da zor olmamalı,” dedi tek kaşını kaldırarak bagaj bantlarını işaret ederken.

Tabii, bunu bilmeliydim. Bir kaçınma ustasından kaçamazsın.

Doğu Sahili tarafında büyüdüğüm için, Chicago’ya yaptığımız bir okul gezisini saymazsak daha batıya hiç gitmemiştim, parlak gün ışığının altında adım atmak ve masmavi gökyüzüne bakmak garip geliyordu. Orta Atlantik’teki yoğun ağaçlı tepeler ufuk çizgisini gölgelese bile burası dümdüz görünüyordu. O kadar düz ki; tüm Silikon Vadisi ufkunu çevreleyen dağ eteklerini görebiliyorum. San Jose’ye uçmuştum, yakınlarda olan ve havaalanı bulunan tek büyük şehirdi, bu yüzden babamın sahildeki yeni evine gitmek arabayla kırk beş dakika sürecekti. Üstü tamamen açılabilen, parlak mavi renkte eski Amerikan tip arabasını gördüğümde bu yolculuğun hiç de fena olmayacağını fark ettim.

Babam bir muhasebeciydi. Dünyanın en sıkıcı arabalarından birini kullanırdı. Kaliforniya bunu da değiştirmişti, sanırım. Başka neleri değiştirmişti acaba?

* Mixed Martial Arts (MMA): “Karışık Dövüş Sanatları” diğer mücadele sporlarında kullanılan ve çok geniş savunma, mücadele ve atak teknikleri içeren, tam temas mücadele ve savunma sporudur.

“Bu senin orta yaş krizi araban mı?” diye sordum bagajı açıp bavullarımı içine yerleştirirken.

Sırıttı. Kesinlikle öyleydi. “Hadi bin,” dedi telefonunun ekranına bakarak. “Ve lütfen annene feci bir uçak kazasında ölmediğini belirten bir mesaj at ki beni rahatsız etmeyi bıraksın.”

“Hay hay, Kaptan Pete.”

“Şapşal.”

“Ucube.”

Omzuyla beni dürttü, ben de onu dürttüm ve aynen bu şekilde, eski rutinimize geri döndük. Tanrıya şükür. Yeni (eski) arabası deri koruma spreyi kokuyordu ve döşemelere sıkıştırılmış muhasebe evrakları da olmadığı için oldukça lüks bir muamele gördüğümü söyleyebilirdim. O, çılgınca yüksek ses çıkaran motoru çalıştırırken ben de indiğimden beri ilk kez telefonumu açtım.

Annemden gelen mesaj sayısı: Dört. Havaalanı otoparkından çıkarken mümkün olabilecek en sade cevapları yazdım. Kararımın yarattığı şok yeni vuruyordu -kahretsın- tam olarak ülkenin öbür ucuna taşınmışım. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını hatırlattım. Ne de olsa, Nate LLC ve annemin bizi New Jersey’den Washington DC’ye taşınması sayesinde birkaç ay önce okul değiştirmiştik, bu da temelde DC’de geride bırakacak kayda değer bir arkadaş grubum olmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca babam gittiğinden beri gerçekten kimseyle çıkmamıştım, bu yüzden bir erkek arkadaş yatırımım da yoktu. Ama telefonumdaki acil olmayan durum bildirimlerini kontrol ettiğimde, film uygu-

lamasında Alex'ten gelen bir yanıt gördüm ve aynı şehirde olduğumuz için tekrardan gerildim.

@alex: Eskiden en iyi arkadaşın olan birinden nefret etmek yanlış mı? Lütfen beni onun cenazesinin planlamaktan vazgeçir. Yine.

Hızlıca cevap verdim.

@mink: Şehri terk edip yeni arkadaşlar edinmelisin. Temizlenecek daha az kan olur.

Çekincelerimi gözden geçirirsem, Alex'in burada olduğumdan haberi bile olmamasının oldukça heyecan verici olduğunu kabul edebilirdim. Kaldı ki, tam olarak nerede olduğumu da asla bilmemişti. Hâlâ New Jersey'de yaşadığımı sanıyordu çünkü DC'ye taşındığımızda profilimi değiştirmeye hiç zahmet etmemiştim.

Alex benden buraya gelip North By Northwest'i onunla izlememi ilk istediğinde ne yapacağımdan emin değildim. Kalbini kazanmaya çalıştığın bir kızla izlemek isteyeceğin türden bir film değildi, en azından çoğu kız için. Alfred Hitchcock'un en önemli filmlerinden biri olarak kabul edilen gerilim filminde Cary Grant ile Eva Marie Saint rol alıyordu ve yanlış kimlik tespiti sonrası yaşanan olaylar anlatılıyordu. Film sinema tarihinin en ikonik sahnelerinden biri olan, Cary Grant'in Rushmore Dağı'na kadar takip edilmesiyle New York'ta başlardı ve Batı'da biterdi. Ama şimdi ne zaman filmi tekrar izlemeyi düşünsem, kendimi baştan çıkarıcı Eva Marie Saint ve Alex'i de Cary Grant olarak hayal edi-

yordum ve birbirimizi neredeyse hiç tanımamamıza rağmen delicesine aşık oluyorduk. Ve elbette, bunun bir fantezi olduğunu biliyordum, gerçek hayatta çok daha tuhaf olabilirdi. Bu yüzden bir planım vardı: North by Northwest yazın film festivalinde gösterilmeden önce Alex'i gizlice takip etmek.

İyi bir plan olduğunu söyleyemezdin. Veya kolay olduğunu. Ama kâğıt üzerinde harika görünen ama gerçek hayatta hayallerimi yıkabilecek biriyle garip bir buluşma yaşamaktan daha iyiydi. Bu yüzden bunu Artful Dodger yöntemiyle, ikimizin de incinmeyeceği güvenli bir mesafeden yapacaktım. Yabancılarla ilgili çok deneyimim var. Bu yöntem en iyisi, güvenin bana.

“Bu o mu?” diye sordu babam.

Telefonumu hızlıca cebime koydum. “Kim?”

“Yüzünü görmediğin. Film tutkunu ruh eşin.”

Babama Alex hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştım. Demek istediğim, Alex'in bu bölgede yaşadığını biliyordu ve sonunda annem ve Nate'le daha fazla yaşayamayacağıma karar verdiğimde bu gerçeği şaka yollu bir şekilde buraya gelmem için bir motivasyon olarak da kullanmıştı.

“Cinayet işlemeye niyeti var,” dedim babama. “Yani muhtemelen bu gece onunla karanlık bir sokakta buluşacağım ve kaçak kamyonetine atlayacağım. Sorun olmaz, değil mi?”

Aramıza anlık bir gerilim dalgası yayıldı. Dört yıl önce ailemizin başına gelenlerden sonra böyle bir riski asla almayacağımı biliyordu. Ama bu geçmişte kalmıştı ve babamla ben artık tamamen gelecekle ilgileniyorduk. Önümüzde güneş ışığı ve palmiye ağaçlarından başka hiçbir şey yoktu.

“Eğer kamyoneti varsa, takip edilmesi zor olur,” dedi homurdanarak. Saçmalık. Şaka yaptığının farkında mıydı? “Gideceğimiz yerde herkesin kamyoneti var.”

“Ürpertici tacizci kamyonetleri mi?”

“Daha çok hippy kamyonetleri gibi. Göreceksin. Coronado Koyu farklı bir yer.”

Bana eyaletler arası yoldan -özür dilerim “otoyoldan”, buralarda bu şekilde söylüyorlarmış- neden ayrıldığımızı anlattı. Tarihi Kaliforniya bölgesinde yer alan Coronado Koyu, San Francisco ve Big Sur arasında yer alan hareketli bir turizm şehriydi. Yirmi bin nüfusu olmasına rağmen, iki katı kadar turist ağırlıyordu. Buraya üç şey için geliyorlardı: Kızılağaç Ormanı, özel çıplaklar plajı ve sörf.

Ah, evet: Kızılağaç Ormanı dedim.

Başka bir şey için daha geliyorlardı, birazdan yakından da göreceğimi düşününce mideme ağrılar giriyordu. Bunu düşünmekten kaçıyordum, En azından şimdilik. Çünkü şehir, babamın gönderdiği fotoğraflardan bile daha güzeldi. İnişli çıkışlı, selvi ağaçlarıyla kaplı yollar. İspanyol tarzında, kırmızı kiremit çatılı binalar. Uzakta görünen mor tepeli dağlar. Hemen sonra, kıvrımlı sahili kucaklayan iki şeritli, dolambaçlı bir yol olan Gold Avenue’ye ulaştık ve sonunda onu gördüm: Pasifik Okyanusu.

Alex haklıymış. Doğu sahili plajları berbatmış. Bu... nefes kesici.

“Çok mavi,” dedim kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek ama kumlarla buluşan berrak su için daha iyi bir tanım bulamıyordum. Arabadayken bile kokusunu ala-

biliyordum. Tuzlu ve temizdi, evdeki kaynamış metal gibi kokan iyotlu kumsalın aksine. Pencereyi aralamak isteme-me neden oluyordu.

“Sana söylemiştim, değil mi? Burası cennet,” dedi babam. “Artık her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum, Mink.”

Ona dönerek gülümsedim, haklı olabileceğine inanmak istiyordum. Sonra bir anda kafası ön cama doğru savruldu ve çığlık atarak durduk.

Öne doğru fırlayıp ellerimle ön panele tutunduğumda, emniyet kemeri yerine göğsümde bir metal çubuk varmış gibiydi. Ağzımda bir acı hissettim ve arkasından bakır tadı da geldi. Benden gelen fazlasıyla tiz bir gıcırtıya benzeyen dramatik çığlığın farkındaydım; kendi dilimi ısırمام dışın-da kimse zarar görmemişti, araba bile.

“İyi misin?” diye sordu babam.

Aşırı utanarak onu başımla onayladım ve dikkatimi neredeyse kaza yapmamıza neden olanlara verdim: Sokağın ortasındaki iki genç oğlana. İkisi de hindistancevizli bronzlaştırıcı yağ reklamından fırlamış gibiydi; güneşte açılmış saçlar, sörf şortu ve sıkı kaslar. Biri esmer, diğeri sarışındı. Ama sarışın olan çılgın gibi bağırırken arabanın kaportasını yumruklamaya başladı.

“Nereye gittiğine dikkat et, ahmak,” diye bağırdı, Abbey Road’a benzeyen bir yaya geçidinde ellerinde tahtalarıyla yürüyen birkaç sörfçüyü gösteren el yapımı tahta tabelayı işaret ederek. Üst kısmında şu yazıyordu: CORONADO KÖYÜ’NE HOŞ GELDİNİZ. Alt kısmında ise: NAZİK OLUN, SÖRFÇÜLERE YOL VERİN.

Hmm, bakalım, hayır. Bu tabela kesinlikle resmi değildi ve öyle olsa bile sokakta gerçek bir yaya geçidi yoktu ve bu nerdeyse beyaz saçlı gömleksiz çocuğun da elinde bir sörf tahtası yoktu. Ama bunları kesinlikle söylemezdim çünkü (A) 1950’lerin ev kadınları gibi çığlık atmıştım ve (B) bununla asla yüzleşmezdim. Özellikle de pis bir karavanın arkasında tüttürmüş gibi görünen bir oğlanla.

Kahverengi saçlı arkadaşı, karşıdan karşıya geçerken gömlek giyme nezaketine sahipti. Üstelik gülünç derecede yakışıklıydı (on puan) ve çılgın arkadaşını yoldan çekmeye çalışıyordu (yirmi puan). Ve bunu yaparken, yıpranmış tişörtünün kolundan bileğindeki parlak kırmızı saate doğru devam eden pembe yara izleri görünüyordu. Sanki Frankenstein uzun zaman önce kolunu geri almak istemiş gibiydi; belki de bu arkadaşını yoldan ilk çekişi değildi.

Arkamızdaki arabalar korna çalarken çocuk da benim kadar utanmış görünüyordu ve arkadaşını durdurmaya çalışırken elini kaldırıp, “Kusura bakma dostum,” dedi.

Babam kibarca el salladı ve tekrar gaza basmadan önce ikisi de toparlanana kadar bekledi. *Sümüklü böcekler aşkına, lütfen daha hızlı git.* Acıyan dilimi dişime bastırarak ısırduğım yeri kontrol ettim. Kafası uyuşturucudan uçmuş olan sarışın ahmak bağırmaya devam ederken rüzgârın vahşi, açık renk buklelerini savurduğu yaralı kollu çocuk bana bakıyordu. Bir saniyeliğine nefesimi tutup ona baktım ve sonra görüş alanımdan çıkıp gitti.

Karşı şeritte kısa süreliğine yanan kırmızı ve mavi ışıklara gözüm takıldı. Harika. Bu tür bir olay buralarda bir kaza

olarak mı kabul ediliyordu? Görünüşe göre değildi çünkü polis arabası bizi geçip gitmişti. Koltuğumda arkamı döndüğümde kolunda mor bandı olan kadın polisin elini dışarı çıkararak çocukları uyardığını gördüm.

“Sörfçüler,” dedi babam homurdanarak, sanki bu dünyanın en pis küfrüymüş gibi. Polis ve çocuklar altın sarısı kumsal boyunca gözden kaybolurken babamın cennet hakkındaki şeyleri abartmış olabileceğinden endişeleniyordum.

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > ARŞİV

@alex: Akşam meşgul müsün?

@mink: Sadece ödevim var.

@alex: Birlikte Big Lebowski'yi izler miyiz? İnternette bulabilirsin.

@mink: *şaşkın emoji* Sen de kimsin? Rastgele bir kulüp üyesi hesabını mı devraldı?

@alex: Bu İYİ BİR FİLM. Klasik Coen Kardeşler ve sen O Brother, Where Art Thou'yu severdin? Hadi ama... eğlenceli olacak. Sinema ukalası olma.

@mink: Ben sinema ukalası değilim. FİLM ukalasıyım.

@alex: Ve yine de senden hoşlanıyorum... Senin bu tatlı film tutkunuyla birlikte sahilde North by Northwest'i izlemek ve Kaliforniya'ya uçabilmek için aillene yalvaracak cesareti bulmanı beklerken, beni burada yalnız bırakma. Şu anda sana yavru köpek bakışları atıyorum.

@mink: Vay, ima mı seziyorum, biraz?

@alex: O kadar belli oldu mu? *sırıtan emoji* Hadi ama. İzle benimle. Bu akşam geç saate kadar çalışmam lazım.

@mink: İşyerinde film mi izliyorsun?

@alex: Çok yoğun değilken. İnan bana, hâlâ iş arkadaşımın -namı diğer yü-rüyen marijuana- daha iyi iş çıkarıyorum. İşyerine kafası ayık OLARAK geldiğini hiç sanmıyorum.

@mink: Ah, sizi sapkın Kaliforniyalılar. *kafa sallayan emoji*

@alex: O zaman randevumuzu ayarladık mı? Filmi izlerken ödevini de yapabilirsin. Hatta yardım da ederim. Başka ne bahanen olabilir? Hepsini çürüteyim: Giriş jeneriği sırasında saçını yıkayabilirsin, sen akşam yemeğini yedikten sonra izlemeye başlayabiliriz ve eğer erkek arkadaşın internet üzerinden biriyle film izlemenden hoşlanmıyorsa, o bir aptal ve ondan hemen ayrılmalısın. Şimdi ne diyorsun bakalım?

@mink: Peki, şanslı günündesin, eğer farklı bir film seçersen tabii. Saçım temiz, genellikle akşam yemeğini sekiz gibi yerim ve şu anda bekârim. Önemli bir detay olmasa da.

@alex: Hmm. Ben de. Önemli olmasa da . . .

“Herkesi engelledim. Kişisel algılama.”

—Anna Kendrick, *Mükemmel Saha* (2012)

2

Görüntülü sohbetlerimiz sırasında babamın kaldığı yeri görmüştüm ama bizzat deneyimlemek garipti. Bir kızılâğaç ormanıya çevrelenen sessiz, gölgeli bir sokakta gizlenmiş olan evin, alt katında bir taş şöminesi ve üst katında da iki küçük yatak odası vardı. Daha çok bir kulübe gibiydi. Eskiden turistlere kiralanıyormuş, yani kendi banyoma sahip olduğum için şanslı sayılırım.

Evin en havalı kısmı, ortasında büyüyen bir kızılçamın çevresine inşa edilmiş olan ve içinde hamağı bulunan, arkadaki verandaydı. Ancak, ne zaman o tarafa baksam heyecanımı yükselten asıl şey garaj yolunda duruyordu: Koltuğu leopar desenli, parlak turkuaz renginde eski bir Vespa scooter.

Scooter.

Bana ait.

Ben bir scooter üzerinde.

Neee?

Küçük motoru ve minik beyaz jantlı lastikleri saatte yalnızca kırk mil hıza çıkabiliyordu ancak 1960'ların düzeneği tamamen yenilenmişti.

Babam, onu ilk kez göstermek için beni dışarı çıkardığında gururla, "Bu senin kaçış aracın," demişti. "Bu yaz işe gitmek için bir şeye ihtiyacın olacağını düşündüm. Ayrıca sonbaharda okula giderken de kullanabilirsin. Özel bir ehliyete bile ihtiyacın yok."

"Bu harika," demiştim. Ve mükemmeldi. Ama çılgıncaydı. Dikkat çekeceğimden dolayı da endişeliydim.

"Kasabada bunlardan yüzlerce var," diye kendini savunmuştu. "Ya bunu ya da bir minibüs alacaktık ama sörf tahtalarını taşımaya gerek olmayacağından, bunun daha iyi olacağını düşündüm."

"Çok Artful Dodger'ca," diye itiraf ettim.

"Kendini *Roman Holiday* filmindeki Audrey Hepburn gibi hayal edebilirsin."

Tanrım, beni nasıl etkileyeceğinin gerçekten farkındaydı. O filmi onlarca kez izlemiştim ve bunu biliyordu. "Retro leopar desenli koltuğu da sevdim."

Ve uyumlu kaskı da. Bu nedenle, tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri olan *Bringing Up Baby*'den -Cary Grant ve Katharine Hepburn'ün, evcil bir leopar olan Baby'i sahiplenilen uyumsuz bir çifti canlandığı 1930 yapımı cıvıl cıvıl bir komedi- esinlenerek, scooterımın ismini Baby koydum. İsmine karar verdikten sonra ona bağlanmışım. Artık

geri dönüşü yoktu. O benimdi. Babam nasıl kullanacağını öğretti – akşam yemeğinden sonra sokakta milyonlarca kez bir aşağı bir yukarı gidip durdum – ve sonunda kendimi onunla birlikte şehirde dolaşmaya, cehenneme gitmeye, derin sulara dalmaya ya da karşıdan karşıya geçen uyuşturucu bağımlısı sörfçülerle yüzleşmeye hazır hissediyordum.

Babam ertesi gün çalışmak zorunda olduğu için özür diletti ama umurumda değildi. Günü, jetlag yüzünden verandadaki hamakta şekerleme yapmadığım zamanlar haricinde scooterımı sürerek geçirdim. Alex’e birkaç kez mesaj attım ama bu yaz ne yaptığımın illüzyonunu sürdürmek düşüncümünden çok daha zor oluyordu. Belki buraya alıştığımda biraz daha kolaylaşırdı.

Keyif günümünden ve babamla en sevdiğimiz masa oyunu The Settlers of Catan’ı oynadığımız bir geceden sonra, yeni keşfettiğim bağımsızlığımı test etmek zorunda kaldım. Burada yazın bir iş bulup bulamama konusunda çekincelerim vardı ama babam nüfuzunu kullanarak bir şeyler ayarlamıştı. DC’deyken bu sorun değil gibi gelmişti. Şimdi buradaydım ve bunu kabul ettiğim için de biraz pişmandım. Gerçi vazgeçmek için de çok geçti. Şikâyet ettiğimde babam, “Yaz sezonu kimseyi beklemez,” demişti neşeyle.

Babam işe giderken sabahın köründe beni uyandırmıştı ama sonrasında uyuyakaldım. Tekrar uyandığımda çoktan geç kalmıştım, bu yüzden hızlıca giyinip kapıdan dışarı fırladım. Buraya taşındığımdan beri en çok şaşırdığım şey sahilin tüm sabah boyunca sis altında olmasıydı. Kızılçamların üstüne serilmiş gri dantelli bir battaniye gibiydi ve güneş

onu yakıp yok edene kadar ortalığı serin tutuyordu. Tabii, sisin kendine has sessiz bir çekiciliği vardı ama şu an babamın ağaçlık mahallesinde bir scooter kullanmam gerekiyordu ve ağaçların parmak gibi sarkan dalları bu dünyada en çok sevdiğim şeyler değildi.

Gerginliğimin karnımda yarattığı Rusya büyüklüğünde bir düğüm ve kucağıma açtığım haritayla birlikte etraftaki sisle yüzleşirken Baby’i kasabaya doğru sürdüm. Babam zaten arabayla gelirken bana yolu göstermişti ama ben hâlâ her ‘dur’ işaretinde kafamda talimatları tekrar ediyordum. Daha saat dokuz bile olmamıştı, bu yüzden korkunç Gold Avenue’ya varana kadar sokakların çoğu boştu. Gideceğim yer bu virajlı, yoğun trafikli yoldan sadece birkaç blok ötedeydi ama iskelenin yanından geçmem gerekiyordu, (Dönme dolap, yüksek sesli müzik, minyatür golf sahası). Pancake Shack’te kahvaltı yaptıktan sonra sahile gitmek için yoldan geçen turistlere karşı dikkatli olmalıydım –bu arada h-a-r-i-k-a kokuyordu– ve AMAN TANRIM, tüm bu patenciler nerden çıkmıştı?

Tam strese bağlı bir tür beyin yorgunluğundan ölmek üzereyken, iskelenin sonunda sahil boyunca yükselen kayalıkların yanında bir tabela gördüm: THE CAVERN PALACE.

Yaz boyunca çalışacağım yer karşımdaydı.

El frenini sıkarak Baby’yi yavaşlattım ve çalışanların garaj yoluna doğru ilerledim. Sağ tarafta, uçurumun yanında bugün boş olan misafir otoparkına bağlanan ana yol vardı. Babamın söylediğine göre, yerlilerin deyimiyle “Cave” bu-

* (İng.): Mağara

gün eğitim ve dezenfeksiyon çalışmaları için kapalıydı. O kadar kötü kokuyordu ki kokusunu buradan alabiliyordum. Yarın yaz sezonunun resmi başlangıcıydı, bu nedenle bugün yeni mevsimlik çalışanlar için oryantasyon günüydü. Bu beni de kapsıyordu.

Babam Cave'in bazı muhasebe işlerini yaptığından dolayı genel müdürünü tanıyordu. Bana işi bu şekilde ayarlamıştı. Aksi takdirde, New Jersey'de bir yaz boyunca yaptığım bebek bakıcılığından ve birkaç ay boyunca okul sonrası katıldığım hukuk eğitimlerini içeren sınırlı özgeçmişimden etkileneceklerinden şüpheliydim.

Ama bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Çünkü her ne kadar şu an Baby'nin 1960 yapımı güzel hız göstergesinin her yerine kusabilecek kadar gergin olsam da, aslında burada çalışacağım için biraz da heyecanlıyım. Müzeleri severdim. Fazlasıyla.

Cave hakkında internetten öğrendiklerim şunlardı: Vivian ve Jay Davenport; 1. Dünya Savaşı sırasında kumsal kaçamağı yapabilmek için San Francisco'dan gelerek bu mülkü satın almak istediklerinde, kayalıklardaki mağarada gizlenmiş on üç milyon dolar değerinde altın sikke bulmuşlar ve böylece zengin olmuşlardı. Eksantrik çift, buldukları serveti mağara girişinin hemen üzerinde, sahile konumlanmış yüz odalı bir malikâne inşa etmek için kullanmıştı ve içini de dünyanın dört bir yanına yaptıkları gezilerden topladıkları egzotik antikalarla, ilginç objelerle ve tuhaf eşyalarla doldurmuşlardı. 1920'lerde ve 30'larda, San Francisco'dan zengin insanları Hollywood yıldızlarıyla tanışmaları için

davet ettikleri çılgın, içkinin su gibi aktığı partiler vermişlerdi. 1950'lerin başında, Vivian intihar etmeden önce Jay'i vurup öldürdüğünde her şey bir trajediyle sona ermişti. Konak yirmi yıl boş kaldıktan sonra çocukları, evi turistik bir yer olarak halka açarak iyi bir amaçla kullanmaya karar vermişlerdi.

Tamam, yani evet, ev kesinlikle garipti ve tuhaf koleksiyonun yarısı gerçek değildi ama sözde içeride Hollywood'un Altın Çağı'ndan kalma koleksiyon değeri olan objeler vardı. Ve hey, burada çalışmak mahkeme belgelerini dosyalamaktan çok daha iyi olmalıydı.

Bir sıra çit, malikânenin bölümlerinin arasında kalan, çalışanların bulunduğu bölümü gizliyordu. Baby'i, hiçbir şeye çarpmadan başka bir scooterın yanındaki boşluğa park etmeyi başardım –aferin bana!– ve ardından denge ayağını açıp olduğu yere sabitlemek için de arka lastiğin içinden zincir geçirerek kilitledim. Kaskımı da koltuğun altındaki kilitli kutuya yerleştirdiğimde artık gitmek için hazırdım.

Oryantasyon için ne giymem gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden üzerimde 1950'lerden kalma vintage bir yazlık elbise ve ince bir hırka vardı. Lana Turner buklelerim bu yolculuktan sağ çıkmış gibi görünüyordu ve makyajım da hâlâ güzeldi. Ancak, parmak arası terlik ve şort giyen birkaç kişinin yan kapıdan içeri girdiğini gördüğümde kıyafetlerimin fazlasıyla aşırı olduğunu hissettim. Ama artık çok geçti, bu yüzden onları takip ettim.

Burası ofislerin ve dinlenme odasının olduğu bir arka koridor gibi görünüyordu. Kapıdan girince görünen podyumun

arkasında, sıkılmış bir kadın oturuyordu. İçeriye girerken takip ettiğim insanlar ortalıkta görünmüyordu ama başka bir kız podyumda duruyordu.

“İsim?” diye sordu sıkılmış kadın.

Kız minyon, benim yaşlarımda, koyu kahverengi tenli ve kısa siyah saçlıydı. O da benim gibi aşırı giyinmişti, bu yüzden kendimi biraz daha iyi hissettim. “Grace Achebe,” dedi hayatımda duyduğum en ince ve tiz sesle. Baskın bir İngiliz aksanı vardı. Sesi o kadar kısıktı ki podyumun arkasındaki kadın ona ismini tekrarlattı. İki kere.

Sonunda listeden kontrol edildi ve eline işe alım evraklarının bulunduğu klasörü verildikten sonra dinlenme odasına geçmesi söylendi. Sıra bana geldiğinde de aynı muamele tekrarlandı. Zaten daha evrakları dolduran yirmiden fazla kişi var gibi görünüyordu. Boş masa olmadığı için Grace’in masasına oturdum.

“Sen de mi daha önce burada çalışmadın?” diye fısıldadı.

“Hayır. Yeniyim,” dedim ve sonrasında ekledim. “Şehirde.”

Dosyama baktı. “Hey. Aynı yaştayız Brightsea mi Oakdale mı? Yoksa özel mi?”

Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı. “Sonbaharda Brightsea’de başlayacağım.”

“İkiziz,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, başvurusundaki eğitim satırını işaret ederek. Yeni işe alınan biri daha geçtikten sonra, bu yer hakkında daha fazla bilgi vermeye başladı. “Her yaz yirmi beş kişiyi işe alıyorlar. İşin sıkıcı ama kolay olduğunu duydum. İskelede pembe pamuk şeker kusmuğunu temizlemekten daha iyidir.”

Buna hayır diyemezdik. Ana başvuru formunu zaten internetten doldurmuştum ama bize bir el kitabı ve imzalamamız için bir sürü başka garip form da vermişlerdi. Gizlilik sözleşmeleri. Bildirimsiz uyuşturucu testi izni. Garip pornolar izlemek için müze Wi-Fi'ını kullanmayacağına dair güvence vermek. Üniforma çalmakla ilgili uyarılar.

Grace de benim kadar şaşkındı.

“Rekabet Kuralları mı?” diye mırıldandı, imzalamamız gereken bir şeye bakarak. Buradaki işimize son verdikten sonra üç ay boyunca Coronado Koyu’nun altmış mil yakınında benzer bir işe girmemeye söz veriyorduk. “Benzer bir iş derken neyi kastediyorlar? Bu yasal bir şey mi?”

“Muhtemelen hayır,” diye fısıldadım, Nate LLC’nin sanki annem de bir avukat değilmiş gibi sürekli olarak ona yasal tavsiyelerde bulunduğunu düşünerek.

Grace güzel İngiliz aksanıyla, kaşlarını havaya kaldırarak forma belirsiz, dalgalı bir karalama yaptı. “Pe-ee-kii, bu da yasal olarak benim imzam değil,” dedi. “Ve bana yeterince para vermezlerse, dosdoğru altmış mil içindeki en yakın mağara konağına giderim.”

O kadar yüksek sesle gülmek istememiştim ama herkes bize baktı, bu yüzden kıkırdamayı çabucak kestik ve evrak işlerini bitirdik. Teslim ettikten sonra ikimize de birer dolap ve hayatımda gördüğüm en çirkin yelekler verildi. Çürümüş balkabağı rengindelerdi. Oryantasyon sırasında giymek zorunda değildik ama şu yaka kartlarını takmak zorundaydık: Merhaba, benim adım... yazan kartlardan. Herkes yakasına iğneledikten sonra çelik bir kapıdan (gülümsememiz gerek-

tiğini hatırlatan bir tabela eşliğinde) çıkarak çalışan salonunun aşağısında bulunan ana lobiye doğru yönlendirildik.

Çok büyüktü ve hepimiz boynumuzu uzatmış etrafı incelerken ayak seslerimiz kaya kaplı duvarlardan yankılanıyordu. Mağaranın girişi lobinin arka tarafındaydı ve tüm sarkıtlarla dikitler ürpertici etkiyi artıran turuncu ışıklarla aydınlatılmıştı. Dairesel olarak yapılmış karşılama masasının, 1890'ların Londra'sından taşınmış gibi görünen bir hediyelik eşya dükkânının ve The Brady Bunch setinden çalınmış olabilecek kanepelerle dolu eski bir oturma alanının yanından geçerek geniş lobiden çıktık... hepsi çirkin yeleklerimizin rengindeydi. Bunun bir tema olduğunu sezdim.

Orta yaşlı bir adam, "Günaydın, sezonluk yeni işe alınanlar," dedi. O da balkabağı rengindeki yeleği giyiyordu ve her yerinde Cavern Palace logosunun basılı olduğu bir kravat takıyordu. Acaba bu erkek çalışanlar için zorunlu muydu yoksa çalışan indirimiyle hediyelik eşya dükkânından mı almıştı diye merak ettim. "Ben müze kat amiri Bay Cavadini. Hepinize bir ekip lideri atanacak olsa da onlar da bana rapor veriyor. Programları yapan ve zaman çizelgelerinizi onaylayan kişi benim. Yani beni önümüzdeki üç ay boyunca etkilemek istediğiniz kişi olarak düşünebilirsiniz."

Bunu bir cenaze müdürünün heyecanıyla söylüyordu ve konuştuğu süre boyunca kaşlarını çatmayı başarıyordu ancak bunun nedeni koyu sarı saçlarının olması gerekenden daha çok önüne düşmesi olabilirdi, alnı olması gereken kısmın yarısını kaplamış gibi.

"Ne kadar acınası bir dangalak," dedi Grace, omzumun yanından gelen kısık sesiyle.

Vay canına. Tatlı küçük Grace'in ağzı biraz pisti. Ama haksız değildi. Bay Cavadini bize Cave'in tarihi ve her yıl yarım milyon ziyaretçiyi nasıl buraya çektikleri hakkında ders vermeye başladığında kendimi lobiyi incelerken ve atanabileceğim bölümleri araştırırken buldum. Karşılama bankosu, rehberli turlar bölümü, kayıp eşya bölümü, hediye dükkânı... Hangi pozisyonun mümkün olduğunca az sayıda huysuz misafirle uğraşmama izin vereceğini merak ediyordum. Başvurumda, "sahne arkası" ve "yalnız çalışma" tercihlerinin kutucuklarını işaretlemiştim.

Kafe masaları ikinci kattaki açık balkonda yer alıyordu ve ciddi anlamda yemek servisi bölümüne sıkışıp kalmamayı umuyordum. Üstelik kafede çalışırsam tüm gün sadece tavandan sarkan bir korsan gemisinin gerçek boyutlu bir reproduksiyonuna değil, aynı zamanda söz konusu gemiye saldıran deniz canavarının iskeletine de bakmak zorunda kalacaktım. Bu, Davenports'ların tuhaflıklar koleksiyonunun "gerçek olmayan" bölümünde dosyalanabilirdi.

Gözlerim bir hareketliliğe takıldı. Korsan gemisinin etrafından kıvrılan kaya merdiveninden, siyah üniformalı iki güvenlik görevlisi iniyordu. Gördüklerime inanamayarak gözlerimi kıstım. Bu kasaba ne kadar küçük olabilirdi? Çünkü o görevlilerden biri dün kafası iyi olan arkadaşını yoldan çeken koyu renk saçlı çocuktü. Evet, kesinlikle oydu: Kolumunda Frankenstein izleri olan seksi sörfçü çocuk.

Panik sayacım harekete geçti.

"Ve şimdi," dedi Bay Cavadini. "İki takıma ayrılacak ve bir güvenlik görevlisiyle müzeyi gezeceksiniz. Bu taraftan,

rulo haline getirdiği ve yürürken bacağına vurduğu bir yığın kâğıt vardı. Ve dün fark etmemiştim ama hafif bir sakalı da vardı, seksi ve asi bir kötü çocuk havasına sahipti ama sıradan olamayacak kadar da bakımlı bir tipti. Ek olarak, sörfçü çocuk imajı için iyi olabilecek ancak güvenlik görevlisi imajı için oldukça uzun sayılabilecek dağınık bukleleriyle birlikte güneşten açılmış kahverengi saçlara sahipti.

Bize yaklaştığında içimdeki kaçak bu durumdan hiç memnun değildi. Sakin olmaya çalışarak Grace'in arkasına saklandım. Ama benden bir karış daha kısaydı -ve ben sadece 1,65 boyundaydım- bu yüzden kendimi onun kısa saçlarının üzerinden doğrudan Porter'ın yüzüne bakarken buldum.

Tam önümüzde durdu ve katlanmış kâğıtları bir teleskop gibi kısa bir süre gözüne tuttu.

“Pekâlâ, tamam,” dedi tembel Kaliforniya tarzıyla ve yavaşça sırtıttı. “Sanırım şansım yaver gitti ve güzel olan gruba denk geldim. Merhaba Gracie.”

“Merhaba Porter,” dedi Grace utangaç bir gülümsemeyle.

Tamam, birbirlerini tanıyorlardı. Ona bu işin “sıkıcı ama kolay” olduğunu söyleyen kişinin Porter olup olmadığını merak ettim. Bunu neden umursadığımı bile bilmiyordum. Sanırım en fazla dün arabada olduğumu hatırlamasından endişeleniyordum. Umarım o korkakça ciyaklamamı duymamıştı.

“Kimler özel tura hazır?” diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

“Herkes aynı anda konuşmasın.” Kıvrılmış rulodaki kâğıtlardan birini çıkarıp -sayfada çalışan listesi olduğunu

gördüm– bacaklarıma bakarken bana uzattı. Beni mi kesiyordu? Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Keşke pantolon giyseydim.

Haritayı almaya çalıştığımda sıkıca tuttu ve ben de elinden çekmek zorunda kaldım. Kâğıdın köşesi yırtıldı. *Biraz çocukça değil miydi?* Ona pis bir bakış attığımda sadece gülümseyip yaklaştı “Bak sen,” dedi. “Dünkü gibi çığlık atmayacaksın, değil mi?”

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > ARŞİV

@alex: Hiç kendini sahtekâr gibi hissettin mi?

@mink: Ne demek istiyorsun?

@alex: Sanki okulda başka bir kişi, ailenin yanında başka biri ve arkadaş çevrende ise bambaşka biri olman gerekiyormuş gibi. Başkalarının beklentilerine göre yaşamaktan çok yoruluyorum ve bazen gerçekten kim olduğumu hatırlamaya çalıştığımda onu bulamıyorum bile.

@mink: Bu bana her gün oluyor. İnsanlarla pek iyi anlaşılamam.

@alex: Anlaşılamaz mısın? Bu şaşırtıcı oldu.

@mink: Utangaç falan değilim. Sadece . . . Tamam, bu kulağa garip gelecek ama zor durumda kalmak istemiyorum. Çünkü biri benimle konuşmaya başladığında; konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor ve bana mesela "Çikolata parçacıklı kurabiyeler hakkında ne düşünüyorsun?" gibi bir konuda fikrimi sorana kadar sorun olmuyor. Ve ben o kurabiyelerden nefret ediyorum.

@alex: Gerçekten mi?

@mink: Herkes sevmez, bilirsin. (Merak ettiysen ben pudra şekerli olanları seviyorum.) HER NEYSE, biri bana böyle bir şey sorduğunda gözlerimi kaçırıp ne söylememi beklediklerini görmek için yüz ifadelerini okumaya çalışıyorum ve en sonunda öylesine konuşuyorum. Yani sevmediğim halde çikolata parçacıklı kurabiyeleri sevdiğimi söylüyorum. Sonra kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum ve düşünüyorum da, bunu neden yapıyorum ki?

@alex: BUNU HER ZAMAN YAPIYORUM. Ama daha da kötüsü, her şey bittikten sonra çikolatalı kurabiyeleri sevip sevmediğimden bile emin olamıyorum.

@mink: Peki, seviyor musun?

@alex: Seviyorum. İçinde yulaf olmayan her kurabiyeye bayılırım.

@mink: Gördün mü? Kolay oldu. Gerçekte kim olduğunu bulman gerekirse, bana sorman yeterli. Ben senin gerçeklik kontrolün olablirim. Baskı veya beklenti olmadan.

@alex: Anlaştık. Senin için yüzde yüz gerçek, yulaftan nefret eden ben olacağım.

“Bana aşık falan olman benim suçum değil.”

—Lindsay Lohan, *Kötü Kızlar* (2004)

3

Porter, diğer grup uzaklaşırken haritaların geri kalanını dağıttı. Daha sonra itaatkâr bir şekilde onu lobinin karşı tarafına doğru, *JAY'IN BÖLÜMÜ* yazan kemerin altından geçerek takip ettik. Bu kısımda lobinin keskin ve soğuk havası yerini malikânenin sıcak havasına bırakmıştı.

Oryantasyonun zevk almam gereken kısmı tam olarak buydu sanırım ama Porter'ın beni tanımasından dolayı şok olduğum için çevreme dikkat edemiyordum. Geride durarak ondan uzaklaşmak istedim ama sadece on beş kişiydik ve Grace neşeyle kolumdan çekip beni grubun ön tarafına götürmeye çalışıyordu. Şimdi onun hemen arkasından yürüyorduk. O kadar yakındık ki muhtemelen bizim onun kışını kestiğimizi düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse oldukça hoştu.

Porter, trenlerle dolu bir misafir odasının ortasında durarak, “Jay’in Bölümü’nde, diğer adıyla dünyanın en büyük oyun odasında kırk iki tane oda var,” dedi. Tren tabelaları ve tren rayları. Kadife yastıklı, Victoria Dönemi’nden kalma birinci sınıf yolcu treni koltukları. Odanın arka tarafında Londra’dan getirilerek bara dönüştürülmüş eski moda bir bilet gişesi bile vardı.

Porter, “Sevgili çılgın milyonerimiz avlanmayı, kumar oynamayı, demiryollarını, içkiyi ve korsanları severdi,” dedi. “Özellikle de korsanları. Ama kim sevmez ki, değil mi?”

Tamam, yani çocuğun belli bir çekiciliği vardı. Benim de çekiciliğe karşı herhangi bir bağışıklığım yoktu. O konuşurken, video oyunu seslendiren bir aktöre ait gibi gelen alçak ve pürüzlü bir sesi olduğunu fark ettim, aynı zamanda hem rahat hem de kendini beğenmişti. Tanrım, bahse girerim kendiyle gurur duyuyordu.

Neden bize bu turu yaptırıyordu ki? Güvenlik görevlilerinin etrafta durduğunu ve pis ellerini tabloları değdikleri zaman serserilere bağırarak için beklemeleri gerektiğini düşünürdüm.

Bir sonraki bölgeye geçtiğimizde nedenini anladım.

“Burası kumar makineleri odası,” dedi konuşarak geriye doğru yürürken. Oda, oturup yüzlerce antika kumar makinesinden birini seçip oynayabileceğiniz tezgahlardan oluşan bir labirent gibiydi. Görünüşe göre daha nadir olanlar iplerin arkasındaydı.

Porter durdu. “Bu noktada kendinize şu soruyu soruyor olabilirsiniz: *Odalar isimlerini içinde bulunanlara göre mi*

alıyor? Ve buna cevabım evet. Müze sahipleri pek yaratıcı değiller -iş gücünü arttırmak söz konusu değilse tabii- ki bu durumda son derece yaratıcılar. Mesela benim işimi ele alalım. Güvenlik ekibi varken, sorun çıkaran misafirleri halletmesi için neden bir müşteri hizmetleri müdürüne para ödeyesiniz ki? Karşı konulmaz Bay Kadavra'yı kolayca bulabilirsiniz... Pardon Bay Cavadini'yi." -laf arasında kıs kıs güldü-, başka birinin yerine geçmeniz gerekebileceği için herkesin her işi yapabilmesini sever. Bu yüzden çok da rahat olmayın çünkü siz de birkaç hafta içinde yeni işe girenlere tur attırıyor halde olabilirsiniz. Size verdiğim haritayı ezberleseniz iyi olur, hem de hemen."

Ah. Harika. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Belki de Grace'in daha önce bahsettiği pamuk-şeker-kusmuk-temizleyicisi işine başvurmak için çok geç değildi.

Sonraki yarım saat boyunca Porter bizi bu kanattaki odalar arasında dolaştırdı. Odalar şunlarla doluydu: sahte mumyalar (Mumya Odası), Victoria Dönemi'nden kalma tuhaf tıbbi ekipmanlar (Tıbbi Ekipman Odası) ve duvar akvaryumları (Akvaryum Odası). Devasa bir sirk çadırının içinde sergilenen tuhaf bir şov bile vardı. Bu yer tüm duyularınıza yükleniyordu resmen ve her şey bir anda bulanıklaşıyordu; çünkü konağın yerleşiminde de herhangi bir düzen yoktu. Kıvrımlı koridorların içine gizli merdivenler ve şöminelerin arkasına gizli odalar saklanmıştı. Bir müze konuğu olsaydım ve boşa harcayacak birkaç saatim olsaydı çok heyecanlıyordum. Tam bir seyir ziyafetiydi. Ama tüm bunları ezberlemem gerektiğini bilmek? Hoş geldin baş ağrısı.

Birinci katın sonundaki labirent, çift yüksek tavanlı devasa, karanlık bir odaya açılıyordu. Duvarların hepsi sahte kaya ile kaplanmıştı ve tavana da LED yıldızlarla gece gökyüzü havası verilmişti. Doldurulmuş bufalolar ve dağ aslanları, parıldayan sahte bir kamp ateşinin ve Kızılderili çadırlarının etrafına yerleştirilmişti. Grubumuzun erkeklerinin yarısı ortamı keşfetmeye karar vermişti, beş yaşındaki küçük oğlanlar gibi. Etraf küflenmiş deri ve hayvan postu gibi kokuyordu, bu yüzden Grace'le sahte kamp ateşinin yanında beklemeyi tercih ettim.

Ne yazık ki, Porter da bize katıldı. Ve ben kaçamadan önce, isim etiketimi işaret etti. “Annen ve baban sen doğduğunda sirkclere falan mı takıntılılarmış ya da kremalı İrlanda viskine karşı özel bir ilgileri mi varmış?”

“Muhtemelen seninkilerin şarabı sevdiği kadar.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Bira demek istedin sanırım.”

“Her neyse.” Belki diğerleriyle birlikte çadırların olduğu tarafa gidebilirdim. Beni görmezden gelip yoluna devam edeceğini umarak odanın karşı tarafındaki bir şeye bakıyormuş gibi yaptım, düşük seviyeli bir kaçma yöntemiymi ama genellikle işe yarayan bir taktikti.

Ama bu sefer işe yaramadı. Porter konuşmaya devam etti. “Ve evet, ailem bana bir bira markasının ismini verdi. Bu ve Ale arasındaydı, yani...”

Grace, şakacı bir tavırla Porter'ın kolunu itti ve tiz İngiliz sesiyle onu azarladı. “Kapa çeneni, öyle bir şey yok. Onu dinleme Bailey. Ve isim meselelerine girmesine izin verme. Ortaokulun yarısı boyunca bana Grace ‘Achoo’ dedi... Ben beden dersinde onun kışını tekmeleyene kadar.”

“İşte o zaman bana gizlice âşık olduğunu anladım, Gracie, bu yüzden senin için üzüldüm ve sana izin verdim.” Grace gülerken Porter sırttı ve bu sırtıştan nefret ettim çünkü bu gerçekten hoş, erkeksi gülümsemeydi ve öyle olmamasını tercih ederdim.

Ancak Grace onun bu gücüne karşı bağışıkta tabii ki. Sadece gözlerini devirdi. Sonra benim hakkımda daha fazla bilgi vermeye gönüllü oldu. “Bailey şehre yeni geldi. Sonbaharda bizimle Brightsea’ye gidecek.”

“Öyle mi?” dedi Porter tek kaşını bana doğru kaldırarak. “Nerelisin?”

Bir an için, gerçekten nasıl cevap vereceğimi bulamadım. Neden olduğundan bile emin değildim ama beynim onun sorusuna karşı kilitlenmiş durumdaydı. Babamın hangi mahallede oturduğunu mu soruyordu, anlayamıyordum. Belki de DC diyerek geçmeliydim çünkü annem ve Nate’le yaşadığım yer orasıydı ama doğup büyüdüğüm New Jersey’di. Hemen cevap vermediğim için benimle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Bir cevap bekleyerek bakması beni daha da strese soktu.

“Muhtemelen Manhattan,” dedi sonunda bana bakarak. “Kıyafetlerine bakılırsa, bir *Mad Men* kokteyl partisine gidiyormuş gibi giyinmişsin. Öylece durup bir tahminde bulunmamı bekliyorsan, tahminim bu.”

Bu bir küçümseme miydi? Oryantasyon kıyafetinin şort ve parmak arası terlik olacağını nasıl bilebilirdim? Kimse bana söylememişti ki! “Hımm, hayır. Washington DC. Ve sanırım senin de yerel ünlü bir ailenin ya da onun gibi bir şeyin parçası olman gerekiyor?”

“Büyükbabam. Kasabada bir heykeli falan var.” dedi.
“Efsane olmak zor.”

“Tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandım sesimin tonuna engel olamayarak.

Bana gözlerini kısarak baktı ve sanki nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi sııttı. Birkaç uzun saniye birbirimize baktık ve aniden aşırı derecede rahatsız oldum. Ona bir şey söylediğime de pişman olmuşum. Bunların hiçbirisi ben değildim. Hem de hiç. Ben yabancılarla tartışmaya girmezdim. Bu adam nasıl sinirlerimi bu derece bozarak bana bunları söyletebilmişti? Sanki beni bilerek kışkırtmıştı. Belki de herkese bunu yapıyordu. Pekâlâ, ben olmaz dostum. Kendine başka bir kurban bul. Senin bu saçmalıklarından kurtulacağım.

O bana başka bir şey sormaya başladığında Grace araya girdi... Tanrıya şükür. “Peki, buradaki en iyi iş hangisi?” diye sordu Porter’a. “Ve onu nasıl alırım?”

Porter homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve yara izleri sahte kamp ateşi ışığında parladı. Belki Grace, bana Porter’ın yara izlerinin nasıl olduğunu söylerdi; kesinlikle kendisine sormazdım.

“En iyi iş benimki ve bunu alamazsın. Bir sonraki en iyi iş kafede çalışmak çünkü ana kadın hemen üstünde. En kötüsü bilet gişesi. İnan bana, bu boku istemezsin.”

“Neden?” diye sordum, kendimi koruma içgüdüm onunla etkileşime girmeme arzumu gölgede bırakmıştı. Çünkü burada kaçınmam gereken bir pozisyon varsa, bunu bilmem gerekiyordu.

Porter bana bir bakış attı ve ardından grubumuzdaki erkeklerin büyük çadırdan tek tek çıkmalarını, kaçırdığımız bir şakaya gülerek izledi. “Pangborn, her yaz karşılayabileceklerinden daha fazla sezonluk eleman işe aldıklarını söylüyor; çünkü en az beşinin ilk iki haftada işi bırakacağını biliyorlar ve bunlar her zaman bilet gişesinde çalışanlar oluyor.”

Grace, “Danışma daha kötü olacak gibi görünüyor,” dedi.

“İnan bana, değil. Ben hepsinde çalıştım. Şimdi bile, günümün yarısını bilet gişesinde, güvenlikle ilgisi olmayan sorunları çözmekle geçiriyorum. Berbat, hem de nasıl. Hey, ona dokunma.” Omzumun üzerinden parmağını bir bufalonun burnuna sokan birine seslendi ve başını sallayarak sessizce homurdandı. “Bu bir hafta bile kalamaz.”

Herkesin odayı keşfetmesi bittiğinde Porter bizi Vahşi Batı’dan ve kanadın geri kalanından geçirerek lobiye giden bir patikaya yönlendirdi. Burası boştu çünkü Pangborn’un grubunu geride bırakmıştık. Biz onları beklerken Porter hepimizi kayıp eşya bürosunun yanında bulunan bir panelin etrafına topladı ve kapakları açtı.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi. “Bu antika gibi görünebilir ancak müzenin ürünlerinden biri değil, şok edici! Bakın, uzun zaman önce insanlar kablolu telefon kullanırlardı. Ve bu müzede, 1990’ların güvenlik kameraları veya bilet gişesindeki hurda yazıcılar gibi birkaç nadir teknolojik gelişme örneği bulsanız da müzenin telefon sistemi bunlardan biri değil.”

Ahizeyi aldı ve yanındaki üç düğmeyi gösterdi. “Bunları kullanarak arama yapabilirsiniz ancak acil bir durum yoksa

muhtemelen kovulursunuz. Bu güzel antikayı kullanmanız için tek sebep interkom aramaları. ‘GÜVENLİK’ olarak işaretlenmiş bu yeşil düğmeye basıp tek başınıza halledemeyeceğiniz bir acil durum olduğunda beni arayabilirsiniz. Aynen şöyle.” Düğmeye bastığında kolundaki küçük bir radyo bip sesi çıkardı. “Gördünüz mü? Bu resmen sihir. O-o-o.”

Sonra kırmızı düğmeyi işaret etti. “Bu düğmeyle TÜÜÜM müzeye duyuru yapabilirsiniz,” dedi sanki bir kanyonun üzerinden geçer gibi bağırarak. “Bunu kullanmanın tek yolu, danışmada çalışmanız ve herkese müzenin kapandığını veya yandığını söylüyor olmanız. O yüzden bunu kullanmayın.”

“Sarı düğme ne işe yapıyor?” diye sordum. Demek istediğim, sanırım onunla iş hakkında konuşmaktan kaçınabileceğimi düşünmek aptalcaydı, değil mi? İhtiyacım olan bilgilere sahipti. Belki ben profesyonel davranırsam o da aynısını yapardı.

Beni işaret etti. “İyi soru, Baileys İrlanda Kreması. Sarı düğme lobiye özel bir hattır, gördünüz mü? L-O-B-İ. Ve çoğunlukla danışma tarafından, çocuklarını veya eşlerini kaybetmiş tembel aptallara çağrı yapmak için kullanılır.” Düğmeye bastığında görünmeyen hoparlörlerden hoş olmayan bir ses geldi. Porter alıcıyı bana uzattı. “Hadi, bir şey söyle süperstar.”

Başımı iki yana salladım. Asla olmazdı. Spot ışıklarını hiç sevmezdim. İşte şimdi sarı düğmeyi sorduğuma pişmandım.

O rahat sesiyle beni ikna etmeye çalışıyordu ama gözleri bana yüzde yüz meydan okuyordu, sanki bu bir tür yarışmaydı ve kimin önce pes edeceğini anlamaya çalışıyordu. “Hadi. Benden utanmana gerek yok parlak kız.”

Yine mi saçma lakaplar? Bunun sorunu neydi? Pekâlâ, hepsini unutabilirdi. İşte şimdi bu bir prensip meselesiydi. Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Hayır.”

Ahizeyi önümde sallayarak, “Sadece küçük bir interkom,” dedi.

Elini ittirdim. Tamam, belki biraz sert davranmış olabilirdim. Ama kesinlikle hak etmişti. Gerçekten sinirliydim.

Ve sinirli olan tek kişi ben değildim. Gözlerinde fırtınalı bakışlar belirdi, artık onun da bana kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Umurumda değildi. O benim patronum değildi ve söylediği şeyi yapmayacaktım.

Çenesi bir anlığına yana doğru eğildi. Sonra daha da yaklaştı ve sakın, küçümseyici bir sesle, “Bunun için uygun olduğuna emin misin? Çünkü interkomdan konuşmak iş tanımının bir parçası.”

“Ben...” Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kızgındım, utanıyordum ve yine o nereli olduğumu sorduğunda yaptığım gibi donup kalmıştım. Bir yanımda bu konuşmayı kesip kaçmak isterken bir yanımda Porter’ın karnına yumruk atmak istiyordu. Ama tek yapabildiğim ölü bir balık gibi dudaklarımı açıp kapayarak öylece durmaktı.

Bana karşı sabrını kaybetmesi beş saniyesini aldı. Bakışları arkamızdaki kalabalığa kaydı -benimle değil, onlarla konuşması gerektiğini anladığı andı bu- ve yüzünde utanca yakın bir ifade belirdi. Ya da belki bir anlığa ben öyle zannettim.

Ahizeyi ağzına doğru götürdü. “Test,” dediğinde sesi lobide yankılandı. “Adım Bailey ve görünüşe göre uyumsuz ayakkabıların yeni trend olduğu DC’den geliyorum.”

Birkaç kişi kıkırdadığında ayaklarıma baktım. Ve korkarım ki haklıydı. Aynı model babetlerimi giyiyordum: Biri siyah, biri lacivertti. Üç farklı renkte üç çiftim vardı, küçük ve rahat oldukları için el bagajıma bir çift koymuştum. Bu sabah elbisemi o kadar hızlı ütülemiştim ki onları kapıdan çıkmadan önce bakmadan giymiştim. BENİM SORUNUM NEYDİ?

Ve hepsinden önemlisi, şimdi Porter'ın bacaklarıma hiç bakmadığını anlamıştım. Bütün bu süre boyunca ayakkabılarıma bakıyordu.

Yanaklarım alev aldı. Bir su birikintisine dönüşmek ve yapışkan turuncu halının altına kayıp kaybolmak istiyordum. Şimdi bırakın esprili bir cevap vermeyi, ona bakamazdım bile. Aklım otomatik pilot moduna geçti ve tamamen durdu, tek duyabildiğim kulaklarımda zonklayan kendi nabzımdı. O kadar hissizdim ki, Pangborn gelip Porter'la grupları değiştirerek diğer kanadı gezebilmemiz için bizi yönlendirdiğinde en ufak bir rahatlama damlası bile hissetmedim.

Yemin ederim, o çocuğu bir daha görmesem bile yeterli olmayacaktı. Ve eğer hayat biraz olsun adilse, bana ondan ışık yılı kadar uzakta olabileceğim bir iş verilirdi. Her şeyi yapardım. Tuvaletleri temizlemek. Çöpü atmak. Hatta o saçma sapan telefonla anons bile yapabilirdim. Porter sinir bozucu Roth'la az temasım olacağı sürece, hepsini gülümseyerek yapabilirdim. Çünkü iş tanımlarından biri Bailey'nin Hallerine Gülmek gibi görünüyordu ve burada işler böyle gidecekse bir uçağa atlayıp annemle Nate'e dönmeyi tercih ederdim.

Alex'i düşündüm ve eğer eve gidip tüm bunları ona anlatabilirim kendimi ne kadar iyi hissedeceğimi. Kesinlikle anlayış gösterirdi. Ve anlatacak birine ihtiyacım vardı çünkü gerçekten bugünün daha da kötü bir hal alması mümkün müydü ki?

Tur sona erdiğinde ve Bay Cavadini'den programlarımızı aldığımızda bunun cevabını aldım: Evet, evet ve evet, kesinlikle olabilirdi.

Basılı programıma inanamayarak baktım. Bilet gişesine atanmıştım.

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > YENİ

@mink: Bugün yaz işime başladım. Korkunçtu. İşimden Mary Poppins'deki Dick Van Dyke'in sahte aksanından bile daha çok nefret ettim.

@alex: VAYY! Bu büyük bir nefret, patron! Geçen yaz olduğu gibi hâlâ annenle mi çalışıyorsun? Yoksa sormamalı mıyım? Bu Yasaklı Bölge'de olan bir konu muydu? Listeyi aklımdan kontrol ettiğimde orada göremiyorum.

@mink: Annemle değil. (Listede var ama bu sefer üstüne gelmeyeceğim. Liste biraz uzun.)

@alex: İstedğin zaman kısaltabilirsin. Söylemen yeter, hemen e-posta adresi-mi veririm. Hatta *sus işareti yapan emoji* gerçek adımı bile.

@mink: o.O

@alex: Tamam tamam. Bana korkunç, fena, gerçekten kötü olan gününden bahset. Patronun berbat mı?

@mink: Eh. Söylemek için çok erken. Berbat bir göreve atandım ve iş arkadaşlarımdan biri devasa bir bok çuvalı. Hayatımı çekilmez bir hale getirecek. Şimdiden görebiliyorum.

@alex: Sen de onu perişan et. Sen Mink'sin! Kükreyişini duyabiliyorum!

@mink: *öksüren emoji* *utangaç emoji* *kedi emojisi*

@alex: Korkma. O eziği yeneceksin. Erkekler aptaldır.

@mink: Kesinlikle doğru. Bu arada senin günün nasıldı?

@alex: Fena değildi. Artık yaz başladığı için tam zamanlı, iki iş rutinime geri döndüm. Genelde bütün aptallar benim iş arkadaşım olur ama bu sefer birkaçını sana göndermişler sanırım. Ayrıca, harika arkadaşım Mink'in bu yaz babasını ziyaret etmek için cesaretini toplayıp benimle film festivalinde North by Northwest'i izleyeceğine dair umudumu hâlâ koruyorum. Hitchcock'a nasıl karşı koyabilirsin ki? (Ve kendine film uzmanı diyorsun. Kanıtla!)

“Şövalyeliğe ne oldu? Sadece 80’lerin filmlerinde mi kaldı?”

—Emma Stone, *Easy A* (2010)

4

Eğitimimin geri kalanı çok bulanıktı. Babamın evine giden yolu nasıl bulacağımdan bile emin değildim. Tek bildiğim, Pete Rydell işten geldiğinde orada neden çalışamayacağıma dair sakince toparladığım nedenler listesiyle onu karşılayacağımdı... Büyük ihtimalle konuşma hızlıca değişerek ona lütfen-lütfen-lütfen bırakmama izin ver diye yalvarmamla bitecekti. Ama bunu yemedi. Pancake Shack’e başvuracağıma ve yememiz için ömür boyu her gün eve bedava krep getireceğime söz verdiğimde bile. “Bu sadece bir bilet gişesi Mink,” dedi. Yabancılardan para alma konusunda bu kadar çıldırmış olmam beni bile şaşırtmıştı. Ve Porter’a duyduğum nefreti haklı çıkarmaya çalıştığımda kaşlarından biri şüpheyile o kadar havaya kalktı ki bu haliyle bir sıcak hava balonunu şişirebilirdi. “Yaya geçidinde neredeyse çarptığımız çocuk mu?”

“Doğru hatırlıyorum, değil mi?” Kafası güzel olan arkadaşını hatırlıyordu. İpucunu yakalamıştı.

Sadece o değildi. Şimdi bu işi ayarlamak ve ipleri eline almak için ne kadar zahmete girdiğini, bu kadar erken bırakmanın benim için ne kadar kötü olacağı ve burada yaşamının o kadar ucuz olmadığı hakkında konuşuyordu –özellikle de anneminki gibi bir avukat maaşı almıyorken– ek olarak da Vespa’nın sigorta ödemelerine ve cep telefonu faturamın ödemelerine de destek olmam gerektiğini de ekledi.

“Bu senin için iyi olacak,” dedi daha yumuşak bir sesle omuzlarımı sıkarak. Üstünde 1980’lerin geeky bilimkurgu tişörtleri yerine uzun kollu gömleği ve kravatı olduğu için şu anda sorumlu bir yetişkin gibi görünüyordu. Ve onun bu kadar kararlı ve net olduğunu hiç hatırlamıyordum. Garipti ama bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Beni biraz duygulandırmıştı. “Biliyorum şu an bana inanmıyorsun ama göreceksin. Bazen sandığımızdan çok daha güçlü olduğumuzu anlamak için acı verici durumlara katlanmak zorunda kalırız.”

Ah. O çok ciddiye. Boşanma sonrası yaşadıklarından bahsettiğini biliyordum ve bu bana daha da rahatsız hissettiriyordu. Yenilmiş bir kız olarak derin bir nefes verdim ve yumuşak bir hareketle onun nazik babacan tutuşundan sıyrıldığım anda rahatladım.

Her şeyi mantıklı bir şekilde düşünmek için zamanım olduğunda, bütün bunların nereden çıktığını anladım... en azından teorik olarak. Cave’de çalışmam konusunda ısrar etmesinin amacı, kendi maaşımı kazanmam ve sorumlu ola-

bileceğimi ona göstermem içinse bir şekilde onu zorlamam gerekecekti. Porter Roth'u olabildiğince az görmenin bir yolunu bulabilirdim.

Kaçan biri olabilirdim ama sanırım vazgeçen biri değildim. Zaten sadece bir yaz işiydi, değil mi? Kendime söylediğim şey tam olarak buydu.

Ayrıca, düşünmem gereken başka şeyler vardı.

Ertesi sabah, babamın arabası kulağımın dibinde gürlerken Coronado Koyu'nun tekrardan haritasını çıkardım. Biraz dedektiflik yapma zamanıydı. Cave'de yarına kadar gerçek bir vardiyam yoktu bu yüzden hapis cezamı çekmeye başlamadan önce en azından bir günlük sürem vardı. Alex'e çoktan mesaj atmıştım ama henüz cevap vermemişti. Acaba gündüz çalıştığı için miydi? Okul zamanı, sadece okuldan sonra ve ara sıra da hafta sonları gündüz çalışırdı. Ama şimdi yaz olduğu için, hemen hemen her sabah günlük işine gittiğini ve daha sonra başka bir işte daha çalıştığını söylemişti.

Düşündükçe midem bulanıyordu.

Alex'in günlük işi hakkında bildiklerim şunlardı: Bir aile işleri olduğunu ve bundan nefret ettiğini biliyordum. Sahilde bir iş olduğunu biliyordum çünkü pencereden baktığında dalgaları görebildiğini söylemişti. Ayrıca bir tezgâhları olduğunu da biliyordum, yani açıkçası bu bir perakende işiydi. İskelede bir mağaza. Bu seçeneklerimi daraltabilirdi... Bilmiyorum, birkaç yüz mağazaya kadar falan mı? Ama onu yakalamama yardımcı olabilecek iki ayrıntı, ilk bahsettiğinde önemsiz görünenlerdi. Birincisi: Yakında bir churro arabası olduğu için tarçın kokusunun kendisini sürekli

acıktırdığından şikâyet ediyordu. İkincisi: Dükkânın dışında güneşlenen sokak kedisini besliyordu ve onu Sam-I-Am ismiyle çağırıyordu.

Çok bir şey sayılmazdı ama iyi bir başlangıçtı.

Haritayı inceledikten sonra scooter kaskımı takarak bir mil kadar uzaktaki Cavern Palace'ın karşısında kalan ana caddenin kuzey ucuna, Gold Avenue'ya doğru ilerledim. Sabah sisi arasında güneş yakıyordu, hava krep ve okyanus gibi kokuyordu. Plaj şimdiden insanlarla doluydu. Yerliler ve turistler, ucubeler ve inekler. Pikniğe giden karıncalar gibi iskeleyi dolduruyorlardı. Su yüzmek için fazla dalgalıydı ama bu insanların kumu battaniye ve havlularıyla kaplamasını engellemiyordu. Herkes güneşe tapmaya hazır gibiydi.

Plajları hiçbir zaman sevmemiştim. Ama iskelenin kuzey ucuna yakın tarafta park edecek bir yer bulduğumda, D vitamini yoksunu bacaklarımla kollarımı bebekler, kırılganlar ve çocuklar için üretilmiş mega süper hassas güneş kremi ile kapladığımda ve bikinili kızlar ve tropik desenli şörfçü şortları güruhu yanımdan gülerek geçip kuma doğru ilerlediğinde buradan biraz daha az nefret etmeyi başarabildim. Burada etkilemem gereken bir kişi bile yoktu. Yanlışlıkla çarpmaktan korkacağım kimse yoktu. Operasyon başarılıydı. İyi iş çıkarmıştım.

Buraya taşınmak istememin bir nedeni de buydu. Sadece babamı özlediğimden ya da annem ve Nate LLC'nin kavgalarından kaçmak, hatta Alex'le tanışma ihtimali bile için değildi. Garip bir şekilde, Alex hakkında fazla bir şey bil-

memem ya da tam tersi çok şey bilmem, taşınmak için ana teşviklerimden biriydi.

Annem boşanma avukatıydı. (Ah, ironi.) Dört yıl önce, ben on dört yaşındayken annem bir çiftin benim yaşlarımda olan kızının tam velayetini karısına veren bir dava almıştı. Terk edilen kocanın kafadan kontak olduğu da o zaman ortaya çıkmıştı. Annemden intikam almaya kararlı Greg Grumbacher adresimizi internetten bulmuştu. O zamanlar bizimkiler hâlâ birlikteydi. Sonra bir olay... yaşandı.

Adam çok uzun süre cezaevinde kaldı.

Neyse. Benimle yaşlı Greg arasında koca bir ülkenin olması beni rahatlatıyordu. Bu yüzden ailemiz sosyal medyada “gerçek profil” kullanmıyordu. Gerçek isimler yoktu. Fotoğraf yoktu. Mezun olunan okul veya işyeri belirtmek yoktu. Konum etiketleri veya zaman belirten gönderilerle yapılan havalı durum güncellemeleri yoktu. Mesela *Aman Tanrım, Stacey! Ayın 9'unda en sevdiğim kafede oturuyorum ve burada dünyanın en şirin elbisesini giyen bir kız var* gibi. Çünkü pisliğe bulaşmış insanlar seni bu şekilde takip ederdi, sana ve değer verdiğin insanlara kötü şeyler yapabilirlerdi.

Paranoyak olmamaya ve hayatımı mahvetmesine izin vermemeye çalışıyordum. Ve birinin izini sürmek isteyen herkes hasta değildi. Örneğin, şu anda yaptığım şey Alex'i bulmaya çalışmaktı. Ben Greg Grumbacher değildim. Niyetim farklıydı. Aradaki fark, Greg'in bizi incitmek istemesiyken benim tek istediğim Alex'in benim yaşımda, tercihen erkek olduğundan ve garip, şeytani deneyler için göz-bebeklerimi toplamaya çalışan bir sürüngen olmadığından

emin olmaktı. Bu takip değil, kapsamlı bir araştırmaydı. Bu gerçekten ikimizi de korumak içindi, hem beni hem Alex'i. Eğer birlikte olmamız gerekiyorsa ve o olmasını hayal ettiğim kişiye, o zaman her şey yolunda gidecekti. Harika olacaktı ve yaz sonunda ellerim onun üstündeyken sahildeki film festivalinde *North by Northwest*'i izlerken birbirimize deli gibi aşık olmuş olacaktık. Boş zamanımın çoğunu onun gerçek vücuduna neler yapacağımı hayal ederek geçiriyordum, şanslı çocuk.

Peki ya bu kapsamlı araştırmam kötü bir gerçeği ortaya çıkarırsa ve bu ilişki daha başlamadan sabun köpüğü gibi sönerse? O zaman gölgelerin içinde kaybolurdum ve kimse incinmezdi.

Gördünüz mü? İkimiz için uğraşıyordum.

Omuzlarım gevşedi, koyu camlı güneş gözlüklerimi taktım ve adım adım plaj tavşanları sürüsünü takip edip onlara iskeleye ulaşana kadar bir kalkan gibi kullandım. Onlar sahile yöneldiğinde ise ben de sol tarafa gittim.

İskele yarım mil kadar uzaklıktaydı. Merkezden iskeleye doğru devam eden yolun ortasında bir dönme dolap ve çiftleri yukarıda kayalıklara taşıyan bir telesiyej bulunuyordu. Ve etrafı oyun salonları, hız trenleri, oteller, restoranlar ve barlarla çevriliydi. Ortamın yarısı: Rahat Kaliforniya havası, patenciler, duvar boyama sanatı, çizgi roman mağazaları, organik çay, martılardı. Diğer yarısı ise: teneke hoparlörlerden gelen kötü 1980'ler müziği, saçma çocuk oyuncakları, cınlayan çanlar, ağlayan çocuklar, ucuz tişört mağazaları, taşan çöp kutuları.

Burayla ilgili hislerim ne olursa olsun, Alex'i bulmanın kolay olmayacağından şüpheleniyordum. Bu şüpheler, Midway bölgesinden uzaklaşıp iskelenin yakınındaki bir dizi perakende mağazasına yaklaştığımda (belki de burasıydı) ve dünden beri beni deli eden kokunun Pancake Shack değil, taze kızarmış hamur olduğunu fark ettiğimde daha da güçlendi. Çünkü yol boyunca yirmi otuz metrede bir Coronado Cove churro arabası bulunuyordu. Churros, kızartılmış ve tarçın veya tabelada yazdığı gibi çilekli şekerle batırılmış uzun Meksika çörek çubuklarıydı. Tanrının ayak izi gibi kokuyorlardı. Hiç gerçek bir churro yememiştim ama caddenin boyunca yürürken hayattan beklediğim her şeyden vazgeçmeye karar verdim: Alex'i bulmak, başka bir iş bulmak, hayatın anlamını bulmak. Yeter ki bana o kızarmış şekerli hamuru verin.

Ücreti nakit ödedikten sonra ganimetimi alıp gölge bir banka oturdum. Bu istediğim her şey ve daha fazlasıydı. Tüm hayatım boyunca neredeydi? Başarısız sabahım hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Parmak uçlarımdaki şekeri yalarken bankın yanındaki kaldırımda güneşlenen şişman, turuncu bir tekir kedi gördüm.

Hayır. Olabilir miydi?

Caddenin karşı tarafına baktım. Eski bir giyim mağazası, bir sörf mağazası -adını Porter'ın aptal büyükbabasından alan ya da almamış olan Penny Boards- tıbbi marihuana dükkânı ve bir tür kafe vardı. Kedi esnedi. Zırhımı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu. Alex'in sokak kedisine mi bakıyordum?

“Gel kedicik,” diye seslendim tatlı bir şekilde. “Sam-l-Am? Bu senin adın olamaz, değil mi? Tatlı çocuk?”

Kayıtsız bakışlarıyla sesime aldırmadı. Bir anlığına acaba öldü mü diye düşündüm, sonra yana yuvarlandı ve klasik kedi soğukkanlılığıyla beni görmezden geldi.

“Öğle yemeğin bu muydu?” dedi tiz bir İngiliz sesi.

Ödüm koptu. Başımı kaldırdığımda bana bakan arkadaş canlısı, tanıdık bir yüzle karşılaştım. İşyerinden Grace. Giydiği beyaz şort ve ince askılı üstle ışıltıya *GEREK YOK* diyordu.

“Hayatımda yediğim en lezzetli şeydi,” dedim. Gözlerini kısarak bana baktığında, “Ben New Jerseyliyim. Sahilde sadece sıkıcı keklerimiz var,” diye açıkladım.

“DC’den olduğunu sanıyordum.”

Umursamazca el salladım. “Uzun hikâye. DC’de sadece birkaç ay yaşadım. Orası annem ve kocasının olduğu yer. Babam Kaliforniya’da, Cal Poly’de üniversiteye gitti ve bir yıl önce batıya taşındı. Birkaç ay önce, onun yanına taşınmaya karar verdim ve şey... işte buradayım.”

“Babam bir laboratuvar teknisyeni. Nijeryalı,” dedi. “Hiç gitmedim ama Nijerya’dan ayrılıp Londra’ya gelmiş ve annemle tanışmış. Ben on yaşındayken buraya taşındık... yani yedi yıl önce? Gerçeği söylemek gerekirse, Noel için İngiltere’ye gidip gelmek dışında eyalet dışına sadece bir kez çıktım ve onda da sadece Nevada’ya gittik.”

“Eh. Çok şey kaçırmıyorsun,” diye şaka yaptım.

Çantasını omzunda yukarıya kaldırarak bir an beni inceledi. “Biliyor musun, gerçekten New Jersey aksanın yok ama sanki Doğu Sahili tarafındanmışsın gibi geliyor.”

“Aslında senin de Kaliforniya aksanının yok ama İngiliz Tinker Bell gibi konuşuyorsun.”

Küçük bir kahkaha attı.

Gülümsedim. “Her neyse, bu benim ilk tatlımdı ama son olmayacak. Müzede çalışmayı bırakıp churro arabası sahibi olmayı planlıyorum. Bu yüzden yarın bilet gişesinde beni görmezsen Bay Cavadini’ye selamlarımı ilet.”

“Olamaz,” diye ciyakladı, gerçekten paniklemiş görünürek. “Beni bilet gişesinde yalnız bırakma. Bana geleceğine söz ver. Porter, üç kişinin zaten istifa ettiğini söyledi. Yarın öğleden sonra çalışacak sadece biz varız.”

Aniden, churro’um midemin içinde hareketlenmeye karar verdi. “Sen ve Porter kesinlikle arkadaşsınız.” Bu konuda çok huysuz olmak istemesem de elimde değildi.

Omuz silkti. “Yıllardır arkadaşız. O kadar kötü değildir. Sen karşılık verene kadar seni acımasızca kızdırır. Sınırlarını test eder. Ayrıca çok şey yaşadı, bu yüzden sanırım onu biraz alttan alıyorum.”

“Ne gibi? Dünyaca ünlü dedesi çok fazla sörf kupası mı kazandı? Kasabada aile üyelerinin heykellerini görmek biraz sıkıcı olmalı.”

Grace bir an bana baktı. “Olanlardan haberin yok mu?”

Ona bakmaya devam ettim. Açıkçası, bilmiyordum. “Ne?”

“Ailelerini bilmiyor musun?” dedi inanamayarak.

Dün gece eve geldiğimde Porter’ın ailesini internetten araştırma zahmetine girmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Gerçek şu ki, ona çok kızgındım, umurumda değildi. Hâlâ da öyleydim, gerçekten. “Sporla pek ilgili değilim,”

dedim özür dileyerek ama dürüst olmak gerekirse sörfün spor mu, hobi mi, yoksa sanat mı olduğundan bile emin değildim. İnsanlar tahtaların üstüne çıkarlardı ve dalgalara atarlardı ama bu olimpik bir şey miydi, ya da neydi? Hiç bilgim yoktu.

“Babası da profesyonel bir sörfçüydü,” dedi, bunu bilmediğime gerçekten inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Dedesi öldü, sonra babası... oldukça korkunçtu. Porter’ın yaralarını fark etmedin mi?”

Ona gördüğümü ama o sırada iş arkadaşlarımdan önünde küçük düşürülmekle çok meşgul olduğumu söylemeye çalıştım ama Grace’in dikkati çoktan dağılmıştı. Sokaktaki bir mağazadan biri onu çağırıyordu.

“Gitmeliyim,” diye araya girdi tiz sesiyle. “Lütfen yarı orada ol.”

“Olacağım,” diye söz verdim. Gerçekten başka bir seçeneğim de yoktu.

“Bu arada,” dedi yüzünde kurnaz bir gülümsemeye arkasını dönüp turuncu tekiri işaret ederek. “Bu kedi sana cevap vermiyor çünkü o bir dişi.”

Kalbim sıkıştı. Yanlış kedi.

Eh, daha yazın başlangıcıydı ve ben sabırlı bir kızdım. Kaldırımdaki her churro arabasından tatlı yemek zorunda kalsam ve cehenneme ya da güneş çarpmasına uğrasam bile Alex’i *North by Northwest*’den önce bulacaktım.

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > YENİ

@mink: Bil bakalım bugün bana kargoyla ne geldi? Philadelphia Story'nin yepyeni bir kopyası.

@alex: Güzel! O filmi severim. Bir kopyasını bulabilirsem bir ara birlikte izlemeliyiz.

@mink: Kesinlikle. En sevdiğim Cary Grant/Katharine Hepburn filmlerinden biri!

@alex: Pekâlâ, bir başka iyi haber de gangster filmlerini çok SEVDİĞİNİ bildiğimden [alay ediyorum], sana içinde Alex isminin geçtiği sahneler olan bir sürü Godfather ekran görüntüsü gönderdim, senin için filmi güzelleştirebilir.

@mink: Şu an tam olarak onlara bakıyorum. Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

@alex: Sadece sen de öyle düşündüğünde.

@mink: Portakal suyumun gülmekten burnumdan gelmesine neden oldun.

@alex: Tek istediğim buydu Mink.

@mink: Hayallerin gerçeğe sandığından daha da yakın olabilir. . .

“Buralarda ucuz bir şey bulamazsın!”

—Lana Turner, *The Postman Always Rings Twice* (1946)

5

Cave'deki ilk gerçek vardiyam ertesi gün öğlen başladı ve sıkışık park yerini gördüğümde neredeyse Vespa'yı geri çevirip babamın evine dönecektim. Ama Grace beni hemen fark etti. Çalışan girişinde elini sallayarak beni bekliyordu ve şimdi benim de kendi sonuma doğru yürümekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. İçeri girdik ve eşyalarımızı tahsis edilen dolaplarımıza yerleştirip turuncu yeleklerimizi giydik.

Lanet olsun, bu cidden gerçekleşiyordu.

Bay Cavadini ve sivri sarı saçları, elindeki panosuyla birlikte dinlenme odasında bizi karşıladı. “Sen...?”

“Bailey Rydell,” dedim. Sadece bir gün olmuştu ve şimdiden unutmuştu.

“Grace Achebe.”

“Ne dedin?” dedi, onu duymak için biraz daha yaklaşıarak. Gözlerindeki kızgınlık had safhadayken, “ACH-E-BE,” diye heceledi Grace.

“Evet, evet,” diye mırıldandı, sanki başından beri biliyor-muş gibi. Bize plastik yaka kartlarımızı uzattı. Adımın yazılı olduğu etiket yamuk yapıştırılmıştı. Kötü bir alâmet gibiydi. “Evet hanımlar. Görevli amiriniz Carol. Şu anda kafede bir sorunla ilgileniyor. Bilet gişesindeki sabah vardiyası üç dakika sonra bitiyor, bu yüzden acele etmemiz gerek. Oraya çıkıp biraz sihir yapmaya hazır mısınız?”

Grace ve ben öylece ona baktık.

Hiçbir duygu belirtisi olmadan, “Müthiş,” dedi ve ardından bizi kapıdan dışarı, çalışanların olduğu koridora doğru itirdi. “Genellikle yaptığınız ilk şey güvenliğe gitmektir.” -karşı tarafı işaret ediyordu- “Tıpkı size eğitimde gösterdiğimiz gibi, devraldığınız kasayı saymak için. Ama bugün zaman yok. Görev başındaki amirin hiçbir şey çalmadığına veya kasa sayımını bozmadığına güvenmeniz gerekecek çünkü çaldıysa sizin maaşınızdan kesilir...”

Donup kaldım. Önce Grace konuştu. “Bekle, ne dedin?”

“Haydi, şimdi,” dedi Bay Cavadini, beni ileriye doğru iterek. “İki dakika. Acele edin. Güvenlik, sizi hazırlamak ve sorularınızı yanıtlamak için sizinle bilet gişesinde buluşacak. Bir hafta dayanırsanız, size kabinin anahtarını vermeyi düşünüyoruz. Aksi takdirde, kabin otomatik olarak kilitlendiği için içeri girmek için kapıyı çalmanız gerekecek. İyi şanslar ve gülümsemeyi unutmayın.”

Ve bundan sonra bizi lobiye yönlendirerek terk etti.

Oryantasyon sırasında müze boştu. Şimdiyse öyle değildi. Müşteriler devasa boşlukta ayaklarını sürüyerek iki bölüme doğru ilerlerken kayalık mağara duvarlarının etrafında yüzlerce ses yankılanıyordu. Üst kattaki kafe tıklım tıklımdı. İnsanlar kıvrımlı merdivenlerde oturup sandviç yiyor, yüzen korsan gemisinin altında cep telefonlarıyla konuşuyorlardı. Çok. Fazla. İnsan.

Ama gerçekten gördüğüm tek kişi bilet gişelerinin karşısında duruyordu.

Porter Roth. Güzel vücut. Dağınık bukleler. Ukala bir gülümseme.

Baş düşmanım.

Gözleri benimkilerle buluştu. Sonra bakışları ayaklarıma kaydı. Ayakkabılarımdan aynı olup olmadığını kontrol ediyordu. Öyle olduklarını bilmeme rağmen yine de o kontrol ettikten sonra onları çıkarıp onun koca, şişko kafasına vurmak istedim.

Ama bu konuda tek kelime bile etmedi. Sadece, “Kızlar,” dedi ve ona yaklaştığımızda başını salladı. Belki de bu kez geçen seferki kadar kötü olmayacaktı. Bir eliyle iki tane kapalı kasayı dengeleyerek bize doğru dönmeden önce bilet gişesinin arka kapısına dört kez hızlı hızlı vurdu. “Elinize sıcak para geçmesinin heyecanına hazır mısınız?”

Kabinin kapısı kayarak açıldı. Porter gişeye girip para çekmecelerini değiştirirken Grace ve ben de, sanki şeytanın yatak odasına girmiş ve yaşamları boyunca onları yaralayacak, ağza alınmayacak ahlaksız davranışlar görmüşler gibi gözleri irice açılmış iki yeni gişe elemanının terlerini

silişlerini izleyerek sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir süre boyunca öylece bekledik.

İşte şimdi gerçekten gerilmeye başlamıştım.

Porter sinirlendi. Kolundaki telsize uygunsuz bir şey söyledi ve bir an için Bay Cavadini'yi mi azarlıyor diye merak ettim ama sonra diğer güvenlik görevlisi olan -Bay Pangborn- göründü. Üzgün görünüyordu. Ve bu işi yapmak içi fazlasıyla yorgundu. “Üzgünüm, üzgünüm,” dedi nefes nefese.

Porter uzun bir iç çekip başını salladı. Artık daha az kızgın ama daha da çok bıkkındı. “Onlara kasaya kadar eşlik et ve Carol kafeden gelene kadar kasalarını saymalarını izle.” Bize doğru döndü ve ıslık çalarak başparmağıyla kabinin içini gösterdi. “Siz ikiniz, içeri.”

“Saçmalık,” diye mırıldandı Grace. “Biletleme programını nasıl çalıştıracığımı hatırlamıyorum!”

Porter, “Bunu uykunda bile yapabilirsin, Gracie,” diye onu cesaretlendirmeye çalıştı. Bir anlığına, beni tüm personelin önünde küçük düşüren çocuğa değil de neredeyse iyi birine benzemişti. Bu bir illüzyon dedim kendi kendime.

Kabin küçüktü. Gerçekten küçücüktü. Ve kokuyordu. Hem de çok kötü. İki döner tabure, bilgisayarın bulunduğu bir tezgâh ve altında biletlerin basıldığı antika yazıcının bulunduğu bir raf vardı. Kapı tam arkamızdaydı ve üçüncü bir kişinin -Porter'dan çok daha küçük birinin-, arkamızda durup yönlendirmesi için zar zor yer vardı. Önümüzde ise sütunların arasında sıralanmış bir dizi insandan bizi ayıran parmak izleriyle kaplı bir cam vardı. Ve çok fazla insan. Bu gecikmeden memnun değillerdi.

Penceremin önünde duran adam dört derken aynı zamanda dört parmağını havaya kaldırarak benim aptal bir kız olmam hakkında kötü şeyler söylüyordu. Churro arabası gidecek gözümde daha iyi görünüyordu.

Porter yüzümün yanında, biraz fazla yakından, "Yeşil açık, kırmızı kapalı demektir," dedi. Dağınık saçlarının omzuma değdiği yerde, istenmeyen bir titreme kolumdan aşağı doğru yayıldı. Okyanus suyu gibi tuzlu kokuyordu; bugün sörf yapıp yapmadığını merak ettim. Sanki neden umursuyorsan? Porter kolunu vücuduma dolayıp tezgâha vurarak beni şaşırttı.

"Doğru, evet," dedim.

Tek bir kelime daha etmeden interkom kontrol düğmelerine göz atım: DIŞARI (müşterileri duymak için) ve İÇERİ (beni duyabilmeleri için). Yeşil. Kırmızı. Tamamdır.

"Dış mikrofonu her zaman açık tutmayı çok isteyeceksiniz ancak akıl sağlığınızı korumak istiyorsanız yalnızca ihtiyaç duyduğunuzda iç mikrofonu devreye sokun. Parmaklar tetikte olsun," diye tavsiyede bulundu.

Bunu bize eğitimde söylemişlerdi. Şimdi hatırlamaya başlamıştım. Grace çıldırmuş gibiydi, bu yüzden Porter geri çekildi. Penceremin önündeki pislik sabırsızlıkla dört parmağını cama bastırıyordu. Daha fazla dayanamadım. İki yeşil düğmeye de bastım ve gülümsedim.

"Cavern Palace'a hoş geldiniz. Dört yetişkin bileti değil mi?"

Bilgisayar tüm işi yaptı. Adamın kredi kartını aldım, biletleri bastım. Bay Ahmaksurat ailesiyle turnikeden geçti.

Sıradaki. Bu sefer nakitti. Biraz uğraştırdı ama çok da kötü değildi.

Ve böyle devam etti.

Bir noktadan sonra Porter kaçtı ve kendi başımıza kaldık ama sorun değildi. Halletmiştik.

Oryantasyon sırasında Cavern lobisinin ne kadar soğuk olduğunu hatırladığımdan başka bir hırka giymiştim. Sırada on müşteri vardı ve şimdi bilet gişesine neden Sauna dediklerini anlıyordum. İçeride klima yoktu. Sadece belden yukarımızın gözüktüğü bu camdan kutuya hapsolmuştuk, güneş yüzümüze vuruyordu ve bizi ürkütücü bir seradaki orkideler gibi aydınlatıyordu.

Hırkamı yeleğimin kollarından çekip çıkarmaya çalıştım ama her dakika arkamı dönüp gelen birilerine kapıyı açmam gerekiyordu: Carol, vardiya amiri, danışmadaki adam-. Müşteri “nefret ettiği” için sezon giriş kartındaki fotoğrafını tekrar çekmemizi söylüyordu, tatlı ve yaşlı Bay Pangborn, yüz dolarlık nakitle ödemek isteyen tüm müşterilerin para üstü için bize geliyordu. Bilet gişesinin kapısını açmak için her döndüğümde, (A) diz kapaklarımı metale çarpıyordum ve (B) nemli tenimin üzerine dondurucu bir mağara havası hücum ediyordu.

Kapı kapandıktan sonra Sauna tekrardan ısınmaya başlıyordu.

İşkence gibiydi. Askerler sorgu için düşmanları tam olarak buraya getirmeliydi. İhtiyacınız olduğunda Cenevre Sözleşmeleri neredeydi?

Tuvaletlerin nerede olduğunu anlatmak ve her yıl artan

bilet fiyatlarıyla ilgili şikâyetleri dinlemek gibi başka şeylerle uğraşmaya başlamamız gerektiğinde olay daha da kötüleşti. Müze korkutucu muydu? Nasıl oluyordu da artık elli yaşındakilere yaş indirimi yapmıyorduk? Rüzgâr biletimi uçurdu; bana yenisini verir misiniz?

Bu bir sirkti. Asla abartmıyordum. İnsanların ilk günden işi bırakmasına şaşırmamalıydı.

Ama biz öyle değildik. Grace ve ben olayı kavramıştık. Biz tezgâhın altında yumruklarımızı başarıyla tokuşturan şampiyonlardık. İş en iyi bildiğim şekilde hallettim. Göz temasından kaçındım. Aptalı oynadım. Omuz silktim. Zor sorulardan kaçındım. Onları danışmaya veya hediyelik eşya dükkânına yönlendirdim.

Vücudumuzdaki tüm suyu terleyerek atmazsak, bugünden sağ çıkabilirdik.

Vardiyamızın bitmesine birkaç saat kala işler önemli ölçüde yavaşladı, sırada nerdeyse kimse yoktu.

“Hepsini korkutup kaçırdık mı?” diye sordu Grace ensesindeki teri silerken.

“Bitti mi?” dedim sütunların etrafını görmek için yerimden kalkarak. “Şimdi eve gidebilir miyiz?”

“Birinden bize su getirmesini isteyeceğim. Yapabileceğimizi söylediler. Burası çok sıcak. Lanet olsun.” Grace, Carol’u aradı ve o da bize birini göndereceğini söyledi. Bekleyebilirdik.

Birkaç dakika sonra kapıda dört hızlı vuruş duydum ve Porter’ı görmek için kapıyı açtım. Hapis cezamızın başlangıcından beri onu ilk kez görüyorduk. Bize kafeden aldığı

plastik şişe suları uzattı ve bana bizim yaşımızdaki bir çocuk için fazlasıyla seksi olan gülümsemesini gösterdiğinde bu beni tekrardan tedirgin etti.

“İkiniz de o tatlı sauna parlaklığını kazanmışsınız. Son çalışan ikiliden daha iyi görünüyorsunuz. Bu arada, onlardan biri...” Başparmağıyla boğazını keser gibi yaptığında birinin işi bıraktığını anladık. Umarım kendine zarar verdiğini söylemeye çalışmıyordu.

“Peki ya diğeri?” diye mırıldandı Grace.

Bir ayağını kaldırarak kapıya yaslandı ve telefonuna bakmaya başladı. Kapıya yaslandığında dizi alanımı işgal ediyordu, benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Sanki bilerek beni sıkıştırmaya çalışıyordu. “Bu işte zayıflar elenir Gracie. Onlar ancak Jay’in Bölümü’nde, sahte yıldızlı gökyüzünün altındaki tepelerde çekilen fotoğrafları basabilirler.”

“Saat kaç?”

Kolundaki komik, dijital ekranlı iri kırmızı saate baktı ve saati söyledi. Ona çok uzun süre baktığımı fark edip beni yakaladı ve açıklama yaptı. “Sörf saati. Rüzgârın yönünü, dalganın yüksekliğini ve suyun sıcaklığını gösteriyor. Bu yıl iki kez değiştirmek zorunda kaldığım bu aptal telefonun aksine tamamen su geçirmez.”

Aslında Grace’in dün ailesiyle ilgili anlattığı trajik olayları düşünerek Frankenstein yara izlerine bakıyordum ama onun saatine baktığımı düşünmesi içimi rahatlatmıştı.

“Bu arada sen nasıl güvenlik görevlisi oldun?” diye sordum su şişesini açarken.

Bakışlarını ekrandan kaldırıp bir anlığına bana göz kırptı.

Gerçekten göz kırptı. Bunu kim yapardı ki? “On sekiz yaşına gelince her kapı açılır. Oy verebilir, seçtiğin kişiyle hayal edebileceğin her türlü cinsel aktiviteye yasal olarak katılabilir ve -hepsinden iyisi- Cavern Palace’ta tam zamanlı bir güvenlik görevlisi olarak çalışabilirsin.”

Grace, kabinin diğer tarafından tatlı bir şekilde, “Söylediklerinin içinde yapmak istediğim sadece bir şey var ve bana izin vermesi için herhangi bir yasaya ihtiyacım yok,” dedi.

Ona bakmıyordum. Tüm bu “hayal edebileceğin tüm cinsel aktiviteler” konuşmasıyla beni rahatsız etmeye çalışıyorsa kendini kutlayabilirdi; çünkü işe yarıyordu. Ama terlediğimi görmesine izin vermeyecektim. Saunada iki saattir döktüğüm terler dışındakileri yani.

“Taran bir haftalığına yurt dışına gitti ve sen şimdiden kadınsı ihtiyaçlarını karşılamak için bana mı yanaşıyorsun?” dedi.

“Rüyada görürsün,” diye karşılık verdi Grace.

“Ne zaman istersen. Ya sen, Rydell?”

“Almayayım, teşekkürler,” dedim.

Kırılmış gibi yaparak nefes verdi. “Arkanda senin için ağlayan bir erkek arkadaş mı bıraktın?”

Kayıtsızca homurdandım. Grace’in taburesi gıcırdadı. İkisinin de bana baktıklarını hissedebiliyordum ve cevap vermediğimde Porter, “Bunu neyin düzelteceğini biliyorum. Test zamanı.”

Grace homurdandı. “Oh, hayır.”

“O-oh evet.”

Yüzüne bakma riskini aldım. Kendi kendine sırtırken bit yandan da çılgınca telefonunda geziniyordu. Bir dergiden okuyormuş gibi, “Bir test, kendinizi ve başkalarını tanımanın en iyi yoludur,” dedi.

Grace, “Aptal testlere kafayı takmış durumda,” diye açıkladı. “Okuldaki herkesi de bulaştırıyor. *Cosmo* testleri en kötüsüdür.”

“En iyisidir demek istedin herhalde,” diye onu düzeltti. “İşte iyi bir tane. ‘Neden Erkek veya Kız Arkadaşın Yok? Bu testi çözerek senin gibi süper bir kızın neden cumartesi gecesi hayallerindeki erkekle olmak yerine evde tek başına oturduğunu öğren.’”

“Hayır,” dedi Grace.

Porter, Grace’in elinden suyu kapmaya çalışırken, “Öyleyse bunu geri alacağım,” dedi. Bir süre itiştiler, gülüyorlardı ve Grace çığlık atıp turuncu Cavern Palace yeleğine soğuk su döktüğünde neredeyse Porter’ın dirseği yüzüne çarpıyordu. Porter suyu başının üstünde, onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu.

“Pekâlâ, sen kazandın,” dedi Grace. “Lanet testini yap hadi. En azından burada öylece oturmaktan daha iyidir.”

Porter suyu geri verdi, kapıya yaslandı ve soruları okumaya başladı. “Ablan üniversitede, onu ziyarete gittiğinde seni bir kampüs partisine götürüyor. Ne yaparsın? (A) Ablan ve ablanın kız arkadaşlarıyla dans edersin. (B) Arka bahçedeki havuzda çıplak yüzersin. (C) Seksi birini bulup üst kattaki boş yatak odasında takılmaya gidersin. (D) Koltukta tek başına oturup insanları izlersin.”

Cevap vermeye tenezzül bile etmedim. Genç bir çift kabine yaklaştı, ben de onları karşılamak için mikrofonu açıp iki bilet sattım. İşim bittiğinde Grace A şikkını seçmişti.

“Ya sen Rydell?” diye sordu Porter. “Bence sen B dersin, gizli teşhircisin. Bugün işi bırakmazsan kim bilir, belki de yarın kameralara bakıp seni Vivian’ın Bölümü’ndeki Kleopatra Havuzunun yanında soyunurken bulabilirim.”

“Güvenlik kabininde bunu mu hayal ediyorsun?” dedim homurdanarak.

“Tüm öğleden sonra.”

“Tam bir pisliksin.”

Bakışlarını kaçırmadı. “Vazgeçtim. Bence sen tam bir C şikkısın. ‘Seksi’ birini alırdın” –parmaklarıyla tırnak işareti yapıyordu- “Ve gidip boş bir yatak odasında takılırdın. Haksız mıyım?”

Cevap vermedim.

Vazgeçmedi. “Sonraki soru.” Telefonunun ekranını kaydırıyordu ama gözü telefonda değildi; bana bakıyordu. Beni yıldırmaya çalışıyordu. İlk kimin gözünü kırpacağını görecektik. “DC’den taşındın çünkü: (A) Takılacak seksi birini bulamadın. (B) Doğu Yakası’ndaki erkek arkadaşının ayak fetişi olduğunu öğrendin ve Batı Yakası erkeklerinin efsane olduğunu duymuştun. Bu yüzden de söylentilerin doğru olup olmadığını kendin öğrenmek istedin?” dedi sırtarak.

“Aptal,” diye mırıldandı Grace başını sallayarak.

Söylediklerinin bazılarını anlayamasam da ana fikri kapmıştım. Kızardığımı hissediyordum. Ama çabucak toparlanıp karşılık vermeyi başardım. “Aşk hayatımla neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“İlgilenmiyorum. Sorudan neden kaçırıyorsun? Bu arada, bunu çok yapıyorsun.”

“Neyi?”

“Sorulardan kaçmayı.”

“Neden kendi işine bakmırıyorsun?” Kendi kendime, beni çözdüğü için gizliden gizliye sinirlendim. Ve o kimdi ki, terapistim mi? Ona bazı haberlerim vardı, New Jersey’de paranın satın alabileceğı en iyi iki terapistte gitmiştim, bir kez annemle ve bir kez de kendi başıma ve bu sözde uzmanların hiçbirini beni iki seanstan fazla sandalyede tutamamıştı. Duygularımı bastırđığımı, iletişim kuramadığımı, kaçınmanın bir stres etkeniyle uğraşmaktan kaçmak için “uyumsuz bir başa çıkma mekanizması” olduğunu ve panik atakları engellemenin sağlıklısız bir yolu olduğunu söylemişlerdi.

Uzman tavsiyesi için ailemden bir üniversite eğitiminden daha fazla para almak isteyen adam bunu söylemişti. Ben gayet iyiydim, çok teşekkürler. Eğer böyle insanlar beni bir rahat bırakabilseydi...

Porter alaycılığına devam etti. “Bunun işteki ilk günün ve bu pozisyonun devir hızını göz önünde bulundurduğumuzda acaba aynı zamanda son günün de olabilir mi? Senden kıdemli olduğumu görüyorsun değil mi? Evet, diyebilirim ki, bu hemen hemen benim işim.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordum.

Telefonu kapatıp tek kaşını kaldırdı. “Ha?”

“Bana tehdit gibi geldi,” dedim.

“Vay canına, sakinleşmen lazım. Kesinlikle değildi...” Cümlesini bitiremedi bile. Şimdi telaşlıydı, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Grace...”

Grace tek elini kaldırdı. “Beni bu olaya karıştırmayın. Burada neye tanık olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. İkiniz de konudan uzaklaştınız.”

Burnundan hafif bir hırıltı çıkararak bana döndü. “Bak, sadece sana biraz zorluk çıkarmak istedim, biraz rahatla. Ama gerçek şu ki, yıllardır burada çalışıyorum. Sense birkaç saattir burada çalışıyorsun.”

“Ama sen zaten beni çoktan çözmedin mi? Benim hakkımda her şeyi bilmiyor musun, Bay Ünlü Sörfçü Çocuk?”

Düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. “Hmm... Pekâlâ, Küçük Bayan Vogue,” dedi o alçak, hırıltılı sesiyle. Bizi gezdirirken seksi ve çekici olduğunu düşündüğüm kişiye dönüştü. “Bir tahminde bulunayım. Babası, benim gibi sörfçü çocuklarla konuşmak zorunda kalacağı bu işi ayarlamış olan Doğu Yakası’ndan gelen kendini beğenmiş bir elitsin.” Kollarını kavuşturdu ve bana meydan okurcasına gülümsedi. “Nasılım ama?”

Ağzım açık kaldı. O kadar afalladım ki, sanki nefes alamıyormuş gibi hissettim. Söylediklerini çözmeye çalışıyordum ama ortaya atılmış çok fazla şey vardı. Eğer gerçekten bana zorluk çıkarıyorsa, neden bu kadar... öfkeli hissediyordum?

Babamın bu işi almama yardım ettiğini nereden biliyordu? Ona ofisteki biri mi söylemişti? Demek istediğim, sıfır iş tecrübesi ve mega bağlantıları olan şımarık, beceriksiz bir zengin çocuğu değildim. Babam sadece muhasebeciydi! Ama bunu ya da başka bir şeyi açıklamakla uğraşmayacaktım. Çünkü şu anda kafamdaki bir deliğin patladığına ve

beynimin erimiş lav gibi dışarı aktığına emindim. Sanırım Porter Roth'tan gerçekten nefret ediyordum.

“Ben ve ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve sen aşağılık herifin tekisin, biliyorsun değil mi?” Dedim ya, o kadar öfkeliydim ki dört kişilik bir ailenin pencereme doğru yürümesi umurumda bile değildi. Ama olmalıydı. Ve sattığım son çift bileten sonra yeşil düğmesini açık bıraktığımı fark etmeliydim. Ama ailenin gözlerinin kocaman açılmış olması bana ipucu veriyordu.

Söylediğim her kötü kelimeyi duydular.

O korkunç anda kabin etrafımda dönmeye başladı. Defalarca kez özür diledim ama ebeveynler yine de mutlu değildi. Hem de hiç. Neden olsunlardı ki? Aman Tanrım, karısı haç şeklinde bir kolye mi takıyordu? Ya bu insanlar kökten dinciye? Çocuklar da evde mi eğitim görüyordu acaba? Onların hayatlarını mı mahvettim? Hay si— Yani saçmalık. Bay Cavadini ile görüşmek isteyecekler miydi? Kovulacak mıydım? Hem de ilk günden mi? Babam ne diyecekti?

Biraz önce sıcak gelse de şimdi hiç değildi. Buz gibi korku, tenimdeki tüm tüyleri diken diken ediyordu. Kızgın aileyi Grace'in penceresine yönlendirdim ve Porter'ı itip taburemden fırlatarak kabinden hızla çıktım.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. En sonunda dinlenme odasına ve ardından dışarıya çalışanların otoparkına doğru ilerledim. Bir an için, çantamın dolabımda olduğunu hatırlayana kadar Baby'e atlayıp uzaklaşmayı düşündüm.

Kaldırıma oturdum. Sakinleşmeye ve kendimi toparlamaya çalıştım. Ne de olsa otuz dakikalık bir molam vardı,

değil mi? O ailenin önünde söylediklerim yüzünden utanç içinde yuvarlanmak için tam otuz dakika... Porter'ın beni bir daha sinirlendirmesine nasıl izin verdiğimi merak etmek için otuz dakika. İlk günümde kovulmaktan korkmam için otuz dakika. Ben! Artful Dodger. Bu nasıl olabildi?

Bunların hepsi Porter'ın suçuydu. Beni kışkırtmıştı. Onunla ilgili bir şey içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyordu ve tartışmak istememe neden oluyordu. Benim bir züppe olduğumu mu düşünüyordu? O ilk değildi. Sessiz olmam mesafeli olduğum anlamına gelmezdi. Belki de sadece yalnız kalmak istiyordum. Belki de konuşma konusunda iyi değildim. Hepimiz onun gibi herkese *Hey dostum, naber?* diyecek kadar havalı veya girişken olamazdık. Bazılarımız bu şekilde yaratılmamıştı. Bu beni kendini beğenmiş yapmazdı. Ve Tanrı aşkına, neden sürekli nasıl giyindiğimden bahsediyordu? Bugün oryantasyonda olduğumdan daha rahat giyinmiştim. Eğer bir tarzım varsa bu benim suçum muydu? Onu memnun etmek için kendimi değiştiremezdim.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama sonunda dinlenme odasına geri döndüm. Birkaç çalışan ortalıkta dolaşıyordu. Birkaç dakika bekledim ama kimse beni almaya gelmedi. Bay Cavadini'nin ofisine çağrılacağımı ya da en azından vardiya amiri benimle konuşmak isteyeceğini düşünüyordum. Kimse gelmeyince ne yapacağımı bilemedim. Vardiyamın bitmesine daha birkaç saat vardı, bu yüzden lobiye geri döndüm ve atılmak için işaretleri beklemeye başladım. Tam o anda birine çarptım. Yukarı doğru bakıp geniş göğsüne çarptığım kişinin Bay Cavadini olduğunu gördüğümde nabzım üç katına çıktı.

“Özür dilerim,” dedim, son yarım saatte rekor sayıda özür dilediğime emindim. Buraya kadardı. Burada işim bitmişti. Beni kovmaya gelmişti.

“Lütfen gittiğiniz yere dikkat edin, Bayan...” Gözleri isim etiketime doğru kayarken durakladı. “Bailey.”

“Ben...” Tekrar özür dileyemezdim. Yapamazdım. “Evet efendim.”

“Biletleme nasıl gidiyor? Mola mı verdin?” Burnu kırıştı. “Bırakmıyorsun, değil mi?”

“Hayır efendim.”

Rahatlayarak Cavern Palace kravatını düzeltti. “Müthiş. Görevinize geri dönün,” dedi dalgın dalgın dolabını karıştırırken. “Gülümsemeyi de unutmayın.”

Sanki şimdi gülümseyebilirmişim gibi. Şaşkın bir halde bilet gişesine giderken hâlâ orada ne bulacağımdan emin değildim. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Kendiliğinden açıldı. Porter gitmişti. Camın diğer tarafında küçük bir sıra oluşmuştu ve Grace onu tek başına idare ediyordu. Beni görünce omuzları gevşedi. Mikrofonunu hızla kapattı.

“Hey,” diye fısıldadı. “İyi misin?”

“Evet. Kovulmayacak mıyım?”

Bana delirmişim gibi baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Porter özür diledi ve onları ücretsiz olarak içeri aldı. İnsanlara bir şeyleri bedava verersen her şeyi affederler. Sakın işi bırakma! Her şey yolunda. Ve şimdi yardıma ihtiyacım var, tamam mı?”

“Tamam.”

Kapıyı arkamdan kapatıp tabureme oturdum ve sırada-

ki kişiye pencereme yaklaşması için el salladım. Nasıl hissettiğimden emin değildim. Rahatlamış mıydım? Unutmuş muydum? Hâlâ Porter tarafından aşağılanmış hissediyor muydum ve kızgın mıydım? Artık bunu bilmiyordum bile.

Mikrofonumu açmadan önce aşağıya baktım ve bir Cavern Palace peçetesinin üzerinde bir şişe su ve üç kurabiye- nin durduğunu gördüm. Biri çikolata parçacıklı, biri pudra şekerli, diğeri ise yulaflıydı. Peçetenin köşesinde cılız, çocuksu bir el yazısıyla yazılmış bir not ve üzgün surat çizimi vardı: *Üzgünüm.*

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU ÖZEL MESAJLAR > ALEX > YENİ

@alex: Biraz morale ihtiyacım var.

@mink: Benim de. Gold Diggers'ın 1933 versiyonunu izlemeye ne dersin?

@alex: Blues Brothers olsa?

@mink: Dr. Strangelove olmaz mı?

@alex: Peki ya Young Frankenstein?

@mink: Young Frankenstein olur.

@alex: Süpersin.

@mink: Sen de fena sayılmazsın. İzlemeye hazır olduğunda bana yaz.

"Bazen bilmemek daha iyidir."
—Jack Nicholson, *Chinatown* (1974)

6

Ertesi sabahı iskelede geçirdim. Burada geçirdiğim ilk sabahla hemen hemen aynı gibiydi, yani tam anlamıyla bir başarısızlıktı. Alex'ten hiçbir iz olmamasına rağmen, yine en sevdiğim churro arabasının etrafında takılan o aptal turuncu tekirle karşılaştım. Ona Sinyor Don Gato adını verdim (bu babamla benim en sevdiğimiz çocuk şarkısındaki kedi). Ne de olsa onun ilk başta erkek olduğunu düşünmüştüm.

Bazı şişko martılara domuz pastırması ve churro kırıntıları yedirdikten sonra, öğleden sonraki vardiyam için Cave'e gitmeden önce hâlâ biraz zamanım vardı. Porter'la tekrar karşılaşmayı dört gözle beklemiyordum. Kurabiyelerden sonra birbirimizi görmemiştik. Evet, ukalalığını telafi etmek için güzel bir hareketti ama her neyse. Belki de en başta pişman olacağınız bir şey söylememeniz gerekiyordur.

Ah. Onu düşünmek bile içimde bir şeyleri tekmeleme isteği oluşturunuyordu. Ayrıca Sauna'da terlemeye başladığımda enseme yapışmasın diye saçımı bağlayacak bir fular bulmak istediğimi de hatırlatıyordu. Buruşuk churro kâğıdımı çöp kutusuna attım, uykulu Sinyor Don Gato'ya veda ettim ve önceki Alex operasyonum sırasında casusluk yaptığım bir dükkâna girdim, Déjà Vu. Vitrininde erkek, kadın, uzun, kısa ve farklı ten renklerinde mankenlerden alınıp birleştirilmiş parçalardan oluşan mankenlerin bulunduğu küçük bir vintage giyim mağazasıydı. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki küçük zil çaldı, hoparlörlerden gümbürdeyen 1950'lerin kongo davulları yüzünden zar zor duyulabilen bir sestti. Dükkân karanlıktı ve küflü eski giysilerle ucuz deterjan kırıntısını kokuyordu. Her şey üst üsteydi, bir ucuzcunun hayalidi resmen. Dükkânda sadece bir müşteri daha vardı ve arkadaki kasanın başında mor rastalı saçları olan üniversite çağlarında canı sıkılmış bir kız vardı.

Tezgâhın yanında dönen bir eski fular standı gördüm. Bingo. Bazıları garip kokuyordu ve birkaçı benim zevkime göre fazla uçtu ancak aralarından seçim yapabileceğiniz düzinelerce seçenek vardı. Standın ortasında, işyerindeki balkabağı yelegime çok da fazla uymayan gri-siyah çizgili bir tane buldum. Kıza kasada ödeme yaptım. Benimle işi bittiğinde kapının üzerindeki zil çaldı. Omzumun üzerinden bakınca dükkâna giren iki oğlanı gördüm. Biri kolsuz tişörtlülü iriyarı bir Latindi. Diğeri sarışın, uzun boyluydu ve üstünde şortu dışında başka bir şey yoktu. Bacağı yaralanmış gibi topallayarak yürüyordu.

Lanet olsun. Onu tanıyordum. Porter'ın arkadaşıydı. Yaya geçidindeki diğer çocuktı, yumruklarını babamın arabasına vuran, kafası güzel olan çocuk. İkisi de bize doğru yaklaşıyordu.

Ben tezgâhtan para üstünü alırken, “N’aber, mamacita?” dedi kasadaki kıza boğuk sesiyle. Yüzüne bir bakış attım. Çıkık elmacık kemiklerinin altında sivilce izlerinden kaynaklanan derin çukurlar vardı. Beyaza çalan sarı saçları karmakarışık. Buna rağmen, Porter’ın klasik tipinden daha yakışıklıydı. Nerdeyse bir model kadar yakışıklıydı ama korkunç bir havası da vardı. Dengeyi bulamamış gibiydi.

“Sana beni isteyken rahatsız etme demiştim, Davy.”

“Evet, şey, acil bir durum. Bu öğleden sonra La Salva’ya gidiyorum. Bir arkadaşıma yardım etmen gerekiyor.”

“Şimdi değil.”

Ellerini tezgâhın üzerine koydu ve daha da yaklaşarak yüzlerini görmemi engelledi. Kızın çıplak omzuna dökülen mor rastalarını hâlâ görebiliyordum. “Lütfen,” diye yalvarmaya devam etti.

“Chipping yaptığını sanıyordum,” dedi kız kısık bir sesle.

“Öyle ama nasıl olduğunu biliyorsun. Sadece biraz daha ihtiyacım var.” Onun gibi kısık sesle konuşuyordu ama yine de söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordum. Yani, merhaba. Bu özel bir konuşma değildi. Bunun farkında mıydılar? “Sadece bugün için.”

“Geçen hafta da böyle demiştin,” diye tersledi kız.

“Julie, hadi ama.” Bir elini onun kolunda gezdirirken parmak ucuyla rastalarıyla oynuyordu. “Julie, Julie, Julie.”

Kız içini çekti. “Birkaç arama yaptıktan sonra sana mesaj atarım. Birkaç saat alabilir.”

Memnuniyetle arkasını döndüğünde beni ilk kez fark etmiş gibi görünüyordu. “Selam.”

Cevap vermedim ama para üstünü alırken bana baktığını hissedebiliyordum. Hızla cüzdanıma koydum ve sonra fularla poşeti alarak dar koridordan kapıya doğru yöneldim. Sadece buradan gitmek istiyordum, aynı dün olduğu gibi.

Ama yeterince hızlı değildim. Ayak sesleri bana yetişti.

“Ne aldın?” Poşette bir basınç hissettim ve arkamı döndüğümde Davy’nin fuları çıkardığını gördüm. “Kovboy kız mısın yoksa çete üyesi mi?”

Fuları elinden çektim. “Hiçbiri.”

Arkadaşı arkadan kıs kıs gülüyordu.

“Bak şimdi. Sadece merak etmiştim,” dedi Davy. “Seni buralarda hiç gördüm mü? Adın ne?”

“Hiç sanmıyorum.”

Diğer iriyarı adam, “Ooo sertti,” diye mırıldandı.

“Hadi ama kovboy kız,” dedi Davy. “Böyle yapma.”

Kapıdan gereken hızda çıkamadım. Çok hızlıydım. Yirmi dört saat içinde ikinci kez, doğrudan başka bir insana çarptım. Gerçek Artful Dodger benim kaçma becerilerimden dolayı oldukça hayal kırıklığına uğrardı. Yanağım resmen çelikten bir göğüs kemiğine çarpmıştı. Aşırı bir tepkiyle geri çekildiğimde nerdeyse dengemi kaybediyordum. Eller kollarımı kavradı.

Bir Quiksilver Surfboards logosuna bakıyordum. Çenemi oynattım ve bakışlarımı yukarı kaydırdım. Şimdiyse Porter Roth’un kızgın yüzüne bakıyordum.

“Şansıma tüküreyim,” diye mırıldandım.

Beni gördüğünde gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşadı. Sadece birazcık. Sonra başımın üstünden arkama baktı ve tekrar sinirlendi. “Burada ne halt ettiğini zannediyorsun?” Benimle konuşmuyordu. O zaman onun bana değil de arkamda duran kişiye kızgın olduğunu anladım.

“Sen kimsin, annem mi?” diye cevap verdi Davy boğuk sesiyle. “Sakin ol dostum. Ray ve ben yiyecek bir şeyler alıp Capo’nun yerine gidecektik.”

Porter hâlâ kollarımı tutuyordu. Beni tutuyor muydu yoksa Davy’dan korumaya mı çalışıyordu emin olamadım. Ama ona bu kadar yakinken yoğun hindistancevizi ve tıraş losyonu kokusunu alabiliyordum, açıkçası oldukça güzel kokuyordu. Ben sarhoş olmakla meşgulken, o hâlâ Davy’yi deli ediyordu. “Seni Dejà Vu’dan çıkarken görmediğimi mi söylemek istiyorsun?”

Davy’nin geri vites yaptığını görmek için başımı çevirdim. “Julie içeri gelmemizi istedi. Önemli bir şey değildi. Capo’nun yeni köpeği hakkında sohbet ediyorduk. Bana inanmayarak kalbimi kırıyorsun.”

Hmm, yalan söylüyordu. Ama havada bir savaş başlatmaya yetecek kadar testosteron uçuşuyordu, hiçbir şekilde Davy’ye laf atmazdım. Ve neden umurumda olsun ki? Beni ilgilendirmezdi. Sadece buradan çıkıp işe gitmek istiyordum. Ve Porter neden hâlâ beni tutuyordu? Kıpırdandığımda sonunda bunu fark etti ve sanki ben radyoaktif bir maddeymişim gibi ellerini üstümden hızla çekti.

“Ve sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bir fular alıyordum,” dedim ondan uzaklaşarak. Neden hep benim kişisel alanımdaydı?

“Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu Davy dalgın dalgın sağ bacağını ovuştururken. Görünüşe göre yaralı olan buydu, topallığının nedeni.

“Birlikte çalışıyoruz,” dedi Porter, ikimize de inanmıyormuş gibi Davy’e ve ardından çantama bakarken. Bu ezikle aynı kefeye konmak hakaret gibiydi.

“Dünya küçük,” dedi Davy sırtarak. “Şimdi bana ismini söyleyecek misin, kovboy kız?”

“Bana nasıl istersen öyle hitap edeceksin gibi geliyor, o halde ne anlamı var ki?”

“Yapma ama kızım,” dedi şortunu yukarı çekerken. “İşyerinde sana da bu kadar ters mi davranıyor?” diye sordu Porter’a.

Porter bana bir bakış attı. Akıllıca bir şey söylemesi için gözlerimle ona meydan okudum. Devam et dostum. Havanı at. Ona beni nasıl kızdırdığını, domuz gibi davrandığını, bana züppe dediğini ve neredeyse kendimi kovdurduğumu anlat. Kendini pislik torbası arkadaşının önünde sert göster.

Ama tek dediği “O iyidir,” oldu.

Ah.

Davy beni bir kez daha durdurdu ve ardından parmaklarını şaklattı. “Şenlik ateşine gelmelisin. Cumartesi gecesi günbatımında, Bone Garden’da.”

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Hele dükkânda kulak misafiri olduğum o şüpheli konuşma sonrasında.

“Chloe’yle de ilk takıldığıın yerin burası olduğunu bilmediğimi sanma,” diye homurdandı Porter.

“Yani?” diye meydan okudu Davy. “Chloe şimdi Los Angeles’ta. Neden geçmişİ gündeme getirmek zorundasın ki?”

“Neden onu şenliğe davet ediyorsun?” diye sordu Porter başparmağıyla beni göstererek.

Davy, arkadaşı Ray onu mağazadan çıkarıp caddeye doğru sürüklerken omuz silkti. “Burası özgür bir ülke.”

Burada ne döndüğünden emin değildim ama Porter’la yalnız kalmak bana garip geliyordu. “İşe gitmem gerek.”

Öğlen güneşi Porter’ın koyu renk buklelerinin üzerinde altın çizgiler oluştuyordu ve başını okyanusa çevirdiğinde yüzündeki iz neredeyse kırmızı gibi görünüyordu. “Evet, benim de.”

Lanet olsun. Bugün de mi birlikte çalışıyorduk? Dün olanlardan sonra oradan çıkmak için acele ederken programı kontrol etmek aklıma gelmemişti. Bu gergin birlikteliğe daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Ama bana tuhaf tuhaf bakarken sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi ensesini kaşıyordu. O an, bana bıraktığı kurabiyeleri hatırladım ve onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Elbette, jestlere gelince bir sorun yoktu. Ama bildiğim kadarıyla, onları kafeden çalmış olabilirdi. Aslında onları çöpe atmalıydım ama çikolata parçacıklı Grace’e vermiştim ve diğerlerini de kendim yemiştim.

Rahatsız hissederek veda sözcükleri mırıldandım ve gitmek için döndüm. Dükkândaki o kız, Julie, kollarını ve mor rastalarını göğsünde kavuşturmuş halde dışarıda durarak

merakla bizi izliyordu. Göz temasından kaçındım ve yürümeye devam ettim.

“Sonra görüşürüz kovboy kız,” diye seslendi Davy arkamdan bir yerlerden.

“*Umarım görüşmeyiz.*” Churro arabasını geçerken Porter’in da aynı yöne doğru gittiğini fark ettim ama kaslı bacakları yüzünden daha hızlı yürüyordu. Biri ıslık çalarak onu durdurdu. Orta yaşlı bir adamdı, hemen hemen babamın yaşlarındaydı. Kısa kesilmiş, dalgalı gri-kahverengi saçları vardı. Sörf şortuyla kolsuz bir tişört giymişti ve gençliğinde yakışıklı biri olmasına rağmen sonrasında yıllar ona iyi davranmamış gibi görünüyordu. Kollarının biri solmuş dövmelele kaplıyken; diğler kolu yoktu, yani gerçekten yoktu.

Yanından geçerken adamın gözlerinde Porter’in gözlerini gördüğümde şaşırdım, sonra kolunun bir zamanlar olduğı yerdeki büzülmüş pembe yara izlerine baktım. Porter beni ona bakarken yakaladı. Hızla gözlerimi kaçırdım ve yüzüm alev alev yanarken yürümeye devam ettim.

O muhtemelen Porter’in babasıydı ve Grace’in bahsettiğı “korkunç” şeydi.

Tanrı aşkına, bu ailenin başına ne gelmişti?

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > ARŞİV

@mink: Liseden sonra ne yapmak istiyorsun?

@alex: Nasıl yani, hayatımda mı?

@mink: Üniversiteyi diyorum. Küçükken sinema okumak isterdim mesela. Yönetmen olmak. Ama şimdi sorumluluk almakta o kadar da iyi olacağımı sanmıyorum. Böyle bir baskı istemiyorum. Şimdi sanırım sahne arkasında olmayı, bir şeyleri kataloglamayı falan tercih ederim.

@alex: Profesyonel film tutkunu mu?

@mink: *göz kırpan emoji* Bu gerçek bir meslek mi? Umarım maaşı da kabarıktır.

@alex: Sana tamamen katılıyorum. Babam aile işini devralmamı bekliyor ve ben bunu istemiyorum. Yanlış anlama: Aile işimizi seviyorum. Ama hobi olarak. Bunu tam zamanlı olarak ve para kazanma baskısıyla yapmak istemiyorum. Ya hayatta başka şeyler yapmak istersem, anlıyorsun değil mi?

@mink: Kesinlikle. Ve sanırım sonbaharda üniversite başvurularına başlamamız gerekiyor. Korkutucu. Çok fazla okul var. Batı Yakası mı Doğu Yakası mı? Hiç bilmiyorum.

@alex: Çeşitli seçeneklerinin keyfini çıkar. Ben burada, devlet üniversitesine gidip aynı anda iki işte birden çalışıyor olacağım. Geleceğim benim için çoktan çizildi bile.

@mink: Bu doğru olamaz.

@alex: Bazılarımız o kadar da şanslı değil, Mink.

“Eskiden sudan nefret ederdim.”

—Roy Scheider, *Jaws* (1975)

7

Babam, ikinci günün her zaman ilkinden daha iyi olduğunu söylerdi çünkü ne bekleyeceğinizi bilirdiniz ve bunda haklıydı. Sauna bugün daha dayanılabilirdi. Terin boynumdan aşağı akmaması için uzun dalgalı kabarık saçlarımı vintage fularla topladım. Grace kendine has bazı yöntemler bulmuştu, evden getirip aramıza monte ettiği pilli vantilatör gibi. En büyük sorunumuz tuvalet molalarını düzenlemektir çünkü Kentucky Yarışı’na çıkan atlardan bile daha fazla su içiyorduk.

Vardiyamın yarısına yaklaşırken ilk otuz dakikalık molamı verebildim. Turuncu yeleğimi giyip üst kattaki kafeye çıkarak kendime boş bir yer aradım. Porter’ın dün bana verdiği pudra şekerli kurabiye oldukça lezizdi, bu yüzden iki tane aldım ve korsan gemisinin altına, özel bir bölmedeki

boş bir masaya geçtim. Telefonumu çıkarıp bugün sabahıtan beri aklımı kurcalayan şeyi araştırmaya başladım.

Bill “Pennywise” Roth, 1980’lerde bir sürü Dünya Sörf Ligi şampiyonluğu olan ve Triple Crown kazanan profesyonel bir sörfçüydü. İnternetteki biyografisine göre tüm zamanların en iyi sörfçülerinden biri olarak gösteriliyordu. Sekiz yıl önce ölmüştü. Sörfçülerin kullandığı geçidin yanında, günbatımında çekilmiş, karşısında bir demet çiçek ve sörf tahtaları olan gerçek boyutlu bir anıt heykelin fotoğrafı da vardı.

Fakir bir Yahudi ailede nasıl büyüdüğünü, altı yaşında sörf yapmaya nasıl başladığını ve çok kuşaklı profesyonel sörfçü ailesini nasıl eğittiğini okumaya başladım: Oğlu Xander Roth ve torunları...

Bir dakika. Porter’ın Lana adında on altı yaşında küçük bir kız kardeşi vardı ve o, bu sonbaharda ilk kez profesyonel olarak yarışmalara katılacaktı. Önümüzdeki ocak ayından itibaren bir yıllık dünya turuna katılacağı tahmin edilen, eyalet ve ülke sıralamasında bir sörfçü olduğu yazıyordu. Ama Porter değil miydi? Ve babasının başına ne gelmişti?

Telefon ekranımın üzerine bir gölge düştü. Kapama düğmesine bastım ama yeterince hızlı değildim.

“Beni mi araştırıyorsun?”

Yüzümü buruşturup gözlerimi bir anlığına kapattım. Burada olduğumu nerden bilmişti ki? “Beni güvenlik kameralarından takip mi ediyorsun?”

“Her hareketini,” dedi Porter. Başka bir sandalyeyi, zeminde kaydırarak yanıma çekti ve ters çevirerek ata biner

gibi oturdu. Kollarını koltuğun sırtında kavuşturdu. “Ailem hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı.”

“Gerek yok, teşekkürler.” Eşyalarımı toplamaya başladım ancak ilk kurabiyenin henüz yarısında olduğum için yeni geldiğim çok açıktı.

“Bugün seni babama bakarken gördüm.” Bir suçlama gibiydi.

“Bakmıyordum.”

“Bakıyordun.”

Derin bir nefes verdim. Omuzlarım düştü. “Bilmiyordum... Demek istediğim, Grace bir şey olduğundan bahsetmişti ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, o yüzden...” *O yüzden ne? Biraz daha deşmek mi istedim?* “Merak ettim,” diye bitirdim.

“Tamam,” dedi başını yavaşça sallayarak. “Peki ne biliyorsun?”

Telefonumun ekranını açtım. “Buraya kadar gelmiştim,” dedim makaleyi işaret ederek.

Sandalyenin arkasına doğru eğilip ve gözlerini kısarak ekrana baktı. “Ah. Bu kadar mı? Yani büyükbabamın kim olduğunu ve nasıl öldüğünü biliyor musun?”

“Ölüm kısmına henüz gelmemiştim,” dedim, kulağa düşündüğüm kadar kötü gelmemesini umarak.

Alınmış gibi görünmüyordu. “O bir büyük dalga sörfçüsüydü. Bu gözü pek olduğu anlamına gelir. Bunu yapamayacak kadar büyüdüğünde bile aptalca riskler aldı. Kışın büyük fırtınalardan sonra, dalgalar koyun kuzeyinde, yani

Bone Garden'da çok yükselir. Ben on yaşındayken bir fırtınadan sonra büyük bir risk aldı. Onu kayalıklardan izliyordum. Dalga onu yuttu ve kayaların üzerine tükürdü. Bu yüzden oraya Bone Garden* diyorlar bu arada. Orada ölen ilk aptal o değildi. Sadece en ünlüsü o.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Kalabalık bir aile, deniz canavarının önünde fotoğraf çektirmek için masamızın yanında durdu. Tam üç kez fotoğraf karelerinde çıkmamak için öne eğildik. Sonunda istedikleri pozu yakaladılar ve yine yalnız kaldık.

Büyükbabasının hikâyesiyle artık ilgilenmediğimden, konuşacak başka bir şey düşünmeye çalıştım. Aklıma mağazada şahit olduğum sahne geldi. “Senin kankan falan mıydı? O Davy denilen çocuk.”

Porter homurdandı. “Birlikte büyüdük.” Bana gözlerini kısarak baktı. “Seni rahatsız mı etti?” dedi.

“Başarılı olamadı.”

Porter'ın ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve kısık bir sesle güldü. “Yani *bence* şöyle. Zeki biri değil ama tehlikeli. Bu yüzden gözüm hep üstünde ama...” Porter daha fazlasını söyleyecekmiş gibi oldu ama daha sonra düşününce susmayı tercih etti. Bakışlarının üzerimde gezindiğini fark ettim -çıplak bacaklarıma kadar- ama korkutucu bir şekilde değil. Onun hakkında konuşurken bakışları gergin ve sıkıntılıydı, Davy'nin yarattığı bu karanlık duygunun altında ne yattığını anlamıyordum. Bahsettikleri Chloe denen kızla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

* (İng.): Kemik Bahçesi.

Her ne ise, bunu daha fazla sürdürmemeye karar verdim. Öğrendiğim başka bir kaçınma taktiği: Rahatsız edici konuşmalardan kurtulmak için konuyu gerektiği kadar çok değiştirin.

“Kız kardeşinin de sörf yaptığını okudum.”

“Evet,” dedi konuyu değiştirdiğim için mutlu olarak. “Lana mükemmel. Çılgın bir potansiyeli var. İnsanlar onun babamdan çok daha iyi olacağını söylüyor, belki de büyük-babamdan bile daha iyi.”

Acaba bu, erkeklik gururunu inciterek aralarında bir çekişmeye neden oluyor muydu? Ama o, bana fotoğrafları göstermek için telefonunu cebinden çıkarmıştı. Dev, kıvrılan bir dalga tünelinin içindeki tahtanın üstünde bir kız vardı. Yüzünü pek seçemiyordum, sadece ikinci bir deri gibi vücudunu saran sarı siyah bir mayo giyiyordu ve okyanus tarafından yutulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Porter bazılarını daha yakından gösterdi, bazılarında dalganın ortasında imkânsız bir şekilde baş aşağı duruyordu. Bana en son gösterdiği fotoğrafta ikisi birlikte kumsaldaıydı, güneşte kuruyan kıvrıcık saçları, bellerine kadar sıyrılmış sörf mayolarıyla birlikte bronz tenleri pırıl pırıl görünüyordu. Porter kızın arkasında durarak kollarını ona sarmıştı ve ikisi de gülümsüyordu.

Ve şu anda karşımda otururken yüzünde gururdan başka bir şey yoktu. Bunu saklamaya bile çalışmıyordu. Gözleri parlıyordu.

“Güzelmiş,” dedim.

“Anneme benziyor. Hapa genlerimizin faydası.” Bana

baktı ve açıklamaya başladı. “Yarı Hawaiili. Büyükbabam Polinezyalı, büyükbabamsa Çinliydi. Babam, annemle benim yaşımdayken Kuzey Sahili’ndeki hatta sörf yaparken tanışmış. Burada.” Annesinin başka bir fotoğrafını gösterdi. O muhteşemdi. Ve en sevdiğim churro arabasının yanındaki kaldırımında, tanıdık bir mağazanın önünde duruyordu: Penny Boards. Pekâlâ. Sanırım bundan şunu çıkarabiliriz, orası ailesinin dükkânı. Kendime not: Şimdiden başka bir churro arabası seç!

Garip bir şekilde utanarak yüzüne baktım ve sonra hızla gözlerimi kaçırdım.

“Kız kardeşinin bu konuda profesyonel olması garip gelmiyor mu?” diye sordum gerginlikle.

Porter omuz silkti. “Pek sayılmaz. Gelecek yıl ilk kez Kadınlar Şampiyonası’na katılacak. Bu çok önemli bir şey. Dünyanın her yerini gezme fırsatı olacak.”

“Okul ne olacak peki?”

“Babam onunla gidecek. Şampiyona sırasında ona evde eğitim verecek. Ben kalıp anneme dükkânda yardım edeceğim.” Porter yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalıydı çünkü birkaç kez gözlerini kırıp başını salladı. “Evet, normal bir durum değil ama Lana on sekiz yaşına gelene kadar beklemek istemiyor. Her şey olabilir ve şu anda oyunun zirvesinde. Şampiyonadayken küçük bir maaş ve para ödülü kazanma şansı var. Ama asıl önemli olan şey tanınmaktır; çünkü gerçek para ürün reklamlarında. Babam kolunu kaybedene kadar neredeyse sadece bununla geçiniyorduk.”

Kulağa çocuğunun üstünden para kazanmak gibi geliyor-

du ama bu fikrimi kendime sakladım. “Dükkânın sahibi siz değil misiniz?” dedim, telefonuna doğru işaret ederek.

“Elbette ama insanların anlamadığı şey dükkânın ancak kendi kendini döndürmeyi başarıyor olması. Gider gülünç seviyede, kira artmaya devam ediyor. Babam artık sörf yapmıyor... Yani, kim tek kollu bir adamın şovunu izlemek ister ki?”

Off! Bu konuşma garip sulara doğru gitmeye başlamıştı. Deniz canavarının iri gözlerinin beni yargıladığını görmek için arkamı döndüm. İşyerindeyken telefonda buna bakmak zorundaydın sanki, değil mi? Eve gidene kadar bekleyemedin mi? Masaya dönüp yarısı yenmiş kurabiyemi aldım.

“Üç seçimden birinin doğru olacağını biliyordum.”

“Ne?” Havalı görünmeye çalışırken nerdeyse kurabiyemi yutarken boğulacaktım.

“Pudra şekerli kurabiyeleri seviyorsun. Hangisini seveceğini bilemedim. Sadece vegan veya glütensiz beslenen biri olmadığını umuyordum.”

Başımı iki yana salladım.

Kurabiyemden bir parça koparıp yediğinde bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ellerinin nereye değdiğini bile bilmiyordum. Biz arkadaş değildik. Ve babasının bir kolunun olmaması, onu A sınıfı bir pislik olduğu için affettiğim anlamına gelmezdi.

“Bana sormayacak mısın?” dedi. “Yoksa zaten biliyor musun?”

“Neyi biliyor muyum?”

“Babamın kolunu nasıl kaybettiğini.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bilmiyorum. Bana söyleyecek misin?” *Yoksa sen gidene kadar bekleyip sonra kendim öğreneyim mi? Bana uyar, teşekkürler, görüşürüz, hasta luego.* *

“Üç yıl önce oldu. On beş yaşındaydım, Lana’dan bir yaş küçüktüm. Babamın bir hayır işi programında sörf yapmasını izlemek için Sweetheart Point’e gitmiştik. Bu bir yarışma falan değildi. Çoğunlukla yaşlı sörfçüler vardı, birkaç büyük isim. Aniden...” Düşüncelere dalarak bir an durakladı, gözleri parladı. Sonra gözlerini kırparak o düşünceleri uzaklaştırdı. “Birkaç metre ötede, suyu kesen büyük bir şekil gördüm. İlk başta ne olduğunu anlamamıştım. Doğrudan babama doğru ilerledi ve onu tahtadan düşürdü. Sonra boynundaki beyaz izi ve kocaman ağzını gördüm. Bir Büyük Beyaz’dı.”

Ağzım açık kaldı. Kapatarak sordum. “Köpek balığı mı?”

“Küçük bir erkek. Yıldırım çarpması gibi derler ama kahretsin, bunu hiç yaşamadıkları belli. Ve sana söylüyorum, asla *Jaws* gibi değildi. Sahilde, etrafımda yüzlerce insan vardı ve kimse çılgılık atmadı ya da koşmadı. Bu bin kiloluk canavar babamı suda sürüklerken hepsi orada öylece dikilip baktı ve babam hâlâ ayak bileğinden tahtasına bağlıydı.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım, ikinci kurabiyenin yarısını ağzıma tıkarken. “Sonra ne oldu?” diye sordum ağzım doluyken.

Porter kurabiyenin geri kalanını aldı, bir köşeyi ısırды ve

* Çn: İspanyolca Hoşça kal anlamına gelmektedir.

başını sallayarak çiğnemeye başladı. Biraz sersemlemiş gibi görünüyordu. “Bir rüya gibiydi. Hiçbir şey düşünmedim. Sadece suya doğru koştum. Babamın hâlâ hayatta olup olmadığını veya köpekbalığının bana saldırıp saldırmayacağını bilmiyordum. Elimden geldiğince hızlı yüzdüm. Önce tahtayı buldum ve bağı vücuduna ulaşana kadar takip ettim.”

Durdu ve yutkundu. “Onu bulmadan önce sudaki kan tadını aldım.”

“Tanrım.”

“Kolu çoktan gitmişti,” dedi sessizce. “Derisi kopmuştu. Kaslar açıktaydı. Berbattı. Onu kıyıya geri taşıyarak durumu daha da kötüleştireceğimden çok korktum. Ağır ve bilinçsizdi ve kimse yardıma gelmiyordu. Sonra köpekbalığı saldırdı ve benim de kolumu yakalamaya çalıştı. Ona vurmayı ve onu korkutmayı başardım. Beni tekrar bir araya getirmek için altmış dokuz dikiş gerekti.”

Sol kolunu göstermek için önümde güvenlik görevlisi üniformasının kolunu sıvadı. Orada, parlak kırmızı sörf saatinin üzerinde, zikzak çizen pembe yara izleri vardı. Hepsi gözlerimin önündeydi. Onlara bakmak sınırı geçmek gibiydi. Sanki yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibiydi ve her an biri beni yakalayacaktı... ama bir yandan da gözlerimi başka yöne çeviremiyordum. Tüm bu altın rengi deri, tüm bu yumurta kabuğu gibi parlak yara izleri, bir tren yolu gibi kilometrelerce uzanan iz. Bu korkunçtu... ve gördüğüm en güzel şeydi.

Yara izlerini görmek bana kendimle ilgili başka bir şeyi hatırlattı. Ona söyleyemeyeceğim bir şeyi. Ama içimde dü-

şünmek istemediğim karanlık bir anıyı öne çıkarıp ve derinlerde yer alan duygularım beni yüzeye çıkmakla tehdit etmeye başladı.

Bu hisleri bastırmak için derin bir nefes aldım ve bunu yaptığımda yine o koku geldi, Porter'ın kokusu. Tıraş losyonu ve taze hindistancevizi. Bu bildiğimiz güneş kremi değildi. Bu neydi? Beni deli ediyordu. Bu harika kokunun cazibesi mi, köpekbalığı hakkındaki hikâyesi mi yoksa kendi istenmeyen hatıralarımı saklama dürtüm müydü bilmiyorum ama ne yaptığımı bilmeden parmaklarım dirseğindeki yaralardan pürüzlü olanın izlerini hissetmek için uzandılar.

Teni sıcaktı. Yara izi sert, inatçı bir çizgi gibiydi. Onu, dirseğinin etrafından kolunun büküldüğü yumuşak, hassas oyuğa doğru takip ettim.

Kolundaki tüm tüyleri diken diken oldu.

Hızlı bir nefes aldı. Duymamı istememişti ama duydum. Ve o zaman bir çeşit çizgiyi aştığımı anladım. Elimi geri çekip az önce yaptığım şeyi unutturmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama ağzımdan saçma bir homurdanma çıktı. Ve bu aramızdaki durumu daha da tuhaflaştırdı.

Sonunda, "Mola," demeyi başardım. "Geri dönmeliyim."

O kadar utanmıştım ki çıkarken sandalyeme takıldım. Metal zemin üstünde sürüklenen metal sandalyenin çıkardığı ses kafede yankılandı ve birkaç müze ziyaretçisinin öğleden sonra kahvelerinden başlarını kaldırmasına neden oldu. Kim saklanma ustasıydı, Rydell? Bu benim başıma asla gelmezdi. Sakar değildim. Asla, asla, asla. Benim oyunumu bozuyordu. Artık ona bakamazdım bile çünkü yüzüm alev almıştı.

Bana neler oluyordu? Yemin ederim, ne zaman Porter Roth'la yan yana gelsem bir şeyler hep ters gidiyordu. O bir elektrik prizi idi ve ben her zaman ortalığı kurcalamaya ve parmağımı içeri sokmaya çalışan aptal küçük bir çocuktum.

Ben çarpılmadan önce birinin bu çocuğun sırtına *TEHLİ-*
KELİ! etiketi yapıştırması gerekiyordu.

LUMIERE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > YENİ

@mink: Hiç ciddi bir ilişkin oldu mu?

@alex: Evet. Yani sanırım. Bir nevi. Ciddi derken ne demek istiyorsun?

@mink: Dur, ilk başta evet demiştin. Sadece merak ettim. Ne kadar sürdü ve neden ayrıldınız?

@alex: Üç ay, kısaca artık eğlenceli zaman geçiremediğimizi söylemişti.

@mink: Hadi ya. Uzun hali ne peki?

@alex: Onun eğlence anlayışı, ben şehir dışındayken en yakın arkadaşım ile takılmayı içeriyordu.

@mink: Ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzgünüm.

@alex: Olma. Sonradan düşündüm. Tamamen onun suçu değildi. Birine yeterli kadar ilgi göstermezsen uzaklaşır. Ben dersimi aldım. Şimdi daha tedbirliyim.

@mink: Kime karşı tedbirlisin?

@alex: KİM için demek istedin sanırım.

@mink: :P

@alex: Özel biri için değil. Sadece söylüyorum, eskisi gibi değilim. Ben itiraf ettim, sıra sende. Geçmişinde onun için tedbirli olduğun biri var mı?

@mink: Birkaç haftalığına takıldığım birkaç erkek, önemli bir şey yok. Artık kendime daha çok değer veriyorum. Bu da tam zamanlı bir iş. Şaşırtıcı değil mi?

@alex: Bir gün yardıma ihtiyacın olabilir.

“Ayakkabılarım konusunda ne kadar seçici olduğumu görüyorsun
ve onlar sadece ayaklarıma basıyorlar.”
—Alicia Silverstone, *Clueless* (1995)

8

Sonraki birkaç vardiyada Porter’la birlikte çalışmadık. Ve Grace’le de, ki bu beni üzdü. Müze beni yirmili yaşlarında, benden büyük ve parayı yeterince hızlı saymakta sorun yaşayan Michelle adında biriyle eşleştirmişti. İşi yavaşlatıyordu ve bu beni deli ediyordu. Bay Cavadini’nin ofisine gidecek kadar çıldırmıştım ama sonra köşeyi dönünce... Fikrimi değiştirip bir şey söylememeyi seçtim.

Benim olayım buydu.

Bir sabahımı sahilde dolaşıp dükkân dükkân gezerek dedektiflik yapmak ve midemi churroyla doldurmak yerine babamla iki tur minyatür golf oynayarak geçirmiştım. Benimle takılmak için işten yarım gün izin almıştı ki bu oldukça hoştu. Bana golf ya da kürek sörfü seçeneklerini sunmuştu -ve ne cennette ne de cehennemde- Porter’ın açık denizdeki

terör hikâyesini duyduktan sonra parmağımı bile okyanusa daldırmazdım. Hayır. Babama tüm hikâyeyi anlattığımda kendisi de biraz korkmuştu. Porter'ın babasını sörf dükkânının dışında gördüğünü ve ailenin sörfçü olduğunu bildiğini fakat kolunu kaybettiği olayın uzun zaman önce olduğunu varsaydığını söyledi. Nasıl düştüğüne ya da Porter'ın onu nasıl kurtardığına dair hiçbir fikri yoktu.

Gördünüz mü? Sadece on gündür kasabadaydım ve babamın bir yıl boyunca burada yaşayıp duymadığı dedikoduları öğrenmiştim bile. Bu adamın bana ihtiyacı olduğu çok açıktı.

Golfta babamın kıcını tekmelememin ödülü, öğle yemeği mekânını seçebilmemdi. Oyundan önce hafif bir kahvaltı yaptığımız için, bir şeyler atıştırmak için Pancake Shack'i seçtim. Mekânda 1950'lerden kalma bir Amerikan lokantası havası vardı. Bardaki taburelere geçtiğimizde pembe üniformalı bir garson biz krep siparişlerimizi beklerken ikimize bir bardak buzlu çay getirdi. Hayallerim sonunda gerçek olmuştu! Ama hevesim kursağımda kaldı çünkü Pancake Shack beklentilerimi tam olarak karşılamamıştı, hatta "dünyaca ünlü" bademli krepleri bile benden yüksek puan alamadı.

Ortalama notumu söylediğimde babam siparişimden bir çatal aldı ve tadına baktı. "Tadı noel gibi."

"Büyükannemin yaptığı bademli kurabiyeler gibi."

"İğrenç, ufalananlardan," diye kabul etti. "Dutch Baby sipariş etmeliydin. Benimkinin tadına bak. Müthiş."

Onunki çok daha iyiydi ama bir churro değildi.

"Onu hâlâ bulamadın, ha?" diye sorduğunda Alex'i kas-

tettiğini anlamıştım. Ona asıl meseleyi, buraya taşındığımı Alex'e itiraf etmekten çekindiğimi ve onu kendi başıma bulmaya çalıştığımı söyledim. Babam ve ben birçok (talihsiz) yönden birbirimize çok benziyorduk. Beni anlıyordu. Annemin aksine. Annem, Alex'in var olduğunu bilseydi korkudan altına işerdi, o böyle biriydi. Ama annem DC'deyken hayatımda olan hiçbir şeye pek dikkat etmediğinden ben de onu saklamak için herhangi bir zahmete girmemiştim. Ve şimdi buradayken bile hâlâ umurunda değildim. Geldiğimden beri babama yazılmış *Bailey geldi mi?* mesajın haricinde hiç aramamıştı. Her neyse. Onun rahatlığını çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Çantamdan iskelenin turist haritasını çıkardım. Bir sabah bedavaya aldığım çizimlerden biriydi. Araştırdığım ya da Alex'in farkında olmadan bana verdiği detaylara uymayan dükkânları X ile işaretliyordum. Pencereden okyanusun görünmediği, tezgâhı olmayan dükkânlar gibi. Haritanın henüz işaretlemediğim kısımlarını göstererek, "Geride kalan bu," dedim babama.

Babam sırttı ve gülümseyerek başını salladı. Haritayı kaldırmaya çalıştım ama o yarısı yenmiş Dutch Baby tabağını kenara çekerek haritayı tezgâha yaydı. "Hayır hayır. Bu harika şeyi görmeme izin ver. Eksizsiz ve titiz, babasının kızı."

"Ah," diye şikâyet ettim. "Garip."

"Ne? Bu, damarlarında akan kaliteli muhasebeci kanı, tam burada," dedi gururla haritayı şapşal gibi sallayarak.

"Bir dakika, bu işaretlediğin yerlerden birinde çalışmadı-

ğını nereden biliyorsun? Ya o sırada gelen malları kamyon-
dan indiriyorsa?

“Bilmiyorum ama her dükkâna iki kez uğramayı düşünüyorum.” Ona haritanın kenarına elimle çizdiğim efsanevi çizelgemi gösterdim. İki kez uğradığım yerler için nokta, bir kez uğradığım yerler için kare çizmiştim. Orada benim yaşlarımda bir erkek çalışıyorsa çöp adam, ilk denemelerimde Alex’i bulamadığım için henüz işaretlenmemişti. Churro arabası olan yerler için üçgen. Ayrıca şimdiye kadar bulduğum üç sokak kedisi için de dalgalı çizgiler, Sinyor Don Gato da dahil.

Kolunu omzuma attı ve başımın yan tarafını öptü. “Böyle üstün çıkarım yeteneğinle onu nasıl bulamazsın? Ve eğer o bu ava değmiyorsa, senin utanacak hiçbir şeyin yok.”

“Seni sevdiğimi biliyordum.”

“Buna mecbursun,” dedi sırtarak.

Ona gülümsedim.

Biri tezgâha doğru yürüdüğünde babam arkama bakmak için öne doğru eğildi. Komik bir yüz ifadesi takınarak boğazını temizledi. “Günaydın Çavuş Mendoza.”

Bir garsonun siparişini almasını bekleyen ve üstünde donanma üniforması olan, uzun boylu, kıvrımlı bir Latin polisti. Arada gri teller bulunan kahverengi dalgalı saçları, ensesinde kalın bir atkuyruğu şeklinde sıkıca bağlanmıştı. Koyu mor camlı güneş gözlükleri vardı. Şunu hatırladım: Kasabaya geldiğim ilk gün yaya geçidinde Davy ve Porter’ı ışıklarını yakıp söndürerek uyaran polisti.

Kadın boğuk bir sesle, “Günaydın Pete,” dedi. Ağzını bir

köşesi hafifçe kıvrılmıştı. Sadece birazcık. Sonra ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan haline geri döndü. Sanırım bana bakıyordu ama özellikle güneş gözlükleri takılıyken bunu anlamak zordu. “Dutch Baby mi?” diye sordu

“Bilirsin,” diye yanıtladı babam tuhaf bir şekilde gülerek.

Babam yine boğazını temizlediğinde ikisini izliyordum. “Wanda, bu benim kızım Bailey. Bailey, Coronado Cove Polis Departmanından Çavuş Wanda Mendoza.”

Sanki bunu anlamamışım gibi. Kadın gülümsedi ve sert bir şekilde elimi sıktı. Vay. Parmak çatlatma keyfi. Şimdi uyanmıştım işte. Emin değildim ama sanki rahat değil gibiydi. Polisler gerilir miydi? Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim.

“Senin hakkında harika şeyler duydum, Bailey.” Öyle mi? Tanrı aşkına bu kimdi ve babam neden ondan hiç bahsetmemişti? Arkadaşlar mıydı?

“Çavuşun vergi ödemelerini ben takip ediyorum,” diye açıkladı babam ama kulağa yalan gibi geliyordu ve ikisi de farklı yerlere bakıyorlardı, biri tezgâha ve biri tavana. Kadın bakışlarını önüne indirdiğinde tımaklarıyla tezgâha vurmaya başladı. Beline takılı olan tabancaya baktım. Silahları sevmiyordum; beni rahatsız ediyorlardı, bu yüzden rahatsızlık konusunda sanırım eşittik.

“Kaşlarını beğendim,” dedi sonunda. “Göz alıcı.”

Bir an hazırlıksız yakalandım. Sonra memnun olarak cevap verdim. “Kendim alıyorum,” dedim. Sonunda iyi bir kavisin önemini takdir eden biri. Kaş almak acı vericidir.

“Etkileyici,” diye onayladı. “Ee, Kaliforniya’yı nasıl buldun?”

“Burası farklı bir gezegen.” Bunun kulağa olumlu gelmeyebileceğinin farkına varınca, “Kızılçamları ve churroyu sevdim,” diye ekledim.

Bu onu gülümsetti. Hemen hemen. Çenesini babama doğru kaldırdı. “Onu posole arabasına götürdün mü?”

“Henüz değil,” dedi babam. “Hiç posole yemedi. Yedin mi?” diye sordu, bana sorgulayıcı bakışlar atarak.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Polis, sanki babam tüm ülkeyi yüzüstü bırakmış gibi başını sallayarak bir nefes verdi. “Şu anda berbat bir programım var ama önümüzdeki birkaç hafta içinde onu götürebiliriz.”

Biz? Götürebiliriz? Onlar *biz* mi olmuşlardı?

“Aklını başından alacak,” diye temin etti babam, polis paket servis siparişi alırken. Babam ayağa kalktı ve cüzdanını karıştırmaya başladı. “Aklıma şey geldi... Bailey, bana bir saniye ver. Çavuşla bir şey konuşmam gerek.” Hesabı ödemem için bana bir tomar nakit bıraktı ve sonra polisle birlikte tezgâha doğru yürüdü. Biraz daha yakınlaştılar ama o kadar da önemli bir şey hakkında konuşuyormuş gibi görünmüyorlardı. İşte o zaman ampul yandı.

Tanrım! Babam bir polisle çıkıyordu.

Tatlı görünüyordu. Sıkı el sıkışıyordu. Oldukça seksiydi. Babamla aynı boydaydı. Umarım babamın sevdiği kadar onu seviyordu çünkü babam aptal gibi gülümsüyordu. Sonra onun söylediği bir şeye sessizce güldüğünü duydum ve mor gözlüklerini başının üstüne koymak için yukarı kaldırdığını gördüm ve bu beni daha iyi hissettirdi.

Muhasebeci-polis şakalaşma oturumunun sona ermesini beklerken haritamı toparlayıp restorana göz attım. Babamın

görüşümü kapatan vücudu olmayınca, onun yanındaki taburede oturan kişiyi fark ettim. Sarı saçlı benim yaşımda bir oğlandı. Yumurtasını yerken kahve içiyordu. Kolunu hareket ettirdiğinde iki şey dikkatimi çekti: (A) Cary Grant'ın yüzünün basılı olduğu kırmızı bir tişört giyyordu ve (B) yaz film festivali rehberini okuyordu.

Bakışlarım onun üzerinde gezinirken kalbim hızlandı. Yavaş yavaş yiyordu, kendini okumaya vermişti ve çırpılmış yumurtadan küçük lokmalar alıyordu. Üzerine tam oturan şortu kaslı, bronz bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Yıpranmış sandaletleri, bacağına sallarken tezgâhın metal ayaklığına çarpıyordu. Tabağının yanında duran turuncu-mavi anahartlıkta iskelede gördüğüm tanıdık bir logo vardı: Killian'ın Balina Turları. Bu iş tanıma gereği bir perakende mağaza değildi, iskelede bulunan okyanus manzarasına sahip bir mağazaydı. Muhtemelen bir tezgâhı olan bir aile işletmesiydi. Haritamı gözümün önüne getirdiğimde bu dükkânın bir churro arabasından üç mağaza uzakta olduğunu hatırladım. Orada kedi görmemiştim ama kediler gezebilirdi.

Olabilir miydi?

Beynim yavaşlamamı söylüyordu ama kalbim durmuyordu, *gökte ararken yerde bulmuştum!*

Tatlıydı ama bir Porter değildi.

Tanrım, benim sorunum neydi? Zaten aptal yaşlı Porter kimin umurundaydı? Onu aklımdan çıkarıp önümdekine odaklandım ve aklımdaki Alex'le eşleştirmeye çalıştım. Bu adam zeki olabilir miydi? Hassas? Bakımlı görünüyordu. Seri katiller bakımlı mıydı?

Bu düşündüğümden daha zordu.

Kendimi toparladım ve eğer Alex ise, benim kim olduğumu bilmediğini kendime hatırlattım. Ona göre ben sadece lokantada oturan bir kızdım. Ben Mink değildim. Derin nefesler aldım.

“Grant,” dedim.

Başını rehberden kaldırdı. “Efendim?”

“Tişörtün,” diye açıkladım. “Cary Grant. *Only Angels Have Wings*, yanılmıyorsam.” Yanılmıyordum. Hava atıyordum. Tam bir inektim ama buna engel olamıyordum.

Başını indirdi. Şimdi gülümsüyordu ve harika dişleriyle, kocaman, beyaz bir gülümsemeye sahipti. “Evet. Bunu fark eden ikinci kişinin ve neredeyse bir yıldır bunu giyiyorum.” Sesi hayal ettiğim gibi değildi. Daha keskindi. Ama yine de iyiydi.

“Ben büyük bir Grant tutkunuyum,” dedim. “*Bringing Up Baby, The Philadelphia Story, The Awful Truth, His Girl Friday*.” Söylerken parmaklarımla tik işareti yapıyordum, kendimi biraz kaptırdığımı anladığımda yanaklarım kızardı. *Dünyaya dön Rydell*. Boğazımı temizledim. “Ve *North by Northwest*, tabii ki,” diye ekledim yemi atarak.

“Herkes sever,” diyerek kabul etti.

Ah. Şaka mı yaptığını yoksa alay mı ettiğini anlayamadım. Ayrıca Alex'in üstün bir mizah anlayışı vardı. Anlatması zordu.

Bir an düşündükten sonra, “Birini seçmem gerekse favorim *My Favorite Wife* olurdu,” dedi.

“Gerçekten mi? O filme bayılırım,” dedim. “Irene Dunne ve Randolph Scott harikalar.”

“Âdem ve Havva,” diye onayladı gülümseyerek.

“Yüzlerce kez izledim.”

“Biliyorsun, Randolph Scott ve Cary Grant sevgiliydi.”

Başımı sallayarak onayladım. “Muhtemelen. Hiç kimse bunu kanıtlayamadı ama bundan şüphem yok. Muhtemelen hem kadınlardan hem de erkeklerden hoşlanıyordu.” Omuz silktim. Her neyse kimin umurundaydı ki? Cary Grant çok ateşliydi. Daha da önemlisi bir çekim gücü vardı. En azından beyaz ekranda. Ekran dışında ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

“Bu arada Patrick,” dediğinde kendini tanıttığını anlamam bir saniyemi aldı.

Patrick. Hah. Alex değil, Patrick? Tabii ki internette gerçek isimlerimizi kullanmıyorduk, yani bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Daha da önemlisi, bu doğru hissettiriyor muydu? Açıkçası emin değildim ama nabzım hızlanıyordu. Yani eğer bu bir belirtiyse, belki de doğrudu? Ve o hâlâ burada oturan ben ile çevrimiçi ben arasındaki bağlantıyı bilmiyordu, bu yüzden sanırım gerçek adımları söylememde bir sakınca yoktu. Ayrıca birkaç metre ötede duran ve sıkı bir el sıkışması olan polisten bahsetmiyorum bile.

“Ben Bailey,” dedim. “Şehirde yeniyim,” diye de ekledim.

“Harika. Başka bir film meraklısıyla tanıştığımıza memnun oldum.” Film festivali broşürünü bana doğru kaydırdı. “Her yıl düzenlenen bir yaz film festivalimiz var. Bu seneki program fena değil. Birkaç güzel film var, mesela Georges Méliès’in kısa filmleri ve *North by Northwest* gibi.”

Kalbim. Çok. Hızlı. Çarpıyordu.

“Bunların hepsini görmeyi çok isterim,” diye bağırdım Grace’inkinden daha yüksek bir sesle.

“Değil mi?” dedi, anahtarlarını alıp festival broşürünü göstererek. “Sende kalsın. Yeni yayınlandı. Her neyse, işe geri dönmeliyim. İskeleydeki balina turları düzenleyen dük-kândayım, ismi Killian’s. Turuncu ve mavi ve büyük altın rengi dönme dolabın yanında. Kaçırmazsın. Kahve içip Cary Grant hakkında konuşmak istersen, gel ve beni bul.”

“Bu teklifi kabul edebilirim.” Kahveden nefret ederdim ama her neyse. Kulağa çok olgun, çok romantik geliyordu. Bu, beni kovduracak ya da düzinelerce insanın önünde utan-dırarak bir çocuk değildi. Bu çocuk kültürlüydü. Balinaları izliyordu! Kulağa sörf yapmaktan çok daha hoş geliyordu.

Elini kaldırdı, ağzına üçgen bir tost sıkıştırdı ve ön kapı-dan dışarı fırladı.

Sersemlemiştim. Ciddi anlamda sersem gibiydim.

“O kimdi?” diye sordu babam omzumun üzerinden mırıl-danırken Patrick’in bir çeşit kırmızı cipe binişini izliyordu.

“Yüzde yüz emin değilim,” dedim. “Ama sanırım yakla-şıyorum.”

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > YENİ

@mink: Hayatında yeni bir şeyler oluyor mu?

@alex: Ne gibi?

@mink: Bilmem. Geçen gün, gelecek hakkında biraz daha umutlu olmami sağlayan bir şey oldu.

@alex: Benim de oldu, sen söyleyince aklıma geldi. Belki. Gelecekten umutlu-
yum derken . . . Ne kadar uzak bir gelecekten bahsediyoruz? Yarın mı? Gelecek
hafta mı? (Belki gelecek ay?)

@mink: Ben her-seferinde-bir-adım insanıyım. Bu yüzden sanırım yarın diye-
ceğim ve bu konuşmanın nereye varacağını göreceğim.

@alex: Gerçekten balıklama atlayamıyorsun, değil mi? (İroni yapıyorum.)

@mink: Gerçekten öyle. (Anlamıştım zaten.)

@alex: Belki de bazen denemelisin. Bir şans ver. Çılgınca bir şey yap. (Babana
film festivaline gelme meselesini soracak mısın?)

@mink: Sen böyle mi yapardın? (Belki de çoktan sormuşumdur.)

@alex: Doğru kişiyle mi? Evet. (Bana ne zaman haber vereceksin?)

@mink: İlginç. (Bu konuyu düşünüyor. Ben de öyle)

“Sen iyi bir adamsın, kız kardeşim.”

—Humphrey Bogart, *The Maltese Falcon* (1941)

9

Grace ve Bay Pangborn ile Sauna'nın kapısında duruyorduk. Adam anahtarlarını kaybetmişti. Yazar kasalarımızı kucağımızda tutarak Porter'in kasadan gelip kapıyı açmasını bekliyorduk. Porter'in gişeyi devralacağımız ekiple olan işinin bittiğinden emin bile değildim. Lanet olsun, Porter'in kapıda kaldığımızdan haberi olup olmadığını bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey saatin öğleni geçtiği ve sıranın oldukça uzadığıydı. Turnikede biletleri almaktan sorumlu olan Freddy, köşeyi dönüp bize bakıyordu ve yüzündeki ifade hiç hoş değildi.

Bay Pangborn burnunu çekti ve ovuşturdu. “Ben onu aramadan önce kasa işini halletmesi için ona bir dakika daha vereceğiz. Onu paniğe sokmanın anlamı yok. İlk olarak bir önceki ekibin kasalarını getirmesi lazım.

Grace ve ben birbirimize bakıp omuz silktik ve yüz ifadelerimizle *adam haklı* dedik birbirimize. Ne yapabilirdik ki? Danışmada da kimse yoktu. Orada görev yapması gereken ve aynı zamanda bilet gişesinin anahtarına da sahip olan kadın, dışarıdaki park yerinde bir tur ekibiyle şakalaşıyordu. Bay Cavadini, vardiya amiri ile uzun bir öğle yemeği molasındaydı. Ayrıca, Bay Pangborn onu rahatsız etmekten hoşlanmazdı ve ben kimdim ki bunu sorgulayacaktım?

Bay Pangborn nefes nefese bir şekilde kabinin kapısına yaslandı ve sonra bir ayak bileğini diğerinin önüne attığında siyah beyaz çizgili çorapları ortaya çıktı. Onları bir şekilde sevmiştim. Gözleri çıkık olmasına ve ot kokmasına rağmen Pangborn'u da seviyordum. Grace, dün işten önce onu arabasında sigara içerken yakaladığını söylemişti. Yetmişlerinde olmalıydı. Bırakalım da adamın birkaç kötü alışkanlığı olsun.

“Önümüzdeki ay müzede çalışmamın kırkıncı yıl dönümü olacak,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Söylediklerini dinlemek istemenizi sağlayan nazik bir tavrı vardı. Porter'in neden ona bu kadar sinirlendiğinden emin değildim. O sadece yaşlı bir adamdı. Biraz vicdan gerek.

Grace'in dudakları büzüldü. “Bu çılgınca.”

“Bu kadar uzun süre kaldıysan hoşuna gitmiş olmalı,” dedim.

“Eh, insanlarla konuşmayı severim. Ve herhangi bir eğitimim de yok, başka ne yapabilirdim ki? Tek bildiğim bu.” Başını kaşıdı ve çılgın beyaz saçları farklı yönlere dağıldı. “Yaklaşık on yıl önce beni emekliye ayırmaya çalıştılar ama

gerçekten evde yapacak bir şeyim yoktu. Hiç evlenmedim. Bir köpeğim var, Daisy ama o da bütün gün beni görmekten bıkartı. Bu yüzden bana ödeme yapmamalarına rağmen, sadece işe gelmeye devam ettim.”

“Ne?” dedi Grace, şaşkınlığını gizleyemeyerek. “Ne kadar süreliğine?”

“Ah, yaklaşık üç ay kadar. Bay Cavadini sonunda bana eve gitmemi söylemekten bıktı. Bu yüzden yeniden işe ald ve vardiyalarımı verdi.” Omuzlarını kaldırarak kocaman ve geniş bir şekilde gülümsedi. “Ve işte buradayım. Hâlâ ölmedim. Bence Porter şimdiye kadar burada olmalıydı. Kulaklarınızı kapatın hanımlar. Mutlu olmayacak.”

Pangborn, Porter’a telsizden ulaşmaya çalışırken Grace omzunu benimkine dayadı. “Tekrardan aynı vardiyada olmamıza sevindim.”

“Ben de,” dedim gerçekten kastederek. “Takım Grailey, işin icabına bakıyor.”

“Takım Baice, hepsini haklıyor.”

Freddy turnikelerin oradan tekrar bakana ve Grace ona tıslayarak bir ses çıkarana kadar ikimiz de güldük. Bundan sonra bizi rahat bıraktı. “Hafta sonu için planların var mı?” diye sordu.

“Bilmem. Neden?”

“Cumartesi işten sonra şenlik ateşi var. Plaj partisi.”

Aklıma Porter’ın arkadaşı Davy geldiğinde kucağımdaki kasayı daha sıkı tuttum. “Bone Garden’da olan mı?”

“Evet. Biliyor muydun?”

“Sadece duymuştum.”

“Aslında sörfçülerin takıldığı bir yer ama başka insanlar da geliyor. Genellikle yazın her cumartesi gecesi yapılıyor. Bazen sıkıcı oluyor, bazen eğlenceli ama yeni olduğun için Brightsea’den insanlarla tanışmak için iyi bir yer olabileceğini düşündüm. Seni insanlarla tanıştırebilirim.”

İçimdeki kaçak, onu geri çevirmek için bir bahane hazırlaması gerekirken köşeye sinmişti ama asıl garip olan şeydu, sanırım gitmek istiyordum. Özellikle de Grace’le. O yüzden, “Tabii, neden olmasın?” dedim. Daha ne olduğunu bile anlayamadan ona babamın nerede yaşadığını anlattım ve beni arabasıyla alması için plan yaptık. Ne oldu biliyor musunuz? Sanırım ben bir sosyal kelebeğe dönüştüm. Her şey tüm bu temiz hava ve güneş ışığı yüzünden olmalıydı.

Ya da belki de babamın yeni bir kız arkadaşı olduğunu öğrendikten sonra genel olarak hayata karşı olan umudum artmıştı. Harika bir polis kız arkadaş. “Sadece arkadaşız. İşleri yavaştan alıyoruz,” diye eve giderken beni ikna etmeye çalışmıştı. Tek söylediği buydu, ben de üstüne gitmemiştim. Mutlu olduğu ve ortamda tuhafılık olmadığı sürece, benim için sorun yoktu.

İyi demişken, beynimde dönüp duran daha önemli bir şey vardı: Pancake Shack’te Patrick’le tanışmak. Patrick ve sadece Patrick’in, Alex olup olmadığından emin olamayacağımı kendime milyonuncu kez hatırlatıyordum. Ama dün gece onunla tekrar konuşmak için cesaretimi toplamaya karar vermiştim. Saatlerdir bunun hayalini kuruyordum. Büyük bir iç çektim.

Koluma serin bir müze havası değdi. Hızlıca bilet gişe-

sine doğru gelen Porter'dan kaçmak için kenara çekilmem gerektiğinde hayallerim yarıda kesildi.

“Kalın bağırsaklarını söküp bu anahtarı sonuna dikeceğim ve sonra onları tekrar vücuduna sokacağım.”

Porter, Pangborn'un avucunu açıp anahtarı koydu ve adamın parmaklarını üstüne kapattı. “Bir. Daha. Onları. Kaybetme.”

Yaşlı güvenlik görevlisi gülümsedi. “Sen iyi bir çocuksun, Porter. Teşekkürler.” Pangborn, Porter'ın kötü tavrından hiç etkilenmeden onun sırtına vurdu. O çoğu insandan daha iyiydi. “Gelin hanımlar. Freddy yerinde duramıyor. Hadi bu sırayı eritelim ve biraz bilet satalım.”

Team Grailey olarak -isim oyununu ben kazanmıştım- her zamanki gibi harikaydık ve bu sırayı hızlıca hallettik; çünkü biz en iyisiydik. Vardiya amirimiz bizden memnundu, Bay Cavadini bir kez bizi kontrol etmek için uğradığında isimlerimizi bile doğru söylemişti. Öğleden sonra saat dörde kadar güzel bir gündü.

Müze trafiği biraz yavaşlamıştı. Molam neredeyse bitmek üzereydi ve vardiyamın son birkaç saatini de tamamlamaya hazırdım ama hâlâ birkaç dakikam vardı, bu yüzden Vivian'ın Bölümü'nde dolaşıyordum. Ziyaretçilerin altından geçtiği bir Golden Gate Köprüsü replikası ve 1800'lerin sonundan kalma gibi görünen vitrinlerin içine bakabileceğiniz sahte bir Chinatown sokağı olan San Francisco Odası'ndaydım. Bir Çin çay dükkânına bakarken on üç ya da belki on dört yaşlarında iki çocuğun biraz tuhaf davrandığını fark ettim. Benden birkaç metre ötedeki 1940'larda San Francisco film gösteri-

minde ünlü kurgusal dedektif Sam Spade'in (büyük ekranda Humphrey Bogart tarafından canlandırılan) masasında duran Malta Şahini'nin bir kopyasına bakıyorlardı. İçlerinden biri, beyaz polo tişört ve spor ayakkabı giymiş olan sarışın çocuk heykele dokunurken, sırt çantalı ayakta uyuyan arkadaş gözcülük yapıyordu.

Ne planladıklarını tahmin edebiliyordum. Salaklar. Güvenlik kameralarının farkında değiller miydi? Aslında sırt çantalı çocuk onları görmüştü ve etrafında dolanarak Richie Rich arkadaşını vücuduyla engellemeye çalışmıştı, sonrasında kameraya bakarak açığı değerlendirmişti. Nasıl başarmayı umduklarını bilmiyordum. Müzedeki her şey sabitlenmiş, çivilenmiş, vidalanmış veya kilitlenmişti.

Sadece bunun dışında.

Polo tişörtlü çocuk şahine dokunduğunda sallandı. Sadece birazcık ama bu yeterliydi.

Onu monte edildiği yerden sökeceklerdi. Geri zekâlılar bir soygun planlıyorlardı.

Etrafa göz attım. Odada sadece birkaç müze misafiri vardı. Başımı aşağıda tutarak gelişigüzel bir şekilde odanın diğer ucuna doğru yürüdüm, aptal çalışan haritasını ezberlediğim için duvar panelinde bir çağrı kutusunun gizlendiğini biliyordum. Görünmediğimden emin olarak büyük bir sakının arkasına geçtim, paneli açtım ve güvenlik çağrısı için düğmeye bastım. Porter'ın sesi eski hattan gürlledi.

“Konuş.” Telsizden konuşuyordu. Kesinlikle emindim.

“Ben Bailey,” diye fısıldadım. “San Francisco Odası'ndayım.”

“Bilet gişesinden baya uzak, Rydell. Ve yüksek sesle konuş. Seni duyamıyorum. Ya da beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun? Bu senin seksi ses tonun mu? Hoşuma gitti.”

İç geçirdim ve ciddi ciddi kapatmayı düşündüm. “Kes sesini de beni dinle. Sanırım burada bazı çocuklar bir şeyi çalmaya çalışıyor.”

“Bence yanlış numarayı aradınız, efendim.”

“Porter!” diye çıktım. “Malta Şahini’ni çalışıyorlar.”

“Sakin ol. İki oda uzaktayım. Birazdan orada olacağım. Gözlerini üstünden ayırma ama yaklaşma da. Tehlikeli falan olabilirler. Şu an çok ciddiym, eğer anlamadıysan diye söylüyorum.”

Telefon kapandı. Paneli kapattıktan sonra, saksının arkasından çıkarak rasgele bir adım attım ve çocukları izlerken bazı tablolara bakıyormuş gibi yaptım. Hâlâ heykeli yerinden oynatmaya çalışıyorlardı. Golden Gate Köprüsü’nün altından bir çift geçti ve iki çocuk onları gördüğünde hırsızlık operasyonuna bir süre ara verdi. Tekrardan saksının arkasına saklandım.

Hadi ama Porter. Buradaki çoğu şeyin aksine, şahinin gerçek bir film objesi olmadığını biliyordum; Orijinal filmde sadece iki heykel kullanılmıştı ve bir tanesi birkaç milyon dolara müzayedede satılmıştı. Ama işin prensibine aykırıydı ve bu beni deli ediyordu.

“Şimdi neredeler?” Porter’ın sıcak nefesini kulağımın etrafındaki saçlarımda hissettim. Boynum ve omzum istemsizce titredi ve o nedense bunu eğlenceli buldu. “Gıdıklandın mı, Rydell?” diye fısıldadı.

Bu yorumu görmezden geldim ve ona heykeli yeniden sallayan çocukları göstermek için bir palmiye dalı indirdim. “Ordalar. Beyaz polo tişörtlü ve sırt çantalı.”

“Pis küçük domuzlar,” diye mırıldandı inanamayarak. “Şahin mi?”

Yalan söylemeyeceğim. Porter’ın benim kadar delirmiş olması beni biraz heyecanlandırmıştı. Bu konuda aynı sayfada olmamız hoşuma gitmişti. “Ne yapacağız?” diye fısıldadım.

“Cavern Palace yönergelerine göre hırsızları yakalamak konusundaki bir numaralı kural kesinlikle olay çıkaramamamızdır. Kovalamaca yok. Olayı büyütmek yok. Diğer konukların kendilerini rahatsız hissetmelerine neden olacak hiçbir şey yok, bu da onların güzel ve kolay bir şekilde buradan çıkmasını beklememiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Anlamadım,” dedim fısıldayarak.

Porter daha alçak bir sesle konuşmak için başını eğdi. “Çalmalarına izin vereceğiz.”

“Ne?” Yüzüm yüzüne o kadar yakındı ki kahverengi gözlerindeki altın benekleri görebiliyordum. Gözlerinin kahverengi olduğunu biliyor muydum? Daha önce fark etmemiştim. “Bunu yapamayız.”

“Yapabiliriz ve yapacağız. Sonra onları çıkışa kadar takip edeceğiz ve park yerinde kışkırlarını tekmeleyeceğiz.”

“Ah,” dedim, bu ihtimal biraz daha fazla ilgimi çekmişti.

“Şimdi gidebilirler. Bunu daha önce bir kez geçen yaz Jay’in çift kol düğmesini çalmaya çalışanlarla yaşadım. Kadavra benim kışkırmı tekmelerken piçler bin dolarlık altınla kaçtı. Yani biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Eder misin?”

“Ben mi? Bilmiyorum... Vardiyam bitti.”

“Gıt-gıt gıdak,” diye fısıldadı, korktuğumu ima etmek için tavuk sesi çıkarmıştı. Burnunun ucu benimkine değiyordu ve o kadar yakındık ki şimdi göğsünün inip kalktığını görebiliyordum... ve boynunda atan nabzını. Omuzları hep bu kadar geniş miydi? Tanrı aşkına, yakından daha büyük görünüyordu. Ve normal tepkim olması gereken Porter’ın karnıma yumruk atma isteği yerine, nefesimi hızlandıracak başka bir şey istiyordum. Giysilerim aniden çok dar geldi.

Aman.

Tanrım.

Ne vardı yani? Yakışıklıydı ve sorunlu bir çekiciliği vardı. Bu sadece kimyasal çekimdi. Tamamen doğaldı. Hiçbir anlamı yoktu.

Mola verdiğimde müzede hava soğuk olduğu için hırka giymiştim ve neyse ki bu, heyecanlı göğüs uçlarımı saklıyordu. Felaket önlenmişti. Ve felakete ramak kaldığını düşünmek bile başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmesine eş değerdı. Tanrım, bu çok saçmaydı. Sadece aptal yaşlı Porter. Neyden korkuyordum ki? Hiçbir şeyden.

Bunu kendime kanıtlamak için geri çekilip başımı kaldırdım, bakışlarında meydan okuma vardı. “Grace’i ara ve geç kalacağımı söyle.”

Bir deniz fenerinden bile parlak bir şekilde gülümsedi. Hızla Pangborn’u telsizden aradı ve durum hakkında ona bilgi verdi, yaşlı gardiyana çocukların bir tanımını verdi ve güvenlik monitörlerinden onları izlemesini söyledi. Ama o daha Grace’e haber veremedi hırsızlarımız harekete geçti.

Şahin gitmişti. Onu aldıklarını görmemiştim. Ama çocuklar birbirine yaklaşmıştı ve artık sırt çantası kısa olan çocuğun omzundan sallanıyordu. Kuşu saklamışlardı.

“Porter!” Kolunu çekiştirerek hararetle fısıldadım.

“Görüyorum,” dedi, odanın içine bakmak için öne eğilirken. Telsizden olayı izleyen Pangborn’la konuştu.

“Her şeyi kasete aldım,” diye onayladı yaşlı koruma, sözleri Porter’ın omzundaki küçük siyah vericiden geliyordu. Anahtarları kaybetmenin yanında, bu muhtemelen ikisinin aylardır yaşadığı en büyük heyecandı. “Git ve icabına bak, Porter. Sizi cennetten izliyorum.”

Cennet. Güvenlik odası. Acaba Porter beni gerçekten oradan izlemiş miydi, yoksa sadece öylesine büyük laflar mı etmişti merak ettim. Koca gözlü çocuk sırt çantasının fermuarını çekip sağ omzuna attı, etraflarına baktıktan sonra hiç suç işlememişçesine pazar günü gezmeye çıkmış bir ikili gibi köprüünün altından geçtiler. Sinirlerim tepeme çıkıyordu!

“Takip etme zamanı,” dedi Porter saklandığımız yerden çıkmamız için bileğime dokunarak. “Güvenli bir mesafede duracağız ama çok uzak da olmayacağız. Bir sürü çıkış var ve muhtemelen bunu biliyorlar. Ana giriş ve hediyeleş eşya dükkânı en hızlı kaçış yollarıdır ancak bizim için takip etmesi de en kolay olanlardır. Yangın çıkışları alarmları çalıştırır ama kaçıp bizden kurtulabilirler, kol düğmeli haydutlar geçen yaz beni böyle atlattı. Bir de teslimat kapısı ve çalışan girişi var.”

“Sağa dönüyorlar,” dedim. “Lobiye doğru gidiyorlar.”

“Bu durumda, yangın çıkışlarından üçünü eleyebiliriz.

Çok dikkatli bakma. Sadece arkadaşça sohbet ediyormuşuz gibi davran. Yeleğini giymemiş olman iyi. Benden yardım istiyor gibi görünüyorsun. Belki de sadece benim kız arkadaşımsındır ve öğle yemeğine beni ziyarete gelmişsindir.”

Neredeyse boğuluyordum. “Rüyanda görürsün.”

“Ne? Senin yüksek zevklerine göre yeterince iyi değil miyim?”

“Saçmalama.”

Homurdanarak konuşmaya devam etti. “Burada pahalı kıyafetler giyen bir film yıldızı gibi geziniyorsun, bir Vespa kullanıyorsun ve Washington DC’de avukat olan bir annen var...”

Ses tonu düşük neredeyse alaycıydı -her zamanki tartışmalarımız gibi değildi- ama beni asıl şaşırtan şey söyledikleriydi. Bir anlığına durdum ama o beni ileri doğru itti. “Bu adamları yakalamak istiyor musun? Mısır Odası’na doğru dönüyorlar. Beni görmüş olabilirler. Dikkatli olmamız gerekiyor.”

Porter odaya göz gezdirirken bir saniyeliğine geride durduk. Daha önce söylediklerini hatırlayarak, “Annemin avukat olduğunu nereden bildin?” diye sordum.

“Gracie söyledi.”

Ah. “Kıyafetlerim pahalı değil, vintage. Tarz anlayışın seksi kızlar ve plaj serserilerinden daha öteye gidemiyorsa sana yardımcı olamam.”

“Off,” dedi gücenmiş numarası yaparak. “Beni hassas noktamdan vurdun, Rydell.”

“Ve Vespa’yı bana babam aldı. Modifiye edilmiş. Yeni falan değil.”

“O model yenilerinden daha değerli. Motordan anlayan herkes bunu bilir. Cove, scooterlar bakımında bir koleksiyoncu cennetidir. O şeyi her zaman kilitlemelisin.”

“Salak değilim,” dedim.

“Lanet olsun!”

“Ne oldu?” diye sordum etrafını görmeye çalışırken.

“Polo tişörtlü kesinlikle beni fark etti. Ana koridora döndüler.” Tekrardan Pangborn ile konuştu. “Onları hâlâ görüyor musun?”

Pangborn telsizden, “Evet, onları ana koridorun başında görüyorum,” dedi. “Lobiye doğru ilerliyor gibi görünüyorlar.”

Müze saat altıda kapanıyordu ve saat dördü geçiyordu, bu yüzden günün bu saatinde her iki bölümdeki ana koridorlar gün ışığı ve temiz hava almaya çıkan konuklarla dolmaya başlamıştı. Kötü adamlarımız kalabalığın içine karıştığında birkaç saniyeliğine onları gözden kaybettik. Yavaş hareket eden kalabalığın içinde kafalarını görmek için ayaklarımın üzerinde zıplarken nabzım hızlandı.

“Kes şunu,” dedi Porter. “Bizi fark ettireceksin. Onları görebiliyorum. Güney duvarına doğru ilerliyorlar, bu yüzden ana kapıdan ya da hediyelik eşya dükkânından kaçacaklarını sanmıyorum.”

“Çalışan salonu?”

“Belki. Ya da doğrudan Jay’in Bölümü’ne gidip oradaki bir yangın çıkışı kullanmayı deneyebilirler.”

Porter’in bacakları benimkinden daha uzundu ve hızımı iki katına çıkarmadan ona yetişmem imkânsızdı. “Benim yüksek zevklerim yok. Stil sahibi olmam züppe olduğum an-

lamına gelmez. Ve farkındaysan, artık annemle değil babamla yaşıyorum. Ve bu işte çalışarak muhtemelen senden çok daha az para kazanıyorum; Bay Ben On Sekizim, Tam Zamanlı Çalışabilirim ve Tüm Cinsel Faaliyetlerim Yasaldır.”

“Tabii senin gibi biriyle olmadıkça, reşit olmadığın için yasa dışı olur.”

“Doğru.” Ben daha zekice bir cevap düşünemedim koridorun sonuna geldik ve şüphelilerimiz keskin bir şekilde sağa döndüler. Porter haklıydı: Ana kapıya ya da hediyelik eşya dükkânına gitmiyorlardı. Ama Jay’ın Bölümü’ne ya da çalışan salonuna da gitmiyorlardı.

“Ne...” diye mırıldandı Porter. “Veletler mağara yürüyüşü mü yapacak?”

İki çocuğun lobinin arkasından geçerek mağaranın ağzına doğru ilerlediği çok açıktı. Neden oraya gidiyorlardı anlayamıyordum. İçeride bir çıkış yoktu, sadece mağaranın sonunda biten karanlık, dolambaçlı bir yol vardı...

“Orada hiç kamera var mı?” diye sordum.

“Birkaç tane. Görüntü kalitesi harika değil,” diye itiraf etti Porter.

“Bizi atlatmaya çalışıyorlar.”

Bir anlığına bunu düşündü ve sessizce söylendi. Çocukların taş basamaklardan koşarak indikleri ve ürkütücü turuncu spot ışıklarının aydınlattığı sarkıtların altında gözden kaybolduğu mağaranın ağzına doğru hızla ilerledik. Tek sorun yolun ikiye ayrılmasıydı: sağ ve sol. İki yol tepelerin arasından kıvrılarak merkezde bir araya gelen iki çubuk kraker gibi birleşerek ortadaki mağaraya açılıyordu. Ve çocuklar birbirinden ayrılmıştı.

“Sen soldan git,” dedi Porter. “Ben de sağdan gideceğim. Hangisini bulursan bul, gözlerini üstünden ayırma.”

“Seninle merkezde buluşuruz.” Merdivenlerden koşarak inerken soğuk hava yüzüme vuruyordu. Aşağısı karanlık ve ürkütücüydü. Müze açıldığından beri burada olan metal tırabzanlara değdiğimde hissettiğim yapışkanlık beni geri-yordu, bu yüzden resmen dokunamıyordum. Bu koşmayı da zorlaştırıyordu çünkü mağaralar genelde karanlık ve nemli yerlerdir. Geçidin içinde loş ışık kullanmak hoş bir atmosfer yaratmak için harika olabilirdi ancak birini kovalarken pek aydınlattıkları söylenemezdi. Neyse ki, mağarada gezen çok fazla insan yoktu, koşturan ise çok daha azdı. Beyaz Polo tişörtü birkaç metre ileride, başka bir sahanlıkta gördüm.

Mağarada görülecek çok şey yoktu, özellikle de ağzına kadar dolu olan müzenin geri kalanıyla karşılaştırıldığında. İçinde Kaliforniya’daki mağaralar ve orada yaşayan hayvanlar hakkındaki gerçekleri içeren birkaç bilgi levhası ve üşüyen insanlar için aralara konulmuş banklar vardı. Bu banklardan birine yaslanmış bir kadının yanından geçtim ve ana mağaranın kırmızı-yeşil parıltısına doğru birleşme noktasına ilerledim.

Organik olarak oluşmuş yarıklar ve deliklerle kaplı kayalık duvarlar, mağarayı birden fazla odaya ayırıyordu. Saklanmak için harika yerlerdi ve o küçük piçler bunu biliyordu. Birkaç kişi ana plakanın etrafına toplanmış Jay ve Vivian’ın korsan altınlarını buldukları yeri inceliyordu. İspanyol altınlarıyla dolup taşan sevimsiz bir sandık, yassı bir kayanın üzerinde duruyordu. Bu saçmalıktı. Kendim dahil, ona bakmak zorunda olan herkes adına utanıyordum.

Ama bundan da öte, peşinden koşmam gereken aptal çocuğu kaybettığım için utanıyordum. Sonunda Porter'ı fark ettim ve çenesiyle bana işaret verdi ama kaşının şeklinden sırt çantalı çocuğu onun da bulamadığını anlayabiliyordum. Bu nasıl olabilirdi? Bir kez daha etrafa bakındım ve gözüme bir şey takıldı: Kayalık mağara duvarlarındaki büyük deliklerden birinin içinden gözüken iki beyaz spor ayakkabı. Polo tişörtlü değil, sırt çantalı çocuk. Sinsi küçük maymun merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Porter'ın dikkati başka yerdeydi ve bu çocuğu bir daha kaybetmek istemediğim için peşine takıldım. Geldiğim yoldan geri yukarı çıkarken taş basamakları iki kat daha hızlı çıkıyordum.

Sırt çantalı çocuk omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Onu takip ettiğimi biliyordu ve durmuyordu. Ne kötü. Ben de durmayacaktım.

Çocuk mağaranın ağzına ulaşp diğer taraftaki basamakları koşarak çıkan yancısını fark ettiğinde bir an tereddüt etti. Ardından lobiye doğru birlikte koşmaya başladılar.

Porter olay çıkarma demişti ama ya şimdi? Bu pisliklerin kaçmasına izin mi verecektim? Kararımı verdim: Hayır, asla.

Elimden geldiğince hızlı şekilde hareket ederek takibe devam ettim. Su birikintisindeki ördekler gibi irkilerek çekilen bir aileye neredeyse çarpacaklardı.

“Biri onları durdursun!” diye bağırdım.

Kimse durdurmadı.

Porter'ın yıllar önce sahilde, babasını köpekbaliğından

kurtarmasına kimsenin yardım etmediği o korkunç günde çevresinde olan insanlar aklıma geldi. Biri ölürken yardım etmeyen yabancılar, kesinlikle iki çocuğun müzeden kaçmasını engellemezlerdi.

Nabzım şakaklarımda gümbür gümbür atarken çocukların danışma kabininin etrafından dolaşp tekrar birbirlerinden ayrıldıklarını gördüm. Polo tişört kolay çıkışa doğru gidiyordu: (1) Önünde geçilecek yalnızca birkaç kapı vardı ve (2) en tembel çalışan olan Hector'un bulunduğu ana çıkış kapısıydı.

Ama sırt çantalı olan bilet gişesine ve turnikelere doğru ilerliyordu. Freddy orada olmalıydı ama müzeye yeni gelen kimse olmadığı için onun yerine Hector ile sohbet ediyordu. Turnikeler boştu.

Sırt çantalı hiç metro ücreti ödememiş profesyonel bir dolandırıcı gibi turnikeleri tek bir sıçrayışta aştı. Etkileyici olabilirdi. Eğer sırt çantası omzundan kaymasaydı ve çantanın saplarından biri turnike kollarından birine takılmasaydı. O onu kurtarmak için uğraşırken ben daha kolay yolu seçip tekerlekli sandalyeyle girilen kapıya yöneldim.

Sürgüyü açtım.

O çantanın sapını kurtardı.

Kapıdan geçtim ve tam kaçmak için dönerken öne doğru hamle yaptım ve...

Sırtına atladım.

Birlikte yere düştük. Dizlerim fayansa çarptığında ciğerlerim patlayacak gibiydi. Çocuk ağlıyordu. Ben ağlamıyordum.

Deliceydi ama onu yakalamıştım.

“Kalk üstümden, seni deli sürtük!” Altımda kıvranırken kaburgalarım da dirsek atıyordu. Onu tutmak için ellerimle kollarına bastırdım. Nefes nefeseyken ağzımdan şeytani bir kahkaha çıktı. Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar gergindim.

“Hadi canım,” diyen gururlu bir erkek sesi duydum.

Kafamı çevirdim ve ağzımdaki saç tükürdüm. Porter da Polo tişörtlünün kolundan tutuyordu. Benim yarım kadar bile gergin gözüküyordu. Salak sörfçü genleri. Ama şimdi Freddy ve Hector geliyorlardı, bize aval aval bakarak. Ve işte Grace de, nihayet akıllı olan biri.

“Burada ne halt oldu böyle?” diye sordu.

Porter Polo tişörtlüyü yere yatırırken üçüne, “Dinleyin,” dedi. Sonra beni sırt çantalının üstünden aldı.

“Bu kız delirmiş,” diye tekrarladı çocuk. “Sanırım bacağımı kırdı.”

“Aynen. Deli gücüne sahip,” dedi Porter itiraz edip topalayan ancak iyi olan çocuğu ayağa kaldırırken.

Çocuk, “Ahh,” diye sızlandı.

“Kapa çeneni, seni hırsız fare.” Porter çocuğu gömleğinden yakaladı ve kolundaki sırt çantasını çekip bana fırlattı. “Kontrol et.”

Fermuarı açtım. Heykel, kalın bir kapüşonlunun içine yerleştirilmişti. Onu bir kupa gibi tutarak havaya kaldırdım.

Çocuk homurdanarak Porter’ın elinden kurtulmaya çalıştı. “I-ıh,” dedi Porter, onu Polo tişörtlünün yanına çekerken kolundaki düğmeye bastı. “Sen ve serseri arkadaşın şu anda hiçbir yere gitmiyorsunuz. Arkadaşım Bay Pangborn emniyetteki arkadaşlarımızla küçük bir telefon görüşmesi

yaparken biz de oturacağız. Anladın mı Pangborn?” diye telsizinden sordu.

“Anladım,” diye cevapladı Pangborn.

Çocuklar panikle bakışırken küçük bir kalabalık toplandı. Eteğimi silkeledim ve dizimdeki küçük sıyrıktan kan aktığını fark ettim. Umurumda bile değildi. Hâlâ adrenalinin o tatlı etkisindeydim.

Porter sırtıırken kaşları da kalktı. “Lanet olsun Bailey. Onu fena hakladın. Tam olarak atomik yere serme” hareketi gibiydi. Senin içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyordum. “Hiç kimse Sam Spade’den çalıp, bununla kaçamaz,” dedim.

Elini kaldırdı ben de elimi çaktım ama basit bir beşlik yerine parmaklarını benimkilerin arasına sıkıştırarak sıktı. Muhtemelen sadece bir saniye sürdü ama daha uzun hissettirmişti. Elimini bıraktığında gerginlik içimi kemiriyordu. Az önce dokunduğu yerde parmaklarım karıncalanıyordu, beynim olayı anlamaya çalışıyordu. Sadece arkadaşça mı davranıyordu yoksa bu bir tür sörfçü el sıkışması mıydı?

Şimdiyse önümde çömelmiş dizimi inceliyordu. “Ah,” dedi. Nazik parmakları yaramın etrafındaki deriye dokundu. “Burayı fena yaralamışsın.”

“Evet, dokunmayı kes,” dedim ama kızgın değildim.

“İyi misin?” diye sordu daha yumuşak bir ses tonuyla.

“İyiyim.”

Başını salladı ve ayağa kalktı, sonra eliyle bana ver hareketi yaparak şahini işaret etti. Onu teslim ettiğimde iki ser-seriye döndü.

* Çn: Bir Amerikan güreş kavramıdır.

“Bu şeyin değersiz olduğunu biliyorsunuz değil mi? Siz dangalaklar biraz daha hızlı koşsaydınız, bunun için eBay’den alacağınız tek şeyin sadece on dolar olacağından eminim ve biz de ertesi gün internetten yeni bir tane sipariş ederdik. Ama şimdi ergenlik hayatınıza sabıka kaydıyla başlayacaksınız.”

“Siktir git,” dedi Polo tişört. “Babam avukat. Yüz dolar verip seni ve kaltağı kovduracak.”

Bay Cavadini hediyelik eşya dükkânından çıkıp bize doğru koşarken Porter güldü ve başparmağıyla beni işaret etti. “İyi deneme. Onun annesi de avukat.”

Ülkenin diğer ucunda yaşayan bir boşanma avukatı ama kimin umurunda? Birbirimize gizlice gülümsedik. Baş düşmanımın bu kadar iyi bir ortak olabileceğini kim bilebilirdi ki? Suçları çözmek için bir ortak, hepsi buydu. Başka bir şeye ortak değildi. Diğer tüm düşünceleri kafamdan gerçekten silmem gerekiyordu, özellikle bu iki çocuğu kovalamadan önce yaşadığımız kafa karıştırıcı şehvetli anı. Ve el sıkışmasını. Ve o gizli gülümsemeyi.

Ah.

Bu karışıklığı bir an önce düzeltmeliydim ve sanırım nasıl yapacağımı da biliyordum.

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU

ÖZEL MESAJLAR > ALEX > YENİ

@mink: Senin için bir burç yorumum var.

@alex: Öyle mi? Yolla gelsin çünkü bugün GERÇEKTEN kafa karıştırıcı şeyler yaşadım ve yönlendirilmeye ihtiyacım var.

@mink: Tamam o zaman al bakalım: Hayat size aniden yeni bir deneyime evet deme seçeneği sunarsa bunu kabul etmelisiniz.

@alex: Ya bu deneyim bir baş belasıysa?

@mink: Neden öyle düşündün ki?

@alex: İçgüdüler. Daha önce de bilmiştim, hatırladın mı?

@mink: İçgüdülere inanmak mantıklı tarafa uzak.

@alex: Bu noktada, ikisinden birinin bile benim tarafımda olduğundan emin değilim.

“Hayat hikâyem. Bana her zaman lolipopun sonu kalır.”

—Marilyn Monroe, *Some Like It Hot* (1959)

10

Bunu yapıyordum. İzin günümdü ve Killian’ın Balina Turları standına doğru ilerliyordum. Bu sabah hava ürkütücü bir şekilde gri ve sisliydi. O kadar sisliydi ki neredeyse öğlen olmasına rağmen hâlâ okyanusun büyük bir kısmı görünmüyordu. Benim için sorun değildi. Etrafta dolaşan daha az turist vardı. Sanki iskeleyi kendime kapatmışım gibiydi.

Ne olmuş fikrimi iki kere değiştirdiysem? Bu sefer bunu kesinlikle yapacaktım. Yani, hadi ama. O Alex’ti. En azından Alex olmasını *umuyordum*. Ve eğer öyleyse onu tanıdığımdan emin olacaktım. Olmalıydım, değil mi? Onunla aylardır internet üstünden konuşuyordum. Biz pratikte ruh eşiydik. Tamam, belki bu biraz fazlaydı ama en azından şu ya da bu şekilde arkadaştık. Ortak çıkarlarımızın ötesine geçen bir bağımız vardı.

Sonra bir de Porter durumu vardı. D n polisler gelip hırsız çocukları aldıktan sonra –babamın  avuş Mendoza’sı değil, iki farklı memur– Porter ilgili tüm evrak işini yapmak zorunda kalınca onu bir daha görmemiştim. Bu iyiydi çünkü ona karşı hissettiğim tüm bu çılgın hisler... Onlar sadece adrenalinin ve o iki hırsızı yakalamanın verdiği hazzın bir yan etkisiydi.

Her neyse, Şu anda Porter Roth’u düşünmüyordum. Özellikle beşlik çaktıktan sonra parmaklarının benimkilere dolandığını düşünmüyordum. Beynime bunu yasaklamıştım. Sanki bu konunun altını çizmek istercesine, kıyıdan açıkta bir sis düdüğü  tt  ve beni yerimde zıplattı. *Tehlikeli sular-dasın, Rydell. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan olma-yandan uzak dur.*

Porter’ı kafamdan çıkardım ve yürümeye devam ettim. Killian logosunun turuncu ve mavi rengini görmüştüm. *Size balinaların ne kadar iyi vakit geçirdiğini göstereceğiz!* Tanrı, eğer bu gerçekten Alex’in ailesiyse, burada çalıŐmaktan neden nefret ettiğini Şimdiden anlamıştım. Ezik- e. Dükkân Shoreline Bisiklet Kiralama ve dönme dolaba bilet satan gişe arasında yer alıyordu. Patrick’in sarı saçlarını görene kadar bisiklet kiralama yerinin yanında gezinip durdum.

 alıŐıyordu ve görünüşe göre yalnızdı.

O, kaldırımdan birisini işaret ederek sisin içindeki bir yerleri tarif ederken bekledim. Ardından tekrar cesaretimi kaybetmeden önce    uzun adım attım ve bilet penceresinin dışındaki oymalı balina Şeklindeki bankın yanında yavaşladım. Yaklaştığımda birkaç martı etrafa uçtu.

“Merhaba,” dedim. “Beni hatırladın mı?”

“Shack’teki kız,” dedi. Turuncu bir rüzgârlık ve beyaz şort giyiyordu. Favorileri restoranda gördüğüm zamana göre daha kısaydı ve sabah esintisi sarı saçlarını gözlerinin üzerine savuruyordu.

“Bir film tutkununu asla unutmam. Ama isimleri unutmuyorum. Bana hatırlatabilir...”

Sözünü kestim. “Bailey.”

Parmaklarını şaklattı. “Bailey, doğru. Patrick,” dedi elini uzatarak ve tokalaşırken ben de adını hatırlamıyormuş gibi yaptım.

Şimdi planladığımdan daha havalı olmam gerekiyordu, bu yüzden de, “Yürüyüş yapıyordum. Caddede DVD kiralama dükkânı var mı diye bakıyorum,” dedim. Olduğunu biliyordum. Daha önce üç kere gitmiştim. “Sonra seni gördüm ve düşündüm ki, *Hey, belki de o bilebilir.*” Ah. Garip olmuştu ama o bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Evet, yürüyüş yolunun tam ortasında Video Ray-Gun adında küçük bir yer var. Dışında dev bir ışın tabancası var. Kaçırman zor.”

Lanet olsun. Bu düşündüğümde daha zor olacaktı. Dün gece konuşurken ona gerekli ipucunu vermemiş miydim? Tabi o gerçekten Alex’sen...

“Yani, yakın zamanda bir molan var mı? Belki benimle DVD’lere göz atmak istersin?” dediğimi duydum. “Bir ara kahve içmekten bahsetmiştin ama biliyorsun...” Sesim gitgide kısıldı.

Hadi ama. Eğer bu gerçekten Alex ise, dün gece söyle-

diğim burç yorumunu kesinlikle hatırlayacaktı... değil mi? Demek istediğim, internette konuşurken her zaman çok dikkatliydi. Söylediğim her şeyi hatırlardı. Şakalarımı her zaman anlardı, hatta aylar öncesinde yaptığım bir şakaya gönderme yapardı. Ama şimdi gerçek ismimi bile hatırlayamıyor muydu? Belki de ona buraya taşınacağımı söylememem gerçekten iyi bir fikirdi.

Tereddüt ederek tezgâhın üzerine eğildi ve sisin içinde etrafına baktı. “Tamam. Olur tabii. Neden olmasın. İş de yok. Mevcut tur bir süreliğine geri dönmeyecek, bu yüzden sanırım yarım saat mola yapabilirim. Bekle, kapıyı kapatıp tabelayı asayım.”

Uzun bir nefes verdim.

Taburesinden atlayıp başının üzerine uzanarak pencerenin üzerindeki döner metal panjuru indirdi ve birkaç saniyelğine gözden kayboldu. Kabinin yan tarafındaki bir kapıdan tekrar görüldüğünde *BALİNA AVINA ÇIKTI! BİRKAÇ DAKİKA İÇİNDE GERİ DÖNECEK.* yazan bir tabela asmıştı.

“Tamam, Bailey. Hadi gidelim,” dedi davetkâr bir gülümsemeyle.

Kendimi daha iyi hissederek ona ayak uydurdum ve yürüyüş yoluna doğru ilerledik. Bana kibarca sorular sordu. Ne zamandır şehirdeydim? Nereliydim? Ah, DC. Başkanı hiç görmüş müydüm veya Beyaz Saray’ı gezmiş miydim? Dupont Circle’a gitmiş miydim?

Dev ışın tabancasına vardığımızda onun hakkında öğrenebildiğim şeyler Coronado Koyu’nda ne kadar süredir yaşadığı (tüm hayatı boyunca) ve hangi okula gittiği idi,

Berkshire Akademisi. Özel okul. Bu beni kısır döngüye geri soktu. Alex'i hiçbir zaman özel okul tipi bir erkek olarak tanımlamazdım. Dükkâna girerken bunu anlamaya çalışıyordum.

Video Ray-Gun, sattıklarının çoğu birkaç yıldan daha eski olmamasına rağmen, eski mağazalardan gelen o harika tozlu-küflü kokulardan birine sahipti. Raflarında birçok abartılı bilimkurgu filmi vardı ve bu babamın tutkusu olduğu için buraya aşıktı. Filmlerle ilgili posterler, oyuncaklar ve Godzilla filminin oynadığı bir TV kasanın arkasındaki duvarı süslüyordu. Yanlarından geçtiğimiz orta yaşlı, uzun saçlı iki adam bizim yerimize filme daha fazla dikkatini vermişti. Tanrıya şükür, çünkü birkaç gün önce buraya babamla gelmiştim ve beni tanımalarını istemiyordum.

Mağaza beklediğimden daha yoğun ve sessiz, romantik bir tanışma randevusu için tam olarak en iyi yer değildi ama şu anda ne yapabilirdim ki? Bununla yetinmem gerekecekti. Retro sinema bölümündeki büyük boy şeker kutularının ve ön siparişe sunulacak bir dizi Blu-ray DVD'nin yanından geçtik. Patrick beni Film Klasikleri bölümüne götürürken nereye gittiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Şu anda pek bir şeyleri yok," dedi bana, raflarla dolu bir köşeyi dönerken. "Daha dün buradaydım. Ama şuna bir bak." Raftan bir şey alıp bana uzattı. "1930'ların klasik gangster filmlerinin kutulu seti. Resmen kelepir."

Kutuyu aldım ve arkasına baktım. "Çok gangster filmi hayranı değilim aslında."

"Şaka mı yapıyorsun? *White Heat*? *Scarface*'in 1932

versiyonu? Bu, kendi zamanı için delicesine şiddet içeriyordu, gerçekten sınırları zorlamıştı.”

“Evet,” dedim, kutuyu ona geri vererek. “Silahları çok sevmem.”

“Ah,” dedi, rafa kaldırarak. “Onlardan birisin ha?”

“Anlamadım?”

İki elini birden kaldırdı. “Hey, neyi sevdiğin benim için sorun değil. Yorumum yok. Ben sadece filmin film olduğunu ve politik görüşlerin bir sanat eseriyle eşleştirilmemesi gerektiğini düşünüyorum.”

Tanrım. Bu konuşma iyi bir yere gitmiyordu. Derin bir nefes alıp bir anlığına durdum. Belki de bu benim hatamdı? Gerçekten böyle düşünmüyordum ama daha olgun bir insan olmaya çalışıyordum. “Öyle değil. Kötü bir kişisel deneyimim oldu, bu yüzden sadece... bana özel bir şey. Sadece bana uygun değil.”

“Ah, Tanrım,” dedi anlayışlı bir elini omzuma koyarak. Aslında sadece parmaklarının ucunu koymuştu. “Çok üzgünüm. Ben zannettim ki... tam bir pisliğim. Beni affedebilir misin?”

“Affettim bile,” dedim gülümseyerek.

“Ah! *Breakfast at Tiffany's*’e ne dersin? Bunu herkes sever.”

Ciddi miydi? Yani, Audrey Hepburn’ü seviyordum ama Mickey Rooney’nin şakalar ve kıkırdamalar için karikatürize edilmiş bir Japon adamı oynamasını izleyemezdim. Almayayım teşekkürler. Ona da böyle söyledim. Bunun için argümanım kuvvetli değildi ama yine de bu filme nasıl olur da övgüler dizmediğime inanamamıştı.

Bu çok garipti. Film büyümüz yok olmuştu. Elbette, çevrimiçi olarak (her zaman) aynı fikirde değildik ancak orta noktayı bulurduk. Yüz yüze olduğumuz zamansa her şeyi... kişisel algılıyordu. Klasikler bölümünü raf raf gezdik ama hiçbir şey ikimize birden uymadı. Sanki tamamen farklı iki insan olarak birbirimizin zevklerini ne kadar uzun süre test edersek birbirimizden o kadar az hoşlanıyorduk. Garip anlarda terlemeye başlıyordum ve bir yere varmayan garip flört şakaları yapıyordum.

Bu iyi gitmiyordu.

En kötüsü o da bunun farkındaydı.

Uzun, dayanılmaz saniyeler boyunca konuşmamamızdan sonra, "Bazen arka tarafta daha çok şey oluyor," dedi. "Gidip Henry'ye yeni bir şey alıp almadıklarını sorayım. Hemen dönerim."

Harika. Şimdi de beni atlatmasından endişeleniyordum. İlk defa, aylardır hayalini kurduğum erkeğe çıkma teklif etme cesaretini kendimde bulmuştum ve işler fena halde ters gidiyordu. Bir dakika içinde geri gelmezse ben de gizlice çıkmayı ciddi ciddi düşünüyordum.

"*Breakfast at Tiffany's* abartılmış bir zırvadır."

Donup kaldım. Etrafta kimse yoktu. Koridorun iki tarafına baktım. Bunu hayal etmiş olabilir miydim? Yoksa biri daha önce Patrick ile benim konuştuklarımızı duymuştu ve şimdi de ben başka bir konuşmaya kulak misafiri mi oluyordum?

"Bunun bir aşk hikâyesi olması gerekmiyor, biliyorsun. Aslında bu özel durumda ironik olan şey de bu."

“Merhaba?” diye fısıldadım.

Bir DVD yerinden oynadı. Şimdi bir çift göze bakıyordum. Diğer koridordaki birinin gözlerine. Başka bir DVD’yi oynattım ve rafların arasında yüzünün daha fazla kısmını gördüm: keskin çene, belirsiz bir sırtış, dağınık güneşte açılmış bukleler. Porter. Ellerimi sıktım. “Burada ne işin var?”

“Bugün izin günüm.”

“Ve sen de beni takip mi ediyorsun?” dedim bıkkınlıkla.

“Hayır, sen beni takip ediyorsun. Kolunda Patrick Killian’la gelip geçit töreni yaptığında ben buradaydım.”

Rafların üst kısmına bakmak için parmak uçlarıma çıktım. Benimle buluşmak için başını çevirdi ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Kalbim çarpmaya başladı, heyecanla. Neden benim üzerimde bu etkiye sahipti? Vücudum onun yanında normal olamaz mıydı?

“Onu nereden tanıyorsun?” Hızlı bir şekilde fısıldayarak Patrick’in duymadığından emin olmak için etrafa bakındım. Onu göremiyordum, bu yüzden sanırım ya arkadaşaydı ya da çoktan kümeden uçmuştu.

Porter bir kolunu video rafının üstüne koydu. “Onu çocukluğumuzdan beri tanırım. Ailesi her yıl düzenlenen film festivaline sponsor olan yerel şirketlerden biri olduğu için kendini film eleştirmeni sanıyor. Ne büyük başarı.”

Bir dakika bekleyin. Kafamda büyük uyarı çanları çalmaya başladı. Ailesi festivale sponsor olsaydı Alex bundan kesinlikle bahsederdi. Bu, film meraklısı arkadaşına vermeyeceğin kişisel detay kısıtlamalarından öte övünebileceği bir şeydi. Bunu benden saklamış olması imkânsızdı.

Ters giden bir şeyler vardı. Ama Porter'ın yalan söylediğini düşünmüyordum çünkü şimdi Patrick'in bana film festivali broşürünü verdiği zamanı hatırlamıştım: "Yeni baskıdan çıktı," demişti. Babası festivale sponsor olduğu için mi erkenden bir kopyasını alabilmişti? Hâlâ çantamdaydı ve onu çıkarıp sponsor sayfasında Killian adını aramamak kendimi zor tutuyordum.

İçimde, Patrick'in Alex olmadığına dair sessizce panikliyordum ama Porter'a söyleyebileceğim tek şey, "Ah, sen daha iyi bilirsin." oldu. Zayıf bir alaydı ama kalbim daha fazlasını yapamayacaktı.

"*Breakfast at Tiffany's* konusunda haklı olduğunu biliyorum," diye yanıtladı. "Truman Capote'nin romanı eşcinsel bir adam ve bir fahişe hakkındadır. Hollywood bunu romantik bir hikâyeye çevirdi. Ve Mickey Rooney meselesini hiç açma. Utanç verici bir kargaşa resmen. Ama..."

"Ama, ne?"

"Hâlâ Hepburn'ün performansı için izlenmeye değer olduğunu düşünüyorum. Ne? Öyle şok olmuş gibi bakma. Büyükanнемin en sevdiği film di. Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun."

Açıkçası, hiçbir şey bilmiyordum. *Kimsin sen, Porter Roth?*

"Ayrıca flörtün hakkında her şeyi bilip bilmediğinden emin değilim..."

"Tanrım, bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?" diye fısıldadım. "O benim flörtüm falan değil." O seviyede değildi zaten.

“Her neyinse, sana bunu söylüyorum çünkü tüm o ilkel flört numaralarını, bunu takdir etmeyen biri için harcamanı görmekten nefret ediyorum.” Rafa doğru eğilerek daha da yaklaştı. “Patrick’in Guatemala’da bir erkek arkadaşı var.”

Gözüm seğirdi. Gözlerimi kırptım. Porter’a bakakaldım.

Şansıma sıçayım... Patrick’le Pancake Shack’te tanıştığımız ve onun Cary Grant ve Randolph Scott’ın sevgili olduğundan bahsettiği zamanı hatırladım. Patrick, bugün buraya gelmesini istediğimde de tereddüt etmişti. Bana Dupont Circle’ı sormasına şaşmamalıydım. Gerginlikten susmamak yerine konuşmasına izin versem, muhtemelen oradaki yıllık Capital Pride festivaline katılıp katılmadığımı sormaktan çekinmezdi.

Tek kelime etmedim. Porter’ın yüzünün üst kısmı görüş alanımdan çıkarken yavaşça topuklarımın üzerine indim. Eteğimi düzelttim, arkamı döndüm ve kabullenerek bu sabah yaşadığım aşağılamaların çetelesini çıkardım. (1) Sözde randevum bir felaketti. (2) Bir geyi heteroseksüelden ayıramayacak kadar eziktim. (3) Alex’i bulmaya haftalar önce kasabaya ilk geldiğimde olduğumdan daha yakın değildim. (4) Porter hepsine tanık olmuştu.

Patrick bana doğru yürüdü. “Depoda yeni bir şey yok,” dedi. Bakışları, *BLAXPLOITATION** ve *KUNG FU FİLM-LERİ* yazan koridordan çıkan Porter’a yöneldi. Porter uzun gri sörf şortu, yırtık göğüs cebinde *ATEŞLİ ŞEY* yazan ve şeytan bebek işlemesi olan fermuarsız ordu yeşili bir ceket giymişti. Kıvırcık saçları bugün daha uzun görünüyordu,

* Çn: Afrika kökenli Amerikalıları izleyici kitlesi olarak hedef alan 70’lerde popüler olmuş bir film türü.

uçları omuzlarının üstüne değiyordu. Bakışları benimkilerle buluştu ve bir anlığına sabitlendi, bu nabzımı tuhaf bir şekilde etkilemişti.

“Hey, Porter,” dedi Patrick neşeyle. “Lana nasıl? Profesyonel şampiyonaya girdiğini duydum.”

“Gerçekten öyle,” dedi Porter tembel ve rahat bir sesle. Hâlâ bana bakıyordu.

Patrick’in bakışları, arkasından konuştuğumuzdan şüpheleniyormuş gibi, Porter’dan bana döndü. Harika. Şimdi bir de aşağılanmanın yanı sıra kendimi suçlu da hissediyordum. “Hey, Bailey, bu eğlenceliydi ama babam tekneden mesaj attı, bu yüzden işe dönmeliyim. Bir ara kahve içelim mi?

Şaşırtıcı bir şekilde ciddi görünüyordu ve ilk defa fark ettim ki benim aksime bunun bir randevu olduğunu hiç düşünmemişti. Bizim aynı kafada takılan iki insan olduğumuzu sanmıştı. Benim şeftalim yerine başka bir adamın salamlı baget sandviçini tercih ettiği için bir daha hiç görmemek üzere ondan uzaklaşsam bu beni büyük bir pislik yapar mıydı? Evet, öyle olacağına karar verdim. Bunu hiç bitmeyen büyük kusurlar listeme ekleyin.

“Kahve iyi olurdu. Ya da çay,” diye düzelttim. “Numaramı ister misin? Belki birlikte film festivalinden bir şeyler izleyebiliriz ya da başka bir şey.”

“Tabii,” dedi gülümseyerek. Numaralarımızı değıştikten sonra el sallayarak uzaklaştı ve dükkânın önünde kalan son haysiyet kırıntıyla baş başa kaldım.

Alex’e mesaj atmalıydım, yalnızca bazı şeyleri anlamak ve bu fiyasko hakkında hiçbir şey bilmediğinden emin ol-

mak için. Ama aynı zamanda, belki de önce zihnimi boşaltmam gerekiyordu. Alex'i bulmayı o kadar çok istiyordum ki Patrick hakkında hemen sonuçlara varıp sağduyumu bir kenara bırakmıştım. Bu aptalca bir hataydı ama bu konuda kendimi fazla hırpalamak istemiyordum. Ben sadece...

Dürüst olmak gerekirse artık ne istediğimi bilmiyordum.

“İyi misin?”

Porter yanımda duruyordu. Video Ray-Gun'un kapısı arkamızdan kapanmıştı.

Uzun bir nefes verdim. “Evet, ben... sadece kötü bir gün geçiyorum. Sis yüzünden olmalı.”

“O yüzden olamaz,” dedi. “Sisli günler diğerlerinden iyidir.”

Son noktayı bekledim ama gelmedi. Dizime baktı; Dün Malta Şahini hırsızlarının yakalanmasından sonra yaram kabuk bağlamıştı ama ben bugün yara bandı takamayacak kadar gösterişçiymdim.

“Kaliforniya'nın her zaman güneşli olması gerektiğini sanıyordum,” dedim. “Sisli günler iç karartıcı.”

“Hayır. Daha çok büyüülü diyebiliriz.”

“Büyülü,” diye tekrarladım umutsuzca, ona inanmayarak.

“Ne, sihir senin için çok mu basit?”

“Bugün benimle uğraşma.” Hayal kırıklığına uğramaktan çok yorulduğum derdim ama işler daha ileri giderse, bunun değişmeyeceğine söz veremezdim.

“İnsanlarla kavga etmekten hoşlanır mısın?”

“Sadece seninle.”

Dalga geçip geçmediğinden emin olmak için yüzünü inceledim. “Pangborn'la sürekli kavga ediyorsun.”

“Yanlış. O asla karşılık vermiyor.”

“Yani hoşlandığın şey bu mu? Birinin karşılık vermesi mi?”

“Herkes arada sırada biraz esprili bir hazırcevaptan hoşlanılır.”

Bu bir iltifat mıydı? Emin değildim.

Tek omzunu silkti. “Belki de savaşıyor birini seviyorumdur. Bu benim için bile bir gizem. Ben sadece bir plaj seriserisiyim, unuttun mu? Bu basit beynimin içinde neler olup bittiğini kim bilebilir?”

Evet. Garipti. Bir yanım bunu söylediğim için özür dilemeli miyim diye düşünüyordu ama sonra bana söylediği tüm o berbat şeyleri hatırladım.

Uzun bir sessizlik anı oldu.

“Hiç hava sisliyen dönme dolaba bindin mi?” diye birden sordu. “Ah! Ya da hava asansörüne?”

“Hmm, lunapark oyuncaklarına binmem.”

“Neden?”

“Her zaman bozulurlar ve koltuklar yapışkandır.”

Porter güldü. “Tanrım, Bailey. Ülkemizin başkentinde ne tür berbat oyuncaklar var?” Sahte bir onaylamazlıkla başını salladı ve iç çekti. “Pekâlâ, sırf senin zavallı lunaparka tecrübene üzüldüğüm için sanırım seni Bees’e götüreceğim.”

“Bees ne?”

“Bees*. Bzzz.” Gömleğimin kolunu çekiştiriyordu. O tembel, seksi gülümsemesini göstererek geriye doğru yürürken beni kendine doğru çekti. “Kabloları balarısı renklerine

* Çn: Bees arılar anlamına gelmektedir. Okunuşu da arı sesine benzemektedir. Bu sese gönderme yapılmaktadır.

boyanmış olan telesiyej? İnsanları kumsalın yukarısındaki kayalıklardaki kızılçam ormanına çıkaran? İskelede büyük altın rengi dönme dolabın yanında olan hani? Yeni şehrini biraz öğren Rydell. Hadi bakalım.”

“Ben sadece yemek yerken düzgünce
sohbet edebileceğim birini istiyorum.”
—Tom Hanks, *Sleepless in Seattle* (1993)

11

“Sorun ne?” diye sordu Porter sahilin aşağısına doğru yürürken. Sonra aklıma geldi: Tıpkı dönme dolap gibi, Bumblebee Telesiyeci’nin bilet gişesi de aptal balina turları standının yanındaydı. Bunu hiç düşünmemiştim.

“Lanet olsun. Beni bir daha görmesini gerçekten istemiyorum,” dedim.

Porter’in bir anlığına kafası karışmış gibiydi. “Patrick’in mi? Neden umurunda olsun ki?”

Cevabım uzun, hüzünlü bir iç çekiş oldu.

“Tamam, tamam,” diye homurdandı ama gerçekten sinirlendiğini sanmıyordum. Benim için üzüldüğüne inanmıştım ve belki bu daha kötüydü. “Git şuradaki girişin orda bekle. Hemen döneceğim.”

Tartışacak enerjim yoktu. Ayaklarımı telesiyecinin giri-

şine doğru sürükledim ve rahatsız edici sesi olan Filipinli bir adam -isim etiketi: Reyes- birkaç yolcunun kabinlerden birinden inmesine yardım ederken bekledim. Üniversite çağındaki yiyişmeyi planlayan bir çift dışında başka kimse binmeyi bekliyor gibi görünmüyordu. Onları suçlayamazdım. Sarı ve siyaha boyanmış sallanan koltuklara sis çöküyordu. Kalın tel insanları iskeleden kayalık uçurumlara taşıyordu, bir tel yükselen kabinleri taşırken, bir tel inişi sağlıyordu. Her direğin tepesinde büyük beyaz ışıklar bulunuyordu ancak hattın yarısında sis o kadar yoğundu ki ışıklar sadece... kaybolmuştu. Bugün tepeleri bile göremiyordum.

Onu selamladığımda Bumblebee'nin operatörü, "Günaydın," dedi.

"Kabinlerden birine bir şey olursa ne yaparsın?" diye sordum. "Nasıl görebilirsin?"

Gözlerimi takip ederek boynunu uzattı ve sisin içine doğru baktı. "Göremem."

Güven verici değildi.

Olağanüstü uzun bir sürenin ardından Porter nefes nefese, biletlerimiz ve küçük, bir kese kâğıdıyla geri döndü. "Nasıl gidiyor Bay Reyes?" dedi operatöre neşeyle.

Yaşlı adam, "Bees'te yemek yasak, Porter," diye homurdandı.

Porter paketi ceketinin içine tıktı ve yarısına kadar fermuarını kapattı. "Kayalıklara varana kadar ona dokunmayacağız."

"Pekâlâ." Adam yumuşadı ve gülümseyerek bize bir sonraki kabine kadar eşlik etmek için kolunu uzattı.

Fikrimi değiştirmeden önce, üniversite çağındaki çiftin arkasındaki sallanan koltuğa bindik. Her koltuğa rahatça iki kişi oturabiliyordu ve üstümüz sarı-siyah çizgili plastik bir kaputla kaplı olsa da gövdelerimiz açıktaydı. Bu, (A) sahil rüzgârının telesiyeden sırtımıza doğru esmesi ve (B) önümüzdeki aşk-güvercinlerini ve onların birbirlerinin üstünde gezinen ellerini mükemmel bir şekilde görebileceğimiz anlamına geliyordu. Müthiş.

Operatör, bizi bel çevresinden kilitleyen gidonu aşağı çekti. Gizlice Porter’a baktım. Ona bu kadar yakın oturmayı beklemiyordum. Bacaklarımız neredeyse birbirine değiyordu ve kısa bir etek giyiyordum. Kendimi daha da küçülttüm.

Operatör, yavaş hareket eden koltuğumuzun yanında yürürken, “On beş dakikaya yukarıdasınız,” dedi. “Ne zaman dönmeye hazır olursanız, on beş dakikada da geri gelebilirsiniz. İyi eğlenceler.”

Ve hareket ettik. Midem biraz hareketlendi, bu aptalcaydı çünkü daha yerden kalkmamıştık bile; Bu anıların daha fazla zippity-do-dah’a* ihtiyacı vardı.

“Orada her şey yolunda mı, Rydell?” diye sordu Porter. “Yükseklikten korkmuyorsun değil mi?”

“Sanırım öğreneceğiz,” dedim sürüklenen ayak parmaklarım yerden ayrılırken ve çok yavaş bir şekilde uçmaya başlarken.

“Bunu seveceksin,” diye güvence verdi Porter. “Birkaç dakika içinde sisin içine girdiğimizde harika olacak.”

Operatör kapıya doğru yürüyüp gözden kaybolduğunda,

* Çn: Disney animasyonlarında canlı çekim için yapılan, James Baskett tarafından söylenen bir animasyon şarkısına gönderme yapılmaktadır.

Porter ceketinin fermuarını birkaç santim açtı ve elini içeri soktu. Bir saniye sonra, bir şey çıkardı. Krem rengiydi ve bir golf topunun yaklaşık yarısı büyüklüğündeydi. Tamamını ağzına tıkmadan önce bir saniyeliğine muhteşem bir vanilya kokusu aldım.

Çiğnerken gözleri zevkle kapandı. “Hmm. Çok iyi.”

“O ne?” diye sordum.

“Bees'te yemek yemek yasak,” diye hatırlattı telefonunu şortunun cebinden çıkarırken. “Kurallara karşı gelmek istediğine emin misin?”

Kahvaltı yapmamıştım. Patrick'le buluşacağım için çok gergindim. Ne salakmışım. Hâlâ bunları yaşadığıma inanmıyordum. Bir türlü uyanamadığım kötü bir kâbus gibiydi. Ve şimdi Porter'ın ceketinden sımsıcak vanilya fişkırıyordu, tam da gözümün önünde.

“Yapma bunu Porter,” diye sızlandım. “Gerçekten güzel kokuyor.”

“Gracie hamur işleri konusunda zaafın olduğundan bahsetmişti.” Telefonunu karıştırırken yanında ne varsa ondan bir parça daha çıkardı. Vanilyalı mini bir muffin olduğunu düşündüm. Ek olarak hindistancevizi kokusu da alıyordum. Bu ondan da geliyor olabilirdi tabii.

Yerden biraz daha yükseğe çıkarken ayaklarımla boşluğu tekmeleyerek, “Bak, ona bir daha bir şey söyler miyim?” diye şikâyet ettim.

“İşte başlıyoruz,” dedi telefonunda aradığını bulduğunda. “Yeni test. Bir anlaşma yapalım.”

“TEST YOK.”

“Bu sefer üstüne gelmeyeceğim,” dedi. “Söz veriyorum.”

“Sana neden inanayım?”

“Çünkü cebim bu muffinlerle dolu,” dedi sakince gülümseyerek.

O lanet şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama gerçekten bir tane istiyordum. Midem guruldadı.

“Vay canına, Rydell. Orada yaşayan bir ejderha mı var yoksa?”

Kısık, ağlamaklı sesler çıkarırken başım öne düştü. Sonunda pes ettim.

“Tamam ama bu aptal uçan balarısında tıkılıp kalmışken beni kızdırırsan, bil ki tırnaklarım keskindir ve gözlerinin üstünde test edebilirim.” Ona yeni oje sürdüğüm yakut kırmızısı düzgünce törpülenmiş tırnaklarımı gösterdim.

Islık çaldı. “Sivriymiş. Havalı bir manikür. Ben de burada senin kendi halinde biri olduğunu düşünüyordum. Şeker, içindeki Porter şeytanını ortaya çıkardı resmen.”

Biraz telaşlansam da kekleri istemeyi bırakacak değildim.

“Şimdi şöyle yapacağız. Öncelikle,” Ödüllerinden birini çıkardı. “Bu bir ayçöreği. Yerel Coronado Koyu spesiyali. Şuradaki Tony’s Bakery’nin fırınından yeni çıktı.” Arkasını işaret etti. “İşyerindeki pudra şekerli kurabiyeleri sevdiğini mi sanıyorsun? Pekâlâ, o zaman buna bayılacaksın.”

Parmaklarının ucuyla tutuyordu. Onu kaptım, koklama testinden geçirdim ve sonra ikiye böldüm. Porter bu bir hataymış gibi davrandığındaysa onu görmezden geldim. Tadına baktım. Harikaydı. Yumuşak ve hafif. Vanilyaya bulanmış. “Leziz,” dedim.

Porter'ın yüzünde zafer ifadesi vardı. "Söylemiştim. Tamam, şimdi test zamanı. Bu ikimiz için. Bu bir... arkadaşlık testi. İkimiz de cevaplarımızı söyleyip aradaki uyumu göreceğiz. Uyumlu arkadaşlar mı yoksa ezeli düşmanlar mı olacağımızı görmek için."

"Pfft," dedim bir ağız dolusu ayçöreğinin ardından göğsüme düşen kırıntıları silkelerken. "Düşmanlar. Test bitti; bana bir çörek daha ver." Parmaklarımı yüzüne doğru salladım.

Güldü ve parmaklarımı ittirdi. "İlk soruyu cevaplayana kadar çörek yok. Hazır mısın? Birinci soru." Okumaya başladı. "Kavga ettiğimizde: (A) Üçüncü Dünya Savaşı çıkmış gibi olur ve tekrar konuşmamız günler alır. (B) Sağlam kavga ederiz ama çabuk barışırsız. (C) Asla kavga etmeyiz. Ne diyorsun? A mı, B mi, C mi?"

Tanrım, bu testlerle olan olayı neydi? Grace haklıydı, bu konuda takıntılıydı. "C değil, kesinlikle eminim," dedim. "Ama A da değil. Sanırım bize B şıkkı uyuyor. Sağlam kavga ederiz ama çabuk barışırsız. Ama bunun başlıca nedeni bana rüşvet olarak yiyecek bir şeyler vermek. Böyle devam edersen iyi olacağız."

"B şıkkı o zaman." Başını telefonundan kaldırmadan başka bir çörek uzattı. Bir sonraki soruyu okurken çöreği elinden aldım. "Boş zamanımızı geçirmenin en sevdiğimiz yolu: (A) Partilerde arkadaşlarla birlikte, ne kadar kalabalık o kadar eğlenceli. (B) Her zaman hareket halinde, asla aynı yerde kalma. (C) Tek başına takılarak."

"İlk iki şeyden birini söyleyeceğini tahmin ediyorum

ama ben daha çok C tipi bir kıyım. Bu puanımızi mahvediyor mu?"

"Hayır. Ben de C tipiyim aslında."

Hmm, tamam. Buna inanmalıyım mıydım emin olamadım. Sonra onun izin gününde tek başına bir video mağazasında takıldığını fark ettim, hayal ettiğim gibi değildi. "Bak!" dedim telesiyenin benim olan kısmından aşağıya bakarak. "Artık dönme dolabın neredeyse üzerindeyiz."

Sahil buradan tuhaf görünüyordu, sadece renkli küçük topluluklar ve binaların tepeleri belli oluyordu. Sol tarafımda ise arabalar vardı ama şehre kim bakmak isterdi ki? Ne yazık ki, önümdeki çifti elleri birbirinin üzerinde gezinirken yakalamadan edemedim. Bence öpüşmekten daha fazlası söz konusuydu, vay canına. Hızlıca kafamı çevirdim.

"Bu asansörler kesinlikle yavaş, değil mi?" diye şikâyet ettim.

"Burada kestirdiğim bile oldu," dedi Porter. "Yalan yok. Sıradaki soru. 'Birimizin bir sorunu olduğunda, şunları yaparız: (A) Bunu kendimize saklarız. (B) Tavsiye için hemen diğerine gideriz. (C) İpuçları bırakırız ve diğerlerinin eninde sonunda anlamasını umarız.'"

"Beni A şıkkına yaz." Parmak uçlarım kâğıt torbaya değip başka bir çörek bulana kadar elimi nazikçe Porter'ın açık ceketinin içine daldırdım. Çıkarmadan Porter'ın yüzüne baktığımda tereddüt ettim.

"Hayır, lütfen, devam et," dedi. "Kendi işini hallet."

Ona kendinden emin bir şekilde gülümsedim. "Oops."

"Hep ortalıkta gezip ellerini erkeklerin kıyafetlerinin içine mi sokarsın?" diye sordu.

“Yalnızca pişmiş ürünlerle dolu olduklarında.”

“Yarın pantolonumda on kilo hamur işiyle işe geliyorum,” diye mırıldandı kendi kendine, koluna hafifçe vurduğunda ofladı.

“Vanilya aşkına, sıradaki soru lütfen,” diye yalvardım. “Bu test ne kadar uzun bu arada?”

“Geri dönüyorum, son soru için A şıkkı mı demiştin? Ben B'yi seçerim,” dedi ben sorunun ne olduğunu hatırlamakta zorlanırken. “Bu muhtemelen uyumluluk faktörümüzü mahvedecek. Son soru. ‘En önemli özelliği... Ah, arkadaşlığımızın: (A) Aynı ilgi alanlarını paylaşmamız. (B) Birbirimizden hoşlanmamız. (C) Ne olursa olsun her zaman birbirimizin yanında olmamız.’”

Çöreğimin son lokmasını yuttum. “Bu nasıl bir soru? (D) Yukarıdakilerin tümü gibi başka bir seçenek olması gerekmez mi?”

“Pekâlâ, yok. O yüzden birini seçmen lazım.”

“Reddediyorum.”

“Reddedemezsin.”

“Sanırım ettim, ateşli şey*.”

Bunun üzerine güldü. “Ama uyumlu olup olmadığımızı nasıl bileceğiz?” diye inledi. Sadece benimle dalga mı geçiyordu yoksa bu aptallığın altında başka bir şey mi vardı anlayamıyordum.

“Tanrım, bilmiyorum. Sanırım bir test yerine gerçekten arkadaş olup kendimiz görmemiz gerekecek.”

Telefonunu dramatik bir şekilde kapatıp cebine attı. “Ar-

* En: Porter'ın glydiği ceketin üstündeki yazıya gönderme yapıyor.

tık kimse iyi bir test hazırlama sanatını takdir etmiyor. İşle başlıyoruz. Emniyet kemerini bağla; işler garipleşmek üzere. Umarım karanlıktan falan korkmuyorsundur. Gerekirse elini tekrar ceketimin içine sokmaktan çekinme.”

Tam o anda, kabin okyanustan gelen kalın sis kümesine girerken başımı öne çevirdim. Porter abartıyordu. Yoğun bir sis değildi. Hâlâ birbirimizi görebiliyorduk. Ama önümüzde duran çift bulanıklaşmıştı, aşağıdaki yüksek binalar dışında bir şey görünmüyordu, zemin bile. Ve tam olarak bir kokusu yoktu ve ıslak da değildi. Ama nefes alırken farklı hissettiriyordu.

“Yazın burası neden bu kadar sisli?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Buna nasıl bir cevap vereceğimi bilemedim. “Ah evet, sanırım?”

“Pekâlâ, görüyorsun... soğuk olduğu için suyun üzerinde sis oluşuyor. Ve Pasifik burada iki nedenden dolayı soğuk kalıyor. İlk olarak, Alaska’dan gelen soğuk hava Kaliforniya Akıntısı boyunca buraya iner ve ikinci olarak da soğuk su, kıyıya paralel esen ve okyanus yüzeyini güneye doğru iten rüzgârlarla birlikte yükselerek okyanusun derinliklerinden bu tarafa gelir. Bu, Pasifik’i harekete geçirir ve okyanusun dibinden çok soğuk olan buzlu ve tuzlu suyu getirir; okyanus havasını soğutur, hava yoğunlaşır ve sis oluşturur. Yaz güneşi havayı ısıtır ve yükseltir, sis emilir.”

Ona bakıyordum. Sanırım ağzım açık kalmıştı, emin değildim.

Alnını kaşıdı ve bir homurdanma sesi çıkararak tüm bu

konuşma önemsizmiş gibi yaptı. “Ben bir hava olayları meraklısıyım. Sörf yüzünden. En iyi dalgaları bulmak için gelgitler, kabarmalar, fırtınalar hakkında bilgi sahibi olmalısın... Sanırım bu tür şeylere ilgi duymaya başladım.”

Ceketinin manşetinden görünen tüm gelgit ve hava durumu hesaplamalarını yapan süslü kırmızı sörf saatine baktım. Onun bu kadar bilgi küpü olduğunu kim bilebilirdi? “Gerçekten etkilendim,” dedim cidden kastederek. “Coğrafyada kopya çekmem gerekirse yanına oturacağım kişi sensin sanırım.”

“Geçen yıl İleri Seviye Coğrafya dersini aldım. Bu yıl İleri Seviye Çevre Bilimi ve İleri Seviye Kimya 102 alıyorum.”

“İğrenç. Bütün bilimlerden nefret ediyorum. Tarih ve İngilizce, evet. Bilim hayır.”

“Bilim yok mu? Bailey, Bailey, Bailey. Görünüşe göre akla gelebilecek her şekilde zıtlız.”

“Evet,” diye katıldım gülümseyerek. Neden olduğundan emin değildim ama bu beni biraz sersemletmişti.

Harika bir hikâye anlatmışım gibi güldükten sonra önündeki bara doğru eğildi.

“Peki şimdi Kaliforniya sisi hakkında ne düşünüyorsun? Harika, değil mi?” Sanki birazını yakalayabilecekmış gibi elini uzattı.

Denemek istedim, ben de ellerimi uzattım. “Evet. Sisimizi seviyorum. Haklıydın.”

Yükselişin geri kalanında okyanusu elimizde tutmaya çalışarak birlikte öylece oturduk.

Hattın sonunda, bekleyen bir telesiyej operatörü önümüz-

deki koruma barını kaldırıp bizi serbest bıraktı. Uçurumun tepesine ulaşmıştık. Bal küpü adında küçük bir hediyelik eşya dükkânının yanı sıra —onları üzmemek istemem ama bombus arıları bal yapmazlardı— burada bir korkulukla çevrili küçük bir platformla okyanusa tepeden bakan ve bozuk parayla çalışan birkaç teleskop vardı. Havanın açık olduğu bir gün olsaydı Cavern Palace'ı görebilirdik ancak şu anda görülecek pek bir şey yoktu, bu yüzden sadece birkaç kişi etrafta dolanıyordu. Ayrıca, özellikle haziran ayına göre hava soğuktu.

Kaliforniya'nın bu kadar çılgın bir havası olduğunu bilmiyordum. Porter'dan bana bundan biraz daha bahsetmesini istedim. İlk başta onunla dalga geçtiğimi sandı ama fazla uzatmadı. Sonra sedir korkuluğa yaslandık ve son kekleri mideye indirirken bana okyanus akıntıları, gelgitler, kızılçam ormanları, eğrelti otları, ekosistemler, son birkaç on yılda sisin nasıl azaldığı ve bilim insanlarının bunu nasıl durdurulacağını bulmaya çalışmaları hakkında daha çok şey anlattı.

Bütün bunların hepsinden bahsetmesi tuhaftı ve ben de o sırada kolundaki tuhaf yaralar gibi onun dağılmış tüm parçalarını kafamda bir araya getirmeye çalışıyordum: uyumsuz ayakkabılarımla dalga geçen ahmak güvenlik görevlisi; kafası güzel arkadaşı Davy'yi yaya geçidinden geri çekmeye çalışan sörfçü çocuk; kız kardeşinin başarılarından bahsederken gözleri gururla parlayan ağabey; Malta Şahini heykelini çalan çocuğu indirdiğimde bana beşlik çakan adam... ve şu anda önümde duran bilim meraklısı.

Belki Walt Whitman haklıydı. Hepimiz gerçekten ken-

dimizle çelişebilir ve çoklu kişilikler barındırabilirdik. Gerçekte kim olduğumuzu nasıl anlayacaktık?

Porter sonunda ne kadar konuştuğunu fark etti ve altın rengi yüzü kıpkırmızı oldu. Oldukça sevimliydi. “Tamam, yeter,” dedi sonunda. “Sen neye tutkunsun?”

Bana okyanus yağmurunu anlattığı kadar tutkulu bir şekilde klasik filmler hakkında konuşmak istediğimde tereddüt ettim, sonra Patrick’le olan olayı hatırladım ve midem biraz bulandı. Bütün bunları tekrar etmekten zevk almıyordum. Belki başka bir zaman.

“Tarih,” dedim, ki bu bir tamamen doğru olmasa da yalan değildi. “İtiraf zamanı. Son zamanlarda bir tür müze arşivcisi olmak istediğimi düşünüyordum.”

Sanki ona bir şey hatırlatmışım gibi gözleri parladı. “Bir şeyleri kataloglamak gibi mi?”

“Evet ya da küratör olmak da isteyebilirim. Tam olarak emin değilim.” Bunu yüksek sesle söylemek beni rahatsız etmişti. Biraz kıvranmaya başladım ve olay yerinden kaçma ihtiyacı hissettim ama bir uçurumun üzerinde duruyorduk ve kaçacak hiçbir yer yoktu. “Her neyse, Cave’de çalışmak bir hayalin gerçekleşmesi olmayabilir ama bu bir başlangıç. Bilirsin, özgeçmişim için. En azından.”

Bana gözlerini kısarak baktığında ona Artful Dodger yaşam tarzıma uyan müze rüyamdan biraz daha bahsettim: sahne arkası, düşük stres, eski şeylere kafa yormak, çoğu insanın sıkıcı bulduğu tarihsel olarak değerli parçaları korumak. Filmleri ne kadar çok sevsem de, bir yönetmen olmayı asla istemezdim. Bunu her gün daha iyi anlıyordum. Beni

gölgelerde bırakın, bebeğim. Eski dosya kutularıyla seve seve takılırım. “İnsanların unuttuğu şeyleri ortaya çıkarmayı seviyorum. Ayrıca, bir şeyleri düzenleme konusunda gerçekten iyiyim.”

Porter hafifçe gülümsedi. “Fark ettim.”

“Fark ettin mi?”

“Senin yazarkasan. Fişlerin hepsi aynı yöne bakıyor, buruşuk köşeler düzeltilmiş oluyor. Emanet eşya bölümünde her şey üst üste dizilmiş ve düzenli, hepsi mükemmel. Çoğu insanın kasa çekmecesini bir enkazdır, paralar her yöne dağılmış olur.”

Yanaklarım kızardı. Böyle ayrıntılara dikkat etmesine şaşırıyordum. “Temiz ve düzenli şeyleri severim.” Aptal muhasebeci genleri.

“Düzen iyidir. Belki de her şeye rağmen içinde biraz bilim vardır.”

“Asla!” diye haykırdım. “İyi denemeydi ama hayır.”

Güldüğünde gözlerinin köşeleri kırışıyordu. “Sanırım Sauna’da sonsuza kadar çalışmak istemiyorsun, ha?”

“Tanrım, hayır,” dedim suratımı ekşiterek. “Sauna olmaz.”

Adını söylemek bile bizi susatmıştı, bu yüzden Bal Kovanı’na girip bir şeyler içtik. İçeceklerimiz bittiğinde güneş sisi dağıtmıştı -şimdi bilimin bu küçük parçasını öğrendiğime göre onu emdiğini söyleyebilirdim- ve ılık öğle havası babamın arka bahçesi gibi kokuyordu, çam ve sekoya, temiz ve taze. Derin derin nefes aldım. Doğu Yakası kesinlikle böyle kokmuyordu.

Sonunda telesiyeye geri döndüğümüzde, daha yakın oturduk.

Baya yakın. Porter'ın kolunun ve bacağıının sıcaklığını hissediyordum. Onun sörf şortu benim eteğimden, bacakları benim bacaklarımdan daha uzundu ama kabin öne doğru sallandığında baldırlarımız birbirine değiyordu. Vücutlarımızın birbirine değdiği yere baktım. Bir anlığına, yukarı çıkarken yaptığım gibi geri çekilmeyi, kendimi yeniden küçültmeyi düşündüm. Ama...

Yapmadım.

Ve o da yapmadı.

Koruma barı aşağı indi ve bizi hapsetti. Kollarımız, bacaklarımız, vücudumuz birbirine yapışmıştı. Kalbim heyecanlı bir şarkıyla dans ediyormuş gibi göğüs kafesimde atıyordu. Arada bir, bakışlarını yüzümde hissediyordum ama geri ona bakmaya cesaret edemiyordum. Tüm yol boyunca sessizce ilerledik, kasabanın giderek büyümesini izledik.

Yere değmeden birkaç metre önce, o kadar alçak bir sesle konuşuyordu ki onu zar zor duydum. “Geçen gün yüksek zevklerin var demiştim ya.” Bir saniyeliğine durdu. Bay Reyes gülümseyerek koruma barımızı açmayı bekliyordu. “Giyinme şeklini beğendiğimi bilmeni istiyorum. Senin tarzından hoşlanıyorum... Bence acayip seksi.”

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU
ÖZEL MESAJLAR > ALEX > ARŞİV
YENİ MESAJ YOK

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU
ÖZEL MESAJLAR > ALEX > ARŞİV
YENİ MESAJ YOK

“Eğer düşündüğüm şey oluyorsa, olmaması daha iyi.”

—Meryl Streep, *Fantastic Mr. Fox* (2009)

12

Kafam karmakarışıkı. Bees'ten sonra Porter'la ayrılalı sekiz saat olmuştu ve sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Acayip seksi.

Ben!

Ha!

Ne?

Başka bir şey söylememişti, o öğleden sonra sörf dükânında annesine bazı malları boşaltması için yardım edeceğine söz verdiği için “tüymesı” gerektiğini söylediğinde yüzüme bile bakmadı. Sanırım ona çörekler ve telesıyej bileti için teşekkür etmiştim. Bundan emin bile değildim. Çok telaşlıydım. Onu işte görüşeceğimizi söylemiş olabilirdim. Bay Reyes bana iyi olup olmadığımı sormuştu, bu yüzden orada çok uzun süre durduğumu ve tam bir deli gibi görün-

düğümü biliyordum. Sonra kumda yarım kilometre boyunca yürüdüm, yanlış park yerine gittim ve Baby'ye ulaşmak için geri dönmek zorunda kaldım.

“Sadece bu kadar mı yiyeceksin?” diye sordu babam sol dirseğimin yanından.

Tabağıma baktım. Çoğunlukla doluydu ama bu yemeğin tadı kötü olduğu için değildi. Aslında, gerçekten çok iyiydi. Koyun kuzey ucunda, iskelenin çılgın kalabalığından uzakta pembe bir piknik masasında oturuyorduk. Wanda -özür dilerim Çavuş Mendoza- masanın karşısında oturuyordu. Şu an onu bir polis olarak düşünmek zordu; çünkü kot pantolon giymişti ve onunla sahildeki meşhur posole kamyonunun önünde akşam yemeği yiyorduk. Ayrıca babam ona Wanda deyip durduğu için ve bunu her söylediğinde -farkında mı bilmiyordum- biraz gülümsediği için daha da zordu. Masanın altında kumda futbol oynuyor olabileceklerini düşünüyordum ama odaklanamayacak kadar dikkatim dağınıktı.

Görünüşe göre Posole; kurutulmuş mısır, et suyu, biber ve etten yapılan yavaş pişirilmiş Meksika güveciydi. Kamyonda satışta olan kırmızı, yeşil ve beyaz posole seçenekleri vardı. Ben domuz türü içeren ve en yumuşak olan beyazı seçmiştim. Üstünde dilimlenmiş taze turp ve lahana ile servis ediliyordu ve masalarda limon dilimleri vardı. Güneş Pasifik'in üstünden batıyordu, bu yüzden gökyüzü altın-pembe bir renk almıştı ve posole kamyonunun önündeki masaların üstündeki renkli ışıklarla birleşince her şey çok canlı ve eğlenceli gözüküyordu. En azından öyle olmalıydı. Ama karanlık dalgaların içinde birkaç sörfçünün silüetini görebili-

liyorduk ve bu bana Porter'ı düşündürüyordu, ki bu da beni korkutuyordu.

Yani hayır, yiyemezdim.

Ama zorundaydım. Açlıktan ölüyordum ve bu aptalcaydı. Bir erkeğe kafasını takıp yemeden kesilen kızlardan olmayacaktım. Sadece Porter Roth'tu, tanrı aşkına. Biz pratikte birbirimiz baş düşmanıydık. Aptalca uyumluluk testimize bakın, başarısız olmamış mıydık? Yoksa olmuş muyduk? Şu an hatırlayamadım. Tek hatırladığım şey, onun fitoplankton ile okyanus akıntılarından bahsederken ve telesiyej sallandığında bacağındaki minik tüyleri beni gıdıklarken ne kadar sevimli ve ciddi göründüğüydü.

Ateş baştı, şimdi yine onu düşünüyordum. Tanrı yardımcım olsun.

Ama sonra, belki de onu demek istememiştir diye düşündüm. Benimle sadece dalga geçiyor olabilirdi. Benimle sadece alay mı ediyordu? Göğsümü yeni bir panik dalgası sardı.

Hayır, hayır, hayır. *Tek düşündüğüm bu olamazdı*, zihnim kırmızı alarm veriyordu.

Porter Roth'tan hoşlanamazdım.

“Bailey?”

“Ha? Hayır, sevdim. Gerçekten. Çok lezzetli,” diye cevap verdim babama, kaşığımlı alırken sesimin normal çıkmasına dikkat ederek. “Garip bir gün geçirdim sadece.”

Porter'ı zihnimden attım. Yemeğimi yedim. Kıyıda süzülen martıları izlemeye konsantre oldum. Sonra babamın Wanda'ya müstehcen bir sesle, “Bugün randevusu vardı,” dediğini duydum.

“O-oh,” dedi Wanda ağız bir gülümsemeye kıvrılırken.

“Tanrım, baba.”

“Pekâlâ, bana nasıl geçtiğini söylemedin. Adı neydi? Patrick mi?”

Masadaki büyük bir ahududuyu fırlatarak ve başparmağımla aşağıyı göstererek “Bilmen gerekiyorsa, böyle geçti,” dedim. “Kızının ilişki kimyasında sınıfta kaldığı ortaya çıktı çünkü komik bir şey ama Patrick eşcinselmiş.”

Wanda acı bir ifade takındı. “Ve sana daha önce söylemedi mi?”

“Onun suçu değil,” dedim. “Sanırım bazı yanlış varsayımlarda bulundum.”

Babam dişlerini gıcırdattı ve biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. “Ah tatlım. Ben... Üzgünüm.”

Başımı salladım. “Her zaman söylediğin gibi, asla varsayımında bulunma.”

En sevdiği aptal kelime oyunlarından birinden alıntı yaparak, “‘Beni’ ve ‘kendini’ gülünç duruma düşürme,” diye bitirdi. Bir süre sonra gevşeyip kolunu sırtıma attı. “Gerçekten üzgünüm, evlat. Olmaması gerekiyordu ama bunun seni hayal kırıklığına uğratmasına izin verme. Bu kasaba sevimli erkeklerle dolu bir yer.”

Wanda kendi kendine gülümsüyordu.

“Şey, baba. Bunu kız arkadaşının önünde söylediğine inanamıyorum,” dedim sahte bir fısıltıyla, başım omzuna düşerken.

“Ben de,” diye itiraf etti sırtımı okşayarak. “Ebeveyn olmak çok garip.”

Wanda peçeteyle ağzını silerek başını salladı. “Çok doğru. Bebeğim senden iki yaş büyük Bailey. Ve çılgın bir aynılık yaşadı.”

“Bekle, senin bir oğlun mu var?”

Başını sallayarak onayladı. “Boşanalı beş yıl oldu. On dokuz yaşında. Bir yıllık devlet üniversitesine gitti ve şimdi babanın mezun olduğu Cal Poly’de yaz dersleri alıyor. Elektrik elektronik mühendisliği. Zeki bir çocuk.”

Bana oğlu hakkında daha fazla şey anlatırken onunla tanışıp tanışamayacağımı merak ederek güvecimle oynadım. Ya babam yeniden evlenirse? Üvey kardeşim mi olacaktı? Bunu düşünmek tuhaftı. Ayrıca, Wanda oldukça havalı görünüyordu ve Anthony —oğlu— hakkında konuşma şeklini duysanız onun gezegendeki en harika adam olduğunu düşünürdünüz. Kaldı ki babam benim gibidir: Ani kararlar vermez. Onu, beni hâlâ hiç aramamış olan annem gibi başka bir evliliğe aceleyle girerken hayal edemiyordum. Yaz kampına gönderilmiş ve annesini özleyen on yaşındaki bir çocuk gibi onun için ağladığımdan veya günleri saydığımdan değil.

Ama yine de. Bir arama? Bir e-posta?

Önce benim arayacağımı bekliyorsa, tekrar düşünebilirdi. Burada yetişkin olması gereken oydu.

Yemeğimi bitirdiğimde masadan kalkıp Baby’nin koltuğuna bıraktığım çantamdan telefonumu aldım, buraya onunla gelmiş ve babamla Wanda’yla burada buluşmuştum. Masaya geri dönerken uzaktaki bazı sörfçülerin ıslak kıyafetlerini çıkardıklarını fark ettim. Tahtalarını sanki birer mezar taşıymış gibi kuma sapladılar ve ağır ağır kamyonu

doğru yürümeye başladılar. Porter'ı bulmak için üç çocuğun yüzünü tararken nabzım hızlandı. Bulamadım ama sabilde topallayan başka birini gördüm: Davy.

Rezil.

Onu bir daha görmek istemiyordum, özellikle de babamla birlikteyken. Ne yazık ki, babamın yanına oturduğumda ne kadar eğilsem de, onun puslu bakışlarından kaçacak kadar saklanamadım.

“Bakın kûçük hanımefendi de buradaymış,” dedi kalın sesiyle. “Kovboy kız Cave’de Porter ile çalışıyormuşsunuz.”

Elimi ve çenemi birkaç santim masadan kaldırarak belli belirsiz selam verdim.

“Davy,” dedi, diğer iki sörfçü giyinik olsa bile onun her zaman olduğu gibi çıplak olan göğsünü işaret ederek. Titriyordu. Üstüne lanet olası bir gömlek giy ahbap. “Porter’ın arkadaşı, hatırladın mı?”

“Selam,” dedim çünkü dememek tuhaf olurdu. Ama neden Porter’dan bahsetmek zorundaydı ki?

“Bu senin Vespa’n mı?” diye sordu. “Tatlı araç. Harika görünüyor. Modifiyeli mi?”

Wanda daha dik oturdu ve ben cevap veremedenden konuşmaya başladı. “Burada ne yapıyorsunuz Bay Truand?”

“Ah, merhaba Memur Mendoza,” dedi Davy, onun varlığından etkilenmemiş gibiydi. “Üniforma olmayınca sizi tanıyamadım.”

“Çavuş Mendoza ve ne giyersem giyeyim yine de seni içeri tıkabilirim.”

Davy bir sigorta satıcısı gibi gülümseyerek, “Bunu aklımda tutacağım,” dedi.

Bikini altı ve tişört giymiş iki büyük kız çöplerini atmak için yakındaki bir masadan kalktılar ve Davy'nin arkadaşları arkalarından olabilecek en kötü şekilde konuşmaya başladı. Tek duyduğum “bugünün kıçları” ve “yüzümü oraya göm” gibi cümlelerdi, şu an ya ölmek ya da hepsini çöpe tıkmak istiyordum. Kızlar onları tersledi ve kısa ama acımasız bir konuşmanın ardından arkadaşları pes edip ve önemli bir şey değilmiş gibi posole kamyonuna doğru ilerlediler. Günlerinin normal akışındaki birkaç dakikaydı.

Şimdi sirk bittiğine göre Davy benimle konuştuğunu tekrardan hatırlıyor gibiydi.

“Her neyse kovboy kız, hâlâ davetlisin. Hatırladın mı?” Parmağını dudaklarına götürüp bana göz kırptı. Şenlik ateşinden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Sanırım. Bu salak söz konuşuyken kim gerçekten ne söylediğini anlayabilirdi ki. Cevap vermedim ve o da fark etmedi. Onun ve arkadaşlarının, çoktan başka bir şey yüzünden dikkatleri dağılmıştı, bu sefer erkeklerle dolu başka arabaydı bu. Onlara selam vermek için uzaklaştılar. Tanrıya şükür. Bu moronlarla aynı kumsalda olmaktan bile utanıyordum. Bizimle aynı havayı soluyarak toplumu birkaç seviye aşağı çekiyorlardı.

“Uzaklara git lütfen,” diye mırıldandım.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Wanda, endişeli polis tavrıyla.

Şimdi babam da endişeleniyordu, bir baba tavrıyla.

“Hayır, hayır,” dedim elimi sallayarak. “Birlikte çalıştığım birini tanıyor.”

“Porter Roth mu?” dedi babam. “Onun bir güvenlik görevlisi olduğunu sanıyordum, bir plaj serserisi değil.”

Sanırım bu terimi ondan öğrenmişim. “Öyle. Yani, değil,” dedim. *Ah, lanet.* Babamın aklında ikisini bir araya getirmesini istemiyordum. “Porter, Davy gibi değil. Artık gerçekten arkadaş olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Caddede Davy’ye rastladım, bana fular aldığım için kovboy kız demeye başladı ve sonra beni takılmaya davet etti ama bu gideceğim ya da başka bir şey yapacağım anlamına gelmiyor...”

“Vay,” dedi babam. “Yavaşla bakalım.”

“Davy tam bir pislik, öğk.”

Wanda cevabımdan tatmin olmuş gibiydi. “Ondan uzak dur, Bailey. Ciddiyim. O belanın ta kendisi. Onu her yakaladığımda teknik bir açık bulup çıkıyor. Ama sorundan uzak duramıyor. Ciddi narkotik maddelerden bahsediyorum, ot veya alkolden değil. Yardıma ihtiyacı var ama ailesi yardım edecek kadar umursamıyor.”

Tanrım. Vintage giyim mağazasını ve tanık olduğum o tuhaf konuşmayı düşündüm, Porter’ın Davy’yi dükkândan çıkarken yakaladığında ne kadar kızdığını.

“Ama Porter değil...” dedim ve keşke o sözünü bitirmeden adını anmasaydım.

“Porter iyidir,” dediğinde umarım ne kadar rahatladığımı fark etmemiştir. “En azından ben öyle düşünüyorum. Roth ailesi çok şey yaşadı ama onlar iyi insanlar. Yine de o kalabalıktan uzak dursan iyi olur. Porter, Davy’le takılıyorsa ondan uzak durmanı ve sonradan üzülmemeni tavsiye ederim.” Bu son kısmı benden daha çok babama söylüyordu ve babam ona evet dercesine hafifçe başını salladı. Mesaj alınmıştı.

Kalemi kırılmıştı. Babamın defterinde Porter Rorth'un karşısında büyük kırmızı bir çarpı işareti vardı artık. Bunun benim için ne anlama geldiğinden emin değildim çünkü Porter'la aramda neler olduğunu bile bilmiyordum. Ama varsayımsal olarak bir şeylerin olmasını istiyorsam, bu şimdi imkânsız olduğu anlamına mı geliyordu?

Bir şeyden emindim: Babama şenlik ateşinden bahsetmek söz konusu bile değildi. Çünkü Wanda'nın bu küçük cumartesi gecesi eğlencesinden haberi olma ihtimali oldukça yüksekti ve babam ona sorabilirdi. Sorun şu ki, şimdi gerçekten gitmek istiyordum. Grace beni davet etmişti ve geri adım atmak istemiyordum. Ayrıca, Porter orada olabilirdi...

Ama... (Neden hep bir ama var?)

Bu karmaşanın içinde hesaba katmadığım bir kişi vardı. Alex. Belki de fikrini sormalıydım. Ya da en azından ona neler olduğunu söylemeye çalışabilirdim. Sonuç olarak, ben günümü şehrin her yerinde ona haksızlık ederek geçirirken, muhtemelen o her zamanki müthiş benliğini sürdürüyordu; çünkü ben korkunçtum, korkunç bir insandım. Bunların hiçbirinde söz hakkı olmasını hak etmiyor muydu?

LUMIERE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU ÖZEL MESAJLAR> ALEX > YENİ

@alex: Bana söylediğin burç yorumu tuhaf bir şekilde gerçekleşti.

@mink: Öyle mi?

@alex: Tavsiyene uydum ve işe yaradı. Bir risk aldım ve uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden birini yaşadım. Haklıydın. Kendini yeni şeylere açmak iyidir.

@mink: Bunu söylemen komik oldu çünkü bir şey yapıp yapmama konusunda tavsiyeni soracaktım. (Bu arada, bu oraya uçmakla ilgili değil. Açık olayım. Bunun olmayacağını söylemiyorum ama şu an için beklemede.)

@alex: Benim tavsiyem EVET. Yap.

@mink: Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun.

@alex: Ve senin burcunun ne dediğini bilmiyorum ama bende işe yaradı. Bir şans ver, Mink. Bana yardım ettin; şimdi de ben sana yardım ediyorum. Ne yapmayı düşünüyorsan, tavsiyem sadece yapman. En kötü ne olabilir ki?

“Kimse yalnızlık konusunda yalan söylemez.”
—Montgomery Clift, *From Here to Eternity* (1953)

13

Bir sonraki vardiyamda Porter ile çalışmıyordum. Aslında cumartesiye kadar tekrardan birlikte çalışmayacaktık, programı saplantılı bir şekilde kontrol ettiğimden değil. Ama kasamı aldığımda Porter’ın dağınık bukleleri yerine Bay Pangborn’un beyaz saçlarını gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığı o kadar eziciydi ki, kendimi zihinsel olarak zorlamam gerekti. Neden bir çocuk için bu kadar çok uğraşıyordum? Bu benim yapacağım bir şey değildi. Hem de hiç.

“Bu geceki plan hâlâ geçerli, değil mi?” Pangborn bize Sauna’ya kadar eşlik ederken Grace, Paul Simon’a ait olduğunu düşündüğüm şarkıyı neşeyle ıslık çalarak söylüyordu. Çok uzun süre tereddüt ettiğimde turuncu yelegimi elimden kaptı. “Beni yarı yolda bırakma, Bailey Rydell.”

“Bırakmıyorum,” dedim gülerek onu iterken. “Sadece olaylar biraz karışık. Kiminle takıldığımız konusunda baba-

ma biraz yalan söylemem gerekebilir, bu yüzden beni aldığında sörfçülerden bahsetme.”

Yüzünü buruşturdu ve sonra bana *her neyse* der gibi baktı. “Saat sekizde.”

“Sekiz. Hazır olacağım, söz veriyorum.”

Pangborn, bilet gişesinin kapısının dışında, bir eli karnında, okul bahçesindeki Julio adında bir adam hakkında şarkı söyleyerek hafifçe dans ediyordu. “Yaa da-da-da-da!”

Grace sıırttı. “Bu sabah eline iyi bir esrar geçmiş olmalı.”

“Doğanın ilacı canım,” diye düzeltilti Pangborn etrafına bakınırken ve ona eliyle sesini azaltması için hareket yaparken, muhtemelen Cavadini’yi arıyordu. “Burada kimin dinlediğini asla bilemezsin.”

Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. “Güvenlik kameraları ses kaydetmiyor, değil mi?” Porter’ın, Grace’in ona benim hakkımda anlattığını iddia ettiğı her şey... Ya Sauna’daki konuşmalarımızı dinlediyse?

“Ses mi?” diye güldü Pangborn. “Zar zor görüntü alabiliyoruz. Hayır, ses falan yok.”

Çok şükür tanrım. Rahatlayarak nefesimi bıraktım.

“Neden sordun?” diye sordu.

“Eee... Biz Sauna’da dedikodu yaparken siz bizi mi dinliyorsunuz diye merak ettim,” dedim elimden geldiğince örtbas etmeye çalışıp ve sonunda saçma bir cümle kurarak.

Güldü. “Hayır, öyle bir şey yok. Bizi aramadığın sürece duyamayız, o yüzden istediğini kadar dedikodu yapabilirsiniz. Sistem eski. Aslında, on yıl içinde hiç yenilenmedi. Yakında para harcamak zorunda kalacaklar. Alarm sistemini

izleyen dış şirket iki hafta önce kapandı. Şimdi gecenin bir yarısı bir şeyler ters giderse, yapabileceğimiz tek şey yerel polisi aramak.”

“Sadece Bailey’i ara,” dedi Grace. “Suçluların üstüne atlayıp onları yakalar.”

Omzuna vurdum. “Kapa çeneni Grace Achebe, yoksa para üstlerini Michelle kadar yavaş sayarım.”

“Yoooo!” Pangborn’a doğru elini salladı. “Hey, yakın zamanda bizi içeri alacak mısın? Hepimizin günün daha hızlı geçmesi için doğal ilaç alacak lüksü yok.”

Yaşlı güvenlik görevlisi aptal aptal gülümsedi ve kapıyı çalıp, “Takım Grailey göreve hazır, çocuklar. Açılın. Anah-tarımı yine yanlış yere koymuşum galiba.”

İçeri girip yerleştikten sonra Grace mikrofonunu kapattı. “Neden Pangborn’a dedikodu dinlemekle ilgili şeyler sordun?” dedi.

“Önemli değil, gerçekten,” dedim ama peşini bırakmayacaktı. “Sadece Porter’ın konuşmalarımızı duyabileceğinden endişelendim.”

“Neden?”

“Birkaç gün önce söylediği bazı şeyler yüzünden. Önemli değil. Aptalca, gerçekten. Tatlıya düşkün olduğumu biliyordu...”

“Ona ben söyledim.”

“Evet, o da öyle söyledi.”

“Son zamanlarda seni soruyordu. Aslında biraz fazla.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı.” Gözünün ucuyla bana bakıyordu.

“Ne mesela?”

Omuz silkti. “Öylesine şeyler. Meraklıdır. Bu onun kişiliği. Kedi gibi yani?” Daha fazla bir şey söylemedi ve ben de devam ettim. “Her neyse. Hepsi bu kadar. Bees’in üzerindeyken çörekleri kullanıp benimle dalga geçiyordu ve...”

Grace’in kafasının bana doğru döndüğünü görmekten çok hissettim. “AZ ÖNCE NE DEDİN?”

“Aman Tanrım, Grace. Kulaklarım. Bu kadar yüksek ses çıkarabildiğini bilmiyordum.” Önümüzde hâlâ sıra vardı, bu yüzden yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip penceredeki küçük delikten biletleri uzattım. “Sanırım kulak zarım patladı.”

“Ama söylediğin buydu, değil mi? Porter’la telesiyeje gittiğinizi söyledin? Neden Porter’la ordaydınız?”

“Uzun hikâye.”

“Altı saatimiz var.”

İç geçirdim. Gelen müşteriler arasında, ona hikâyenin kısa versiyonunu anlattım. Ona devam eden Alex avımdan bahsetmedim çünkü bu çok kişiseldi, ona sadece Patrick’le tanıştığımı ve yanlış kişinin peşinden koştuğumu fark etmediğimi söyledim.

“Patrick Killian?”

Nefes verdim. *Bu kasaba ne kadar daha küçük olabilirdi?*

“Sana söylemeliydi,” dedi.

“Anlamam gerekirdi.”

Grace başını iki yana salladı. “Yine de daha açıkça belli etmesi gerektiğini söylüyorum. İkinizin birbirinize sinyal vermesi imkânsız. Yazıklar olsun.”

“Bunu bilmiyordum,” dedim ama gösterdiği destek için minnettardım.

Hızlıca anlatmaya devam etmemi istedi.

Hikâyeme devam ettim. Detayların çoğunu, özellikle de gizli duygularımı ve bacakların birbirine değdiği detayları atlardım. Ona Porter ve Bees’den bahsettiğimde, “Beni neşelendirmeye çalışıyordu,” dedim. “Önemli bir şey değildi.”

“Hmm.” Tek söylediği buydu.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, her şeyin çok ilginç olduğu anlamına geliyor.”

“Neden?”

Sauna’nın kapısına dört kere vurulunca ürktüm. Grace ciyakladı. Dört vuruş sadece tek bir kişi anlamına gelirdi. Grace kapıyı açarken heyecandan ölüyordum.

“Hanımlar,” dedi Porter.

“İyi insan lafın üzerine gelirmiş,” dedi Grace ve bana o kadar uğursuz bir gülümsemeyle baktı ki o tatlı yüzünde bu ifadenin olmasına inanamadım. Ona anlattığıma hemen pişman oldum ve gözlerimle mesaj vermeye çalıştım: BİR ŞEY SÖYLERSEN SENİ UYKUNDA BOĞARIM.

Porter önce ona sonra bana baktı. Bakışlarını yakaladım ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama bakışları sıcacıktı. Takılı kaldım. İçimin eridiğini ve kalbimin bir zombi sürüsünden kaçır gibi attığını hissedebiliyordum. Yeterince hava soluyamıyor gibiydim. Aptal Sauna. Bunaltıcıydı. Fiziksel olarak hasta gibi hissediyordum ve bayılacağımdan korktum.

“Selam,” dedi yumuşak bir sesle.

“Selam,” diye karşılık verdim.

Uzaklarda bir yerden hafif bir tıklama sesi geliyordu.

“Bailey.” Adımı söylemesi hoşuma gidiyordu. Tanrım, bu ne kadar aptalcaydı?

“Evet,” dedim.

“Müşteriler.”

Lanet. Bunu yüksek sesle söylememeyi başardım ama yine de taburemde o kadar hızlı döndüm ki dizimi vurduğum -hâlâ tam olarak iyileşmemişti- ve inledim. Acı, Porter’ın üzerimde yaptığı her türlü çılgın hoodoo büyüsünü kırmama yardımcı oluyordu. Elime sıcak bir şey dokunana kadar.

Aşağı baktım. Porter bana katlanmış bir mendil vermeye çalışıyordu. Dizim tekrardan kanamıştı. “Teşekkürler,” diye mırıldandım ve tek elimle bilet gişesini açarken diğeriyle de mendili yeniden açılan yaraya bastırdım.

“Bu gece şenlik ateşine gidiyor musun?” dedi. Grace’le konuşuyordu, benimle değil.

“Evet. Vardiyamız bitmeden bacağını kaybetmezse Bailey de gelecek. Sauna’da ne olacağını bilemezsin. Burası bir savaş alanı. İmkânın varken dışarı çıksan iyi olur.”

Porter, “Gidiyorum, gidiyorum,” dedi huysuzmuş gibi yaparak. Sesinde neşeli bir ton mu vardı? Şenlik ateşine gittiğim için mutlu muydu, yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü? “Birinizin önce ambulansa ihtiyacı olmazsa sanırım bu gece ikinizle de görüşeceğim.”

...

Grace saat sekizde evime geldi. İş kıyafetlerimi çıkarıp şenlik için uygun bir şeyler bulmam düşündüğümünden zor

olmuştu, ben de böylece 1960 yapımı *Beach Party* filmindeki Annette Funicello gibi giyindim: Üzerime eldiven gibi oturan kırmızı beyaz puantiyeli dantelli üst, fistolu beyaz şort ve dolgu topuklu espadril. Grace ne giydiğimi görünce bana baktı. “Gördüğüm en şirin şey gerçekten ama donarak öleceksin ve bu topuklarla düşüp boynunu kıracaksın. Ayakkabıları at ve üstüne bir ceket al.”

Rezillik. Espadrilleri kırmızı spor ayakkabılarla değiştirdim. Bu arada babam Grace’in cazibesine kapılmıştı ve onu bir süre kalıp pizza sipariş etmeye, *The Settlers of Catan* oynamaya ikna etmeye çalışıyordu. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve babam da açıklama konusunda berbat bir iş çıkarıyordu. Sevdiği şeyler hakkında heyecanlandığında çok konuşurdu ve benim bizi kapıdan dışarı çıkarmam gerekiyordu ama o çoktan eski tahta oyun kutusunu getirmişti. Tanrı yardımcımız olsun.

“Baba,” dedim sonunda. “Grace’in arkadaşlarıyla buluşacağız. Koyun ticareti için zamanımız yok.”

İki elini de teslim olurcasına kaldırdı. “Anlaşıldı. Size iyi eğlenceler kızlar. Ama Grace, lütfen onu gece yarısı eve getir. İzni o saate kadar.”

“Öyle mi?” diye sordum. Böyle bir şeyi hiç konuşmamıştık.

“Bu senin için uygun mu?” diye sordu. Şimdi o da emin değildi.

“Bana uymuyor Bay Rydell,” dedi Grace, “Çünkü bu benim de eve dönüş saatim. Bu yüzden çeyrek kala onu eve bırakacağım çünkü buradan evime arabayla gelmem on beş dakikamı alıyor. Nasıl plan?”

“Mükemmel!” dedi babam gülümseyerek. Diğer normal ebeveynlerin seçimleriyle örtüşen doğru ebeveynlik seçimini yaptı. Hayat güzeldi. Benim için de iyiydi çünkü şimdi ona iskeleye gideceğimiz yalanını söylerken buradan korkunç bir suça sürüklenen kız çocuğu gibi gizlice çıkıp onun yapmamı istemediği bir şeyi yapabiliyordum. Cesaretimi kaybetmeden önce bir kapüşonlu giydim ve ona veda ederek Grace’i kapıdan dışarı çıkardım.

Grace’in, açılır tavanlı iki kişilik şirin bir arabası vardı. Sahile gidene kadar, orada kimlerin olacağını ve partinin nasıl olabileceği hakkında bana bilgi vermeye çalışmıştı ama ben hâlâ hazırlıksızdım. Koyun kuzeyinden yola doğru çıkarken gökyüzü eflatun rengini almıştı, arabayı birkaç yüz arabanın park ettiği kumun içine bıraktık. Okyanustan yükselen kayalıklar, uzaktaki dağlık kıyı etekleriyle buluşuyordu. Ve sörf dalgaları burada kıyıya çok sert çarpıyordu, neredeyse uğursuz bir müzik gibiydi. Etrafta sadece, birinin araba hoparlörlerinden yayılan bir müzik vardı. Yolun birkaç yüz metre aşağısında hilal şeklindeki sivri uçlu bir kayanın oluşturduğu oyukun içinden yankılanıyordu. Ve bu hilalin içinde, birkaç düzine gencin sarp duvarların etrafına çılgınca titrek ışık saçan devasa bir ateşin etrafında toplandığı içi boş bir kum çukuru vardı.

Bone Garden.*

Grace ve ben, kıyıdaki çimenlerin arasındaki eskimiş bir patikadan yokuş aşağı yürüdük. Bunu yaparken de rengârenk bir koku ve ses cümbüşüyle karşılaştık. Kızarmış şekerleme-

* İng: Kemik Bahçesi

ler ve kötü bira. Gülenler, bağırانlar ve kabadayılık taslayanlar. Gölgelelerde ağlayan bir erkek ve ona üzgün olduğunu söyleyen, gitmemesi için yalvaran başka bir erkek. *Ben de ahbap*, çünkü sanırım aynı panik atağı bende yaşıyordum.

“Artık çok geç,” dedi Grace kaçma ihtiyacımı hissederek. “Zaten medeniyete dönmek için uzun bir yürüyüş yapman gerekecek.”

Bunun beni sakinleştirmesi mi gerekiyordu?

Ben farkına olmadan alana varmıştık ve o tanıdığı insanlarla konuşmaya başlamıştı. Ve Grace herkesi tanıyordu. Boyunlarına sarılıyor ve insanlara el sallıyordu. Burada herhangi bir bebek olsaydı, muhtemelen onu da öpüyor olurdu. Bu kız doğuştan politikacıydı. Ve beni o kadar çok insanla tanıştırmıştı ki artık yetişemiyordum. Casey bir amigo kızdı. Sharonda drama kulübünün başkanıydı. Ezgar cezaevindeydi ama bu onun suçu değildi (ne olduğundan emin değildim ama değildi). Anya, Casey ile çıkıyordu ama bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Ve tüm bunların ortasında, orda bir sörfçü, burada bir sörfçü ve her yerde bir sörfçü vardı. Ah, birkaç patenci ve bisikletçi de. Bir de kanocu vardı, çünkü “neden olmasın.”

Çok fazla insan vardı. Çoğu yanlış bir şey yapmıyor gibi görünüyordu, bu yüzden kalabalığın arasından geçerken bu gece babama yalan söylediğim için birazcık daha az suçlu hissediyordum. Elbette, birkaç kişinin bira ve sigara içtiğini görüyordum ve Pangborn’un kıyafetlerine yapışan aynı tatlı kokuyu aldığıma göre ortamda ot da dolaşıyordu. Ama böylesine büyük bir grup için çılgınca bir şey yoktu. Yani, şim-

diye kadar Davy ve ekibinden bir iz yoktu, umarım olmazdı. Başka birinden de iz yoktu...

Tüm bu tanışma ve selamlaşma sırasında bir noktada Grace'i kaybettim. Ne zaman olduğunu bile bilmiyordum. Bir an bir dondurma kamyonu ve bir elektrik direği içeren küçük bir trafik kazası hakkında kafa karıştırıcı bir hikâye dinlerken, başka bir anda sadece yarısının ismini hatırladığım bir kalabalıkla çevrilmiş halde buldum kendimi. Panik yapmamaya çalışıyordum. Grace'in kısa saçlarını gözlerimle ararken baş döndürücü Artful Dodger özelliğimi açtım ve sessizce uzaklaşıp nereye gittiğimi biliyormuş gibi davrandım: Rahat ve sıkılmış görünüyordum ama çok da sıkılmamış gibi yapıyordum. Böyle devam. Kimsenin sana acıymasının anahtarı bu işte, garip yeni kız. Çünkü çevrede sizi her zaman kanatlarının altına almaya çalışacak belirli sokulgan tipler vardır -kesinlikle dram sevenler- ve onların akbabalar gibi etrafta döndüğünü görebiliyordum. Onlardan uzak durmak gerekirdi.

Kimseyle konuşmadan, kum dolu çukurda takılmadan ve insanların kırmızı plastik bardaklarla bir fıçının başında kötü bira için sıraya girmeden, yani insanlar etrafta hiçbir şey yapmadan dolandığınızı anlamadan bir süre rahatça takılabilirdiniz. Bu yüzden en sonunda ortamdan tüydüm ve gölgelerde dalgaların karaya attığı bir odun parçasının üzerinde boş bir yer buldum. Etrafta oturulabilecek yerler paslanmış çim sandalyeler, tahta sandıklar, yassı kayalar ve birkaç eski püskü battaniyeden oluşuyordu. Organize olmaktan çok gelişigüzel görünüyordu, belki bu şeylerden bazıları gü-

nün erken saatlerinde sahile atılmıştı ve ben beyaz şort giydiğime pişmandım. Muhtemelen kumda oturmak çok daha temiz olurdu.

“(A) Kızgın mısın, (B) üzgün müsün, yoksa (C) kayıp mı oldun?”

Midem birkaç kere takla attı.

Porter ya da Porter’ın silueti -çünkü şenlik ateşinin önündeydi- elleri kotunun cebinde bekliyordu.

“C, kayboldum,” dedim. “Grace’in ne kadar popüler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir anda hızla gözden kaybolabiliyor, bu yüzden bu gruplardan birinin ortasında olması ve onu görmüyor olmam da mümkün. Mesaj atmadan önce yüzeye çıkması için ona beş dakika daha verecektim.” Aslında vermemiştim ama onun burada saatlerce tek başıma oturacağımı düşünmesini istemedim.

“Bence önceki hayatında bir periydi. Herkes onun dileklerini yerine getirebileceğine inanıyor.” Dalgaların karaya attığı odun kütüğündeki boş alanı işaret etti. Elimle göstererek onayladım, *gel otur*. Kırılgan kütük ağırlığıyla gıcırdadı. Porter topuklarını kuma gömdü ve kollarını büktüğü dizlerinin etrafına sararak benim duruşumu taklit etti. Ateşin ışığı yara izlerinin üzerinde dans ediyor, gömleğinin üzerine gölgeli desenler işliyordu. Dirseklerimiz birbirine yakındı ama değmiyordu.

Etrafta dolaşan çeşitli ahlaksızlıklardan birine ortak olmadığı için rahatladım. En azından ayık gibi görünüyordu. Elinde plastik bardak ve üstünde duman kokusu yoktu. Aslında bu gece güzel kokuyordu, sabun gibi. Hindistancevizi gibi değil. Neredeyse hayal kırıklığına uğraşmışım.

Kafasını yaklaştırdı. “Beni mi kokluyorsun, Rydell?”

“Hayır,” dedim hızlıca.

“Evet, öyle yapıyordun.” Sakin gülümsemelerinden birini gösterdi.

“Bilmen gerekiyorsa, sadece içip içmediğini merak ettim.”

“Hayır, artık içmiyorum.”

Şenlik ateşine bakıyordu, marşmelov kızartırken çubukları alev alan aptalları izliyordu. “Çocukluğumu ve ailemin Lana’yla beni büyükbabamın evine götürdüğünü hatırlıyorum, büyükbabam verandada çılgın partiler verirdi. Her yerden sörfçüler gelirdi. Orada çılgın şeyler yaşanırdı. Uyuşturucu her yerdeydi. İçki su gibiydi. Havuzda çıplak insanlar olurdu. Ünlü müzisyenler gelip oturma odasında çalardı.”

“Böyle büyüdüğümü hayal edemiyorum.” Garip görünüyordu. Bana yabancıydı.

“Beni yanlış anlama. Bizim evde böyle şeyler falan yoktu. Ebeveynlerim tam tersiydi. Babam, özellikle. Sanırım babasını sürekli parti yaparken gördüğü için bundan bıkmıştı. İnanılmaz derecede rekabetçiydi ve hayatındaki her şey sörfle ilgiliydi. Yani bu, oyunun zirvesinde olduğu anlamına geliyor. Uyuşturucu yok, içki yok, sadece spor var. Bir askeri talim çavuşu düşün ve bunu elli ile çarp.”

Babalarımız bu kadar birbirinden farklı olamazdı. Bunun için kesinlikle minnettardım ama burada olduğum konusunda ona yalan söylediğim için bir kez daha suçluluk duygusu hissettim.

“Anneme gelince,” diye devam etti. “Dükkânı ayakta tutmaya çalışıyor çünkü olanlardan sonra hepimizi deniz yerine evde tutmayı tercih ediyor.”

Nedenini anlayabiliyordum. “Peki... kız kardeşin gibi profesyonel sörfçü olmayı planlıyor musun?”

“Bu çok acıtan bir soru, Rydell.”

“Özür dilerim, boş ver.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sorun değil. Bunu fiziksel olarak yapamayacağımdan değil. Oldukça iyiyim.” Hafifçe gülümsedi, bana yandan bir bakış atıp omuz silktili. “Sadece bir süreliğine, köpekbaliğından sonra korku yaşadım. Ve bu korkuya sahip olmamalısın. Okyanus seni canlı canlı yer.” Dudaklarını titreterek sert bir nefes verdi ve “son” der gibi eliyle havayı kesti. “Ama zamanla bunu aştım. İşin garibi bir süre sonra umurumda olup olmadığından bile emin değildim. Yani, hâlâ sörf yapmayı seviyorum. Neredeyse her sabah dalgalarla dans ediyorum. Ama artık rekabet etmek isteyip istemediğimden emin değilim. Sörf yapmayı istiyorum çünkü zevk alıyorum. Zorunda olduğum için değil, anlıyor musun?”

“Ne demek istediğini kesinlikle anlıyorum.” Gerçekten anlıyordum çünkü o sörf hakkında konuşurken okyanus akıntılarından ve hava düzenlerinden bahsederken olduğu gibi gözleri parlamıyordu.

Biri Porter’ın soyadını haykırdı. Kafasını kaldırdığında nefes verirken bir küfür mırıldandı. Açık saçlı bir figür şenlik ateşinin etrafından bize doğru yürüyordu.

“Hey, inek boku.”

Oh, harika. Davy. Bence kafası uçmuştu. Yaya geçidindeki o kaza sırasındaki kadar değildi ama kesinlikle içki içmişti çünkü kokuyordu ve kafayı yemişlerine özgü o keke-

me kahkahası vardı. Ayrıca topallamıyordu, bu da onun şu anda fazla acı hissetmediğini düşündürüyordu.

“Burada neler oluyor? İkiniz çok keyifli görünüyorsunuz.”

Porter oldukça sinirli bir şekilde, “Burada oturup konuşuyoruz,” dedi. “Neden Amy’nin yanına gitmiyorsun, biz de sana yetişiriz.”

“Ah, bunu isterdin, değil mi?”

“Neden bahsediyorsun Davy?”

“Geçmiş günahlarım yüzünden beni alt etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü onu buraya ben davet ettim.” Tembelce bana doğru başını salladı. “Ama onun üstüne oynuyormuşsun gibi görünüyor ve bu hiç hoş değil.”

Ne? Grace beni davet etmişti ama hiçbir şekilde bu işin ortasında kalamazdım.

“Kafan iyi,” dedi Porter dikkatle, parmağını Davy’ye doğrultmuştu. “Bu yüzden yüzümden çekilmen için sana beş saniye vereceğim.”

Artık endişelenmeye başlamıştım. Porter korkutucu olmaktan da öte, tüyler ürpertici görünüyordu. Çevremde böyle erkekler olmamıştı, yani erkeklik terazisinin uç kısmına yakın olanlar. En azından onlarla yakından ve kişisel olarak tanışmamıştım.

Davy yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi. “Hey, sakın ol dostum. Rahatla. Unut gitsin. Kardeşlik kızlardan önce gelir.”

İğrenç. O “kız” ben miydim? Porter’ın parmaklarını bacağımın yan tarafına bastırıldığını hissettim, bir uyarıydı. Sanırım halledeceğini söylemeye çalışıyordu.

“Ayrıca senin için özel bir şey planlıyorum. Bugünün ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Pennywise’in ölüm yıl dönümü adamım. Ona bir selam göndereceğim. İzle.”

Davy şenlik ateşinin etrafında yürüdü ve birine “selam” verdiğini söyledi.

“Geri zekâlı,” diye mırıldandı Porter. “Bugün değil, gelecek ay. Tam bir insan israfı.”

Davy gittiği ve kimse kimseyi yumruklamadığı için rahatlamıştım ama Porter’in kaşlarının kalktığını görünce bitmediğini anladım. Yüksek bir gürültü vardı ve kıvılcımlar bize doğru fırlıyordu. Kalabalıktan ses yükselirken geriye doğru savrulduk! Biri şenlik ateşine diğer taraftan daha fazla odun atıyordu. Birkaç kişi. Tahta sandıklar, sandalye parçaları, dalgaların karaya attığı odunlar, hepsini ateşin olduğu çukura atıyorlardı. Ateş bir canavar gibi kükredi. Partiye katılanlar zevkle izliyorlardı. Alevler aniden daha önce olduğundan iki kat daha uzun hale gelmişti.

Yüksek tezahüratlar sahili dolduruyordu. Ateş büyüktü. Ateş güçlüydü. Kalabalık memnundu.

Herkes değildi. Porter, mesela. Beni ayağa kaldırdı ve başımın üstünden bu saçmalığa bakıp söylendi. “Hiç ders almayacaklar mı?”

“Sorun ne?” dedim ve o zaman kalabalığın dağılmaya başladığını fark ettim. Oradan buradan, birkaç kişi uzaklaşmaya ve park halindeki arabalara doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Şenlik ateşi,” dedi Porter. “Çok yüksek olduğunda, herkes onu yoldan görebilir. Bu civarda yaşayan insanlar gö-

rene kadar buna tahammül ediyorlar. Sonra polisi arıyorlar. Lanet olası bir Bat Signal* gibi. Salaklar!”

Ama sadece bu değildi. Şenlik ateşinin karşısında bizim dışımızda bir şeyler oluyordu. Porter’ın dikkatini çekmek için iki çocuğun Davy’yi sahilin kenarındaki büyük, düz bir kayaya çıkardığı yeri işaret ettim. Sörf tahtası kayalara çarparak bacaklarının etrafında köpükler oluşturunuyordu. Önemsemiyor ya da fark etmiyor gibi görünüyordu. Elinde büyük bir sopaya benzeyen bir şeyi tutmakla çok meşguldü ve herkesin susması için bağırdığında kalabalık susup onu dinlemeye başladı.

“Bu gece yıl dönümünde, bu iyiliğin ve kötülüğün bahçesinde bu kayalara kemikleri vuran tüm düşmüş kardeşlerimizin şerefine,” dedikten sonra tökezlese de toparlandı ve devam etti. “Pennywise’in ölüm yıl dönümünde, üç top atışıyla” onu selamlıyorum. Hazır mısınız?”

Neyden bahsediyordu bu?

“Ah, Tanrım,” dedi Porter.

Davy yüzünü kayalıklara döndü, sopayı omzuna koydu ve sonra...

Dünyam bir anda değişti.

Ben...

Artık sahilde değildim.

On dört yaşındaydım ve New Jersey’deki eski evimizin oturma odasında duruyordum. Az önce okuldan eve yürümüştüm. Etrafta cam kırıkları ve pahalı halının üzerinde kan

* En: DC Comics tarafından yayınlanan çizgi roman karakteri süper kahraman Batman’i çağırarak için kullanılan sinyaldir.

** Çn: Askeri tarzda yapılan atış seremonisidir.

damlaları vardı. Ve annem çığlık atıyordu ama hiçbir şey duyamıyordum.

Sonra halı kuma dönüştü ve kalabalık neşeyle kükrerken her şey eski haline döndü. Ama benim için değildi.

“Bailey!” Porter beni sarsarken yüzüme doğru bağıyordu.

Yutkundum ama boğazım çok kuruydu.

“Bailey?”

Şimdi iyiydim. Gerçekten. Sorun yoktu. En çok onun önünde ağlayacağımdan korkmuştum ve bu çok küçük düşürücü olurdu. Ama artık çok geçti, çünkü o yüzüme dokunduğumda şimdiden birkaç damla yaş aktığını fark ettim. Onları silip birkaç derin nefes aldım.

Bom!

Korkunç anı yeniden canlandı ama bu sefer ortam değişmedi. Bana fena halde çarptı. Belki de daha önce beni sarsan Porter değildi. Belki sadece titriyordum.

“Tanrım, sorun ne?” dedi. Ateşim olup olmadığını kontrol etmek için saçlarımı alnımdan çekti.

“İyiyim,” dedim sonunda elini iterek. Yardımını istemediğimden değildi ama Davy’nin ne yaptığını görmem gerekiyordu. Yeniden hazırlanıyordu. Üç top selamı, demişti. Yani bir tane daha vardı. Sanırım elindeki şey bir tüfektir. Buradan anlatmak zordu.

Bundan nefret ediyordum. Böyle olmaktan nefret ediyordum. Uzun zamandır olmamıştı. Ve hazırlıklı değildim. Geleceğini bilseydim, kendimi hazırlayabilirdim. Ama bu...

Davy silahı omzuna dayadı. Sonuncusu. Kulaklarımı iki elimle kapattım. Kısa bir an için Porter’ın kederli ve kafası

karışmış göründüğünü gördüm, sonra başımı göğsüne doğru çekip kollarını etrafıma sardı. *Bom!* Yerimde titredim ama beni bırakmadı. Bu işe yaramıştı. Patlama sesi çok boğuk geldi. Sağlam bir sığınağım vardı ve onu bırakmak istemiyordum. Şu an ona bu kadar sıkı sarılmam utanç vericiydi ama umurumda bile değildi çünkü güvendeydim. Sadece bir şey söyleyemeye çalıştığı için beni bıraktı ve bu sefer onu gerçekten dinlemeliydim.

“Gitmemiz gerek Bailey,” dedi. “Hemen.”

Nedenini gördüm.

Kırmızı ve mavi ışıkları. Polisler buradaydı.

“Kişinin duygularını bastırması onları yalnızca daha güçlü kılar.”

—Michelle Yeoh, *Crouching Tiger, Hidden Dragon* (2000)

14

Kumda koşarken, “Grace’i bulmalıyım,” diye bağırdım. Tam bir kaos hâkimdi, herkes etrafta koşturuyordu, insanların yarısı park halindeki arabalara giden yola akın etmişti ama polis ışıklarının olduğu yer orasıydı.

Porter, “Gracie başının çaresine nasıl bakacağını bilir,” diye bağırdı.

Elimi eline hapsetti ve ana patikanın aksi yöne, şenlik ateşinde uzağa kumsalın karanlık kısmına doğru ilerledi. İnsanlardan uzağa. “Daha önce de bu durumda kaldı ve onu eve götürebilecek bir milyon tane arkadaşı var.”

Bu bana doğru gelmiyordu. Bunu ona söylemeye çalıştım ama o kadar gürültü vardı ki kendi sesimi bile duyamıyordum. Şimdi iki polis arabası vardı, tek değil. Ve aklıma geldi: Ya biri Wanda’ysa? İçmiyor olsam bile beni tutuklar

mıydı? Babamın beni karakoldan almaya geldiğini düşündüm ve midem kasıldı.

Ekip arabasının hoparlöründen gürleyen bir erkek sesi “Polis,” dedi. “Görebileceğim şekilde ellerinizi yukarı kaldırın.”

Lanet olsun. Birilerini tutukluyorlardı. Umarım onlar Davy ve patlayan tüfeğiymiş.

Porter, kaçan kalabalığın ters tarafına giderek bizi uzaklaştırdı. Bir kayanın etrafından dolaştık ve kuru kıyı çalılıklarının arasından birkaç parti müdaviminin de tırmandığı ikincil bir yol olduğunu gördüm. Karanlıktı ama kullanışlıydı. Porter, “Eğil,” dedi ve kuru otların arasından gizlice o tarafa yöneldik. Tepeyi tırmanmadan hemen önce, durup uzun farlı bir polis arabasının bölgeyi taramasını bitirmesini beklemek zorunda kaldık. Felç geçirmeme yarım saniye kaldığında Grace’den bir mesaj geldi: *Nerdesin?* Cevap verdim: *Porter’la kaçtık. Sen iyi misin?* Hemen yazdı: *Evet iyiyim. Seni kaybettiğim için endişelendim. P’ye, Gold için N üstünden Cuangua Çiftliği’ne gitmesini söyle. Eve vardığında bana mesaj at.*

Mesajları Porter’a gösterdim. Onaylayarak başını salladı ve sahil uygun olduğunda park etmiş milyon tane arabanın yanından geçip gök mavisi Volkswagen marka bir minibüsün -1960’lı ve 70’li yıllardan kalma, uzun pencereli model- yanına ulaştık. Babam onları sörfçü minibüsleri olarak adlandırırdı çünkü uzun tahtaların üstüne bağlanabileceği kadar uzundular. Bu arabanın arka camı soyulan sörf çıkartmalarıyla kaplıydı ve çamurlukları beyaza boyanmıştı.

Porter yolcu kapısını açtı ve oradan sürücü koltuğuna geçti. Hemen sonra beni arkasından çağırdı.

“Siktir!” Yanıp sönen ışıklar tekrar bize doğru yaklaşıp-ken anahtarları kontağa soktu. Motor itiraz edip çalışmak istemedi ve resmen kötü bir korku filmi gibiydi. “Hadi, hadi.” Ve sonra -nihayet!- yüksek bir sesle canlandı. Tekerlekler kumları savurarak döndü ve sonunda bu kâbustan uzaklaşıp elli yıllık bir otobüsün gidebileceği kadar hızlı giderek yola çıktık, ki bu hiç de hızlı değildi ama kimin umurundaydı? Bütün iğrenç anlar Porter’ın dikiz aynasında kalmıştı.

Emniyet kemerimi takılı halde koltuğa yığıldım. “Tanrım.”

“İyi misin?”

“Bilmiyorum.”

“Orada ne yaşadığın hakkında konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

Kaşlarını çattı. “Bütün bunlar için üzgünüm... Davy hakkında.”

“Evet. O tam bir bok çuvalı. Alınma ama neden onunla arkadaşsın?”

Parmaklarını kaldırıp direksiyona geri koydu.

“Birlikte sörf yaparak büyüdük. Eskiden en iyi arkadaşım. Aile hayatı bok gibiydi, bu yüzden babam onu bir süre kanatlarının altına aldı, eğitti. Annem onun için üzülürdü. Bir süre bizim evde yaşadı. Sonra birkaç yıl önce sörf yaparken yaralandı. Metal ve çivilerle dolu bir bacağı var.”

Topallamasının nedeni.

“Çok acı çekiyordu ve profesyonel olarak sörf yapma şansını kaybetti. Bu acı onu öfkeliendirdi... Onu değiştirdi.”

Porter derin bir iç çekti ve boynunu kaşıdı. “Her neyse, işleri batırmaya başladı ve sana babamın nasıl olduğunu anlattım. Davy’nin saçmalıklarına müsamaha göstermedi, bu yüzden kendini toparlayana kadar onu eğitmeyi bıraktı. Ve hepsinden öte, Davy temelde profesyonel olmak istemediğim için aptal olduğumu düşünüyordu çünkü ayrıcalıklı olduğumu ve bunu çöpe attığımı söylüyordu. Ayrıca...”

Her ne söyleyecekse, bir daha düşündü ve sustu. Davy’nin şenlik ateşinde kurduğu sarhoş cümleleriyle ilgili olup olmadığını merak ettim. Vintage mağazasında bahsettikleri kız hakkında, Chloe.

“Her neyse, tüm bunlar için üzgünüm,” dedi. “Yarın ayıldığında onunla konuşmaya gideceğim. Bu akşam konuşmaya çalışmanın faydası olmaz. Hemen kavgaya dönüştürür. Her zaman. Kim bilir belki bu sefer tutuklanmıştır. Ona iyi gelebilir.”

Ne diyeceğimi bilemedim. En iyi arkadaşından nefret etmenin nasıl olacağını hayal edemiyordum. Bu berbattı.

“Burası senin gibi kokuyor,” dedim uzun bir süre sonra.

“Öyle mi?” Bu minibüsün direksiyonu kocamandı. Sonra fark ettim, ön koltuk da tek parçaydı ve devasaydı. Ayrıca döşemeye yapıştırılmış minik kauçuk canavarlar vardı: bir uzaylı ve bir hidra, bir Loch Ness Canavarı ve bir Godzilla. Bekleyin, bu bir uzaylı değildi: yeşil bir köpekbalığıydı. Hah. Hepsi deniz yaratıklarıydı, ünlü su canavarları. Seni öldürmeyen şey...

“Hindistancevizi,” dedim. “Hep hindistancevizi kokuyorsun.” Sonra da minibüs karanlık olduğu, tüm panikten

kurtulduğum ve gardım düştüğü için, “Her zaman güzel kokuyorsun,” diye ekledim.

“Seks yağı.”

“Ne?” dedim dikleşerek.

Döşeme tahtasına uzandı ve plastikle sarılmış sabun gibi görünen bir şeyi bana fırlattı. Sokak lambasının ışığında etiketi görmek için pencereye doğru tuttum. “Bay Zog’un Seks Yağı,” diye okudum.

“Bunu tahtanın üstüne süreriz,” diye açıkladı. “Sürtünmeyi artırmak için. Bilirsin, sörf yaparken kayıp düşmemek için.” Kokladım. Olay buydu, tamam.

“Eminim ayakların cennet gibi kokuyordur.”

“Ayak fetişi gibi bir şeyin yok, değil mi?” diye sordu, sesi neşeliydi.

“Daha önce yoktu ama şimdi? Kim bilir.”

Minibüsün lastikleri yoldan çıkıp çakıllı kısma saptı ve yola geri dönmek için keskin bir dönüş yapmamız gerekti. “Oops.”

Güldük, ikimiz de utanmıştık.

Yağı döşeme tahtasına fırlattım. “Pekâlâ, bir gizem daha çözüldü.”

“Büyük bir sır değildi. Seninkine dönelim.” Kasabanın çıkışından küçük bir yola saptı. Grace’in önerdiği yol bu olmalıydı. “Patrick’le video dükkânındayken içinde silah olan filmlerden hoşlanmadığına dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum.”

Ah. Yine bu konu. Kollarımı karnımın etrafına sardım ve yolcu penceresinden dışarı bakmaya başladım ama konut-

lardan başka bir şey yoktu ve dışarısı karanlıktı. “Tanrım, o sabah gerçekten her şeyi duydun, değil mi?”

“Neredeyse. Ne yaşadın? Yani, sana tüm köpekbalığı olayını anlattım ve o zaman seni daha yeni tanıyordum.”

“Evet ama sen açık sözlü ve konuşkansın. Muhtemelen bu hikâyeyi herkese anlattırısın.”

“Aslında anlatmam.” Başı bana doğru döndü ve bakışlarını üstümde hissettim. “Okuldaki insanlar bana sormasa da bu hikâyeyi iyi biliyorlar.”

Ve ben bilmiyordum.

“Bak, seni bir şey hakkında konuşmaya zorlamayacağım,” dedi. “Ben psikolog değilim. Ama istersen, iyi bir dinleyiciyimdir. Yargılama yok. Bazen anlatmak daha iyidir. İçinde tuttuğunda daha büyür. Neden bilmiyorum ama öyle. Sadece kişisel deneyimlerimden yola çıkarak söylüyorum.”

Uzun bir süre bir şey söylemedim. Kasabanın bir tarafında yükselen dağların siluetleri, diğer tarafında okyanus yer alırken karanlık sokaklarda birlikte sessizce ilerledik. Sonra ona bir kısmını anlattım. Ben on dört yaşındayken annemin Grumbacher’ın boşanma davasını aldığını. Kadının olduğu tarafın kazandığını ve üstüne kızının velayetini aldığını da.

Ve Greg Grumbacher’i.

“Annemi internetten taciz etmeye başladı,” dedim. “İşte böyle başladı. Sosyal medyasına kötü yorumlar yapıyordu. Cevap vermeyince önce babamı sonra da beni takip etmeye başladı. Kim olduğunu bile bilmiyordum. Okuldan sonra çok sık ortaya çıkmaya başladı, ailelerin arabayla çocuklarını aldığı yerde bekliyordu. Arkadaşlarımdan birinin babası falan olduğunu sanıyordum.”

“Okuldan sadece iki sokak ötede oturuyorduk,” diye devam ettim. “Bu yüzden genellikle eve bir arkadaşım ile yürürdüm. Bir gün eve yalnız gideceğim zaman, benimle yürüdü. Annemin iş arkadaşı olduğunu söyledi. Ve internetten tüm detayları araştırdığı için, onunla ilgili her şeyi biliyordu. Yani evet, onu tanıyormuş gibi görünüyordu. Ve ben de buna fazla güvendim. Aptal bir çocuktum.”

Porter yumuşak bir sesle, “Ben de çocukken aptalca şeyler yaptım,” dedi. “Ne oldu peki?”

“Kapıya vardığımızda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ve onu eve almayacaktım ama artık çok geçti. Ben küçüktüm, o büyüktü. Beni ittirdi ve içeri girdi...”

“Siktir,” diye mırıldandı Porter.

“Annem evdeydi,” diye devam ettim. “Bir dava için ihtiyaç duyduğu bazı evrakları unutmuştu. Bu sadece şanslı bir tesadüftü. Eğer olmasaydı... Bilmiyorum. Bugün herkes hâlâ hayatta, bu iyi bir şey. Yine de evinde silah sallayan ve anneni tehdit eden çılgın bir adam olduğunda...”

“Aman Tanrım.”

Derin nefes aldım. Tekrar titremediğimden emin olmak için kendimi kontrol ettim ama bu sefer iyiydim. “Şenlik ateşinde beni hazırlıksız yakalayan o ses oldu. Filmlerde de öyle oluyor. Arabaların egzoz sesi de bazen aynı etkiyi yapıyor. Yüksek sesli patlamaları sevmiyorum. Böyle söyleyince aptalca geliyor.”

“Hmm, aptalca değil. Bu benim başıma gelseydi, muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım. İnan bana, benim de korkularım var.” Minibüsün ön panelindeki köpekbalığı ve hidra koleksiyonunu eliyle gösterdi.

Plastik köpekbalıklarından birine dokunarak biraz kıkırdadım ve rahatladım. “Evet. Her neyse. Sanırım kurşun yarısı olabilecek en kötü sonuç değildi. Ve adam tabii ki hapse girdi.”

“Tanrım, Bailey. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Omuz silktim. “Ben de öyle. Ama işte böyle.”

“Annenle baban bu yüzden mi boşandı?”

Hayır diyecektim ama sonra bir dakikalığına bunu düşündüm. “Boşanmanın üstünden bir yıldan uzun bir süre geçti ama şimdi düşününce, saldırıdan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ailemiz zorlandı.”

Düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Annem, talihsizliğin insanları ya ayırdığını ya da yakınlaştırdığını söylerdi. Tanrı biliyor ya, ailemiz bunu bilecek kadar çok şey gördü.”

“Ama annenle babanın arası hâlâ iyi.” Bunu bir soru gibi düşünmemeye çalıştım ama gerçekten bilmiyordum.

Güldü. “Ailem, haberlerde gördüğün doksan yaşında ve sonsuza dek birlikte olan çiftlerden biri olacak.”

Bu güzel olmalıydı. Ailem için benim de zamanında böyle düşündüğümü söylemek istedim ama şimdi hiç öyle olmuşlar mıydı diye merak ederek sustum.

Babamın evine giden yolu sordu, aslında mahalleyi biliyordu: Bu sürpriz değildi, tüm hayatı boyunca burada yaşamıştı sonuçta. Minibüs, kızılçamlarla çevrili son birkaç dolambaçlı sokağı tırmanırken ikimiz de sessizdik ve şimdi ona söylediklerimden dolayı kendimi garip hissediyordum. Ve başka bir şey daha vardı: Bütün bunların ortasında bir

şeyi unuttuğumu söyleyen bir his. Evden bir blok ötede onu hatırladım. Göğsüm panikle çarpmaya başladı.

“Minibüsü durdur!”

“Ne?” Frene bastı. “Sorun ne?”

Emniyet kemerimi açtım. “Ben... Ben sadece burada ineceğim. Getirdiğin için teşekkürler.”

“Ne? Bir sonraki sokak olduğunu söylemiştin?”

“Öyle ama...”

“Ama ne?”

Başımı iki yana salladım. “Bundan sonrasını yürüyebilirim.”

Porter’ın gözlerinin ardındaki kafa karışıklığı belli oluyordu ve sonra anladı. Üzerine alınmıştı. “Dalga mı geçiyorsun? Babanın beni görmesini istemiyorsun, değil mi?”

“Kişisel bir şey değil.”

“Kesin değildir. Ne yani, minibüsüm Redwood Glen için yeterli değil mi? BMW’leri veya Mercedes’leriyle beni sahile kadar kovalayacak mı?”

“Saçmalama. Burada BMW falan yok.”

Önümüzdeki garaj yolunu işaret etti.

Tamam, bir BMW vardı. Ama babam yepyeni bir lüks araç kullanmıyordu ve bu süslü evlerden birinde yaşıyorduk çünkü burası kiralık bir yazlıktı. Bir polisle çıkıyordu, doktorla değil, opera değil bilimkurgu filmleri izliyordu. Bir düşünün, Grace’in ailesi bizden çok daha iyi durumdaydı. Ama Porter inatçıydı ve gece yarısı yaklaşıyordu. Onunla böyle küçük şeyler hakkında tartışacak zamanım yoktu.

“Eve dönme saatim var,” dedim ona sabırsızca.

“İyi.” Kucağıma doğru eğildi ve kapı kolunu çekti. “Çık o zaman. Seni utandırmak istemiyorum.”

Tamam, işte şimdi kızmıştım. İçimi dökmekten kavga-ya ne ara geçmiştik? Duygularının neden bu kadar incindiği konusunda tamamen kafam karışmıştı. Gerçekten bu kadar hassas mıydı? Kızların her zaman duygularını ağır yaşadığı klişesi çok saçmaydı. Alex’in bir keresinde yazışırken bana söylediği bir şeyi düşündüm: Erkekler aptaldır.

Sinirli ve biraz incinmiş bir halde ağır kapıyı iterek açtım ve bacaklarımı dışarıya attım. Ama dışarı atlamadan önce, tüm içimdeki hisler boğazımda düğümlendi ve tereddüt ettim. Bu gecenin böyle bitmesini istemiyordum.

Belki de aptal olan sadece o değildi.

Vücudumun yarısı minibüsün içinde yarısı dışarıdayken, “Sorun şu ki,” dedim, “Babam bir polisle çıkıyor ve geçen gün üçümüz posole kamyonunda yemek yerken Davy geldi ve onların önünde saçma şeyler söyledi.”

Cesaretimi kaybetmeden geri kalanını anlatmak için acele ettim. “Babama onun belalı bir tip olduğunu ve bir sürü ciddi narkotik olaya bulaştığını söyledi ve bu gecedan sonra onu bir daha görmek istemiyorum, kusura bakma. Ama tüm bunlar olurken Davy onların önünde senin adını da söyledi, o yüzden o gittiğinde seni babama ve Wanda’ya karşı savunmaya çalıştım ve o da senin ailenin iyi olduğunu söyledi ama o zamana kadar zarar çoktan verilmişti. Çünkü babam Davy’i kara listeye aldı ve bu gece şenlik ateşine gideceğim konusunda resmen yalan söyledim, bu yüzden Grace’le iskelede olduğumu sanıyor.”

Porter kısık bir ses çıkardı.

“Her neyse, o yüzden” dedim. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Dinlediğin için de öyle.”

Arabadan inip kapıyı kapattım. Eski olduğundan iki kere yapmak zorunda kaldım. Sonra babamın evine doğru yükselen tepeyi ağır ağır tırmanmaya başladım. Minibüsün farları söndüğünde ve motor durduğunda fazla uzaklaşmamıştım. Sonra, Porter yetişmek için koşarken bozuk para ve araba anahtarlarının şingirdediğini duydum.

Temkinli bir şekilde adım adım yanıma geldiğinde yüzüne baktım.

“Geceleri yalnız yürümemelisin,” dedi. “Babana gözükmeyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedim.

Arka arkaya üç yavaş adım attık. “Bunu en başta söyleyebilirdin, biliyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Affedildin,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Bir dahaki sefere ağzımı açmadan ve aptalca şeyler söylemeden önce bana gerçeği söyle, sonra değil. Beni bir pislik gibi görünmekten kurtarıyor.”

“Fevri olman hoşuma gidiyor,” diye şaka yaptım.

“Çabuk alevlenirim*, unuttun mu?”

“Hatırlıyorum,” dedim ona gülümseyerek. “Şurası benim evim.”

“Ah, McAfee’nin yeri. Verandasının ortasında bir ağaç vardı.”

* Çn: Telesiyeje gittikleri bölümde Porter’ın giydiği cekette yazan “Hot Stuff” (ateşli şey) terimine gönderme yapılmaktadır.

“Evet,” dedim şaşırarak.

“Ailem şehirdeki herkesi tanır,” diye açıklama yaptı.

Belki de şimdi havalı olmadığım konusunda bana inanmıştı. Benimle evin posta kutusunun yanındaki uzak köşeye kadar gelebileceğini fısıldadım, babam oturma odasında ya da yatak odasındaysa yaklaştığımızı görmeyecek ya da duymayacaktı. Arabası garaj yoluna park edilmişti, bu yüzden evde olduğunu biliyordum ama bir ışık göremiyordum. Beni bekleyip beklemediğini merak ettim. Bu kadar geç geldiğim ilk geceydi, bu yüzden hâlâ uyanık olma ihtimali yüksekti, özellikle de eve dönme saatini bu kadar geç almamız yüzünden. Şimdi yeniden suçlu hissediyordum. Ya da belki de tüm sinirlerim alt üst olmuştu çünkü neredeyse gece yarıydı ve ıslak çimenlerin ortasında aslında görmemem gereken bir çocukla duruyordum.

“Öyleyse,” dedi Porter yüzünü bana dönerek.

“Öyle...” diye tekrar ettim, karanlık sokağa bakarken güçlükle yutkunarak. Yakındaki evlerin birkaçının penceresinden ışık geliyordu ama etrafta arada sırada gelen uzaktaki arabaların sesi ve sekoyalarda bazı cırcır böcekleriyle birlikte şarkı söyleyen bir kurbağanın sesinden başka ses yoktu.

Porter yaklaştı. Geri adım attım. *Her zaman benim kişisel alanımda,* diye düşündüm halsizce.

“Neden bu gece şenlik ateşine geldin?” diye sordu alçak sesle.

Kapüşonlunun fermuarıyla oynadım. “Grace beni davet etti.”

“Grace seni davet ettiği için mi gittiğin yer hakkında babana yalan söyledin?”

Bir adım daha yaklaştı.

Geri çekildim ve kalçam sedir ağacına çarptı. *Lanet*. Posta kutusuna yaklaştığımı fark etmemiştim. Etrafından dolanmaya çalışırken tökezledim ama Porter'ın kolu hızlı davrandı ve beni yakaladı. *Lanet olsun!* Sörfçü çevikliği için on puan.

“Bu sefer olmaz,” dedi beni posta kutusunun önünde sıkıştırarak. Başını indirdi. Kulağıma yakın konuşuyordu. “Soruya cevap ver. Neden şenlik ateşine geldin? Neden gizlice dışarı çıkıyorsun? Neden risk aldın?”

“Bu bir test mi?” diye sordum, deli gibi görünmemeye çalışıyordum ama gerçekten delicesine gergindim. Köşeye sıkışmışım, ki bundan nefret ediyordum. Ve o çok yakındaydı, saçları yanağımı gıdıklarken sıcak nefesini kulağımda hissediyordum. Aynı anda hem ürkmüş hem de mest olmuş gibiydim, ikimizden biri bir şey söylerse onu uzaklaştırabileceğimden endişeleniyordum.

Ya da uzaklaştıramayacağımdan.

Çok hızlı nefes almamaya çalışıyordum. Ama Porter yön değiştirdi ve beni sıkıştırmayan eli yanına düştü. Parmakları elimin üzerinde dans ediyordu, tüy gibi dokunuşuyla açık avucumda yumuşak desenler çiziyordu. Mors alfabesi gibi hafifçe tenime vurarak sinirlerime binlerce elektrik sinyali gönderiyordu.

“Neden?” diye yanağıma doğru fısıldadı.

Hafifçe inledim.

Kazandığını biliyordu. Ama bir kez daha sordu, bu sefer kulağıma. “Neden?”

“Çünkü seni görmek istedim.”

Kendi sesimi bile duyamıyordum ama onun uzun ve sert bir şekilde iç çektiğini duyduğuma emindim. Başı boynumun kıvrımına doğru düştü ve orada kaldı. Küçük, hafifçe vurarak bana mesaj veren parmakları şimdi parmaklarımın etrafında kıvrılmıştı ve gevşekçe sıkıyordu. Beni posta kutusuna yaslayan elini yukarı kaldırıp saçımı düzeltti.

Tüm vücuduma bir titreme yayıldı.

“Şşş,” dedi boynuma karşı yumuşak bir sesle. Neredeyse parçalara ayrılacaktım.

Ne yaptığımızı bilmiyordum. Ne yapmayı planladığını. Ne yapmasını istediğimi. Ama sanki yer her an ayaklarımızın altından kayacak ve düşecekmişiz gibi birbirimize tutunuyorduk ve gerçekten felç geçirmiş olabileceğimden biraz korkuyordum çünkü damarlarımda dolaşan kanın sesini duyabiliyordum. Dizlerim aniden lastik gibi olmuştu neredeyse yere çökebilirdim.

Bir anda durdu.

“Neydi o?” dedi mırıldanarak tüm harika sıcaklığını benden uzaklaştırırken.

Sonra ben de duydum. Pencere camları titriyordu. “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Kalp krizi geçirecektim. “Televizyondaki ses sistemi. Babam muhtemelen aptal bir bilimkurgu filmi izliyordur. Savaş sahnelerinde camlar sallanıyor.” Şimdi buraya geri gel.

Sonra bir çarpma sesi duyduk. Televizyon değildi. Bu kapı...

“Arka garaja!” diye fısıldadım. “Evin diğer tarafı!”

“Lanet olsun!”

“Bu taraftan!” dedim, onu bir çalılığa doğru iterek.

İki hızlı adımda gizlendi. Otoparktaki çöp kutusunun sesini duydum ve rahat bir nefes aldım. Babam bizi oradan göremezdi. Ama yakındı. Çok yakın.

“Bailey?” diye bağırdı babam. “Sen misin?”

“Evet baba,” diye cevap verdim. *Salak eve dönme saati.*
“Şimdi döndüm, geliyorum.”

Bir gölge dikkatimi çekti. Döndüğümde Porter’ın gizlice karşıdan karşıya geçtiğini gördüm. O oldukça iyiydi, kabul etmeliydim. Ama yine de bir Artful Dodger değildi. Karşı tarafa geçtiğinde son bir kez dönüp bana baktı ve yemin ederim karanlıkta onun gülümsediğini görebiliyordum.

“Bir bağımlıya asla güvenme.”
—Chloe Webb, *Sid and Nancy* (1986)

15

Minik kollar bana arkadan sarıldı. Bebek losyonunun kokusu beni sarmıştı. Grace bana sarılırken cılız sesiyle, “Çok, çok üzgünüm,” dedi. “Beni affedebilecek misin?”

Ertesi gün olmuştu ve işyerinde dinlenme odasındaki dolabımın önünde duruyordum. Dün gece Porter gizlice uzaklaştıktan sonra Grace’le mesajlaşmıştık. Babam Grace’in arabasının geldiğini hiç duymadığına şaşırdıktan sonra onun neden içeri girmediğini de sorgulamıştı. Ah. Bir kez yalan söylediğinde, yirmi tane daha söylemeyi planlaman gerekiyordu çünkü birikmiş çöpler gibi durmadan seni rahatsız ediyordu.

“Affedilecek bir şey yok,” dedim. Onu Porter için ektiğimi düşünmediği ya da neden onunla olduğumu sormadığı için rahatlamıştım. “Ama Cadılar Bayramı için bir ağaç gibi

giyineceğim, sen de tembel hayvan olursun. Sen yapraklarımı yerken ben seni etrafta taşıyorum.”

“Muhtemelen bu olabilir,” dedi beni bıraktığında ve dolaplara yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Ergen erkekleri alt etmek için gereken tüm o gizli güce sahipsin. DC’de yıldız güreş takımında mıydın? Coronado Cove’un Roller Derby takımı var, biliyorsun. Mağara Kızları.”

Bir kahkaha patlattım. “Hayır, bunu bilmiyordum ama bu sonbahar için aklımda tutacağım.”

“Bak, seni şenlik ateşinde kaybettiğim için gerçekten üzgünüm. Asla istemedim. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Freddy benimle konuşmaya başlamıştı ve sen birden ortadan kayboldun. Biri ikizlerle konuştuğunu söyledi...”

“Ben... öyleydi. Beni başka biriyle tanıştırdılar. Bilmiyorum. Sosyal olmakta pek iyi değilim,” diye itiraf ettim. “Her neyse, her şey yoluna girdi.”

Dinlenme odasına göz attı. Sadece birkaç kişi vardı ve kimse bize dikkat etmiyordu. “Yani evet. Anlat. Seni Porter mi eve götürdü? Ve...”

“Ve ne?” *Lanet. Kaçamayacağım kadar büyük bir konu.* Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum, bu yüzden dolabımda var olmayan bir şey aramakla meşgulmüş gibi yaptım.

“Sadece söylüyorum, ikiniz birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz ve birbiriniz hakkında çok fazla soru soruyorsunuz...”

“Ben hiç soru sormadım.” *Sordum mu?*

“Ona tüm gücünle üstüne atlamak istermiş gibi korkunç bakışlar atıyorsun. O da sana dalgalarında sörf yapmak istiyorum der gibi bakışlar atıyor.”

“Sen çıldırmışsın.”

“Mmm-hmm. Şuna bir bakalım,” diye mırıldandı ve sonra yüzümün arkasından daha cılız bir sesle, “İyi günler, Porter bebeğim,” diye seslendi.

“Selam, kızlar.”

Kalp atış hızım Richter ölçeğine göre tavandaydı. Normal görünmeye çalışıyordum, sağıma dönerken sakın kalmaya çalıştım. Ama işte orada, elini dolabımın kapağına dayamış ve ne kadar kendimi kontrol etmeye çalışsam da rüzgârlı bir günde uçuşan kâğıt peçeteler gibi dağılıyordum.

“Hâlâ hayattasın, bu yüzden sanırım babanla ilgili her şey yolunda gitti,” dedi.

“Hiçbir sorun yok,” diye onayladım.

“Güzel, güzel. Bunu duyduğuma sevindim.”

“Evet.” Bu sadece benim hayal gücüm müydü yoksa bugün fazladan seks yağı kokusu mu alıyordum? Bunu bilerek mi yapmıştı? Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu? Yoksa sadece hassas bir burnum mu vardı? Ve –bu lanet yerin sorununu neydi?– herhalde dinlenme odasındaki klima bozuktu çünkü aniden burası da Sauna gibi olmuştu. Kendime not: O karşında dururken “seks” ve “yağ” kelimelerini düşünme. Asla, asla, asla.

“Yani, evet,” dedi, dolabımın üstüne hafifçe vururken ve bir nevi kendi kendine gülümserken. Sonra Grace’e bakarak, “Ben sadece size... Ah, ikinize de söyleyecektim,” dedi. “Bu yeni kilit sistemini aldık... uzun hikâye ama kurulumuna yardım etmeliyim. Pangborn ve Madison bugün Sauna’daki tüm ihtiyaçlarınızla ilgilenecek. Bilirsiniz, nerede olduğumu merak ederseniz diye.”

Grace alaycı bir tavırla, “Çünkü her zaman seni düşünüyorum,” dedi.

“Öyle olduğunu biliyorum, Gracie,” diye yanıtladı ona göz kırparak. Biraz daha yaklaştı, dolabıma asıldı ve benimle daha alçak bir sesle konuştu. “Her neyse, işten sonra ne yaptığını merak ediyordum.”

Kalbim. Patlayacaktı.

“Ne oldu?” dedi Grace. Porter şakacı bir tavırla başını iki yana salladı. “Sanırım birinin seni çağırdığını duydum, Gracie. Kadavra mıydı acaba? Başkalarının özel konuşmalarını dinlediğin için kovulduğunu söyledi.”

“Bu özel mi?” dedi Grace. “Burası bana halka açık bir dinlenme odası gibi görünüyor ve hatırlarsan, sen gelmeden önce biz konuşuyorduk.”

Porter onu görmezden geldi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. “Peki?”

“İşim yok,” dedim.

“Ah iyi. Belki daha sonra bir şeyler yemek istersin?”

Sakin ol, Rydell. Bu bir randevu olabilir gibi. “Evet neden olmasın?”

“Harika. Hımm, yani... birbirimizin telefon numaralarını almalıyız. Birlikte gidebiliriz ama bilirsin, birbirimizi aramız gerekirse diye.”

“Evet, mantıklı.” Telefonumu çıkarırken Grace’i fark ettim. Fal taşı gibi açık gözleriyle yanımda duruyordu. Sanırım geçici olarak sessizliğe boğulmuştu. Bu sadece beni daha gergin hale getiriyordu. Ve bu iyi değildi çünkü telefon numarası alışverişini bile zar zor halledebiliyordum ve bunu da her an mahvedebilirdim.

“Tamam iyi...” dedi Porter, kıvrıkcık bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. Aynı anda nasıl hem sevimli hem de seksi olabilirdi? Dinlenme odasından bir an önce çıkmazsa bayılarak ölebilirdim. “Git biraz bilet sat.”

“Git birkaç kilit kilitle,” dedim ona. Bana gülümsedi ve dinlenme odasından çıktıktan sonra sessizce başımı dolaplara vurdum. Git kilit kilitle. *Bunu kim söylerdi ki? Ne salakçaydı. Beynimi kullanılmaz hale getiriyordu.*

Başımı kaldırdığımda Grace’i gördüm. Hâlâ gözleri açık bir şekilde bana bakıyordu.

“Mmm-” diye başladı.

“Ahh! Sakın söyleme,” diye uyardım onu.

Biz kasamızı alana kadar sessizliğini korudu. “O delikanlının senin hakkında çok fazla soru sorduğunu biliyordum.”

...

Vardiyamızın delicesine yoğun olmasının tek iyi yanı zamanın çabuk geçmesiydi. Porter’ı bir kez bile görmemişim. Bay Cavadini’yi de. Sanırım bu kilit işi zorlayıcıydı. Yeterince gergindim ve saat altı olduğunda stresli olsam da gitmek için hazırdım. Kasa çekmecemi saydım, Grace’e beni park yerine kadar takip ederse lastiklerini keseceğimi ve evet, ona yarın her şeyi anlatacağımı söyledim. Sonra da Porter’a bakınmaya başladım. Yoktu. Görünürde sörfçü çocuk yoktu. Ama sonra ondan bir mesaj aldım: *Neredeyse bitti. Beş dakika sonra dışarıda buluşalım mı?*

Tamam, olur. Bu bana Baby’ye uğramam ve iş ayakkabılarımı koltuğumdaki kaskımın altına sakladığım daha rahat

sandaletler için değiştirmem için zaman veriyordu. Dola-
bımdan çantamı alıp dışarı fırladım. Gökyüzü kapalı görü-
nüyordu. Bulutlu ve huysuzdu. Buraya taşındığımdan beri
hiç yağmur yağmamıştı ama bugün durum değişebilirmiş
gibi görünüyordu. Baby’i yağmurda kullanmak benim için
eğlenceli bir fikir değildi, bu yüzden aslında Porter beni dı-
şarı davet ettiği için rahatlamıştım.

Ben...

Etrafa baktım. Sola. Sağa.

Baby neredeydi?

Onu tam buraya park etmiştim. Her zamanki yerime.

İki kez kontrol ettim. Kafam karışmış olmalıydı. Arka
kapıdan üçüncü koridor...

Etrafımda dönerek turkuaz çerçevesini ve leopar desenli
koltuğunu aradım. Bir açıklaması olmalıydı. Belki birileri
onu bir nedenle hareket ettirmişti... Nasıl yapacaklarını bil-
miyordum... Kilitliydi. Her zaman kilitlerdim. Her zaman.
O öğleden sonra geldiğimde yaptığım her şeyi gözden geçir-
dim ve evet, kilitlediğimi biliyordum. Emindim.

“Bir sorun mu var canım?”

Pangborn’du, çalışan girişinden çıkıyordu.

“Scooterım yok,” dedim.

“Ne? Yok derken?”

“Vardiyamın başında tam buraya park ettim.”

“Kesinlikle emin misin? Ne renkti? Bulmana yardım ede-
yim,” dedi sakinleştirici bir şekilde elini omzuma koyarak.
“Şimdilik panik yapma. Önce bir emin olalım, tamam mı?”

Nefes verip ona tarif ettim. Burada birkaç scooter vardı

ama hiçbirisi Vespa değildi, hiçbirisi eski model değildi, hiçbirisi turkuaz değildi ve gerçekten de çalışan otoparkı o kadar büyük değildi. Başım dönmeye başladı. Sonunda gerçeklerle yüzleşmenin zamanının geldiğini anladım.

Baby çalınmıştı.

“Burada kamera yok mu?” diye sordum.

“Bina çıkışlarının ve teslimat kapısının hemen üzerinde var,” diye anlattı Pangborn. “Açık alanlarda ve yollarda yok.”

“Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey,” dedim. Burası nasıl bir yerdi? Bir kamyonun gelip orayı soymaya kalkışması umurlarında değil miydi?

Şimdi panik olmaya başlamıştım. Ne yapacaktım? Babamı mı aramalıyım? Babam ve Wanda bugün dans falan etmek için San Jose’ye gitmişlerdi. Bu hafta işten izin aldığı tek gündü. Şimdi onların gününü mahvetmem mi gerekecekti? Ve planlanmış vardiyalarımın geri kalanına nasıl gelecektim? Ve motorum kimdeydi? Koltuğunda tüm kişisel eşyalarım varken alıp şehirde gezintiye mi çıkmışlardı? Sanırım kusacaktım.

“Neler oluyor?” dedi Porter. Bizim yanımıza gelmek için koştuğundan nefes nefese kalmıştı.

Pangborn sakın bir sesle, “Motosikleti kayıp,” dedi. Hâlâ omzumu sıkıyordu. Tanrım, yaşlı adam çok iyiydi ve bu bende ağlama isteği uyandırıyordu.

“Kayıp derken çalınmış mı?”

“Öyle görünüyor. Kapı kameralarında olağandışı bir şey fark etmedim ama buradan gelen ve giden bir şeyi görmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun.”

“Bu imkânsız,” diye kabul etti Porter ve bana tekrar tekrar aynı soruları sormaya başladı. Oraya ne zaman geldim, nereye park ettim, kilitledim mi? Onu biraz tersledim ve sonra özür diledim. Sınırdaydım ve herkesin önünde iki yaşındaki bir çocuk gibi ağlamamaya çalışıyordum çünkü -tabii ki- artık burada birkaç çalışan daha vardı. Ve herkes alana bakıp, normal park alanında terk edilmiş bir motor olmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Tam pes edip babamı arayacakken Pangborn, Porter’a, “Bu arada, arkadaşın seni buldu mu?” dedi.

“Kim?”

“Bir bacağı sakat olan.”

Porter durdu. “Davy mi?”

“Evet o. Sana bakıyordu.”

“Burada mıydı?” Porter’ın kafası karışmıştı.

Pangborn başını sallayarak onayladı.

“Çalışan girişinin yanında gizlice dolaşıyordu ben dönerken... Ah, şeyden öğleden sonraki ilaç molamdan.” Pangborn’un gözleri yakındaki bazı çalışanlara kaydı. “Her neyse, başta beni tanımadı ama ben onu geçen yaz burada birkaç günlüğüne çalıştığı zamandan hatırladım. Seni çağırmanı isteyip istemediğini sordum ama o sana mesaj atacağını söyledi.”

“Hayır, atmadı,” dedi Porter. “Bu saat kaçta oldu?”

“Birkaç saat önce?”

Porter’ın yüzü bulutlu gökyüzü kadar karanlıktı. “Beni dinle, Bailey. Davy, scooterının neye benzediğini biliyor mu?”

“Ben...” Hatırlamam bir saniyemi aldı. “Evet, posole kamyonundan. Babam ve Wanda’yla birlikteyken beni onunla gördü. Bana onu modifiye edilip edilmediğini sordu.”

Porter’in başı geriye düştü. Gözlerini sımsıkı kapattı. “Sanırım motorunu kimin çaldığını biliyorum. Arabama bin. Bizim birkaç saat önümüzde ama nereye bakabileceğimizi biliyorum.”

...

Müzeden hızla uzaklaştığımızda Gold Avenue’den güneşe sapana kadar konuşamayacak kadar şaşkındım. Şehirden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım ve her şey garip görünüyordu. İşte o zaman, nereye gittiğimizi sormam gerektiği aklıma geldi.

“Bu Davy’nin evine giden yol mu?”

“Hayır.” Porter kızgındı. Gerçekten sinirliydi. Direksiyonu sert bir şekilde tutarken kollarındaki kaslar geriliyordu. “Onu satmaya çalışacak. Uyuşturucu için para istiyor.”

“Aman Tanrım. Neden ben? Neden benim scooterım?”

Hemen cevap vermedi. “Çünkü bana kızgın. Çünkü dün geceki parti boka battığı için kızgın. Çünkü bunun kendi hatası olduğunu biliyor. Çünkü içinde bir yerlerde bunun bir hata olduğunu biliyor ama henüz dibe vurmadı, bu yüzden ölene ya da hapse girene kadar devam edecek.”

Bunun ne demek olduğunu nasıl soracağımı bulmaya çalışırken birkaç saniye bekledim ve sonra pes ettim ve dolandırmadan söyledim. “Bunların benimle ve motorumla ne ilgisi var?”

“Ahhh,” dedi Porter, bıkkınlık ve suçluluk arasında bir yerde kaldığından dolayı iç çekerek. “Çünkü bugün işten önce onu görmeye gittim ve büyük bir kavga ettik. Bir şekilde aptal kafasının içinde senin...” Durup iç çekti -gerçek bir iç çekti-, alçak ve uzundu. “Tamam, şöyle düşün. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun zihnine sahip ve benim parlak yeni bir oyuncagım olduğunu düşündüğü için -ki o oyuncak sen oluyorsun- ama senin bir oyuncak olduğunu söylemiyorum! Tanrım, bunun kötü bir benzetme olduğunu biliyordum.”

“Vay canına, kendi üstüne çok gidiyorsun dostum.”

“Bak, senden hoşlandığımı düşünüyor, bu yüzden seni istiyor. Ve bugün ona seni bir daha taciz ederse ya da yakınına silah getirirse lanet olası evini yakacağımı söyledim.”

Peki. Bu her gün duyabileceğiniz bir şey değil. Bağırsaklarımda yabancı, huzursuz his dolanmaya başladı.

“O bir piç kurusu olduğu için şu anda yaptığı şey bir mısilleme. Eğer sana sahip olamıyorsa, aptalca, yıkıcı şeyler yapacak. Sana ait bir şeyi çalıp para için satmak gibi, böylece hayatını ziyan edip başına açtığı belalardan bir süreliğe uzaklaşabiliyor. Çünkü o bir manyak ve yaptığı da bu.”

“Tanrım.”

“Evet,” dedi daha yumuşak bir sesle, birdenbire öfkesi tükenmişti. “Yani, temelde, bu benim hatam ve üzgünüm Bailey.”

Ayaklarıma baktım ve parmak uçlarımı paspasla hizaladım. “Davy benden hoşlandığını mı düşünüyor yoksa gerçekten benden hoşlanıyor musun?” Bahçedeki dün gece sanki bir milyon yıl önceymiş gibiydi.

Porter bana yandan bir bakış attı. Gözlerinin arkasında bir tedbir vardı, dalga geçip geçmediğimden emin değildi. Ama dudaklarının kenarı birazcık kıvrılmıştı. “Her ikisi de?”

“Her ikisi de,” diye tekrarladım, bu cevaptan fazlasıyla tatmin olmuş bir şekilde. “Sanırım şimdi anlıyorum.”

“Yani...” dedi, “Sanırım asıl soru şu ki, olanlar yüzünden beni şu anda ne kadar boğmak istiyorsun? (A) Biraz mı, yoksa (B) çok mu?”

Kafamı iki yana salladım, sorusunu yanıtsız bıraktım çünkü verecek cevabım yoktu. Ona kızgın değildim. Nasıl olabilirdim ki? Berbat arkadaşları olması onun suçu değildi.

“Bak Bailey? Motorunu geri alacağım,” dedi yüzü asık ve ciddi bir şekilde dönerek. “Daha önce söylediğim şeyde ciddiydim. Davy bunun bedelini ödeyecek.”

Tanrı yardımcım olsun ama şu anda bundan daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Bir kilometre sonra minibüs yavaşladı ve nereye gittiğimizi gördüm. Otoyolun sol tarafında, sahilin hemen dışında, dev bir asfalt alan üzerindeki dükkânın üzerinde bir tabela vardı: MOTOR CENNETİ. Burada satılık yüz tane kullanılmış scooter olmalıydı. Porter, parkın arka tarafında duran çitle çevrili alanın içindeki bir karavanın yanına yanaştı ve bana minibüste beklememi söyledi. “Burada olması düşük ihtimal ama müzeye en yakın olan yer burası, o yüzden önce burayı eyleyim. Burada otur ve Davy’i görürsen bana mesaj at. Yanlarında mavi şimşekler bulunan parlak sarı bir kamyonet kullanıyor.”

Tabii ki öyleydi.

Porter beş dakika bile olmadan döndü. Kalbim sıkışıyor-
du. Buna benzeyen, şehrin biraz dışında kalan ve daha kü-
çük olan dükkânları gezerken kalbim daha da sıkıştıyordu.
Şimdi endişelenmeye başlamıştım. Ya Davy çalmadıysa? Ya
Malta Şahini Heykeli'ni çalmaya çalışan o iki serseri çocuk-
tan biriye? Belki beni işyerinde takip etmişlerdi ve intikam
almaya çalışıyorlardı. Ama Porter bu düşünceme katılmadı.
Davy'nin daha önce de bir şeyler çaldığını ve müzeye hiç
gelmediğini söyledi. Bu büyük bir tesadüftü. Muhtemelen
haklıydı ama yine çıldırmaya başlamıştım ve doğru düşün-
mekte zorlanıyordum.

Porter minibüsün direksiyonuna dokundu. Parmaklarını
şaklattı ve sonra telefonunu cebinden çıkarıp bir şeye baktı.
Birkaç dakika sonra birini aradı. Bu bir fiyaskoydu ama baş-
ka birini arayıp soyadını değiştirdi. "Pennywise" dediğini
duydum ve ardından üçüncü bir kişiyi daha aradı. Doğru nu-
mara buydu bu çünkü karşısındaki kişiye Davy'i aradığını
söylerken direksiyonda olan eli birdenbire rahatlamıştı ve
kasları gevşemişti. Birkaç homurdanmadan sonra telefonu
kapattı ve beş dakika sonra biri onu geri aradı.

Bittikten sonra söylediği tek şey, "Sanırım bir ipucu bul-
dum," oldu.

Öyleyse neden daha umutlu görünmüyordu?

Hafif bir yağmur yağmaya başladı. Coronado Koyu'n-
dan ve dört bin sakini olan başka küçük bir kasabadan çık-
tığımızı söyleyen bir tabelanın yanından geçerken Porter ön
cam sileceklerini çalıştırdı. Buradaki her şey eyalet parkları,
kamp ve yürüyüşle ilgili gibi görünüyordu. Oh, -ve araba

tamiri- bir sürü de araba tamircisi vardı. Araç boyama, araç detayları... araç restorasyonu. Burada küçük bir endüstri kurulmuştu, güçlü arabalara ve yarışlara meraklı insanlar vardı ve babamın arabasını buradan satın alıp almadığını merak ettim.

Ama Porter güzel olanları geçti. Toprak bir yoldan ormanın içine dolu ilerleyerek üç bölmeli bir garajın sol tarafına spreyci boyayla altı yazılmış olan kapının önünde durdu. Paslanmış motosikletlerin hurdaları, diğer metal artıklarla birlikte atılmış, binanın yakınında yığınlar halinde duruyordu. Burası bir tür motosiklet dükkânıydı, iyi bisikletlerin ölme-ye geldiği bir yer. Aniden Baby için çok korktum. Bizim için de biraz korktum.

Porter minibüsü birkaç metre öteye, çam ağaçlarının salı-
lanan dallarının altına park etti. “Minibüste kal.”

“Şaka yapıyor olmasın,” dedim.

“Eğer içerideyse, olabilecekleri görmeni istemiyorum.”

Bu beni biraz korkutsa da bunu bilmesini istemedim.

“Asla olmaz. Bu bölge bana *Kurtuluş* bölgesini hatırlatı-
yor. Birbirimizden ayrılmayalım.”

Eliyle kapıyı tutarken homurdandı. “Film Gürcistan’ın sık ormanlarında geçiyor ama o filmi nereden bildiğini bile sormayacağım çünkü zamanımız yok. Bu yüzden sadece... Hadi.”

Üzerinde kırmızıyla altı yazılmış olan kapıya doğru ilerlerken yağmur damlaları önümüzdeki toprak yola düşüyordu. Ürkütücü derecede sessizdi, gelen giden yoktu ve buranın açık olduğunu gösteren hiçbir işaret de yoktu. Ama

yaklaştıkça, bir radyonun zayıf sesiyle birlikte başka sesler de duydum ve gerildim.

Porter kapıyı çalmak için elini kaldırdığında kapı gıcırdayarak açıldı. Dar kırmızı bir tişört giymiş keçisakallı Afroamerikan bir adam kafasını dışarı uzattı. Porter'a baktığında gözleri Porter'ın yaralarına odaklandı. "Roth?"

"Evet. Sen Hızlı Mike mısın?"

Adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Annene benziyorsun."

"Tanrıya şükür. Herkes genellikle bunu kız kardeşim için söyler."

"Onu hiç görmedim ama kuzenim annenin sahip olduğu eski Thunderbird'ü boyadı."

"Evet? Onu birkaç yıl önce sattı," dedi Porter. "İstemeyerek. O motoru çok severdi."

Hızlı Mike, Porter'ın arkasına baktı ve beni fark etti.

Porter, "Bu Bailey," dedi. "Aradığımız Vespa ona ait."

Adam burun deliklerinden sert bir nefes verdi. Kapıyı daha da açtı. "O zaman içeri gelsen iyi olur. İçimde bunun iyi gitmeyeceğine dair bir his var."

İki düzenli masa, bir tezgâh ve eski bir kasa olan küçük ofiste onu takip ettik. Başka kimse yoktu. Eski bir kanep ve kahve makinesinin yanından geçtiğimizde kapı başka bir garaja açıldı. Lekeli betonda yanmış motor yağı ve eski boya izleri vardı. Çalışma masasındaki radyoda yetmişlerin rock müziği çalıyordu. Sıra sıra floresan lambalar üç bölme üzerinde hizalanmıştı ve bize en yakın olanda iki tane motosiklet vardı. Orta bölmede araç yoktu ama üç kişi katlanır sandalyelerde oturup konuşuyorlardı. Ama dikkatimin yüzde yüzünü çeken şey son bölmedeydi.

Yan tarafında mavi şimşekler olan, yolcu camı siyah bir çöp torbasıyla kaplanmış hardal sarısı bir kamyonet.

Ve kamyonun arkasında, koltukları leopar desenli olan turkuaz bir Vespa.

Bayılacakmış gibi hissettim. Belki de bu yüzden beynimin sandalyelerde oturanlardan birinin Davy olduğunu anlaması fazladan birkaç saniyesini aldı. Bir bakıma bu iyiydi çünkü aniden içimden onu parçalamak gelmişti. Ama öte yandan gerçekten kötüydü çünkü Porter benim kadar sersemlemiş değildi. Aslında tam tersiydi. Çok net bir şekilde doğruca eski en iyi arkadaşına doğru gidiyordu.

Oturan diğer iki kişi çekildi. Davy şimdi Porter'ın geldiğini görüyordu ve yüzündeki ifade kesinlikle panikti. Ayağa kalkmak için acele etti ama tökezledi ve tam olarak ayakta duramadı. Porter iki koluyla hamle yaparak onu o kadar sert bir şekilde itti ki Davy geriye doğru uçtu. Beton bir direğe çarptı ve zeminde kayarak yere düştü.

“Seni pislik,” dedi Porter, Davy’yi kamyonunun lastiğinin yanında büzüldüğü yere doğru takip ederek.

“Benden çalamayacak kadar korkak olduğu için ondan mı çaldın?”

Davy inleyerek elini başına götürdü. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden endişeleniyordum ama gözlerini açıp Porter’a baktığında gözlerinde öfkeden başka bir şey yoktu. “Senden nefret ediyorum.”

“Duygularımız karşılıklı, keş.”

Davy, havayı delip garajın yankılanan korkunç bir savaş çılgılığı attı. Hızla sağlam bacağının üzerine bakarak ayağa

kalktı, katlanır sandalyeyi kapıp fırlattı. Çığlık attım. Sandalye Porter'ın yüzüne çarpmıştı. Başı iki yana sallanıyordu. Kan damlıyordu. Sandalyenin ayağı Davy'nin ellerinden kaydı ve havada süzülerek kamyonuna çarptı.

Porter iki büklüm oldu.

Ona doğru koşmaya çalıştım ama güçlü kollar beni durdurdu. "Vay canına," dedi Hızlı Mike kulağıma. "O iyi. Bırak çocuklar kendi aralarında halletsinler."

Ama yanılıyordu. Porter iyi değildi. Elini yüzünden çektiğinde her tarafı kan içindeydi. Yanağında büyük bir kesik vardı. Aptal çocuk, ıslak bir köpek gibi başını sallayarak tekrar odaklanmaya çalışıyordu.

"Artık yeter," diye hırladı ve yumruğunu Davy'nin yüzüne geçirdi. Sertti.

Bundan sonra her şey karıştı. Birbirlerinin üstündelerdi ve kim nereye yumruk atıyor ancak Tanrı bilebilirdi. İyi sahnelenmiş bir boks maçı ya da film gibi değildi, sadece kaotik ve tuhaf bir boğuşma gibiydi. Bağırıyorlar, homurdanıyorlar ve birbirlerinin kaburgalarına o kadar sert vuruyorlardı ki kesin birinin kemikleri kırılacaktı.

Bu bir kâbustu.

Birbirlerini gerçekten öldürecekler diye çok korktum. Onlar, oyun alanında birbirlerine burun kıvıran pısırik çocuklar değillerdi. Saldırmaya hazır kuduz kurtlar gibi kaslanmışlardı. Ve birisi sonunda düşecekti.

"Bırak beni," dedim Hızlı Mike'a. Porter'ın bunu yapmasına izin veremezdim. Eğer ciddi bir şekilde yaralanırsa, ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bir şekilde yardım ede-

bilirdim... değil mi? Kavgayı ayırmak için etrafa bakındım. Belki Davy'nin kafasına bir şeyle vurabilirdim...

Gözlerime inanamadım. Davy, Porter'ın saçını çekiyordu—saçını! Elinde bir avuç dolusu Porter'ın koyu renk bukleleri vardı ve başını geriye attı... yüzünü mü ısıracaktı? BURA NE HALT OLUYORDU?

Porter alt vücudunu döndürdü. Davy'nin sakat dizine güçlü bir arka tekme attı.

Mide bulandırıcı bir çıtırtı garajın duvarlarında yankılandı. Davy yere düştü.

Kalkamadı. Ağzı açık bir şekilde dizini tutuyordu. Gözlerinden sessiz yaşlar süzölmeye başladı.

Porter'ın göğsü inip kalkıyordu. Kollarındaki tüm damarlar göze çarpıyordu. Yanağından ve boynundan aşağı doğru akan kalın bir kan çizgisi, güvenlik görevlisi üniformasının siyahında kayboluyordu. Porter arkadaşının başında durup ona bakarken, "Büyükanneni arayıp ona bugün ne yaptığını söyleyeceğim," dedi. "Bizimkilere de söyleyeceğim. Sana çok şans verdim ama sen hep yüzüne gözüne bulaştırdın. Sana bir daha güvenemem. Bitti."

“Bu zavallı yaratığı kurtarabilecek tek şey aşktır.”

—Gene Wilder, *Young Frankenstein* (1974)

16

Baby’i Porter’ın minibüsünün arkasına yükledik. Koltuk kilidinin kırılması dışında tek parça gibi görünüyordu. Kaskımı ve tüm eşyalarımı Davy’nin kamyonunda koltuğunun arkasına dağılmış halde bulmuştuk. Ayrıca scooter kilidimi de bagaj kapağında asılı bulduk, endüstriyel cıvata kesicilerle çıkartılmıştı.

Garaja ilk girdiğimizde Davy ile oturan iki kişiden birinin Davy’nin bir arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Davy’nin scooterını satmasına nasıl yardım etmeyi planladığını görünce çocuğa hiçbir şey söylemedim ama Porter ona Davy’yi hastaneye götürmesini söyledi. Onlar gittiklerinde Davy zar zor yürüyebiliyordu ve röntgen çekirtmesi gerekecekti. Ayrıca Davy’nin uyuşturucu geçmişi hakkında bildiklerimi düşünürsek onu mutlu edecek bir yoğunlukta ağrı kesiciye ihtiyacı olacaktı.

Ama tüm bunlardan sonra da Davy bana tek kelime etmedi. Gözlerimin içine bile bakmadı ya da aynı odada olduğumuzu kabul etmedi. Gerçek şu ki ben de onunla yüzleşmek istemiyordum. Bu ikimiz için de aşağılayıcıydı. Ve hâlâ dövüşün şokundaydım, zar zor konuşabiliyordum.

Gitmeye hazır olduğumuzda Porter bana daha kaliteli bir scooter kilidi öneren Hızlı Mike'a teşekkür etti. Motosiklet garajının hiç de motorları parçalayan bir yer olmadığı ortaya çıktı. Porter'ın Vespa'mı aradığına dair telefon gelmeden önce Davy'i kovmalarına saniyeler kalmıştı. Yani bir kez daha, varsayımlarım ve ben tamamen amacımızdan sapmış durumdaydık. Porter'a, "Annene söyle bir dahaki sefere öyle bir motoru satmak istediğinde, önce bana gelsin. Ona iyi bir fiyat verebilirim." dedi.

"Anlaştık," dedi Porter. "Sana büyük borçlandık. Eğer sörf tahtasına ihtiyacın olursa dükkâna uğra."

Hızlı Mike'la vedalaştık. Yağmurda ıslanmamak için koşarak minibüsün içine atladık ve oradan uzaklaştık. Camların hepsi buğulanmıştı, yardım etmek için ısıtıcıyı açmaya çalıştım ama ellerim hâlâ titriyordu. Hâlâ şok içindeydim. Sakin olamıyordum. "Siyah düğme," dedi Porter ve sonunda buldum. Fanı sonuna kadar açtım ve Porter'ın hâlâ devam eden kanaması yerine ön camı temizlemeye konsantre olmaya çalıştım. Toprak yolun sonuna gelene kadar ısıtıcıyı kapatmadık.

"Bence bir doktora gitmeliyiz."

"Sorun yok."

"Saçmalıyorsun. Gördüğün ilk eczanenin önünde dur da yararı temizleyecek bir şeyler alayım."

Boynunu uzatıp dikiz aynasından bakarak hasar tespiti yaptı. Aynen. Araçtaki akıllı kişiyi dinle. Eve dönmek için asfalt yoldan sağa dönmek yerine sola döndü. Bu halde araba kullanması doğru muydu? Davy kafasına birkaç kez yumruk atmıştı. Ya da belki benim bilmediğim bir şey biliyordu. Şimdi yol yokuş yukarı gidiyordu. Kıyı kayalıklarının yanından geçerken yağmur yağmaya devam ediyordu. Sonra tabelayı gördüm: MANZARA TEPESİ. Minibüsü yavaşlattı ve turistlerin park ettiği alana yaklaştı. Birkaç Monterey servi ağacının yanında Kaliforniya'nın orta kıyısının oyulmasıyla oluşan çukurda büyüyen kızılçamlar gibi ilginç noktaları gösteren işaretler vardı. Ayrıca hava yağmurlu olmasa ve koltuğa düşen kan damlaları olmasa ağzımızı açık bırakabilecek kadar güzel bir Pasifik manzarası vardı.

“Burası bir dükkân gibi görünmüyor,” dedim endişeyle kapısını açtığı anda.

“Saçma bir dükkâna ihtiyacımız yok,” dedi bana neredeyse Mel Brooks *filmi Blazing Saddles*'dan bir repliği hatırlatacak şekilde. Bunu, Alex'le birkaç kez internetten izlediğim Brooks'un diğer komedi klasığı *Young Frankenstein* kadar sevmezdim. Ama burada Porter ile birlikteyken bunu düşünmek kendimi suçlu hissettirmişti.

Bir canavar olan Porter. Az önce tanık olduğum şiddet konusunda hâlâ şaşkındım. Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

İnleyerek dışarı atladı ve minibüsün kayar yan kapısını açıp küçük bir kutu aldı. Sonra geri gelip ön koltuğa oturdu ve hazine sandığını açtı: Çıkartmalarla kaplı olan plastik bir ilkyardım çantası.

“Sörfçüler her zaman yanlarında ilkyardım malzemesi taşırlar,” diye açıkladı, tek parmağını kutunun etrafında gezdirerek. “Sürekli dayak yiyoruz.”

Çabasını birkaç saniye izledikten sonra, diğer elini kullanamayacak kadar gergin olduğunu fark ettim ve acıma duygum hâlâ etkisinde olduğum o kalıcı şoku geçersiz kıldı. Kiti ondan kaptım. “Bakmama izin ver. Kendine pansuman yapamazsın aptal.”

“Ah harika. Bütün bunları bana dokunman için bir bahanen olsun diye yapmıştım.”

“Komik değil.”

“Biraz komik.”

Birkaç gazlı bez ve bir sürü bandajla birlikte birkaç prezervatif buldum ama bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalıştım. “Beni korkuttun. Bak, işte bir paket Tylenol buldum. Son kullanma tarihinin üstünden birkaç ay geçmiş ama hiç yoktan iyidir. Yanında içecek bir şeyler var mı?”

Koltuğa sıkışmış yarısı boş bir şişe suyu almak için eğilirken inleyerek, “Hataya yaklaşım konusunda çalışmanız gerekiyor, Hemşire Bailey,” dedi. Hapları verirken ona kızgıymış gibi yaptığımda bana sinirlenmiş gibi davrandı. Hapları homurdanarak yuttu.

Koltukta dizlerimin üzerinde oturup alkollü bezi iki parçaya ayırdım. Keskin alkol kokusu minibüsü doldurdu. İkimiz de suratlarımızı ekşittik. Kapısını açtığında temiz hava iyi geldi. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaların sesi huzur veriyordu. Bir nevi.

Yüzüne dokunamayacak kadar korkak olduğum için, te-

reddütle gömleğinin yakasını sıyrıp alkollü soğuk bezi boyundaki kurumuş kanın üzerine değıdirdim. İrkildi. “Soğuk.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım. Kan izini çabucak hallettim ama pis yaraya ulaştığımda işler zorlaştı. Alkollü bezi açtım, kucağımdaki ilkyardım çantasını yeniden düzenledim ve yaralarını temizleme konusunda ciddileştim. Buna odaklanırsam, zihnim Davy’i vahşi bir canavar gibi parçaladığı ürkütücü görüntülere geri dönmeyi bırakacaktı. Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı.

“Porter?”

“Hmm?”

“Davy’i caddede vintage giyim mağazasının dışında benimle konuşurken gördüğün zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Dinlediğimi bilmiyordu ama onun mağazaya geldiğinde tezgâhtaki kızıdan, Julie’den, ona yardım etmesini istediğini duydum çünkü Monterey’e gidiyordu ve bir şeye ihtiyacı vardı.”

Porter’ın gözleri hemen açıldı. “Ne? Bana söylediğı bu değildi.”

“Yalan söylüyordu. Mağazanın içinde konuşurlarken kız ‘Chipping yaptığını sanıyordum’ dedi. Davy ona öyle olduğunu ama bugün için bir şeye ihtiyacı olduğunu ve bunun yalnızca bir kez olacağına söz verdiğini söyledi. Kız da ona yardım etmeye çalışacağını söyledi.”

“Biliyordum.” Porter direksiyona vurdu.

Bir elimi koluna koydum. Dikkatli olmazsa yanağındaki yarayı tekrar açacaktı ve ben daha temizlememiştim bile.

“Chipping ne?”

“O tam bir utanç kaynağı.”

“Evet, onu anladım. Anlat bana. Elinde alkol olan bir kızım farkında mısın? Söylemezsen seni yakarım.”

Koltuğa çökerken bir dizini tembelce aramızdaki bölme-ye dayadı ve ben dizlerimi bacağına bastırırken göğüsten bir iç çekti. Dalgınlıkla bunu bilerek mi yaptığını merak ettim. Her zaman rahat olduğum mesafeden daha yakındı ama şimdi yanağını bana gösteriyordu, bu yüzden o konuşurken işime geri döndüm.

“Davy, üç yıl önce sörf yapmaması gereken bir yerde sörf yaparken bacağını kırdı. Hava durumunu takip etmiyordu ve risk aldı. İki ameliyat geçirdi. Oksikodon reçeteleri bittiğinde okuldaki bir çocuktan almaya başladı. Ve etkisi bittiğinde başka bir şey aramaya başladı, votka, kola... ama hiçbir şey ağrıyı uyuşturucu kadar dindiremez. Ve eroinden daha iyi bir uyuşturucu var mıdır?”

Elim bir anda durdu. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle.”

“Sörfün kirli küçük sırrı.”

“Yani iğne yapmak gibi mi?”

“Bildiğim kadarıyla sigara gibi içiyor ama o bunu yaparken ben pek ortalarda değilim. Duyduklarıma göre söylüyorum ve hiç iğne izi görmedim. Bu gerçekten çok ama çok acıttı, Bailey.”

“Üzgünüm. Muhtemelen dikişlere ihtiyacın var. Yine biraz kanıyor.” Saçını geriye ittim ve şakağında kötü bir şişlik gördüm. Sandalye suratındaki kemikleri kırmadığı için şanslıydı. Aslında kırık olmadığına tam olarak da ikna olmamıştım.

İrkildi. “Sadece temizlemeye devam et, nazik ol. Her neyse, ‘chipping’ insanların eroini alt edebileceklerini düşündüklerinde yaptıkları bir şeydir. Bir hafta sonu boyunca ya da kafayı bulmaya yetecek kadar içiyorlar ama sonra bir hafta boyunca içmiyorlar. Bütün haftayı temiz geçiyorlar ve yoksunluk çekmiyorlar. Tabii eğer bağımlı değillerse, kendilerini kontrol edebilirler değil mi?”

“Bu pek işe yarayacak gibi görünmüyor,” dedim.

“Yaramıyor. Çünkü her zaman hafta sonunu üç güne çıkarabilirler, kötü bir hafta geçiriyorlardır ya da bir çarşamba günü stres atmaları gerekiyordur. Farkına varmadan geri adım atıyorlar ve muhafazakâr planları bozuluyor. Kontrol altına aldıklarını düşünerek kendilerine yalan söylüyorlar. Philip Seymour Hoffman gibi. İnsanlar onu öldürenin bu olduğunu söylüyor.”

Afalladım. Wanda’nın Davy’nin ciddi bir bağımlı olduğunu söylediğini biliyordum ama eroin? Bir filmde fırlamış gibiydi. Gerçek hayatta böyle şeyler olmazdı. Benim yaşımdakilere göre değildi. “Bu acıtıyor mu?” diye sordum yarasına hafifçe antibiyotikli merhem sürerken. Kuru çölde açılmış bir yarık görünüyordu, kırmızı ve öfkeli.

“Bana dokunduğun zaman hiçbir şey acıtmıyor,” dedi dalgın bir şekilde.

Gözlerini açıp beni yakalamasından korktuğum için gülümsememe engel olmak zorundaydım. Gözlerini açmasını istemiyordum çünkü artık ona yakından bakabiliyordum. Keskin elmacık kemiklerine. Yağmurda ıslanmış, güneşin değdiği yerleri açık renk alt kısmı daha koyu olan vahşi

buklelerine. Hafifçe yukarı kalkan gözlerinin kenarlarına ve burnunun çıkıntısına.

“O iyi olacak mı?” diye sordum.

“Davy mi? Gerçekten bilmiyorum,” dedi Porter, ben kesiğe bir bant yapıştırırken derin bir nefes alarak. Üç bant yeterli olmalıydı çünkü elimizde olan sadece bu kadardı, bu yüzden yeterli olmak zorundaydı. “Şu an onun için o kadar endişeli değilim, daha çok bana numaranı verdiğin için pişman olmandan ve asla benimle çıkmak istemeyeceğinden endişeleniyorum çünkü şimdi tüm arkadaşlarımdan çöp olduğunu ve gerçekten ortak bir noktamız olmadığını düşünüyorsun.”

“Öyle mi dersin?” dedim ikinci bandı kâğıdından ayırırken. “Ayrıca ortak hiçbir yanımız yoksa benden neden hoşlanıyorsun?”

“Pekâlâ, kesinlikle aşırı çekicisin.”

Daha önce kimse bana bunu söylememişti. Göğsümün titrediğini ve ısındığını hissettim.

“Ve şakalarımı gülüyorsun.”

Bir kahkaha patlattım, kendime engel olamamıştım. Bu... kesinlikle Porter'dı. Bencil ama aynı zamanda sevecen.

“Beni yanlış anlama, sen de oldukça esprili birisin,” diye ekledi tek gözünü açarak.

“Ah gerçekten mi? Çok cömertsin.”

Bana mahcup bir şekilde gülümsedi ve şakacı bir şekilde omzuna vurduğumda ellerimi itti. “Rica ederim. Ve ve şimdi beni dinle! Ahh! Yaralıyım. Kahretsin, gülmeyi kes ve beni dinle. Kabul etmelisin ki, kavga etmediğimiz zamanlarda gerçekten çok iyi anlaşıyoruz.”

Haklı mıydı? Öyle miydik?

Bence olabilirdik.

Porter hırıltılı bir ses çıkardı. “Bak başka bir şey daha var. Senin yanındayken çok konuşuyorum. Beni çok rahat hissettiriyorsun ve bu beni aynı zamanda strese sokuyor.”

Son bir kez gülüp saçlarımı gözlerimden çektim. “Sen de beni strese sokuyorsun.”

İşte o aptal, seksi gülümseme. Elime uzandığında yarı mesafede inleyerek durdu. “Kolumu bu şekilde hareket ettirmek iyi bir fikir değilmiş.”

Şimdi tekrar endişelenmiştim. Bantların kâğıtlarını toplayıp ilkyardım çantasını kapattım. “Davy ciddi bir zarar vermedi, değil mi? Kaburgalarına falan?”

“Gömleğimi çıkarmamı istiyorsan tek yapman gereken sormak Rydell.”

“Ben ciddiylim.”

İç geçirdi. “Sanmıyorum ama yalan söylemeyeceğim, kaburgalarımnda biraz ağrı hissetmeye başladım. Bir göz atsam iyi olur, o yüzden taş gibi erkek vücutlarına karşı hassasiyetin varsa başka yöne bakmak isteyebilirsin. Saf sörfçü vücudumu görünce bayılmanı istemiyorum.”

“Tanrı biliyor ki Davy’nin çıplak göğsüne yüzlerce kez bakmak zorunda kaldım, bu yüzden seninkiyle başa çıkabileceğimden oldukça eminim. Haydi, hasarı görelim.”

Ama Cave güvenlik forması gömleğinin düğmelerini açtığında, bu dünyadaki en az seksi şey gibi geliyordu çünkü aklımdaki tek şey, eğer kaburgası kırılmışsa bu minibüsü nasıl kullanacağımdı. Ve o düğmelerini açtıkça durum daha da kötüleşiyordu.

Davy'nin vücudunun iyi olduğu konusunda yanılmıştım. Davy ince bir dal gibiydi. Porter ise yapılıydı. İnsan yıllarca her gün devasa, canavar dalgalar üzerinde küçük ıslak bir tahta kalas üzerinde dengede durmak için tüm kaslarını aynı anda kullanırsa böyle bir vücuda sahip olurdu. Bir anda insan vücudunun güzelliğine hayran kaldım, benimkini kullanarak mahallede dolaşmak ve babamın kanepesinde film izlemekten başka bir şey yapmadığım için kendimden utandım ve hepsinden önemlisi, tamamen ve tüm kalbimle Davy'nin ona yaptıklarını gördüğümde şok oldum.

İnsanlar morluklara siyah ve mavi diye sınıflandırdıklarında morlukların geçtiği zamanı kastediyorlardı sanırım. Ama şu anda gövdesinde büyük yuvarlak, kırmızı ve hafifçe kanlı lekelerle kristalimsi koyu pembe çizgiler vardı. Bu, gelecek çürüklerin korkunç bir haritasıydı. Kaburgalarındaki şerit Güney Amerika'ya benziyordu, kocamandı.

Gömleğini açık tutup hasarı incelerken çenesini göğüs kemiğine yasladı ve iniltisinden onun bile ürktüğünü anlayabiliyordum. Bir anda bana dank etti. Çok zarar gördüğü ve hiçbir şey söylemediği için kızmıştım ve tüm bunları çözmek için testosteron kaynaklı öfkeye başvurmak zorunda kalması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Tanık olduğum tüm şiddet beni rahatsız ediyordu. Davy gibi bir arkadaşı olduğu için kızgındım ve Davy'nin scooterımı neden çaldığını anlasam da hâlâ öfkeliydim.

Ama tüm bunlara rağmen yaptıkları... benim içindi? Burada acı içinde, yaralanmış bir şekilde oturuyordu ve tek endişesi ona numaramı verdiğim için pişman olmam ve bir daha onunla çıkmak istememem miydi?

Bu çok fazlaydı. Gözlerim doldu.

“Hey, hey,” dedi, telaşla. Hızla doğrulduğunda biraz inledi ve bu sadece daha çok ağlamama neden oldu. Kanıtların bir kısmını kapatmak için gömleğinin yarısını ilikledi. “Sorun değil. Daha önce de kemiklerim kırılmıştı. Bugün kırılmadı, eminim. Sadece acıyor.”

“Bu çok kötü,” dedim gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak. “Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

“Bunu o istedi. Bana yaptığı her şeyi bilmiyorsun. Bu sadece bardağı taşıran son damlaydı. Şşşt, ağlama.” Elleri kollarımın üstüne dokundu.

Sakinleştirdim. Başımı çevirip burnumu omzuma sildim. Gözyaşlarımı temizledim.

“İşte burada.” Başparmağını yanağımda gezdirerek kalan damlaları sildi. Parmaklarını kaşlarımın üstünde gezdiriyordu. Şakağıma yapışmış bir tutam saçı düzeltti. “Biliyor musun?” dedi alçak, yoğun bir sesle. “Yine olsa yine yaparım çünkü sana yaptıklarını asla hak etmedin. Senin intikamını alırım.”

Nefesim kesildi ve sonunda pes ettim. Ne yaptığımı bile anlamadan öne eğilip onu öptüm.

Kibar bir öpücük değildi.

Nazik bir öpücük değildi.

Ve o kesinlikle beni öpmüyordu. Ah, hayır. Öpüşen bendim ve bu hayatımda ilk kez oluyordu, öpüşmek değil, bunu ilk başlatan olmak. Yani merhaba? Ben kaçandım. Başlatmak benim tarzım değildi. Ama burada, ağzımı sıkıca onun kine bastırılmış haldeydim. Bu konuda çaresiz olduğum ve

biraz ısrarcı olduğum söylenebilirdi ve benim hemen geri öpmezse...

Ama öptü. Tan-rım öptü. Yaşadığı şoktan uyandığı an sanki beyninde bir düğmeye basılmış gibiydi. Neredeyse yeniden ağlamaya başlayacakken çok rahatlardım, çok mutluydum. Ama sonra dudakları benimkilerin üstünde açıldı ve beynimde bir zil çaldı (Ding!). Dili benimkinin üstünde hareket etmeye başladığında ve vücudunu bana bastırduğunda ziller devam etti (Ding! Ding!). Yüce tanrım harika bir duyguydu. Öpüşüyorduk ve harikaydı, eli sırtımı okşarken tüm vücuduma kıvılcımlar yayılıyordu ve TANRIM BU KONUDA ÇOK İYİYDİ.

İçimde beni çıldırtacak kadar büyük bir ürperti hissettim. Aklıma birden on sekiz yaşında olmak ve cinsel özgürlükle ilgili söylediği şeyler geldi. Diğer kızlarla da haklarını kullandığına dair hiçbir şüphem yoktu ki bu benim için sorun değildi, her neyse. Yargılamıyordum. Sadece yaşadığımız bu öpüşme... aramızdaki deneyim farkını hissetmemi sağlıyordu. Beni endişelendiren buydu. Ve heyecanlandırıran. Ve endişelendiren.

(Ve heyecanlandırıran.)

Sevgili Tanrım: Beni kendimden kurtar.

Beni öpmeyi bıraktı, muhtemelen yaşadığım tüm içsel çıldırmayı hissedebildiği için. Ve evet, tabii ki, "Bailey?" dedi.

"Evet?" dedim ama şimdi endişem yok olmuştu. Yüzünü görünce gülümsemeden duramadım. Çünkü gözleri kısık ve bakışları sersemlemişti, kafası karışmış gibi görünüyordu

ve ben sanki vücudum sürekli dönen oyuncak bir topmuş gibi hissediyordum. Minibüsün dışındaki hiçbir şey net değildi. Tek görebildiğim temiz bir dayak yemiş Porter'dı ve bu harika baş dönmesinin ile uğultunun hiç durmasını istemiyordum.

Şimdi Porter da sırtıyordu ve eminim ikimiz de çılgınlar gibi görünüyorduk. Şükürler olsun ki yağmurun ortasında ıssız bir yerde duruyorduk. “Hey,” dedi, hırıltılı ve derinden. “Deli miyim, yoksa bu şimdiye kadarki en iyi öpücüğün müydü?” Gülümsemesi kocamandı.

Biliyordu.

“Şaşırtıcı olan şu ki, senin de şimdiye kadar yaşadığın en iyi şeydi,” diye karşılık verdim.

Her iki kaşını da kaldırdı ve sonra gülüp gözlerini kapattı. “Sen kazandın. Tekrar yapmak ister misin? Belki de sadece tek seferlik bir şanstı. Test etmeliyiz.”

Ettik. Tek seferlik değildi. Araba koltuğunda erimek üzereydim. Bu saçmalıktı. Genç gebelikler böyle gerçekleşiyordu, buna oldukça emindim. Sonunda onu ittim ve ikimiz de derin nefesler aldık. “Bak, söyledim sana,” dedim. “Şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi.”

“Bir sır duymak ister misin? Eğer çenemizi kapatıp tartışmayı bırakırsak böyle olacağını biliyordum. Gel buraya. Utanmana gerek yok. Sadece sana sarılmak istiyorum.”

“Yaralısın.”

“Sen de hafıfsın. Artık öpüşmek yok, söz veriyorum. Lütfen, Bailey. Sana sarılmama izin ver, manipüle etmek yok. Kısa bir süreliğine. Yağmur durana kadar. Yağmuru severim.”

Beni kolunun altına aldı ve ben de fazla hırpalanmayan

tarafında olduğum için nazikçe ona doğru kıvrıldım. O sıcak ve sertti, ben de mümkün olduğunca küçülüp ağırlığımı ona vermemeye çalışarak fazla acı hissetmemesini sağlamaya çalışıyordum ama o beni sıkıca kendine çektiğinde pes ettim. Derin bir iç çekti ve birlikte öylece oturup yağmur damlalarının okyanusa düşüşünü izledik. Konuşmadık. Sadece biz. Sadece sessizlik.

Ama o sessizlikte, Davy ile ettiği kanlı kavganın görüntüleri yeniden aklıma geldi. Şu anda beni koruyucu bir şekilde tutan bu beden... başka bir insana nasıl şiddetle saldırabiliyordu? Nasıl hem şefkatli hem de acımasız olabilirdi? Erkekler böyle miydi? Yoksa sadece Porter mı böyleydi? O çok karmaşıktı. Yemin ederim, onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, gerçekte kim olduğunu o kadar az anlıyordum.

Vahşiliği bugün sinirimi bozduysa peki neden onu öpmüştüm?

Ve beni bu kadar sarsabilecek birine neden güveniyordum?

Hararetli tartışmalarımızı düşündüm. Dürüst olmak gerekirse o konuda masum da değildim. Beni kıskırtmıştı ama ben de onun kıskırtmasına izin mi vermiştim? İstemiş miydim? Peki ya Malta Şahin'ini çalan çocuğu acımasızca saldırmam ne olacaktı? Grace, gizli bir gücüm olduğunu söyleyip duruyordu. New Jersey'deki aptal terapistim ve benim kaçınma tekniklerimin bedelini ödediğimle ilgili konuşmaları hakkında giderek daha fazla düşünmeye başlamıştım. Bir şişe sodayı yeterince uzun süre çalkalarsanız, kapağını açtığınızda patlardı.

Porter'dan mı daha çok korkuyordum... Yoksa içimde serbest bıraktığı kişiden mi?

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU ÖZEL MESAJLAR> ALEX> YENİ

@mink: Selam, özür dilerim son zamanlarda pek konuşamadık.

@alex: MINK. Bana mesaj atmana çok sevindim. Ben de seninle konuşmak istiyordum. Buraya gelmek konusunda henüz kesin bir karar vermedin, değil mi?

@mink: Hayır, neden sordun?

@alex: Tanrım, cevap vermek bu kadar uzun sürünce seni kaybettim sandım. Her neyse, kötü bir şey yok. Şu anda işyerinde çılgın bir yoğunluk var. Yani babana uçak bileti aldırımadan önce benimle bir görüş, tamam mı? Burası çok yoğun olduğu için.

@mink: Olur, tabii. Ben bu aralar çok yoğunum aslında.

@alex: O zaman beni anlarsın. O yüzden haber ver olur mu? Benim tarafımda durumlar değişebilir diye?

@mink: Tamam. Olur. Bilirsin hiçbir şey için acele etmem.

“Karşılık ver, seni korkak! Savaş benimle!”

—Daniel Radcliffe, *Harry Potter and the Half-Blood Prince* (2009)

17

Ertesi sabah vardiyamdan birkaç saat önce, Baby’yi Penny Boards Sörf Dükkânı’nın arkasındaki dar bir sokağa çekerken güneş ışığı gökyüzünün griliğini çoktan kırmıştı. Porter benimle burada buluşacaktı. Davy bir levye alıp kilidi bozmuş gibi görüldüğü için babasının benim koltuğumdaki bozuk kilidi tamir edebileceğini söylemişti. Babasıyla tanışacağım için gergindim. Gerçekten gergin.

Bu bir hataydı. Tek düşünebildiğim buydu. Şu anda buraya gelmem için beni nasıl ikna ettiğinden emin değilim ama motorumla ilgili başka kimin yardımcı olabileceğini de bilmiyordum.

Babam dün gece San Jose’den eve döndüğünde ona çalınan scooterımın hikâyesini anlatmıştım ve hiç mutlu olmamıştı. Gerçekten hikâyenin tamamını bilseydi kalp krizi geçi-

rirdi, yani sağılığını düşünen ve ona sadece gerekli detayları veren bir kızı olduğu için çok şanslıydı. Ve bu detaylar şöyledi. Motor Cave'in otoparkından çalındı ancak kahraman bir güvenlik görevlisi -Bay Porter Roth- asi gençleri müze mülkünden kovaladı, bu süreçte yaralansa da motorumu geri aldı. Porter'in çalan çocukların kimliğini belirleyememesi çok yazık olmuştu yoksa polise şikâyetle bulunurduk.

"Her şey çok hızlı oldu," dedim. "O sırada orada olmasına sevindim."

"Hırsızların yüzünü görmemiş mi?"

Hata... "Yağmur yağıyordu. Ona çarptılar ve koşmaya başladılar."

"Hâlâ Wanda'ya söylememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Müze güvenliği hallediyor, baba. Bırak işlerini yapsınlar, tamam mı?"

Babam ellerini kaldırdı. "Tamam Mink. İyi olmana sevindim. Ayrıca Grace kasabada koltuğu düzeltmene yardım edecek birini tanıyor, öyle mi?"

Başka bir yalan daha. Ama bu gerekliydi çünkü babam birçok yönden harika olsa da becerikli değildi. Yani bu gizemli kişinin halletmesine izin vermekle bir sorunu yoktu; yeni bir tekerlek kilidi için bana borç para vermekten bile mutluydu. Ben onu hak etmiyordum.

Demek stres trenini başlatan buydu. Trenin ray boyunca akmasını sağlayan şey, büyük beyaz köpekbalığından kurtulan Pennywise'in oğlu Xander Roth'la yüzleşmem gerektiğini bilmektir... Dün gece eve geldiğimde uyumadan önce yorganın altında o çocukla öpüşmemizi düşünerek kendime

ağza alınmayacak şeyler yapmıştım. Genç gebeliklerin böyle *olmadığından* oldukça emindim.

Ardından, stres trenini tam hıza çıkaran şey, bu sabah Alex'ten gelen o aptal mesajlardı. Çünkü buraya gelmemi istemiyor gibiydi. Yani, tabii ki çoktan buradaydım ama o bunu bilmiyordu. Ya zaten bir uçak bileti almış olsaydım? Hem neden birdenbire bu kadar meşgul olmuştu ki? Başka bir kızla mı tanışmıştı? Çünkü bana kesinlikle öyle geliyordu.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Aynı şeyi yapmıyormuşum gibi. (Merhaba, çifte standart). Ayrıca asla kendimizi birbirimiz için saklayacağımıza söz vermemiştik. Gerçek hayatta anlaşılamayabilirdik bile. Her şeyden önce, iskeleyle ilgili efsane ayrıntılı haritamı çizip uyumlu olmamamız ihtimaline karşı onu dikkatle aramamın nedeni bu değil miydi?

Sadece hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu. Alex ve benim bir bağımız vardı, en azından kâğıt üzerinde basittik ama gerçeği kim bilebilirdi ki? Öte yandan, Porter ve ben gerçekte aynıydık ama aynı zamanda zıt insanlardık. Hayatı oldukça karışıktı ve ben karışıklığı sevmiyordum. Bu filmi daha önce izlemiştim. En başta annemi ve Nate LLC'yi bu yüzden bırakmıştım. Tabii bir de Wanda'nın polislik uyarıları sayesinde onun yakınında olmamam gerektiği gibi küçük, mini mini bir ayrıntı vardı, ahh. Ama bu işin tüm cazibesi burada değil miydi? Çünkü Porter ile birlikte olmak çılgınca ve heyecan vericiydi. Sonunda kimin öleceğinden emin olamadığım harika bir gerilim filmi izlemek gibiydi.

Arkama koyu mavi bir minibüs yanaştı ve sörf mağazası

için ayrılmış alana park etti. Ama bu Porter'ın minibüsü değildi. Aracı Porter kullanmıyordu veya içinde değildi. Bana büyük bir merakla bakan iki kişi dışarı fırladı. İlki bir kolu dikilmiş, hafif sarı bir yağmurluk giyen Bay Roth, ikicisi ise fotoğraflarından tanıdığım Porter'ın kız kardeşi Lana'ydı. İkisi de hafifçe ıslaktı ve minibüse bağlanan tahtaların üzerindeki su damlacıkları da kumsaldan yeni geldiklerini belli ediyordu.

"Merhaba," dedi Lana sakız çiğnerken, çok arkadaş canlısı ve yakındı. "Sen Porter'ın kızıydın."

Öyle miyim? Göğsümde tatlı bir kıpırtı hissettim. Minibüsün etrafında dolaşırken, "Porter'la çalışıyorum," dedim. Tanrım, tıpkı onun gibi hareket ediyordu, sinsî bir kedi gibi. Dar uzun kollu bir üst ile şort giyiyordu -sörf mayosunu çıkardıktan sonra giyilen şey- ve sanırım onun da vücudu Porter gibi düzgündü. Model inceliğinde değildi, kaslıydı. Vücudu sağlam ve biçimliydi.

"Lana," dedi neşeyle sakızını çiğneyerek.

"Bailey," diye cevap verdim.

"Bai-ley. Evet, şimdi hatırladım," dedi yavaşça sırtarak. Genç ve güzeldi, makyajsızdı, uzun kıvrıkcık saçları vardı. Çok rahat görünüyordu. Porter gibi cana yakındı. "Senin hakkında konuştu da konuştu. Hey baba, bu Davy'nin krikoyla hallettiği scooter."

Bu noktaya kadar beni tamamen görmezden gelen Bay Roth'un eli çoktan dükkânın arka kapısındaydı. Scootera baktı, sonra bana bir kez daha eleştirel bir bakış attı. "Davy'le mi takılıyorsun?" diye sordu sertçe. Porter değil. Davy.

Bir şok dalgası bana vurdu. “H-hayır. Tanrım hayır.”

“Çünkü sonuncusu öyleydi ve eğer aranızda bir şeyler olmuyorsa Davy bunu neden çaldı?” Bana aptal olduğunu düşünüyormuşum gibi bir bakış attı. “Oğlumun sebepsiz yere yüzü dağılmış bir halde eve geldiğine inanmamı mı bekliyorsun? Sanki sokaklarda kavga eden bir serseriymiş gibi? Onu bundan daha iyi yetiştirdim.”

“Baba,” dedi Lana, sesi neredeyse benim kadar aşağılanmış geliyordu. “Onun onurunu koruyordu.”

“Neden savunulmaya ihtiyacı vardı?” Şimdi Bay Roth kolunu bana doğru sallıyordu, kızgındı. “Davy bunu neden çaldı?”

“Bilmiyorum,” diye bağırdım, kendime şaşırdım. “Belki de hızlı para kazanabileceğini düşünen bir pislik olduğu içindir. Ama onu tahrik etmedim. Onu tanımıyorum bile.”

Dükkânın kapısı açıldı. Porter nefes nefese içeri girdi. O çok... Berbat görünüyordu. Yanağındaki kesik koyu kırmızıydı ve şişmişti. Şakağındaki yumrunun rengi şimdi mavi ve kahverenginin çirkin bir karışımıydı. Genellikle mükemmel şekilde tıraşlı olan sakalları bugün daha sert ve koyuydu.

“Baba,” dedi. “Bu Bailey Rydell. Sana dün gece scooter koltuğunu tamir etmen için anlatmıştım, hatırladın mı? Daha önce Bay Stanley’ninkini tamir ettiğin gibi.”

Şu anda tek kollu bir adamın herhangi bir şeyi nasıl tamir edeceğini merak ediyordum ve açıkçası bu ukala tavrından sonra, onun canını sıkmak istemiyordum.

Babası birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra bana baktı. “Ben Rydell’ları tanımıyorum. Annen baban kim?”

Ben cevap veremedim. Porter, “Sana çoktan söylemiş-tim. Babası McAfee’nin eski evinde oturuyor. Muhasebeci. Wanda Mendoza’yla birlikte. Bailey, Doğu Sahili’nden bu-
raya Mayıs ayında taşındı.”

“Ah evet. Çavuş Mendoza. O iyidir,” dedi babası hâlâ huysuz ama biraz daha yumuşak bir şekilde, Porter’ın söy-
lediklerinin yarısına inanıyormuş gibiydi, belki bir gün ta-
mamen inanabileceğini düşünüyordu. Ve — puf! — bir anda
sorgulama bitti. Porter’a dönmeden önce Lana’ya, “İçeri gir
ve annene yardım et,” dedi. “Git ve yeşil alet kutusunu mi-
nibüsten getir. Ayrıca koltuğunun anahtarlarına da ihtiyacım
olacak.”

Bay Roth beni görmezden geliyordu. Yok sayılmıştım.
Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Baya kötüy-
dü. Porter onun için fazla havalı olduğumu düşünmüştü ama
şimdi babası oğluyla çıkmak için yeterince iyi olmadığını
mı düşünüyordu? Ve Porter’ın “sonuncusu” Davy ile takıl-
dığı için benim de aynı şeyi yaptığımı varsayması neydi? Bu
Chloe dedikleri kız Porter ve Davy’nin mağazanın dışınday-
ken hakkında tartıştıkları kız mıydı? Tanrım. Babası tam bir
görev adamıydı. Porter onu talim çavuşu olarak tanımladı-
ğında şaka yapmıyordu. Sanırım Porter’ın Wanda’nın adını
söylemesi, arkamı sağlamlaştıran tek şeydi.

Buraya gelmek kesinlikle büyük bir hataydı. Çok piş-
mandım ve bir şekilde buradan gitmek istesem de bir çıkış
yolu bulamıyordum.

Porter’a scooter anahtarlarımı verdiğimde dudaklarını
sessizce oynatarak “Üzgünüm,” dedi elimi sıkarak. Sadece

bu ufacık dokunuş bile hafta sonu uyanıp kahvaltının kokusunu aldığınız o harika zaman gibi hissettirmişti: tamamen beklenmedik ve keyifli. Bir berbat öpücük (Tamam, iki. Tamam, MUHTEŞEM ÖPÜCÜKLER) sonrasında, Porter'ın babasının benden nefret etmesi ve benim panik atak geçirmekten iki saniye ötede olmam vücudumun umurunda değildi; sörfçü çocuğun dokunuşunun yarattığı tüm gerçek, heyecan verici ve canlı karıncalanmaların tadını çıkarmakla çok meşguldü. İyi değildim. Babası tepkimi görecekti diye çok korkuyordum, o yüzden elini hızlıca ittim.

O kadar korkak biriydim ki arkamı dönüp sokak boyunca kaçmaya beş saniye uzaklıktaydım, bu yüzden Lana başını dükkâna doğru salladığında hali hazırda karışmış olan kafamla onu içeriye doğru takip ettim. Uzman çavuşla dışarıda kalmaktan iyiydi. Ya da Porter'la, babasının önünde uğruna bayılabileceğim kişi. Artık kendime güvenemiyordum. BANA NELER OLUYORDU?

Raflar dolusu kutularla dolu bir depoya doğru ilerlerken Lana, “Babam öyle demek istemedi,” dedi. “O sadece huy-suz. Sanırım yedi yirmi dört ağrısı var ama bunu itiraf etmeden ölecek. Hayalet uzuv olayını hiç duydun mu?”

“Evet,” dedim. Az çok biliyordum. Amputeler savaştan döndüklerinde hâlâ kayıp uzuvlarını hissedebiliyorlardı.

“Annesine, yerinde olmasa da hâlâ kolunda ağrı hissettiğini söylediğini duydum. Bir sürü kâbus falan görüyor. Bağımlı olmaktan korktuğu için doktora gitmiyor ve hap almıyor. Dedemiz alkolikti. Babam ona dönüşmek istemiyor.”

O başka bir kapıyı açıp bizi büyük pencereli sörf dükkâ-

nının içine sokmadan önce bunları sindirmeye vaktim olmadı. Duvarlarını üzerinde kızılçam desenleriyle kaplı renkli sörf tahtaları kaplıyordu ve tavandan sarkan hoparlörlerden müzik çalıyordu. Kalabalık değildi ama birkaç kişi içeride takılıyordu, tahtalar ve mayolara bakarak rafların arasında sohbet ediyorlardı.

Komikti ama burası Alex haritamda işaretlemek için her geldiğimde öğle yemeği arası nedeniyle kapalı olan yerlerden biriydi; ya öyleydi ya da en sevdiğim churro arabası hemen kapının önünde olduğu için dikkatim dağılmıştı. Arabayı iskeleye çarpan dalgalarla birlikte buradan görebiliyordum ve şu anda churronun tarçın kokusu, Porter'ın hindistancevizi kokusuyla karışıyordu. İlahi bir kombinasyondur, neredeyse erotikti. Ailesiyle tanışırken kesinlikle düşünmek istediğim bir şey değildi.

Lana vitrinlerin etrafında dönerek müşterileri neşeyle selamladı ve mağazanın arka tarafına doğru ilerledi. Tezgâhın üzerinden eğilip cömert kıvrımları ve kabarık, kıvrırcık simsiyah saçları olan bronz tenli orta yaşlı bir kadının kolunu çekiştirdi. Lana, kulağına fısıldayarak onu bir konuşmadan uzaklaştırmıştı. Kadın kesinlikle Polinezyalıydı ve kesinlikle onların annesiydi. Vay canına, birbirlerine inanılmaz benziyorlardı. Anne kız bana doğru baktılar. İkisi de gülümsüyordu.

“Merhaba,” diye seslendi annesi, beni karşılamak için tezgâhın arkasından çıkarken. Kot pantolon ve bol bir üst giymişti. Ailenin geri kalanının aksine, o kaslı ve fit değildi, daha çok yumuşak ve etine dolgundu. Kalçasına değen ka-

barık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ben Porter ve Lana’nın annesiyim. Bana Bayan Roth ya da sadece Meli diyebilirsin. Herkes öyle der.”

Tanrım, çok güzeldi... çok hoştu. Büyük bir gülümsemesi vardı. Tuzağa düşmüşüm gibi hissettiriyordu.

“Bailey,” dedim.

“Bailey Rydell,” dedi beni şaşırtarak. “Porter, Cave’de birlikte çalıştığınızı söyledi.”

“Evet efendim.”

Lana, “Babam ona süper kötü davrandı,” dedi.

Bayan Roth yüzünü buruşturdu. “Çok özür dilerim. Bazen böyle yapıyor. İşin püf noktası onun huysuz yanını bastırabilmek ve dişlerini gösterebilmek.” Bir köpek taklidi yaptı ki bu çok sevimliydi. “Ya da benim yaptığımı yapabilirsin ve onu görmezden gelirsin.”

Lana, “O büyük konuşmalarının seni kandırmasına izin verme,” dedi. “Bu ailenin patronu kesinlikle annem.”

“Bu doğru bebeğim,” dedi Bayan Roth kollarını kızının etrafına sararken. “Bu sabah nasıl geçti? Sörf için güzel dalgalar yakaladın mı?”

“Hayır, sadece kürek çektim. Porter her zamanki gibi haklıydı. Kıyıdan esen rüzgârlar dalgaları parçalıyordu.” Lana bana baktı ve gözleri parladı. “Bir sabah bizimle gelip sörf yapmamızı izlemelisin. Porter, babamın ona bağırması yerine birinin onu desteklemesi için orada olmasını seviyor.”

Bayan Roth gülümseyerek başını salladı. “Ve benim canım oğlum, sana gösteriş yaptı mı tatlım? Bir sabah dalgalar güzelken gelip onu sörf yaparken izlemek istediğini söyle.

Buna bayılır. Sadece bunu söyle, sana şafakta hava durumu raporlarını mesaj atmış olur.”

Lana, “Hava durumuna takıntılıdır,” dedi.

“Biliyorum,” dedim hemen, kendimi tutamayarak.

Sanki büyük bir aile sırrı çözmüşüm gibi ikisi de bana sırttı.

Bayan Roth, Lana’nın başının üzerinden baktı ve bir müşteriye selam verdi. “Hey bebeğim?” dedi Lana’ya. “Bana bir iyilik yapıp Bay Dennis’e yardım eder misin?”

Lana bir öğürme sesi çıkardı. “Belki bana gerçek bir maaş ödemeye başladığında.”

Bayan Roth bana mahcup bir bakış attı. “Bunu etrafa yayma olur mu? Onları çocuk işçi olarak çalıştırmıyoruz, onun-”

“Teknik olarak yapıyorsunuz,” diye mırıldandı Lana, annesi beline çimdiklediğinde kıkırdarak.

“Bu ara durumlar biraz sıkışık,” diye açıklamayı bitirdi Bayan Roth.

Lana, “Porter ve ben kasabada bedavaya çalışan tek enayileriz,” diye ekledi. “Bay Dennis’e yardım edeceğim ama eğer bu gece fazladan bir saat daha dışarıda kalmama izin verirsiniz.”

“Yarım saat daha ve git, git, git. Yüzünde o sinirli bakış var.” Bayan Roth ön kapıya doğru döndü ve bıkkın bir ses çıkardı; Biri ön kapının yanına bir yığın kutu boşaltıyordu. “Teslimatları arka kapıdan alıyoruz. O adama bunu kaç kez daha söylemem gerekiyor? Ah, Bailey, bununla ilgilenmem gerekiyor, üzgünüm. Seninle kız kıza sohbet etmek istemiştim. Burada bekle.”

Teslimatçıyı yönlendirmek için hızla uzaklaşırken Lana'nın diğer tahtaların arasında kalan bir sörf tahtasını yüksek bir raftan almak için uğraştığını gördüm. Vücudu tamamen kastan oluşuyordu –porselen bebek değildi– ama bu zor bir işti, zor nefes alıyordu, kolunu sallayarak tahtayı yerinden çıkarabilmek için neredeyse elini ezeceği konusunda şaka yapıyordu. Burada çalışan başka kimsenin olmaması beni şaşırttı. Burayı sadece dördü mü çeviriyordu? Ve Bay Roth'un limitleri nedeniyle tüm fiziksel işler annelerine ve çocuklara kalıyordu ki ikisi de para almıyordu. Ayrıca sonra Porter geri dönüp bir de Cave'de tam zamanlı çalışmak zorundaydı.

Bu gerçekten, cidden berbattı.

Peki ya sonbaharda okul başladığında ve Lana ve babası sörf şampiyonasına gittiğinde ne olacaktı? Bayan Roth dükkânı tek başına mı işletecekti? Porter hem ona yardım edip hem de Cave'de çalışırken notlarını nasıl yükseltecekti?

Telefonum yeni mesaj uyarısıyla titredi. Şaşırtıcı bir şekilde Patrick'tendi, hani Killian'ın Balina Turları'ndan Patrick ve benim yanlış alarmım olan: *Selam. Müsait misin? Shack'te bir kahve içmek ister misin? Film festivalinden yeni şeyler aldım.*

Pekâlâ, şu işe bakın. Demek ki video dükkânındaki “randevumuz” başarısız olduktan sonra tam bir ezik olduğumu düşünmüyordu. Ben cevap yazamadan arka kapı açıldı ve Porter yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. Arkasında babasını görene kadar zevk içime hücum etmişti... sonra donup kaldım. “Babam koltuğu sabitledi. Gitmek için hazırsın.”

Bay Roth gözlerime bakmadan anahtarlarımı bana verdi. Sanırım. Ben de onun gözlerine bakamadım. İkimizin de birbirimizden kaçınması işe yarayabilirdi. “Hâlâ ezik,” diye mırıldandı. “Kilidini açtığında tutukluk yapabilir ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.”

Porter neşeyle atlayarak, “Anahtarı biraz oynatman ve avucunla vurman gerekecek,” dedi.

Bay Roth, “Ya da profesyonelce tamir ettirmek için bir yere götür,” dedi. “Ama karşılaşılabileceğin en büyük sorun kilidi açamamak olur, bu yüzden emin olana kadar kaskını yanında taşısan iyi edersin. Ve daha iyi bir tekerlek kilidi al.”

“Şimdi bir tane almaya gidiyorum,” dedim ona. Rahatsızca elimi kaşıdım. “İlgilendiğiniz için teşekkürler.”

Uzaklara bakarak homurdandı ve kolu olmayan omzunu silkti. Birkaç saniyelik garip bir sessizlikten sonra, tam da başka bir şey söylemeden dönüp gidebileceğini düşünürken sert bir bakışla bana döndü ve parmağını yüzüme doğrulttu. “Bana gerçekten teşekkür mü etmek istiyorsun? Davy Truand’ı bir daha gördüğünde, gece ya da gündüz fark etmez beni ara, ben de Porter’ın başlattığı işi bitireyim. O çocuk aptal, tehlikeli ve açıkçası seni gözüne kestirmiş, bu yüzden sana kendi kızıma söylediklerimi söyleyeceğim: Elinden geldiğince ondan uzak dur ama yakınına gelirse telefonunu çıkar ve numaramı tuşla, beni duydun mu?”

Ne...?

Boğazımın arkasından kaçan tuhaf, düşük sesi duydum. Bana yine bağıırıyor gibiydi ama endişeli bir ebeveyn tarzındaydı ve emin değildim ama sanırım şimdi benim için

Davy'nin kışını tekmelemeyi teklif ediyordu. Destek için Porter'a baktığımda sırtıttı.

Kafam çok karışmıştı.

Tek yapabildiğim kafa sallamaktı. Yani, ben de birkaç kez yaptım. Bu Bay Roth için yeterli gibiydi. O da birkaç kez başını salladı. Ve sonra Porter'a bir ahmak gibi ortalıkta durmayı bırakmasını ve annesine arka kapıya gelen teslimat için yardım etmesini söyledi. Onun Bayan Roth'a doğru gidişini izledim, serseme dönmüştüm.

Porter kulağıma yaklaşıp, "Senden hoşlandı," diye fısıldadığında küçük bir titreşim saç derimde başlayarak vücuduma yayıldı. Özellikle de ailesi mağazanın ortasındaiken, benim üzerimde böyle bir etki yaratabilmesi beni korkutuyordu.

Kendimi toparlayıp, "Nereden anladın?" diye sordum.

"Babam için bu konuşma, sarılmak ve seni aileye davet etmek demektir. Cesaretin olduğunu söyledi."

Artful Dodgers'ın cesareti olmazdı. Ona dışarıda ters çıktığım için mi böyle düşünmüştü? Bunun hakkında düşünmek benim için şu an zordu çünkü Porter işaret parmağını benimkine değdiriyordu.

Biri, "Hey, Porter," diye seslendi.

Parmağını indirdim ve yukarı baktığımda, Bayan Roth'un arka odanın kapısından tatlı tatlı gülümsediğini, simsiyah karışık saçlarının omuzlarının etrafında haleli bir şekilde yayıldığını gördüm. "Ah, üzgünüm çocuklar," dedi.

"Siz hanımlar tanıştınız mı?" diye sordu Porter.

"Tanıştık," diye yanıtladı. "Ve Bailey bir sabah seni izlemeye gelecek."

Porter iki kaşını da kaldırdı ve yüzünde anlaması zor bir ifade vardı, sanki utanmıştı ama aynı zamanda mutlu da olmuştu. “Öyle mi?”

“Eğer istersen,” dedim.

“Evet, belki,” dedi. “Lana’yı izlemeye kesinlikle gelmelisin. O kadar erken kalkabilirsen.”

“Evet, belki,” dedim onu taklit ederek. “Demek istediğim, gelgitler ve dalgalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o yüzden ne zaman ve nereye gideceğim konusunda beni uyarman gerekecek.”

Bayan Roth kapıdan coşkulu bir şekilde başparmağını yukarı kaldırdı ve sonra Porter görmeden hemen indirdi. “Bana güzel bir plan gibi geldi,” dedi. “Böldüğüm için üzgünüm ama burada gerçekten yardıma ihtiyacım var, Porter?”

“Özür dilerim, görev çağırıyor,” dedi Porter bana.

Önemli değil dercesine başımı salladım. İşten önce o yeni tekerlek kilidini almalıydım. Bunun için bolca zamanım vardı ama burada yapacak işleri olduğu çok açıktı, o yüzden bunu söylemedim. Benim de işlerim olduğunu söyledim, tekrar teşekkür ettim ve Lana ile ortadan kaybolan babasına tekrardan teşekkür etmesini rica ettim. Arka kapıdan çıktığımda Bayan Roth bir kutu yığınının üstünden el sallayarak bana veda etti.

İşe gitmeden önce hâlâ birkaç saatim vardı, yeni tekerlek kilidimi almak için de bolca zamanım var demekti. Bu yüzden Patrick’e mesaj attım ve yeni tamir edilen koltuk kilidimi test ederken onunla Pancake Shack’te buluşmayı planladım. Bunu yaparken çatının oluğunda yükseklerde, beyaz

kürklü bir şey gördüm: Bir kedi. İki kedi aslında. Churro arabasından bildiğim tekir Senyor Don Gato büyük, tüylü beyaz bir kediye takip ediyordu. Sesli bir şekilde güldüm -elimde değildi- çünkü bu tıpkı o çocuk şarkısındaki gibiydi. Don Gato'm gerçek aşkını bulmuştu.

Don Gato'ya, "Atlama," diye seslendim. Her iki kedi de bana alaycı bir şekilde baktı. "Bu konuda bana güven, bacağını kırar ve ölürsün. O aptal beyaz kedi buna değmez. Ama atlarsan da cenazen sırasında balık kokusunun seni hayata döndüreceğini unutma, belki senin durumunda bu churro kokusu da olabilir."

Don Gato oluğun içine düştü ve patisini yalamaya başladı. Uyarımı daha az umursayamazdı. Pekâlâ, ben denemiştım. Bu caddede bir yerde olan Sam-I-Am'in* bu çatıda yaşayacakları fiziki zarar riskini göze alan iki aşk kedisinden daha akıllıca bir hayat yaşadığını umuyordum... ve sonra Alex'in beni başından savdığını hatırladım.

"Biliyor musunuz? Boş verin. İkinizin de dokuz lanet olası canınız var." Leopar desenli kaskımı takarken kedilere seslendim. "Onları yaşayın."

* Çn: Sam I Am filmindeki zihinsel geriliği olan Sam karakterine atıfta bulunulmuştur.

LUMIÈRE FİLM FANATİKLERİ TOPLULUĞU ÖZEL MESAJLAR> ALEX > YENİ

@alex: Hey, Mink? Bana kızgın değilsin, dimi?

@mink: Sana bunu düşündüren şey ne?

@alex: Bilmiyorum. Buraya gelmek için bir uçak bileti almadan önce bana sormanı istediğim için kızacağından endişelendim. Ondan beri mesaj atmadın.

@mink: Kızgın değilim. Beni bundan daha iyi tanıdığını düşünürdüm.

@alex: Şey... Bu bir şaka mı? Emin olamadım.

@mink: Bazen biriyle yazışırken ses tonunu duyamamak zor oluyor. Her neyse şu an konuşmak için çok meşgulüm. Sonra görüşürüz.

“Lütfen bu anıyı hatırlamama izin ver, sadece bunu.”
—Jim Carrey, *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* (2004)

18

Birbirinden hoşlanan (bazen) ve genelde (neredeyse her zaman) birlikte çalışan iki kişinin yalnız kalmak için biraz zaman -ya da herhangi bir zaman- yaratabileceğini düşünebilirsiniz. Öpüşmek için olmasa da en azından konuşmak için. Ama ailesinin sörf dükkânını ziyaret etmemin üstünden bir hafta geçmişti ve bu sürede alabildiğim şeyler günlük selamlaşma, bol bol gülümseme ve tüm mağarayı dolduracak kadar umutsuzca atılan bakışlardı.

Her gün yüzündeki morlukların renginin açıldığını ve yarasının iyileştiğini görüyordum ama onlar kayboldukça aramızda geçenlerin hatırası da kayboluyor gibiydi ve fiziksel olarak geri çekildiğimi hissediyordum. Elbette, mesai saatleri içinde ondan bazı mesajlar alıyordum. Bunlar gibi:

1'den Hades'e kadar bir ölçekte, Sauna bugün ne kadar nemli?

Çalışırken daha sık sandalet giymelisin. Ayakların çok seksi. Belki de ayak fetişi olan benimdir.

Dün gece evine gizlice girmeyi düşündüm ama yakalanırsam babanla başını belaya sokma riskini almak istemedim.

Yorgunum. Haydi birlikte büyük çadırda şekerleme yapalım.

Ve bana, Tıbbi bakıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Tekrardan hemşirem olur musun? yazdığında neredeyse bilet gişesindeki taburemden düşecektim. Ama ona hemen orada olacağımı yazdığımda cevabı şu oldu: Aghh. Çok isterdim. Pangborn yanımda oturuyor. Bu biraz garip olur.

Bu çocuk beni öldürüyordu. Ö-l-d-ü-r-ü-y-o-r-d-u.

Birbirimizin baş düşmanıyken işler daha basitti.

“Bazen Porter’ın Pangborn’un bakıcısı olduğunu hissediyorum,” diye mırıldandım.

Grace biletleri pencereden uzatıp mikrofonu kapattı. “Ne duyduğunumu biliyor musun? Pangborn’un tüm o otlarının gerçekten medikal olabileceğini. Yaşlı keçi büyük K’ye yakalanmış olabilir.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Kanser mi? Bunu sana kim söyledi?”

“Sadece ortalıkta dolaşan bir söylenti. Doğru olup olmadığını bilmiyorum. İnsanların nasıl konuştuğunu biliyorsun. Kafedeki şu kız Renee, onun yıllardır iyileşme döneminde olduğunu duyduğunu ve bunu kafayı bulmak için bir bahane olarak kullandığını söylüyor. Yani kim bilir? Bana hiç hasta gibi gözükmüyor.”

Bana da ama kim gerçekten bilebilirdi ki? Ayrıca bu yu-

karı çıkıp açıkça ona sorabileceğim bir şey değildi. Dedikodulardan nefret ederdim. İnsanların Pangborn'un arkasından konuşması beni üzüyordu.

"Her neyse, aranızda neler oluyor?" diye sordu Grace portatif fanı ayarlarken.

"Pangborn ve benim aramda mı?"

Bana klasik Grace göz devirmelerinden birini yaptı, anlamı şuydu: *Neyi sorduğumu biliyorsun, aptalı oynama. "Porter ve sen."*

"Beni yakaladın," dedim huysuzlukla. Ona öpüşmeyi zaten anlatmıştım. Ayrıntı vermemiştim. Peki... biraz detay vermiş olabilirim. Grace'in ağzımdan laf almak için özel yöntemleri vardı. "Belki başka biriyle daha çıkıyordur ve aynı anda iki kızla idare etmeye çalışıyordur."

Grace başını iki yana salladı. "Başka kız arkadaşı yok. Her gün buradan çıktıktan sonra sörf dükkânında çalışıyor. Akşam dokuzu kadar açık. Ve her sabah yine orada çalışıyor, tabii sörf yapmamışsa. Başka bir kıza ne zaman vakit ayıracak?"

İyi bir nokta yakalamıştı. Şaka yaptığım için bile kendimi suçlu hissediyordum.

Telefonu titrerken, "Onu Bay Cavadini ile yeni yayınlanan program hakkında tartışırken gördüm," dedi. Gelen mesaja baktı, bir şeyler yazıp kendi kendine gülümsedi.

"Ve?"

Biletleri pencereden uzatırken omuz silkti.

Şimdi telefonum bana gelen mesajla titriyordu. Porter'dandı. *Yarın ikimizin de izin günü. İşin yoksa benimle bir rande-*

ıya ne dersin? Saat: Yarın öğleden sonra? Babana yakalanma ihtimalin: Çok düşük. (Lütfen evet de.)

Kafamı kaldırıp Grace'e baktım. "Bunun hakkında bir fikrin var mı?"

"Ne hakkında?" dedi masumiyetin resmi. "Ayrıca evet, arkanı kollarım. Babana günü benimle geçireceğini söyleyebilirsin. Ama ailem seninle gerçekten tanışmak istiyor, yani salı günü akşam yemeğine geleceksin. İnek gibi masa oyunları oynamayız ama babam yemek hazırlar ve aptalca şakalar yaparken seni mutfakta yardım etmeye zorlar, o yüzden bu çok adil bir uyarı."

"Sana büyük borçlandım Grace." Daha hızlı *Evet.* yazamazdım.

Ertesi gün öğlen, Baby'yi sörf dükkânının arkasındaki ara sokağa park ettim ve onu düzgünce bina ile Bay Roth'un minibüsü arasındaki küçük bir köşeye sıkıştırdım. Bayan Roth ona göz kulak olacağını söyledi ve akli başında hiç kimsenin onlardan bir şey çalmayacağına dair beni ikna etti. Porter'ın korkunç babasına bir bakış attım ve ona inanmayı seçtim. Ama Davy'nin Baby'yi ele geçirmesiyle ilgilenmiyordum, sadece scooterı buraya, babamın dışarıdayken görmeyeceği bir yere koyduğum için rahatlamıştım.

Porter'ın minibüsünün yolcu tarafına geçtim ve o ara sokaktan hızla çıkarken eski, desenli eteğimin kenarını düzelttim, konsoldaki tüm plastik deniz canavarları komik bir şekilde sallanmaya başlamıştı. Güneşli ve açık, güzel bir yaz günüydü ve birbirimizle çok konuşmuyorduk. İkimiz de gergindik. En azından ben öyleydim ve onun da olduğundan

emindim çünkü çok derin nefesler alıyordu ve her zaman-ki gibi konuşkan değildi. Henüz nereye gittiğimizi söylememişti, sadece biraz gezinmeye hazır olmam gerektiğini belirtmişti. “Klimalı merak etme. İzin gününde seni Sauna sıcaklığına maruz bırakmam,” demişti dün işten sonra otoparkta. Bunun dışında hiçbir bilgim yoktu.

“Gerçekten nereye gittiğimizi sormayacak mısın?” dedi sonunda, okyanusu takip ederek iskeleyi ve Cave’i geçip Pacific Coast Otoyolu’nda güneye doğru giderken.

“Gizemleri severim.” Geçen sefer scooterımı ararken bu taraflara geldiğimiz için aklıma gelen birkaç anı vardı ama gündeme getirmedim. Bilmeceyi kendi başıma çözmeye çalışıyordum, gittiğimiz yön, ayrıldığımız saat -tam olarak romantik randevu saati değildi- ve giydiği şey... Kot pantolon ve üstüne harika bir şekilde oturan şarap rengine gömlek vardı. Kollarına gizlice bakmadan duramıyordum. Çünkü kabul edelim, harikaydılar. Harika ellere sahip harika kollar. Ve keşke o eller şu anda bana dokunuyor olsaydı.

İnsan harika bir öpüşme yaşadığında, bir daha yaşamazsa ölebilir miydi? Çünkü bana böyle olacaktı gibi hissediyordum. Belki de ben onun benden hoşlandığından daha fazla ondan hoşlanıyordum. Tanrım bu düşünceye hazırlıksız yakalanmıştım ve bu midemi bulandırdı. Belki de ondan hiç hoşlanmıyordum. Belki de ilişkimiz sert tartışmaların ve ham cinsel çekimin heyecanı ile ayakta duruyordu ve onunla ilgili ilk içgüdülerim doğruydı. Umarım bu randevu bir hata değildi.

“Bana güvenmene sevindim,” dedi, bugün ilk kez rahat-

layarak ve bana o güzel gülümsemesinden bir parça gösterdi. “Önümüzde daha gidecek birkaç kilometremiz olduğuna göre, hadi müzik zevkini test edelim.”

“Hadi ya?” İkimiz de telefonlarımızı çıkardık ve müzik kitaplığında gezinmeye izin verdi. Çok az ortak noktamız olduğunu gördüm, büyük sürpriz. Ama neden olduğunu bilmesem de bunun için neredeyse memnundum. Çünkü sonraki yarım saati müzik tarihinin son birkaç döneminin esaslarını tartışarak -hemen hemen her şey hakkında fikir ayrılığı içindeydik- geçirdik ve bu... eğlenceydi.

Gerçekten eğlenceliydi.

“Bu kulağa tuhaf gelecek,” dedim biraz düşündükten sonra. “Ama bence biz uyumlu tartışanlarız.”

Bunu bir an düşündü. “Benden nefret etmekten zevk alıyorsun.”

“Senden nefret etmiyorum. Eğer senden nefret etseydim her şey daha basit olurdu, inan bana. Sadece birbirimizle tartışmakta iyi olduğumuzu düşünüyorum. Belki de aynı fikirde olmasak bile birbirimizin bakış açısına saygı duyduğumuz içindir.”

“Belki de diğer kişiden çok hoşlandığımız için ona kendi düşünce tarzımızı benimsetmek adına elimizden gelenin en iyisini yapıyoruzdur.”

Burnumu çektim. “Senden o kadar hoşlandığımı düşünüyorsun, ha?”

Avuçlarını direksiyonda tutarken önümüze çıkan açık yolu işaret etti. “Ezik gibi bütün bir hafta boyunca bunu planladım. Burada kim kimi kontrol ediyor dersin?”

Boynuma ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Hızla pencereden dışarı baktım ve onun derin nefeslerini dinlerken saçlarımin bu kızarıklığı saklamasını umdum. Bunu düzenlemek için ne kadar zahmete girdiğini düşününce hem mutlu oldum hem de utandım. Cavadini'yle ikimizin de izin yapması için tartışmıştı. Sörf dükkânında yerine kimin baktığını merak ettim, kız kardeşi miydi?

Pencereye doğru, "Bu hafta benim hakkımda fikrini değiştirmiş olmandan endişelenmeye başlamıştım," dedim.

Kolumun çekildiğini hissettim. Porter koltuğun üzerinden elime doğru uzandı ve ben de belli belirsiz gülümsemesine karşılık verdim. Sonunda ona tekrar dokunmak çok iyi hissettiriyordu ve şimdi derin nefesler veren bendim. Hâlâ gergindim ama bu farklı türden bir gerginlikti. Önceleri kaygım solo şarkı söylemekti. Şimdi tüm bu garip beklenti ve karmakarışık heyecan, karışıma bazı garip notalar eklemişti. Tek kişilik dev kadro gibiydim.

En yakın şehir olan Monterey'e gitmemiz neredeyse bir saat sürdü. Coronado Koyu ile aşağı yukarı aynı büyüklükteydi ama farklı bir havası vardı. Daha az sörfçü, daha fazla tekne ve bisiklet vardı. Porter birkaç şeyi işaret etti, John Steinback'ın aynı adlı kitabıyla ünlenen Cannery Row'u gösterdi. Bunu okulda okumamıştık –Gazap Üzümleri– ama Porter tüm Steinback eserlerini okumuştı. Buna ilk başta şaşırmıştım, ta ki kitapta geçen gelgit havuzlarından ve Ed Ricketts isminde bir deniz biyoloğu olarak bilinen karakterden bahsedene kadar. Sonrasında taşlar yerine oturdu.

Sahilden birkaç blok ötede toprak çatılı ve önünde bir taş

balina heykeli olan İspanyol tarzı bir binanın yanına park ettik. Duvardaki tabelada şu yazıyordu: PACIFIC GROVE DOĞA TARİHİ MÜZESİ.

Porter biz caddenin karşısında dururken anahtarlarını kemerindeki deri kayışlardan birine taktı. Yüzümdeki, hızlıca gizlemeye çalıştığım boş bakışı inceledi. “Bunun garip görünebileceğini biliyorum. İçinden şöyle düşünüyor olmalısın: *Zaten tüm gün müzede çalışıyoruz. Neden buraya gelmek isteyelim ki?*”

“Bunu düşünmüyordum.” Tamam, belki birazcık. “Müzeleri severim.”

Ve severdim, gerçekten.

Ellerini ceplerine sokarak, “Geçen sabah teleferikte bana bir gün gerçek bir müzede çalışmak istediğini söylemiştin,” dedi.

Birdenbire biraz utanarak ve onunla bu kadar çok şeyi paylaşmamış olmayı dileyerek başımı salladım ama aynı zamanda bunu hatırlamasından dolayı etkilenmiştim.

“Her neyse, bu gerçekten randevunun bir parçası değil. Bir görüşmemiz var.”

“Bir görüşme,” dedim kafa karışıklığıyla tekrar ederek.

“Sadece... Gel.”

Bina dışarıdan o kadar da büyük görünmüyordu ve ön kapıdaki Balina Sandy’nin yanından geçtiğimizde ve Porter isteğe bağlı olan cüzi giriş ücretini ödediğinde içerinin de bir Doctor Who* hilesiyle büyümediğini gördüm. Ama iki katlıydı ve parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Cam vitrinler

* En: Doctor Who, 1963 yılından beri yayınlanan BBC yapımı Birleşik Krallık bilimkurgu televizyon dizisi.

toplanan doğal örneklerle doluydu -doldurulmuş kuşlar ve hayvanlar, eserler, kuru bitkiler, kayalar- hepsi orta Kaliforniya'dandı. Ve doğa tarihi gerçekten benim işim olmasa da beni hemen kendisine aşık eden eski tarz bir müze havası vardı.

Evet, kesinlikle bunu seviyordum.

Porter, ana odaya girip ikinci vitrinde duran iki metre uzunluğundaki bir boz ayının önünde durduğumuzda, "Ailem, Lana ve beni çocukken buraya getirirdi," dedi.

"Bu harika," dedim, ayının yüzüne bakmak için boynumu uzatırken. Kulağa ne kadar inekçe geldiğini fark etmeden önce, "Işıklandırma mükemmel," diye ekledim.

Halinden memnundu. "Cave'in aksine buradaki her şey gerçek. Ayrıca rehberler de havalıdır. İşlerini iyi bilirler." Sörf saatine göz attı. "Biraz erken geldik. Yarım saatimiz var, eğer istersen müzede kısa bir tur atmak için yeterli bir zaman."

"Kiminle olan görüşmemize yarım saat kaldı?" diye sordum.

"Göreceksin." Dağınık buklelerini kulağının arkasına sıkıştırırken sinsi ve heyecanlı görünüyordu ve kısa bir an için paniğe kapılıp bir tür *Carrie** durumuna mı sürüklendiğimi merak ettim. Her an balo, kafama büyük bir kova domuz kanının dökülmesiyle mahvolabilirdi. Anlamak için tekrar sormaya başladım ama Porter korku filmi senaryolarımı yarıda kesti.

"Burada görececek harika şeyler varken oturup beklemenin

* En: *Carrie*, Kimberly Peirce tarafından yönetilen 2013 Amerikan doğaüstü korku filmidir.

anlamı yok. Ed ‘Doc’ Ricketts’in bağısladığı dev bir mürekkep balığı ve korunmuş bir balenli balina gözü var,” dedi, Marvel’ın yeni gişe rekorları kıracak filminin kırmızı halı galasına iki bileti olan birinin coşkusuyla.

“Tamam, ben varım.” Bu görüşme konusunda hâlâ gergindim ama aynı zamanda müzeyi de görmek için can atıyordum, bu yüzden onu takip ettim.

Kelebeklerden, yumuşakçalardan, denizkulaklarından ve fosillerden oluşan galerilerde bana rehberlik etti. Arkada bir bahçe ve doldurulmuş milyonlarca kuş vardı -Kaliforniya akbabaları, ah!- ve Porter sonunda korunmuş balenli balina gözünü gösterdiğinde, bunun beni sonsuza kadar rahatsız edeceğini anladım. Özellikle ben incelemek için eğildiğim sırada, Porter belimi tuttuğunda. O kadar yüksek sesle ciyaklamıştım ki bir grup küçük çocuk irkildi. Porter gülmesini durduramıyordu. Sanırım kapı dışarı edilme tehlikesiyle karşı karşıyaydık, bu yüzden birkaç kez omzuna vuruyormuş gibi yaptım ve bu çocukları daha da korkuttu.

Oradan uzaklaşırken Porter gözleri irileşmiş çocuklardan birine, “En vahşi olanlar her zaman sessiz olanlar olur,” dedi.

“Toplum için bir tehditsin,” diye fısıldadım.

“Ve senin de erkekler konusunda berbat bir zevkin var. Görüşme saatimiz geldi.”

Onu galerilerden geçerek küçük bir hediyelik eşya dükânına kadar takip ettim, orada Bayan Tish adında neşeli, kahverengi saçlı bir güvenlik görevlisiyle tanıştık. “Tıpkı babana benziyorsun,” dedi içten bir şekilde Porter’ın elini

sıkarken. Sörf aşkına, Kaliforniya'daki herkes mi Roth'ları tanıyordu? Ayrıca hepsinin, Porter'ın en çok hangi ebeveynine benzediği konusunda bir fikri mi vardı? Bu saçmalıktı. Sonra, Bayan Tish'in bir müze güvenlik görevlisi olduğu aklıma geldi... ve Porter da bir müze güvenlik görevlisiydi. Bilmediğim bir gizli güvenlik ağı mı vardı?

Porter beni tanıştırdı. "Evet, telefonda söylediğim gibi, Bailey gelecekte gerçek bir müzenin küratörü olmak istiyor -Cavern Palace gibi gösterişsiz bir turistik yerde değil- bu yüzden belki bize perde arkasını gösterebilirsin diye düşündüm."

"Sorun değil," dedi, işaretli bir kapıyı işaret ederek. "Beni takip edin."

Bizi arka koridorlardan geçirirken afallamıştım. Önce bize bir erkek ve kızın sessizce büyük bir masada müzik dinleyerek fosil örneklerini etiketledikleri arşivleri ve depoları gezdirdi. Bizi tanıştırdığında yeterince yakın davrandılar ama geziye devam etmek için ayrıldığımızda rahatladıklarını söyleyebilirdim. Onları biraz bile suçlamadım; Hissettiğim dayanışma tam ve eksiksizdi. O fosilleri eski film kareleriyle değiştirsek bu da benim hayalimdeki iş olurdu: Huzur ve sessizlik içinde sevdiğiniz şeye konsantre olmak- tan başka yapacak bir işinizin olmaması. Saf mutluluk.

Ardından Cave'dekilerden çok farklı görünen müze ofislerine geçtik. Tabii ki daha küçüklerdi. Ama insanlar burada gerçekten önemli şeyler üstünde çalışıyorlardı. Gerçek müze işleriydi, satış kotası doldurmak ve daha fazla müşteri çekmeye çalışmak değil. Masalar, dağınıklık ve telaş vardı.

İnsanlar sergiler, eğitim programları ve sosyal yardım etkinlikleri hakkında tartışıyorlardı.

Bayan Tish, kapısındaki tabelada SERGİ KÜRATÖRÜ yazan bir ofisin önünde durdu. Kapı pervazına vurdu ve şık giyimli bir kadın masasından başını kaldırdı.

“Bayan Watts?” dedi görevli. “Bu çocuklar Coronado Koyu’ndan. Cavern Palace’ta çalışıyorlar. Bir tanesi, bir gün işini çalmak istediğini söyledi, ben de onun neye benzediğini görüp kendini hazırlayabileceğini düşündüm.”

Bayan Watts masasının arkasında dururken gülümseyip içeri girmemizi işaret edene kadar geçen kısa sürede dehşete düştüm. “Geleceğin küratörü mü? Çok sevindim. Neden oturmuyorsunuz?”

Bundan sonraki her şey bulanıktı. Arkadaş canlısıydı ve cevaplamaya hazır olmadığım birçok soru sordu. Doğa tarihine o kadar da meraklı olmadığımı fark ettiğinde, hayal kırıklığına uğradığını düşündüm ama Porter boşluğumu doldurarak yosun ormanları ve deniz salyangozları hakkında konuşmaya başlayınca tekrardan onun dikkatini çekti. Sonra her şey daha iyi oldu çünkü uzun uzun bize ne yaptığını anlattı ve bu gerçekten ilginçti. Çok rahat ve havalıydı ve ben onun işini istiyordum, yani teorik olarak.

O konuşurken gizlice Porter’a bakıyordum, fazlasıyla etkilenmişim. Bu teknik olarak romantik bir randevu değildi ama birinin benim için yaptığı en romantik şeydi. Tek yapması gereken beni sinemaya götürmekti. Ne fark ederdi ki, arabayı sokağın sonuna park edip içinde takılmaktan bile memnun olurdu. Kim bu tür bir şey ayarlardı ki? Tanıdığım hiçbir erkek yapmazdı, orası kesindi.

Orada ne kadar kaldığımızdan emin değildim -bir iki dakika mıydı?- ama kadın bana kartvizitini verdi ve ayrılmadan önce elimi sıkarak dedi ki: “İyi bir stajyeri asla geri çevirmeyiz. Hafta sonlarında biraz zaman ayırmak istersen, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz. Bana bir e-posta gönder.”

“Teşekkür ederim,” demeyi başardım.

Biz müzeden çıkarken Bayan Tish ve Porter sörf hakkında kısa bir konuşma yaptılar ve Porter sanırım bir tür sörf yarışması etkinliğine bedava bilet alması için ona birinin telefon numarasını verdi, emin değildim. Bayan Tish mutlu olmuş gibi görünüyordu. İkimiz de ona teşekkür ettik ve minibüse dönerken Balina Sandy’nin yanından geçen merdivenleri birlikte indik.

“Porter.”

“Bailey,” dedi tatlı gülümsemesiyle.

“Porter.”

“Bailey.” Daha da tatlı bir gülümseme.

“Bu çok... ahh. Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Aptalca olduğunu düşünmedin mi?”

Karşıdan karşıya geçerken koluna omzumla vurdum. “Kapa çeneni.” Kelimeleri toparlayamayacak hale gelmiştim, yıldırım çarpmış gibiydim. Daha tatlı olabilir miydi? Bu yaptığı düşünceli olmanın da ötesindeydi... neredeyse çok fazlaydı.

Birkaç kez derin ve sertçe nefes alıp verdim. Nasıl hissettiğimi ifade edemiyordum. Kelimelerim hızla ve sert bir şekilde ağzımdan çıktı. “Tanrım Porter. Demek istediğim, bu da neydi?”

Sırttı. “Yani iyi yapmış mıyım?”

Cevap vermem için birkaç adım atmam gerekti. Sertçe yutkundum ve sonunda, “Bugün harikaydı, teşekkür ederim,” dedim.

“Bitmiş gibi konuşma, saat daha iki bile değil. Kemerini bağla, Rydell; iki numaraya geçiyoruz.”

Gülmek istememiştim. Deli gibi görünüyordum. Sanırım yine gerilmiştim. Biraz da uyuşturulmuş gibi hissediyordum. Porter Roth’un üstümde böyle bir etkisi vardı. “Şimdi nereye?” diye sordum bir şekilde kelimeleri toparlamayı başararak.

“Eğer burası çocukluğumdan bir kesitse, o zaman şimdi de kâbuslarımdan birine ön sıradan tanık olmak üzeresin.”

• • •

Porter’ın ailesinin Monterey Bay Akvaryumu’na yıllık üyeliği vardı ve buna bir misafir de dahildi, bu yüzden ikimiz de içeri ücretsiz girdik. Burası önemsiz bir turistik tesis değildi. Porter bana yılda iki milyon ziyaretçi çektiğini söylediğinde ona inandım. Coronado Cove’daki her şeyden çok daha büyük, güzel ve profesyonel görünüyordu.

Bugün çok kalabalık yoktu ve Porter da onların etrafından dolanıyordu. Belli ki buraya yüzlerce kez gelmişti ve bense ilk başta diğer müzenin tekrarını yaşayacağımızı düşünmüştüm: Her türden deniz yaşamını göstererek bana bir tur yaptırdı. Ama küçük bir çocuğun neredeyse kafa üstü vatoz havuzuna düştüğünü izlemek için durduktan sonra, her şey... çok daha iyi oldu.

Karanlık yosun ormanı sergisinin ortasında el ele tutuşmaya başladık. Doğa tarihi müzesinin aksine burası oldukça romantikti ve Porter'ın, parmakları benimkilerin arasından kaydığında dudaklarımdan kaçan küçük mutlu iç çekişimi duymadığını umuyordum. Parmak boğumlarının avcuma baskı yapması umurumda bile değildi, bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Bir sonraki karanlık yer denizanası odasıydı. Muhteşemlerdi, hepsi feminen ve ilahiydi, şaşırtıcı tondaki kırmızı ve turuncu renkleriyle tüplerin içinde yukarı aşağı süzülüyorlardı. Porter'ın başparmağı onların hayali hareketlerini takip ederek avucumun içine olağanüstü daireler çiziyordu. Tenimin yüzeyine yüzlerce titreşim yayıldı. O eliyle bunları yaparken kim bir denizanasına konsantre olabilirdi ki? (Parmaklarının bu şekilde hareket etmesinin bu kadar heyecan verici olabileceğini kim bilebilirdi?)

Denizanelerle kalmaktan son derece memnun olurdum ancak kalabalık bir tur grubu gelerek ortamı bozduğunda daha tenha başka bir yer aramak zorunda kaldık. Bunu birbirimize tam olarak ifade etmesek de aynı fikirde olduğumuzdan neredeyse emindim.

“Nereye?” diye sordum.

Seçeneklerimizi tarttı. Birkaç yer denedik ama şu anda boş görünen tek şey, gerçekten gitmek istemediği yerdı. Ya da bahsettiği yer de denilebilirdi.

Açık deniz odası.

Ve sanırım nedenini biliyordum.

Sert bir sesle, “Sana göstermek istediğim yer burasıydı,”

dedi ve içeriye adım atarken hem heyecanlı hem de biraz endişeliydim.

Neredeyse bir sinema gibiydi. Geniş oda karanlıktı ve odak noktası mavi suyu gösteren devasa bir pencerenin içindeki tek ışık huzmesiydi. Mercan yoktu, kaya yoktu, süslü balıklar yoktu. Mesele, karanlık sudan başka hiçbir şeyin olmadığı derin okyanusa bakmanın nasıl bir şey olduğunu görmektir. Etkiliydi çünkü kesinlikle bir tanka benzemiyordu. Sonsuzdu, derinlik veya yükseklik algısı yok olmuştu. Biraz şaşkındım.

Birkaç kişi dev deniz kaplumbağalarının etrafında süzülen mavi yüzgeçli orkinos ve gümüşü sardalya sürülerini işaret ederken, camın önünde siyah bir silüet belirdi. Cama doğru yaklaşıp herkesten uzak bir yerde durduk. İlk başta tüm görebildiğim, yükselen baloncuklar ve yüzlerce küçük balıktı -hızlı hızlı sürekli hareket halindeydiler- ama sonra karanlık suda küçük balığın arkasında daha büyük ve daha parlak bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

Porter'ın eli benimkinin etrafını sardı.

Nabzım hızlandı.

Daha büyük, daha parlak olanı görmeye çalışarak gözlerimi kısıtım ama o karanlık derinliklere doğru kayıp gitti. Onu tekrar gördüğümü zannederek cama yaklaştım, o kadar yaklaşmıştım ki soğuk camın burnuma dokunduğunu hissettim. Birdenbire, parlak gümüş köpekbalığı önümde belirerek karanlık suyu kesti. Kafamı camdan uzaklaştırdım ve kendimi yanımdan süzülen köpekbalığının birkaç santim uzağında buldum.

“Kahretsin!” Zıpladığım için kendime gülmeye başlamıştım ki elimin sıkıca tutulduğunu hissettim ve Porter’ın hiç hareket etmediğini fark ettim. Sanki Medusa’nın bakışıyla karşılaşmış gibi donup kalmıştı, alnını cama dayamıştı.

“Porter?”

Cevap vermedi.

“Elimi acıtıyorsun,” diye fısıldadım.

Sanki orada olduğumu bile bilmiyormuş gibiydi. Artık panik olmaya başlamıştım. Parmakları çekmeye çalıştım ama bu zordu hatta imkânsızdı. Ellerimizi kilitlemişti ve çok güçlüydü.

Kısa bir an için panikledim, etrafa bakındım, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Başka birinin neler olup bittiğini fark edip etmediğini merak ettim. Ama karanlıktı ve burada neredeyse hiç kimse yoktu. Sessizce acı çekiyordu.

Ne yapmalıydım? Onu tokatlamalı mıydım? Bağırmalı mıydım? Bu sadece dikkatleri üzerimize çekerd. Bunun işe yarayacağını hayal bile edemiyordum.

“Selam,” dedim aceleyle, parmaklarını gevşetmeye çalışırken. “Merhaba. Bu ne tür bir köpekbalığı? Bu seni ısıran köpekbalığı mı?” Öyle olmadığını biliyordum ama başka ne yapabileceğimden emin değildim.

“Ne?” diye sordu, şaşkın bir sesle.

“Bu senin köpekbalığın mı?”

“Hayır,” dedi gözlerini kırıştıtarak. “Hayır, benimkinin türü büyük beyazdı. Bu bir Galapagos. İnsanlara nadiren saldırırlar.” Sonunda ellerimizi ayırdım. Aşağıya ilk kez baktı ve bir şeylerin yanlış gittiğini fark etti. “Ah, Tanrım.”

“Sorun değil,” dedim zonklayan parmaklarımı sallama isteğime direnerek.

“Siktir.” Kafası karışmıştı. Benden uzaklaşıp tanka baktı.

Şimdi güzel, mükemmel randevumuz mahvolduğu için endişeleniyordum.

Beni ele geçirmeye çalışan kaotik duygu dalgasını geri püskürtmek için tüm irademi toplamam gerekti çünkü gerçek şuydu ki: Daha önce hiç biriyle çıkmamıştım. Gerçek bir randevuya. Birinin planladığı bir randevuya. Birkaç çifte randevuya çıkmıştım sanırım onlar da sayılırdı ve bazı spontane planlar da olmuştu, örneğin: *Hey, dersten sonra Starbucks'ta çalışmak ister misin?* Ama gerçek bir randevum olmamıştı. Bu tamamen yeni bölgeydi. Bunun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Bunun normal olmasına ihtiyacım vardı.

Panik yapma, Bailey Rydell.

Sesimi kısık tutarak tekrar bana dönene kadar kalçasından sarkan deri anahtarlığı çektim. “Hey, şenlik ateşinde ne kadar çıldırdığımı hatırlıyor musun? Lütfen. Benim kadar berbat değilsin.”

“Bunu bilemezsin.”

“Üzgünüm ama biliyorum. Bu sefer bana güvenmen gerekecek.”

“Bailey...”

Köpekbalığı biraz daha yüksekte yüzdü. Anahtarlarını avcumun içinde salladım. “Yine de yaşadıklarına rağmen, Greg Grumbacher’ın o canavara kıyasla hiçbir şey olduğunu itiraf edebilirdim. Şimdi bana köpekbalığının Galapagos’a kıyasla ne kadar büyük olduğunu söyle.”

Omuzları düştü, Âdemelması inip kalkarken bana aniden keskin ve tatmin olmuş bir bakış attığında -sanki az önce önemli bir karar vermiş gibi- içimin rahatladığını hissettim. Artık onun için veya randevumuz mahvolduğu için endişeli değildim. Tehlike geçmişti.

İkimiz de cama döndük ve bana alçak sabit bir sesle Galapagos'tan, yüzerek geçen çekiç başlı köpekbالیğından bahsetmeye başladı, onların büyüklüklerini, şekillerini, beslenme tarzlarını ve neslinin tükenme durumlarını anlattı. Konuşurken arkama yaklaşarak kollarını belime sardı, önce tedirgindi ama onu sıkıca kendime çektiğimde rahatladı ve omzuma yaslanarak çenesini boynumun kıvrımına yerleştirdi.

Köpekbalıkları hakkında her şeyi biliyordu. Burası onun için bir terapiydi. Ve elbette, bir an için orada sıkışıp kalmıştı ama şu şeylere bakıldığında kim kalmazdı ki? Yeni öğrenmesem de yaşadıkları karşısında şaşkına dönmüştüm. Ona hayran kalmıştım.

“Hawaii mitolojisinde,” dedi saçlarıma doğru, sesi içimi titretti, “İnsanlar atalarının ruhlarının hayvanların, kayaların ve bitkilerin içinde yaşamaya devam ettiğine inanır. Atalarından gelen ruha *aumakua* derler. Koruyucu ruh gibi, biliyor musun? Annem bize saldıran köpekbalığının *aumakua* olduğunu söylüyor. Bizi öldürmek isteseydi, yapardı. Ama sadece hayatımıza yeniden bakmamız ve bazı şeyleri yeniden değerlendirmemiz için bizi sert bir şekilde uyardı. Bu yüzden bunu onurlandırmamız gerekiyor.”

“Nasıl onurlandıracaksınız?” diye sordum.

“Babam tahtanın üstünde olmak için çok yaşlı olduğunu

ve karada kalarak ailesine hizmet etmenin daha iyi olduğunu kabul ederek onurlandırdığını söylüyor. Lana, sudan korkmadan, olabileceği en iyi sörfçü olarak onurlandırdığını söylüyor.”

İşaret parmağımla kolundaki izleri takip ettim. “Peki ya sen?”

“Bulduğum zaman sana söylerim.”

Gümüş renginde çekiç başlı köpekbalığı süzülerek geçerken, Porter beni yavaşça kollarının arasında döndürdü. Camın ilerisinde duran insanların siluetlerini belli belirsiz görüyordum ama umurumda değildi. Huzurlu bir karanlığın olduğu köşemizde yalnızmışız gibi geliyordu. Kollarım onu sararken parmaklarımı bol gömleğinin altına sokmaya cüret ettim ve sert, çıplak sırtına dokunana kadar yukarı doğru hareket ettirdim. Tam kendi yaralarımın birinin de olduğu yerde durdum, bunu bilinçli olarak mı yoksa istemsiz mi yaptığımdan emin değildim.

Şiddetle titredi ve bu benim için en tatlı zaferdi.

Göğsüme hoş bir sıcaklık yayıldı. Suyun yansıması keskin elmacık kemiklerinin üzerinde parlarken yüzümü iki eliyle tutup benim öpmek için başını eğdi, öpüşü yumuşak ve narindi sanki onurlandırılmayı hak eden özel bir şeymişim gibi.

Ama bilmediği şey, beni bile şoke eden şey, benim nazik koruyucu ruh olmadığımı; ben aç köpekbalığıydım. Ve korkarım kolu yeterli olmayacaktı, hepsini istiyordum.

“Tatlısın, seksisin ve benim için kesinlikle ateşlisin.”

—Heath Ledger, *10 Things I Hate About You* (1999)

19

Daha önce öpüşmeden ölmekten endişe duyuyorsam, şimdi ibre tam tersine dönmüştü. Kesinlikle abartmıştık. Eve dönme saatimden çok önce, on birde döndüm ama o zamana kadar Porter’la Hawaii’den gelen ve poke denilen çiğ ahi ton balığı salatası servis eden havalı bir restoranda akşam yemeği yemek için zamanımız olmuştu, çok iyiydi. Lovers Point Park’ta park edip dalgalar sahile çarparken selvi ağaçlarının arkasında gün batımını izlemek için çok daha fazla zamanımız olmuştu.

Veya bizim için olay gün batımını izlemek değildi. Bunun dışında şeyler yapmıştık. Çok fazla.

Ve şimdi elbisem çimen lekeleriyle kaplıydı ve Porter’ın aptal seksi sakalı yüzünden yüzüm sanki kızgın bir arı sürüsü tarafından saldırıya uğramışım gibi şişmiş ve kızarmıştı. Ve

gerçekten boynumun üç farklı yerini mi morartmıştı? ÜÇ? Bunun bir kaza olduğuna ve benim “fazla beyaz” olduğum için çok kolay morardığıma yemin etti. İlk başta buna biraz gücendim ama belki de doğru olabilirdi, çünkü öperken emdiğini hatırlamıyordum. Ve milyonlarca kez özür dilemişti...

Sonra yine dikkatim dağılmıştı çünkü kumsalın üst kısmında yüksek bir alanda çimenlerin üzerinde uzanıyorduk ve o üstümdeydi, bu çok hoştu. Yani ciddi bir şey olmadı, gerçekten. Kalçam ve göğüslerimin yanları sayılmazsa çoğunlukla istenmeyen bölgelere kaymayan bir sürü dokunuş dışında. (Bence sayılmazdı ama güzeldi. Çok güzeldi.) Ama fazlasıyla nefes nefese kalmıştık ve ikimiz de tartışma konusunda olduğu kadar öpüşme konusunda da uyumlu olduğumuz konusunda anlaşmıştık. Beni sörf dükkânına bırakırken şakağına dokundu ve bana, “Bugün, hafızamdaki en iyi gün olarak beyin bankasına yükleniyor,” dedi.

Kendi beyin bankamda, Artful Dodger gözlerim parlayan çizgi film kalplerine dönüşmüştü.

Ama bundan sonra işler biraz karıştı.

“Dünya gezegeni adına sana ne oldu?” dedi babam kapıdan girdiğimde, edepsiz ve dağınık halime bakarak.

“Grace ve ben dışarıda çimenlerde oyalanıyorduk,” dedim. “İşten başka insanlarda vardı, öyle güreş falan. Önemli değil.”

Yüz ifadesi değişti. “Güreş mi?”

Evet. Tam gerginken söyleyeceğim bir şeydi. Zihinsel olarak saçmalamıştım.

“Ağzına ne oldu?” diye sordu. Dehşete kapılmış ve endişeli görünüyordu, sanki bulaşıcı bir şey varmış gibi incelerken o da yakalanmasın diye başımı iki yanından tutuyordu. “Zehirli bir sarmaşığa falan mı dokundun?”

“Ah, belki?”

“Yulaf ezmesi yapayım mı? Kalamın losyonumuz yok. Nöbetçi eczaneye gitmeli miyim?”

Bu noktada artık dehşete düşmüştüm. “İyi olacağımdan eminim. Sadece hafif bir yanık falan.”

Babam gözlerini kısarak bana baktı. Bakışları daha aşağılara kaydı. Boynuma bakma, boynuma bakma, yapma...

Uh-oh.

Şimdi ikimiz de korkmuştuk. Başımı serbest bıraktı. “Peki. Eğer eminsen.”

“Evet-evet-evet kesinlikle eminim,” dedim.

“Sinema fanatığı çocuğu buldun mu? Adı neydi, Alex mi?”

Yüzümü ekşittim, çünkü adının anılması bile canımı yakıyordu. “Şu anda onunla konuşmuyorum. Sanırım artık bir kız arkadaşı var çünkü beni başından savdı. Ve hayır, onu henüz bulamadım.”

“Bailey...”

“Baba, sadece... lütfen yapma.”

“Bunu söylememe izin ver, tamam mı?” dedi, aniden sinirlenmişti, ki bu hali ona hiç benzemiyordu bu yüzden beni şaşırttı. Sözünü bitirecek kadar sakinleşmesi biraz zaman aldı. Ama tekrar konuştuğunda ciddi ve ürkütücü bir şekilde babacandı. “Büyüyüp güzel bir genç kıza dönüştün ve insanlar bunun farkına varacaklar, ki bu benim pek hoşuma gitmiyor.”

Ah Tanrım.

Bir elini kaldırdı. “Ama kabul ediyorum. Ancak konuşmak istediğim şey sensin. Çünkü Mink, bazen insanların başına travmatik şeyler geldiğinde, kendilerini rahat hissedene kadar geri çekilirler. Bu normaldir. Ancak nihayet dünyaya geri adım atmaya hazır olduklarında, kendilerine aşırı güvenebilir ve hata yapabilirler. Bu normal değildir. Ne dediğimi anlıyor musun?”

“Pek değil.”

“Annenin o eyalet senatörü için o büyük boşanma davasını kazandığı zaman, Newark’taki buzlu yolda Bay Katter’in partisine giderken çok hızlı gittiğini, arabanın kaydığı ve sonra bizi yola geri çevirmek yerine direksiyonu çok sert bir şekilde diğer yöne çevirdiği için hendeğe düştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. Hepimiz neredeyse ölüyorduk. Tam bir kâbustu. Unutmak zordu.

“Onu düşün.”

Şifreliydi ama ne demek istediğini anlamıştım. Sırf zevk almak için bir yabancıyla flört ettiğimi sanmıştı. Kısa bir an için, kendimi açmak ve ona Porter hakkında her şeyi anlatmak, aşırıya kaçmadığımı ve uyarılarına gerek olmadığını söylemek istedim. Ve silahlar aşkına dört yıl geçmişti! Ne kadar süre boyunca “travma” modunda olmam gerekiyordu? Kendim için bazı kararlar almama ve hayattan zevk almama izin yok muydu? İçten içe endişesini takdir ettim ama ne yaptığımı biliyordum...

Çoğunlukla.

Her neyse, onun hakkında söylediği tek şey buydu. Yine de babam dünyadaki en iyi adam olsa da aptal değildi. Grace'in evinde akşam yemeği yeme planından bir gün önce, Grace'in ailesiyle şahsen tanışabilmek için beni oraya götürmeyi önerdi. Ne yanlış gidebilirdi ki? Bunu Grace'e söylediğimde o kadar uzun süre gülmüştü ki felç geçireceğinden endişelendim.

Geçen sürede, öpüşme sonrası yüzüm normale dönmüş olsa da kalbim ve çalışan diğer tüm vücut parçalarım kesinlikle normal değildi. Çünkü ne zaman Porter işyerinde bana üç metre yaklaşırsa, hep aynı tepkiyi veriyordum. Sauna'nın kapısına dört kez vuruldu mu? Kızarıyordum. Dinlenme odasında hindistancevizi kokusu mu var? Kızarıyordum. Koridorda Porter'la Pangborn'un şakalaştığını mı duydum? Kızarıyordum.

Ve bu her olduğunda, Grace alaycı bir Yunan korosu gibi orada olup ve hmm-hmm şeklinde küçük bir onay sesi çıkarıyordu.

Hatta Pangborn bile fark etmişti. "Hasta mısınız, Bayan Rydell?"

"Evet," dedim ona bir gün önce dinlenme odasında. "Görünüşe göre olabilecek en kötü şekilde hastayım. Ve bunun olmasını planlamadığımı bilmeni istiyorum. Bu kesinlikle planımın bir parçası değildi. Gerçeği bilmek istiyorsan, yaz için başka planlarım vardı!" Çantamda katlanmış ve terk edilmiş halde duran iskele haritamı düşündüm.

Pangborn yavaşça başını salladı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama tamamen destekliyorum."

“Teşekkür ederim,” dedim o ıslık çalarak uzaklaşırken.

Yarım dakika sonra, Porter beni koridorun karanlık bir köşesine çekti ve etrafı kontrol ettikten sonra bana ilahi bir öpücük verdi. “Tüm planları mahveden benim,” dedi şeytanca. Ve onu bilmesem söylediklerinin kulağa kıskanç gibi geldiğini düşünürdüm. Sonra beni ateş basmış ve rahatsız bir şekilde bırakarak uzaklaştı.

Sinir krizi geçirecektim.

Achebe’lerin evine gideceğim salı gecesini gelmişti. Grace’in ailesi, şehrin gösterişli bir bölümünde, mükemmel bakımlı çimlere sahip kerpiç tarz bir evde yaşıyordu. Babamla birlikte zili çaldığımızda nabzım deli gibi atıyordu. Neden ah, neden Porter’la geçirdiğim zaman için Grace’i bir kılıf olarak kullanmışım? Bu çok aptalcaydı ve şimdi herkes buluştuğunda yakalanacakmışız gibi hissediyordum ve bu bariz nedenlerden dolayı olmasını isteyeceğim en son şeydi. Ve Grace’le ilişkimizi mahvetmek istemiyordum. Bir süredir sahip olduğum ilk düzgün arkadaşımdaydım.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri geliyordu. Sanırım kusacaktım.

Kapıyı uzun kahverengi bukleleri olan koyu tenli, uzun boylu bir kadın açtı. Gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. “Sen Bailey olmalısın.” Sesi Grace gibi tiz değildi ama kesinlikle İngiliz aksanı vardı.

Merhaba diyerek babamı tanıtmaya başladığımda kadının arkasında ellerini bulaşık bezine silen geniş omuzlu bir adam belirdi. “Bu o mu?” dedi neşeyle dolu gür bir sesle. Kocaman ve geniş bir şekilde gülümsüyordu. “Merhaba Bailey kızım.

“Şu saçına bak. Eski bir Hollywood yıldızı gibi. Hangisi? Marilyn Monroe değil.”

“Lana Turner,” diye cevap verdim hemen.

Etkilenmiş bir şekilde baktı. “Lana Turner,” dedi yavaşça, sözlerine soğuk bir Afrikalı tını ekleyerek. “Pekâlâ, Bayan Turner. Ben Hakeem Achebe. Bu da karım Rita.”

Babam elini sallayarak, “Pete Rydell,” dedi. “İkimiz de Grace’e düşkünüz.”

Uzaktan, Grace’in başını merdivenlerden aşağı uzattığını, gülümsediğini ama aynı zamanda dişlerini gıcırdattığını gördüm. Yalanımızın yakalanacağı konusunda o da gergindi. *Lanet olsun!*

Bay Achebe neşeyle, “Biz de Grace’e düşkünüz,” dedi. “Onu elimizde tutabileceğimize inanıyoruz.”

Babam güldü. Kutu oyunları gecesine Bay Achebe’yi davet etmeyi planladığını şimdiden görebiliyordum- ama bu konuşmanın gerçekten mümkün olduğunca kısa olmasını istiyordum- bu yüzden umarım yapmazdı.

Annesi gülümseyerek, “O korkunç Sauna’da Bailey ile çalışmak konusunda çok şey anlattı,” dedi.

Babam, “Ben de bununla ilgili şikâyetler duyuyorum,” dedi. “Ama iş dışında birlikte daha fazla zaman geçirmelerine de sevindim.”

Çifte lanet olsun! Lütfen Grace ve benim çimlerde “güreşmemiz” hakkında uydurduğum sahte hikâyeyi gündeme getirme baba. Bunu yapar mıydı? Umarım yapmazdı. Grace’e bir bakış attım. Merdivenlerde bir adım geri attı. *Sakin beni yalnız bırakayım deme!* Her ihtimale karşı, olay yerin-

den kaçmak için hazırlandım. Nereye kaçabilirdim bilmiyordum. Belki bayılıyormuş gibi yapabilirdim.

“Eh, bu gece oyundan önce iş var,” dedi Grace’in babası bulaşık bezini bana uzatarak. “Akşam yemeğinden önce mutfakta yapacak çok işimiz var. Bayan Turner, göreve hazır mısınız?”

Ah Tanrıya şükür. Bay Achebe: Benim yeni kahramanım.

Grace’in annesi babamdan akşam yemeğine kalmasını istedi ama o reddetti ve sonunda bana iyi vakit geçirmemi söylediğinde Achebe’lerin evine daha hızlı giremezdim.

Grace’in babası akşam yemeği için Jollof adında bir Nijerya pirinç yemeği yapıyordu -oldukça lezzetliydi- yanında biftek ve ızgara sebzeler vardı. Sebzeleri şişe geçirme işi Grace ve bendeydi. Grace haklıydı: Babası kesinlikle çok kötü şakalar yapıyordu. Ama onları o kadar neşeyle anlatıyordu ki, biraz gülmemek elde değildi. Grace ise *sana demiştim* bakışları atıyordu bana.

Gecenin geri kalanını arka bahçelerindeki havuz başında müzik dinleyerek geçirdik. Çoğunlukla 1970’ler ve 80’ler grupları, sanırım bu ailesinin müzik koleksiyonuydu. Grace ayakkabılarını çıkarıp beni dansa kaldırmaya çalıştı. Reddettiğimde, babasının hayır cevabını kabul etmeyeceğini anladım. Bu yüzden The Specials’ın “A Message to You Rudy” adlı bir ska* şarkısında dans ettik. Bu aptalca ve eğlenceliydi ama ben berbat bir dansçıydım. Grace bana güldükten sonra annesiyle birlikte bize katıldı.

Herkes yorgun düştüğünde ailesi temizlik için içeri geri

* Çn: Bir tür popüler jamaika müziği.

döndü. Grace ve ben geceyi havuzun sığ ucunda topuklarımızı serinleterek, ülkenin farklı taraflarında büyümek ve İngiltere'deki çocukluğu hakkında hikâyeler paylaşarak bitirdik. Daha sonra bana yaz için Mumbai'deki teyzesini ve amcasını ziyarete giden erkek arkadaşı Taran'ı anlattı. Grace ve Taran bir yıldır beraberlerdi ve sonbaharda aynı üniversiteye başvurmayı planlıyorlardı. Biraz şaşırmıştım çünkü işyerinde ondan pek bahsetmemişti. Ona ilişkileri hakkında daha fazla şey sormak istedim ama korktum. Belki de işler onun iddia ettiği kadar iyi değildi. Keşke bu Taran denen çocuğu şahsen görebilseydim ve buna kendim karar verebilseydim.

“Taran ne zaman Kaliforniya'ya dönecek?” diye sordum havuzun kenarında yan yana otururken, klorlu suya bacaklarımın dizden altını biraz daha soktum.

“Emin değilim,” dedi tiz sesiyle.

Bu kulağa hoş gelmiyordu. Başka bir kıtadaki bir çocuğa karşı kaba kuvvet uygulamanın bir yolunu bulmak zorunda kalmak istemiyordum ama zorunda kalırsam, Grace için bunu yapardım. Biraz daha yaklaştım ve babam beni almaya gelene kadar başlarımızı birbirimize yaslayıp yıldızları izledik.

• • •

Porter'la tek gerçek randevumuzu ne kadar zor ayarladığımız gerçeğini hafife almıştım çünkü bir haftadan fazla zaman geçmişti ve bir hafta daha bu şekilde idare edemedik. Benim gizlice dışarı çıkma şartımı, iş programlarımız,

Porter'ın sörf dükkânı yükümlülükleri ve ailevi görevlere harcanan diğer zamanlarla birleştirdiğinizde seçebileceğimiz çok az zaman kalıyordu.

Ve bazen hiç ummadığın bir anda, kendi işine bakarak yürürken evren sana kaldırımın ortasında büyük ikramiye çıkmış bir piyango bileti bırakabiliyordu...

Yazın ortasında cuma ve cumartesi geceleri, Cave her zamanki saatinde, yani akşam altıda kapanırdı ve sonrasında sekizden akşam 10'a kadar hayalet turuna bilet almak isteyen insanlar için yeniden açılırdı. Temelde, sahte hayalet hikâyeleri dinlerken ucuz fenerlerle müzeyi gezmek için normal bilet fiyatının iki katını ödeyen üç kişilik gruplardı. Bu tam bir soygundu. Bunu biliyordum çünkü hayalet turu senaryosunun çoğunu geçen yaz Pangborn ve Porter yazmıştı.

Porter, senaryoyu çoğunlukla Pangborn'un yazdığını kabul ediyordu. Yazarken aşırı derecede sarhoşmuş. Ayrıca turları yaptırırken de aşırı derecede sarhoş oluyormuş ve herkes onunla kamp yapmaya bayılıyormuş, özellikle de karanlıkta neredeyse parıldayan şok edici beyaz saçlarına. Sınırlı sayıda bilet olduğu için Sauna'da yalnız çalışıyordum. Biletler tükendikten sonra *ÜRKÜTÜCÜ KAPASİTE DOLDU* tabelasını cama asıp mola odasına gidecektim ve akşam saat ona kadar dergi okuyarak turların bitmesini bekleyecektim.

Dün gece benim ilk hayalet turumdu ve daha sonra Porter aceleyle eve gitmek zorunda kalmıştı, ki bu berbattı çünkü hiç yalnız zaman geçirememiştik.

Bu gece ise tamamen farklı bir hikâyeydi.

Bugün cumartesiydi, babam ve Wanda geceyi San Francisco'da geçiriyorlardı. Babam yüzlerce kez sabah ilk iş geri geleceklerini söylemişti, sanki bir trene atlayıp bir daha geri gelmememden endişeleniyormuş gibiydi. Ama şimdi Grace'in ailesiyle tanıştığına göre, ikimizin de bir daha asla hakkında konuşmadığı o aptal morluklar hakkında daha iyi hissediyordu. Bu yüzden hayalet turu sona erdikten sonra, Porter ve ben düşünülemez olanı yapmayı planlıyorduk: İkinci randevuya çıkmak -ve bekleyin- ayrıca o randevuda bir film izlemek için dışarı çıkabilirdik.

BİR FİLM.

Elbette, muhtemelen yerel sinemada şu an gişe rekorları kıran film neyse onu izleyecektik ama bu sorun değildi. Filmler hakkındaki üstün zevkimi takdir etmesini beklemiyordum. En azından hemen. Onu eğitebilirdim ve bunu yapmaktan mutluluk duyardım. Ama şu an düşündüğüm tek şey Porter'la film izlemektir, beraber.

Fazla kafayı yememeye çalışıyordum. Ne de olsa erken kalkması ve sörf dükkânında çalışması gerekiyordu, bu yüzden bütün gece dışarıda kalamazdık ama birkaç saat bile kulağa cennet gibi geliyordu. Hatta beni eve dönme saatinde ya da ona yakın bir zamanda eve götürdüğünde bile cennet gibiydi. Gördünüz mü? Aslında hile yapmıyordum. İyi evlat işte buradaydı.

Saat onu çeyrek geçerken dinlenme odasında otururken telefonumda Alex'ten gelen mesajları kontrol etmeyi bıraktım (her zamanki gibi mesaj yoktu ve bunu neden umursa-

alışımı bile bilmiyordum) ve bacaklarımı uzattım. On buçuk gibi buradan çıkmalıydık. Saat onda kapatsak bile Porter ve Pangborn'un son grubu dışarı çıkarmaları, kapıları kilitlemeleri, el fenerlerini toplamaları ve saklanan çocuklar ya da tuvalette kalp krizi geçiren insanlar var mı diye müzeyi son kez taramaları çok uzun sürüyordu. Misafirler gittikten sonra, el fenerlerini toplamaya yardım etmem gerekiyordu -neredeyse yüz tane vardı- bu yüzden bu gece çalışan diğer iki kişi ayrıldığında ben de bunlarla ilgilenmek için lobiye gittim. Giderken yolda Pangborn ile karşılaştım.

“Nasıl geçti?”

“Mükemmel,” dedi. Üzerinde küçük siyah hayaletler olan parlak turuncu çoraplar giyiyordu, bu çoraplarla eşleşen askılar sayesinde pantolonu çok yukarı çıktığı için çoraplar kolayca görünüyordu. Sadece hayalet turu için üstünü değişmişti. Tanrım, onu seviyordum. “Bir kadın bana yirmi dolarlık bahşış verdi.”

“Bak sen,” dedim gerçekten etkilenererek.

“Almadım tabii ki. Ama yine de güzel bir jestti.” Gülümsedi ve her zaman yaptığı gibi rahatlatıcı şekilde omzuma vurdu. “Erkek arkadaşın Jay’in koridorunda son taramayı yapıyor. Kapılar kilitlendi ve sistem yedeklendi. El fenerleri dışında geceyi bitirdik.”

Bir sürü şey söylediğini biliyordum ama tek duyduğum, “erkek arkadaşın” oldu. Porter, Pangborn’a çıktığımızı söylemiş miydi? Yoksa o isteyken aramızda bir şeyler olduğunu mu fark etmişti? Özellikle Pangborn’un gözlerinin kenarları tatlı bir şekilde kırıştığında, ben bunu soramayacak kadar korkaktım.

“El fenerlerini ben hallederim,” diye önerdim.

“Ben de bunu söylemeni umuyordum,” dedi. “Bu gece her zamankinden daha yorgun hissediyorum ve sabah gelip burayı açmam gerekiyor, bu yüzden birkaç dakika daha erken eve gitsem iyi olur. Yolda uyuyakalmak istemiyorum.”

“Hey, hiç komik değil.” Şimdi ona baktığımda, gerçekten yorgun görünüyordu. Deli gibi yorgun. Grace bana söylediğinden beri ilk kez, aniden onun hasta olduğuyula ilgili söylentiler aklıma geldi. Kim bilir belki de doğru değillerdi ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bu kadar geç saate kadar çalışmak için çok yaşlıydı. Ve Cavadini yarınki açılışı da onun yapmasını isteyen bir pislikti.

“Uyanık kalacağım, merak etme,” diye bana güvence verdi. “Ama benim için endişelenmeni takdir ediyorum. Sadece iyi bir gece uykusu çekmeye ihtiyacım var. Daisy Dog ve benim güzellik uykusu zamanımız geldi. Porter’a ikinizi de yeni ana kodla kilitlediğimi söyle. Çıkmak için kodu geçersiz hale getirmesi gerekecek. O ne dediğimi anlayacaktır.”

“Anladım.” En azından evde onu bekleyen bir köpeği vardı. Ona dikkatli sürmesini söyledikten sonra Porter’ı bulmak için dışarı çıktım. Müzede yalnız olmak tuhaftı. Karanlıktı ve ürkütücü bir şekilde sessizdi: Yalnızca mesai sonrası ışıkları yanıyordu -koridorları aydınlatmaya ve kendi ayağınıza basıp düşmenizi engelleyecek kadar- ve normalde her zaman çalan fon müziği de yoktu.

Hızlıca el fenerlerini toparlayıp pillerini kontrol ettim ve Porter’ın etrafta dolaştığını duyamadığım için danışma

masasında duran telefona bir bakış attım. Böyle bir şans kaç kere gelirdi ki? Ahizeyi kaldırdım ve hepsi kelimesinin yanındaki küçük kırmızı düğmeye basarak alçak sesle telefona konuştum. “Porter Roth, danışma masasına çağırılıyorsunuz,” dediğimde cızırtılı sesim tüm lobi ve koridorlarda yankılandı. Sonra düğmeye tekrar bastım ve ekledim, “İşteyken, uyumlu olduklarından emin olmak için ayakkabılarını kontrol et, seni piç. Bu arada, beni küçük düşürdüğün için seni hâlâ tam olarak affetmiş değilim. Hem onu hem de Sauna’da beni kışkırttığın zamanları unutmam için bir öpücük ve bir kurabiyeden çok daha fazlası gerekecek.”

Sadece dalga geçtiğimi umarım anlamıştı. Megafonun verdiği bu güçle kendimi biraz sarhoş gibi hissederek bir şey daha ekledim:

“Not: Bu gece o dar güvenlik görevlisi pantolonunun içinde çok seksi görünüyorsun ve sinemada ellerimin üstünde olmasını planlıyorum, o yüzden arka sırada otursak iyi olur.”

Ahizeyi indirip ağzımı kapatarak kendi kendime sessizce güldüm. İki saniye sonra, Porter’ın ayak sesleri Jay’in koridorunu doldurdu, *Bam! Bam! Bam! Bam!* Godzilla’dan kaçan bir T. Rex’e benziyordu. Koşarak lobiye girdi ve danışma masasının önüne doğru kayınca kendini durdurmak için kenarlara tutundu, bukleleri uçuşarak iyice karışmıştı. Gülümsemesi muazzamdı.

“Elini nereye koymak istediğini söyledin az önce?” diye sordu nefes nefese.

“Sanırım beni başkasıyla karıştırdın,” diye alay ettim.

Başını masaya bıraktı. Saçlarını düzelterek gözünün önünden çektim. Bana baktı ve “Beni gerçekten hâlâ affetmedin mi?” diye sordu.

“Belki ellerini üzerimde hissedersen, affedebilirim.”

“Beni böyle beklentiye sokma.”

“Beklentilerini yüksek tut. Çok yüksek.”

“Lanet olası kadın,” diye mırıldandı. “Ben de senin çok klas bir kadın olduğunu düşünüyordum.”

“Pfff. Beni hiç tanımıyorsun.”

“Öğrenmeyi hedefliyorum. Hâlâ burada ne yapıyoruz? Hadi burayı halledelim ve sinemaya gidelim, çabuk.”

Lobide birbirimizle yarıştıktan sonra dolaplarımızdan eşyalarımızı aldık. Arka kapıya vardığımızda Porter güvenlik sistemi panelinin yanında duraksadı ve sorgularcasına başını yana yatırdı.

“Ah,” dedim parmaklarımı şaklatarak. “Pangborn sana kilitlemek için yeni ana kodu kullandığını ve çıkmak için geçersiz kılma kodunu girmen gerektiğini söylememi istedi.”

Porter kendi kendine mırıldanırken başını salladı ve sonrasında vazgeçmiş gibi göründü. Deri anahtarlığını kemerinden çıkardı. Minibüsün anahtarlığını tanıdım çünkü anahtarlığa küçük bir köpekbalığı takılıydı. Ama avucunun içine aldığı anda tekrar duraksadı.

“H-a-a-s s-i-k-t-i-r,” dedi sözcükleri uzatarak. Başı aşağıya düştü. Sessizce küfrederken gözleri sımsıkı kapalıydı.

“Ne?” dedim.

“Pangborn anahtarlarımı almıştı,” dedi kısık bir sesle. “Turdan hemen önce. Normal vardiya ve hayalet turları ara-

sındaki mola sırasında eve gitmesi gerekti ve arka kapıyı açmak zorunda kaldık. Bir tura başlamak üzereydim ve geri almayı unuttum. Orospu çocuğu.”

“Ama bizi çıkarmak için ana kodu kullanabilirsin, değil mi?”

Porter homurdandı ve elini panele doğru götürdü. “Eğer ana kodu kullansaydı, evet. Ama yapmamış. Bunu görüyor musun, bu numarayı? Bu kod, sistemin kilitli olduğunu gösterir.”

“Ve bu ne demek ...?”

Porter, “Bu demek oluyor ki, sen ve ben gecenin geri kalanında müzenin içinde baş başa kalacağız,” dedi

“Bütün gece boyunca içimde bir şeyler yapmak için
korkunç bir dürtü vardı.”

—Audrey Hepburn, *Sabrina* (1954)

20

Bu doğru olamazdı. Yani, gerçekten. Bu kadar büyük bir yerden her zaman bir çıkış yolu vardır, değil mi?

“Kapılardaki tüm kilitleri yeniden ayarlamak zorunda kaldığım günü hatırlıyor musun?” diye sordu.

Hatırlıyordum.

“Ve bunu neden yapmak zorunda kalmıştım biliyor musun? Çünkü canlı dış mekân izlemelerini artık yapamıyorduk ve diğer yüz şirketten birini seçmek yerine yönetim bu önünde gördüğün ucuz sistemi satın almaya karar verdi.”

“Hı-hı?” dedim ama tam olarak takip edemiyordum ve o gerçekten sinirleniyordu. Burun deliklerinden ateş çıkıyordu resmen.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Bunun anlamı, Pangborn’un yine çok fazla ot içtiği, manuel anahtarlarını

eve bıraktığı, benimkini aldığı ve tüm kapıları sekiz saat boyunca kilitleyen bir kod girip uzaklaştığı.”

Porter’a baktım.

O da bana bakıyordu.

“Ama bu kodu devre dışı bırakabilirsin değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Pangborn baş güvenlik görevlisi. Kodu devre dışı bırakmak için iznim yok.” Ah, nasıl bir ironi. “Buradan on beş dakika uzakta yaşıyor. Bu yüzden eve gidene kadar beklememiz gerekecek ve sonra -ve işte bu gerçekten olayın komikleştiği kısım– onu aramaya çalışacağız.”

“Komik olan ne?”

“Genellikle geceleri telefonunu kapatır. Uyandırılmaktan hoşlanmaz. ‘Kötü haberler sabaha kadar bekleyebilir’ der. Ve eğer ona telefonla ulaşamazsak... Pekâlâ, o zaman gerçekten ne yapacağımızı bilmiyorum. Sanırım diğer eve giden görevlilerden birini aramayı deneyebiliriz ama cumartesi gecesindeyiz ve saat on otuz. Sadece sinirlenmekle kalmayacaklardır, aynı zamanda Pangborn bunun için kovulabilir. Ve hemen hemen herkes bunun olması için bir sebep arıyor. Fark etmediysen, o bir tür sorun.”

Bu kalbimi burktu.

“Bay Cavadini? Vardiya yöneticilerinden biri?” diye önerdim ve bu plandaki hatayı hemen fark ettim. Pangborn kovulabilirdi ve onun eve erken gitmesine izin verdiği için belki Porter’da.

İkimiz de başlarımızı iki yana salladık.

Burnumu çekip elimle burnumu kaşıdım. “Yani temel

olarak bana Pangborn'a telefonla ulaşamazsak buradan çıkamayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Adım adım gidelim," dedi Porter ama sert ifadesinden pek umudunun olmadığını anlayabiliyordum. Beni güvenlik odasına geri götürdü ve o kadar paniğe kapılmışım ki nihayet "cennetin" içinde olduğumu bile fark etmedim. Buraya geri dönmek garipti. Düzinelerce küçük siyah-beyaz ekran iki duvarı kaplıyordu ve L şeklinde bir masa üstünde hepsi numaralandırılmış, iki tanesi en az on yıllık gibi görünen dört tane bilgisayar vardı.

Masanın yanındaki tekerlekleri olan iki sandalyeye oturduk. Duvardan sallanan eski bir lamba telefonu aydınlatıyordu. Porter, Pangborn'un ev numarasını milyonlarca kez hızlı hızlı tuşladı. Tabii ki yaşlı adamın bir cep telefonu yoktu. Eskiden kullanıyordu demişti Porter ama hiç şarj etmeyip birkaç yıl önce arabasının torpido gözüne atmıştı; muhtemelen hâlâ ordaydı.

"Porter?"

"Evet," dedi tamamen perişan bir halde başını ellerinin arasına alarak.

"Pangborn hasta mı?"

Hemen cevap gelmedi. "Dedikoduları mı duydun?"

"Evet."

"İki yıl önce kolon kanseri oldu. O iyileşme döneminde. Ama geçen hafta doktora gitti ve bana ne olduğunu anlatmadı, bu beni endişelendiriyor. Her zaman randevularıyla böbürlenir çünkü doktoruna aşıktır. Bu yüzden belki de nüks etmiştir ve kemoterapi falan alması gerekiyordur diye düşünüyorum. Bilmiyorum."

“Ah, hayır.” Grace’in istihbaratı doğrudu.

“Evet, bu berbat. İşte bu yüzden kovulamaz çünkü ihtiyacı olan son şey şu anda doktorlarını ve sağlık sigortasını değiştirerek ortalığı karıştırmak.”

Göğsüm sıkıştı. Neden kötü şeyler hep iyi insanların başına gelirdi? Ve onun bir kanser hastasıyken bile hâlâ o küçük pantolon askılarını ve hayaletli çoraplarını giyerek bu aptal hayalet turlarını yaptırması ve bahşişleri reddetmesi... Kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyordu.

Yarım saat boyunca onu aradıktan sonra vazgeçtik. Böyle olmayacaktı.

Derin nefes aldım. Durum değerlendirme zamanıydı: (1) Kansere yakalanmış, iyi kalpli yaşlı bir adam yanlışlıkla bizi gece boyunca Cave’e kilitlemişti. Bu konuda ona çok kızmak benim için zordu. (2) Bol miktarda oksijenimiz, yiyeceğimiz ve suyumuz vardı. (3) Sıcak hava yüzünden ya da donarak ölecek değildik. (4) Ayılar veya kaplanlar tarafından yenme tehlikesi altında değildik. (5) Bu bizim suçumuz değildi.

“İyi tarafından bak,” dedi Porter, belli ki benzer düşüncelere sahipti. “Kilit sistemi altı buçukta devre dışı kalacak, yani baban San Francisco’dan dönmeden evde olabileceksin. Ve eğer ailemi arayıp ne olduğunu anlatırsam, kesinlikle anlayacaklardır. İkisi de Pangborn’u tanıyor. Ayrıca geçen yaz güvenlik sistemini sıfırlarken de geceyi burada kanepede geçirmiştım.”

Köşedeki eski kanepeye baktığımda kalbim hızlandı. “Peki ya ben? Demek istediğim, onlara benim de burada ol-

duğumu söyleyecek misin? Babam bütün gece burada yalnız kaldığımızı bilirse çıldırır.”

Porter’in yüzündeki gerginlik azaldı ve dudaklarının köşeleri yavaşça yukarı kıvrıldı.

Vay canına.

“Pekâlâ,” dedi bir dizi güvenlik ekranının önündeki sandalyesine yaslanarak. “Bu ilginç bir durum, değil mi? Kalamalık bir sinemaya gitmek için hazırдық ama şimdi tüm müze bize ait. Hem de bütün bir gece. Bir oğlan uslu durarak dilekler diler, diler, diler ama böyle bir şeyin kucağına düşeceğini hayal bile edemez, tabiri caizse.”

“Öyle de denilebilir,” dedim zayıf bir sesle.

“Bu kocaman yerde yayılacak bir sürü yer var.” Bunu söylerken dizinin yanı benimkine çarpıyordu. Bundan şüpheliydim.

Daha önceki tüm utanmazlığım, cesaretimle birlikte binayı terk etti. Şimdi kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. İki bacağımı da kendime doğru çekip masanın altına sakladım. “Peki ya tüm kameralar? Demek istediğim, bu kamera kayıtlarında gözükmeyecek mi? Birisi daha sonra incelerse ya da her neyse?”

Sırıttı. “Cave’in veri depolama için para ödediğini mi düşünüyorsun? Bir daha düşün. Bir şeyi kaydetmek istiyorsak, bunu manuel olarak yapmalıyız. Hiçbir şey otomatik olarak kaydedilmez.”

Monitörlere göz atarak Sauna’yı gösteren kamerayı aradım. İşte buradaydı. Şuan boş ve karanlıktı tabii ki, bu yüzden fazla bir şey göremiyordum ama Porter’in beni buradan

izlediğini hayal etmek gerçeküstüydü. İşe giderken açık üstler giymemeyi zihnime not ettim çünkü kamera direkt dekoltemi görebilecek açıdaydı.

“Ancak,” dedi Porter, “Hâlâ endişeleniyorsan, tüm kör noktaları biliyorum. Yani, eğer bu içini rahatlatacaksa.”

Ona pis bir bakış attım. “Rahat olmak istediğimi kim söyledi? Sadece bir randevuya çıktık.”

“Hey.” Teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı. “Şimdi bana kendimi seks suçlusu bir sapık gibi hissettiriyorsun. Tanrım Bailey. Bir saat önce, sinemanın arka koltuklarında bana dokunmaktan bahsediyordun. Sadece sana takılıyordum.”

Sert bir nefes verdim. “Üzgünüm. Sadece gerginim ve tuhafım. Ben sadece...”

“Sadece ne?”

“Ben sadece hiç... geceyi daha önce kimseyle bir müzede geçirmedi.”

Porter’in kaşları kalktı. “Öyle mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Arkanı falan dönebilir misin? Sana bakarken bunun hakkında konuşamam.”

“Ne?”

Elimle döndürme hareketleri yaptım. “Duvara bak.”

Bana deliymişim gibi baktı ama sonra pes etti ve mümkün olan son noktaya kadar başını bana çevirerek ve gözlerini kısarak sandalyesinde yavaşça döndü. Yüzü duvara dönükken iç çekerek sırtına doğru konuşmaya başladım.

“Daha önce de söylediğim gibi, sadece bir randevuya çıktık.” Ben bir korkaktım, evet ama gözlerine bakmak zorunda olmadıgımda bu konuşmayı yapmak çok daha kolaydı.

“Ve harika bir randevuydu. Demek istediğim, mükemmeldi. Kıyaslayacak pek tecrübem yok ama bence tarihe geçecek bir randevuydu. Boynumda küçük morluklar bırakmış ve en sevdiğim eteğimi mahvetmiş olsan bile, şansım olsa hepsini en baştan yapmak isterdim.”

“Morluklar için hâlâ üzgünüm ama bilgin olsun, benim de kıyafetlerimde de çimen lekesi vardı. Ayrıca şimdi ne zaman evden çıksam, annem dışarı çıkıp çimenlerde yuvarlanmam konusunda benimle dalga geçiyor ve babam da bana Çekirge demeye başladı.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

“Hepsine değer,” dedi. “Ama lütfen devam et.”

“Her neyse,” dedim düşüncelerimi toplamaya çalışarak. “Düşmanlıktan ilk randevuya geçiş yaptık, şimdi geceyi birlikte müzede geçirme şansımız var ve geceyi seninle bir müzede geçirmeyi istemediğimden değil çünkü inan bana bunu düşündüm, hem de çok fazla.”

Başını yana doğru çevirdi ama hâlâ bana bakmıyordu. “Çok fazla mı?”

“Tahmin bile edemezsin.”

“O-oh, işte burada çok yanıliyorsun dostum.” Dizi sinir bozucu bir ritimle zıplamaya başladı.

İçime küçük bir heyecan yayılırken kendi kendime gü-lümsedim. “Şey, demek istediğim, böyle bir şeye karşı olmadığım. Ama tahmin ediyorum ki birçok müzede birçok gece geçirdin ve bilirsin, her neyse. Aferin sana. Ama bu beni korkutuyor. Ve iş o noktaya geldiğinde, sana sinyal vermem için beklemeni istiyorum.”

“Birincisi,” dedi bir parmağını omzunun üzerinden kaldırarak. “Bunu yapmayacağımı düşündüğün için hakarete uğramış gibi hissettiğimi söylemem lazım. Yani beni tekrar seks suçlusu gibi hissettirdiğin için teşekkürler.”

“Tanrım,” diye mırıldandım.

“İkincisi,” Kaldırdığı parmağın yanına bir parmak daha ekledi. “İki kızla birlikte oldum ve bunlardan biri uzun süreli kız arkadaşımdı ve şunu da ekleyebilirim ki beni Davy ile aldattı, yani senin terminolojini kullanmak gerekirse öyle tüm hafta sonlarımı müzede geçirmiş falan değilim. Yani fa-hişe damgası yememe gerek yok.”

Şu anda yüzümü göremediği için memnundum çünkü bir istakoz kadar kızarmıştım. Bana kızmış mıydı? Ses tonundan tam olarak anlayamıyordum. Ahh. Niye yüzünü duvara çevirttirmiştim ki? Sandalyemi ona yaklaştırıp alnımı saçlarına yasladım ve yüzümü buklelerine gömdüm.

“Ben bir aptalım,” diye fısıldadım ensesine doğru. “Ne yaptığımı bilmiyordum ve çok, çok özür dilerim.”

Ellerini sandalyenin çevresinden uzatıp gömleğime dokunana kadar görmeden hareket ettirdi. “Özrünü kabul ediyorum ama sadece bütün gece burada seninle tıklılı kaldığım ve bütün zamanı kavga ederek geçirmemiz garip olacağı için.”

“Kavga etmiyoruz.”

“Hep kavga ediyoruz. Bu aramızdaki çekiciliğin bir parçası,” dedi.

“Porter?”

“Evet.”

“Az önce bahsettiğin kız arkadaş... Vintage mağazasının önünde Davy ile hakkında tartıştığınız kız mı? Chloe?”

“Evet. Chloe Carter. Babası özel yapım sörf tahtaları yapıyor. Bu nedenle ailelerimiz yakın arkadaşlar. Kız kardeşimle de arkadaştı, o yüzden her şey birbirine girdi.”

“Ona aşık mıydın?”

Beni rahatsız edecek bir süre kadar durakladı. “Hayır ama beni aldatmış olması hâlâ canımı yakıyor. Çıkmaya başlamadan önce uzun süre arkadaştık, yani bunun bir anlamı olmalıydı, anlıyor musun?”

Ek olarak, en iyi arkadaşı olması gereken Davy ile aldatmıştı yani bu çifte ihanetti ama bunu kendime sakladım.

Birkaç saniye geçtikten sonra iç çektim.

“Porter?”

“Evet?”

“Bu kanepede biraz küçük gibi ama bir yerde de uyumamız gerekiyor. Ve senin yanında uyuma fikri hoşuma gidiyor.”

“Benim de.”

Uzun bir aradan sonra ekledim, “Uykuya ek olarak, müzede kameraların görmediği bazı yerleri görmek istersem ne olur... sadece uzaktan? Belki. Muhtemelen. Teorik olarak. Yani, her şey ya hep ya hiç olmak zorunda mı?”

Sertçe nefes verdi. “Beni deli ediyorsun, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Bailey, günlerimin büyük bir kısmını oradaki küçük kare ekrandan sana bakarak geçiriyorum. Sadece aynı odada olduğumuz için bile minnettarım. Ve sana dokunmama izin

vermen bile bu yüzyılın en acayip mucizesi. O yüzden benden ne istiyorsan ya da istemiyorsan, tek yapman gereken sormak. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım zihnim kabarık beyaz bulutların üzerinde süzülürken.

Her şeye karar verilmiş gibi kararlı bir şekilde, “Tamam,” diye tekrarladı ve duvardan uzaklaştı. “Şimdi, ailemi aramam lazım.”

Cep telefonundan onları aradı ve her şeyi olayların akışı düşünüldüğünde durum hakkında oldukça anlayışlı olan annesine açıkladı. Ama sonra onun durumu babasına anlatmasını beklerken aniden masanın altına eğilmemi işaret etti çünkü babası onunla görüntülü konuşmak istiyordu, sanki hikâyesine inanmıyormuş gibiydi. Bay Roth’un, Porter’dan her şeyi tekrar etmesini isteyen aksi sesini duydum ve Porter ona, açık bir şekilde *KİLİTLİ* yazan ve kapıların açılmasına kadar kalan süreyi gösteren bir zamanlayıcının olduğu bilgisayar ekranını gösterdi. Neyse ki komutu veren kişi olan Pangborn’un soyadının ilk harfleri ekranda gözüküyordu. Saat on bir kırk beş olmuştu, huysuz Bay Roth, Porter’ın fazla seçeneği olmadığını ve Pangborn’un kovulmasının bunlardan biri olmadığını kabul etti.

Bay Roth, “Sahil yolundan evine gidip onu uyandırabilirim,” dedi.

Bayan Roth’un sesi araya girdi. “Nerdeyse gece yarısı oldu ve bildiğimiz kadarıyla o hasta. Rahatsız etmeyelim. Porter, bebeğim, orada battaniye var mı? O kanepede rahat uyuyabilir misin?”

Ona bir şey bulacağına dair güvence verdi ve annesi de uyuyamadığı takdirde yarın sabah sörf dükkânına onun için Lana'nın bakabileceğini söyledi. Ve onlar işleri toparlarken, babama mesaj atıp ona iyi olduğumu -bu bir yalan değildi, değil mi?- ve San Francisco'da eğlendiklerini umduğumu yazdım. Cevabı hemen geldi ve inekçe bir Settler of Catan şakası içeriyordu, bu yüzden gerçekten iyi bir ruh halinde olduğunu varsaydım: Çok eğleniyoruz. Bugün senin için bir sürpriz aldık. Seni koyunlardan daha çok seviyorum.

Ona aynı derecede inekçe bir cevap yazdım: *Seni buğ-daydan daha çok seviyorum.*

...

Porter'in beni nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Önce güvenlik odasındaki bir masanın çekmecesinden tuhaf, eski moda bir anahtar çıkardı. Sonra eşyalarımızı topladık ve bir bebek battaniyesi bulduğumuz kayıp eşya odasına gittik. Elbette, bir yabancının battaniyesini kullanmayı düşünmek iğrençti ama her neyse. Kötü kokmuyordu. Sonra beni Vivian'ın Bölümü'nün sonuna kadar götürdü. Burada duvarla aynı koyu yeşil renge boyanmış bir kapı vardı ve ışıktan dolayı görülmesi zordu. Ayrıca çalışan haritası ezberimde olduğu için orada olmaması gerektiğini biliyordum, yani var olmamalıydı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Bir-sıfır-sıfır-bir numaralı oda," dedi bana, üzerinde etiket bulunan eski anahtarı göstererek. "Binbir Gece Masalları, Ali Baba ve diğerlerinde olduğu gibi."

“Başka odalar da var mı? Burası neden halka açık değil?”

Sırt çantasını omzunun üzerinde daha yukarı çeki ve avucunu kapıya yasladı. “Bak şimdi. Bu büyük bir Cavern Palace sırrı. Sana bu kapının diğer tarafında göstereceğim şeyi kimseye asla söylemeyeceğine ciddi bir şekilde yemin etmelisin. Gracie’ye bile. Özellikle Gracie’ye çünkü onu seviyorum ama çok fazla kişiyi tanıyor ve bu öğrenirse bu suçıçeğinden bile hızlı yayılır. Bana yemin et, Bailey. Elini kaldır ve yemin et.”

Elimi yukarı kaldırdım. “Yemin ediyorum.”

“Tamam, bu Cave’in en kirli sırrı.”

Kapının kilidini açıp yanması birkaç saniye alan ışıkları yaktığından açık turuncu ve altın renkleriyle döşenmiş kursuz bir daire şeklinde olan odaya girdik. Fazla kullanılmayan bir kütüphane gibi biraz küf kokuyordu. Porter kapıyı arkamızdan kapatırken şaşkınlıkla etrafa bakındım.

Kalın, yıldız desenli çivit perdeler duvarları kaplıyordu. Kubbeli tavandan çeşitli uzunluklarda sarkıt lambalar sallanıyordu, geniş yatak kocaman kadife bir minder üstüne yerleştirilmişti. Dizlerime kadar gelen yatağın üstünde İstanbul’daki bir saraydan fırlamış gibi görünen püsküllü, geometrik desenli yüzlerce küçük yastık vardı.

“Çok güzel,” dedim. “Rüya gibi. Burası neden açık değil anlamıyorum. Bu yastıklar 1930’lardan kalma mı? Korunmaları gerekir.”

Porter eşyalarını kadife minderin yanına yere bıraktı. “Cave’in tarihini hatırlamıyor musun? Vivian, Jay’den nefret ediyordu. Evlilikleri bozulduğunda Jay’in ondan bo-

şanmayacağını anlaşılmıştı, bu yüzden bu odayı misilleme olarak yaptırdı. Gözlerin intikamın zarafetiyle bayram etsin. Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

Duvardaki yıldızlı mavi perdelerden birine doğru adım attı ve altındaki duvar resmini ortaya çıkarmak için altın kordonu kaldırdı. Vivian Davenport’un, parmaklarında çanlar ve uzun saçlarında çiçeklerle Orta Doğulu bir prenses gibi giyindiği gerçek boyutlu art deco resimde kıvrımlı çıplak vücudunun üstünde sadece şeffaf bir elbise vardı. Takım elbiseli bir sürü adam ayaklarının dibinde eğiliyordu.

“Aman... Tanrım,” diye mırıldandım.

Birkaç iri gözlü, gülümseyen hayvan çizimleri bile çıplak Vivian’ın görkeminden başka bir şey göremiyormuş gibi ona bakıyorlardı.

“Bu... Groucho Marx mı?” dedim diz çökmüş adamlardan birine bakmak için gözlerimi kısarak.

Porter sırtarak, “Vivian tarihi canlandırmış,” diye yanıtladı.

“Kapat şunu,” dedim gülerek ve perdeyi çekti.

Ölümüne korkuyordum ama buna değiyordu. Kendimizi kadife yastığın üstüne bıraktığımızda küçük bir toz zerresi bulutu havalandı. Sanırım temizlik görevlileri buraya pek uğramıyordu. Porter sahte öksürüklerle yastığın geri kalan kısmını eliyle fırçaladı.

İşte o zaman birlikte bir yatakta oturduğumuz aklıma geldi. “Vivian, burada çılgın seks partileri düzenlememiştir, değil mi?” diye sordum elimi kadife kumaştan çekerek. “Kocasından daha fazla intikam almak için?”

“Şüpheliyim. Ama yapmış olsa bile bu yüzyıl önceydi,” dedi gözlerini neşeyle kıсарak bana bakarken. “Ve her ikisi için de her şey o kadar trajik bir şekilde sona erdi ki, kocasını vurup sonra da kendini öldürdüğünü düşünürsek her şey ters gitmeden önce biraz eğlenmek istemesini anlayabiliriz, değil mi? Belki de bu portre için gerçekten kendisi modellik yapmıştır.”

“Evet.”

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından aramızdaki gariplik elle tutulur gibiydi. Porter sonunda içini çekti, doğruldu ve omzundan başlayarak telsiz ekipmanını çıkarmaya başladı. Kalbim hızla çarpıyordu.

Bana doğru yandan bir bakış attı. “Bak, soyunuyor falan değilim – sakın ol. Zaten duvardaki bu tuhaflıkla çıplaklık konusunda nasıl rekabet edebilirim ki? Üzerimde bir sürü kablo ve ıvır zıvır varken uyuyamıyorum. Ve ayakkabılarla. Gömleğim ve pantolonum üzerimde kalacak. Sen de ne istersen çıkarabilirsin. Sana bırakıyorum,” dedi göz kırparak.

Esprili konuşması beni rahatlatmıştı ve ayakkabılarımı çıkarıp onunkilerin yanına koydum. Telsizini kapattı ve telefonundan sabah altı buçuğa alarm kurdu ama kemerini çıkardığı an vücudumdaki tüm kan beynime hücum etmeye başladı, öyle ki anevrizma geçirdiğimden endişelendim.

Kemer tokası, Türk desenli halıya boğuk bir sesle çarptı. “Benim için büyük bir gizemsin, Bailey Rydell.”

“Ben mi?”

“Benden korktuğunu mu yoksa üzerime mi atlamak istediğini asla anlayamıyorum.”

Gergin bir şekilde güldüm. “Ben bile bundan emin değilim.”

Beni daha da yakınına çekti ve yüz yüze, ellerimiz aramızda kenetlenmiş halde uzandık. Elimden değdiği yerde kalbinin atışını hissedebiliyordum. Acaba o da benimkini hissedebiliyor muydu?

“Korkuyorum,” dedim ona, “Senin yanındayken hissettiklerimden. Senden istediğim şeyden korkuyorum ve bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.” Ayrıca söylersem korkunç olacağından ya da beklentilerimi karşılayamayacağından da korkuyordum ama bunu söylemedim çünkü duygularını incitmekten çekindim.

Alnımı öptü. “Ben neyden korkuyorum biliyor musun?”

“Neyden?”

“Senden çok hoşlanmaktan ve senin beni daha iyi tanıyınca çok daha iyisine layık olduğunu düşünerek kalbimi kırıp, beni daha klas biri için terk etmenden korkuyorum.”

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. “Şehre ilk geldiğimde başka biri vardı. Patrick değil,” dedim, sanki ikimizin de bu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

“Sözde diğer planların mı?” diye sordu.

“Aynen,” dedim. “Sanırım onun daha klas olduğunu söyleyebilirsin, bilmiyorum. Ama tam da birini anladığını düşündüğünde, onu aslında hiç tanımadığın ortaya çıkıyor. Ya da belki de asıl sorun, kendin hakkında hiçbir şey bilmiyor olmandır.”

“Anlamadım.”

Uzun bir nefes verdim. “Önemli değil. Söylemeye çalış-

uğım şey, buraya taşınmadan önce churroyu, ay keklerini, Hawaiî kâsesini ve Jollof pirincini sevdiğimi bilmiyordum ve sana aşık olacağımı da bilmiyordum. Ama oldum. Ve sahilde bir yemek kamyonundan posole yiyebilecekken kim klas biriyle olmak ister? Neler kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Elini yaklaştırp tek parmağını şakağımın yanında gezdirdi. “Bana aşık oldun, ha?”

“Belki.” Parmaklarımı küçük bir miktar der gibi kaldırdım. “Bu kadar.”

“Bu kadarcık mı? Daha çok çalışmam gerekecek sanırım,” dedi dudaklarıma doğru kısık bir sesle, neredeyse dudaklarımız birleşecekti ama orada durdu. Bunu tekrarladı. Neredeyse olacak küçük öpücükler. Benimle oynuyordu.

Nefesim hızlandı.

“Hızlı bir test yapalım, ne dersin?” diye mırıldandı. “Elini buraya koyarsam...”

Parmakları gömleğimin altından karnımın üzerine kaydılar. Mükemmeldi... Sadece iki saniyeliğine. Sonra yara izimin olduğu yasak bölgeye yaklaştı. Ve – hayır! Tam yara izimin üstüne dokundu. Bunu açıklamak için onu durdurmam mümkün değildi. Ben sadece... Yapamazdım. Hayır!

Gerildiğimi hissetti ve hemen geri çekildi. “Hey. Ben-”

“Hayır, hayır, hayır,” diye hızlıca fısıldadım. “Seninle alakası yok. Tamamen başka bir şey. Kişisel alma, ben... Sadece, şey.” Elini eteğimin altına, çıplak bacaklarımın arasına götürdüm. Tehlikeli sular için hazırdım.

“Bailey,” dedi. Bir uyarıydı.

“Test zamanı,” diye üsteledim.

Pis bir küfür mırıldandı ama eli yukarı doğru tırmanmaya başladı, oh-çok-yavaşça. “Tamam, Rydell. Aşık olduğun bir adamla bütün gece bir müzede kilitli kalırsan ve o sana Cave’in en kirli sırrını gösterecek kadar havalıysa... Tanrım tenin çok yumuşak.”

“Mmmm?” diye mırıldandım, daha rahat ulaşabilmesi için hareket ettim.

“Ah,” diye mırıldandı neşeyle.

Üst uyluğumu sıkıca kavrayarak beni öpmeye başladı, ben de onu öpüyordum. Verdiği his mükemmeldi.

“Evet,” dedi uyuşturulmuş gibi. “Şimdi, nerede kalmıştım? Ah evet, burada.” Eli beni fazlasıyla memnun eden gezintisine devam ediyordu. Sadece gidebileceği pek fazla yer yoktu. Tereddüt ederek kendi kendine gülümsedi ve diğer bacağıma geçerek onu keşfetmeye başladı.

Sonra durdu.

Sızlandım. Gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım.

Biraz kıpırdanana kadar onu kalçama bastırdığını hissetmemiştim. Yanlış anlaşılmasın.

Boynuma doğru gülümseyerek, “Bu teste konsantre olmakta biraz zorlanıyorum,” diye itiraf etti.

“Ne yaparsan yap ama boynumu bir daha morartmaya cüret etme.”

Beni ısıtıyormuş gibi yaptı ve sonra bana ayçöreği ve posole dışında kaçırdığımı bilmediğim başka şeyler gösterdi, bir gece müzede kilitli kalmış iki kişinin elleri ve parmaklarıyla yapabileceği maharetli hareketler. Bu çocuk, ceketinde *ATEŞLİ ŞEY* yazmasını sonuna kadar hak ediyordu.

Çimde önceki takılmamızın aksine bu dokunuş kesinlikle ebeveyn sınırlarını aşıyordu ve Porter normalde kendim yaptığım şeyi bana yapmayı teklif ettiğinde, bu teklifin keyfini çıkarmak dışında başka ne yapabilirdim ki? Bu muhtemelen şimdiye kadar başıma gelen en harika şeydi. Hatta iyiliğine biraz karşılık da verdim, bariz nedenlerden dolayı onun için çok daha fazla olsa da hâlâ oldukça harikaydı.

Ama vay canına.

Tüm bu dokunuşlar beni yormuştu ve sabahın ikisi olmuştu, benim için çok geç bir saatti. Kollarını ve bacaklarını bana sararak beni arkamdan kucaklamıştı, ben uyuklarken bilincimin içinde ve dışında ışıklar titriyordu. Sesler duyuyordum. Alarm sesleri değildi. Müzede kimse yoktu; hâlâ yalnızdık. Ama o üzerimden uzanıp dizüstü bilgisayarını sırt çantasından çıkarmış ve başımızın üst kısmındaki kadi-fe yastıklardan birinin üzerine koymuştu. Ekranda oynayan bir şey vardı.

“Neler oluyor?” Başımı yukarı kaldırırken ses tonum kendi kulaklarıma bile kalın geldi. Gözlerimi tam olarak açamıyordum ama göz kapaklarımdan oynayan şekilleri ve hareket eden ışığı görebiliyordum.

“Özür dilerim, özür dilerim,” dedi bitkin bir sesle. “Seni rahatsız mı ediyor? Bir film ya da televizyon açmadan uyuyamıyorum.”

“Sorun değil,” diye mırıldandım ona sarılarak. Birkaç saniye sonra, “Bu *Roman Holiday* mi?” diye sordum.

Derin sesini sırtımda hissettim. “Bu bağımsız bir film. On-
dan esinlenmişler. Bekle, *Roman Holiday*’i biliyor musun?”

“Pfft,” dedim özensizce, sinemaya olan aşkımı anlatamayacak kadar yorgundum. “Asıl soru, sen *Roman Holiday*’i nereden biliyorsun?”

“Büyükannem -annemin annesi- ölmeden önce bizimle yaşırdı. Geç saatlere kadar çalışma odasında film izlerdi ve ben çocukken kanepede kucağında uyuyakalırdım.”

Ne tatlı. Demek ki *Breakfast at Tiffanys*’i de bu yüzden biliyordu. “Belki seninle sandığından daha fazla ortak noktamız vardır,” dedim uykuya dalmadan önce.

“Hayat senin müsaitliğine göre durup yeniden başlamaz.”

—John Goodman, *The Big Lebowski* (1998)

21

Porter haklıydı. Müzeden çıktığımda babamlar dönmeden evde olmak için bol bol zamanım olmuştu. O kadar yorgundum ki birkaç saat daha uyudum. İkinci kez uyandığımda, Cave'deki yeni vardiyam için hazırlanma zamanım gelmişti, ki bu çılgıncaydı. Belki de oraya taşınabilirdim. Ama bunun için kızmak zordu çünkü geceyi bir erkekle geçirmiştım.

GEÇİRDİM.

GECEYİ.

BİR ERKEKLE.

Evet doğruydu. Yapmıştım. Başka şeyler de yapmıştım ve hepsi mükemmeldi. Güzel bir gündü, güneş parlıyordu ve Sauna'da dört saat geçirecek olmak bile umurumda değildi. En azından bugün tam vardiya çalışmak zorunda değildim.

Duş alıp giyindim, San Francisco'dan tam zamanında

dönen babam ve Wanda'yı karşılamak için aşağı indim. Karşımda iki yorgun insan vardı. Yine de mutlu görünüyorlardı. Bütün gece ne yaptıklarını gerçekten bilmek istemiyordum, bu yüzden sormadım. Ama benim için aldıkları hediyeleri bulana kadar babamın spor arabasının bagajının altını üstüne getirdiler: Leopar desenli bir eşarp ve ona uyumlu bir güneş gözlüğü.

Babam umutlu ama kararsız görünerek, "Baby'e binerken kullanman için," dedi.

"Eşarp, gelecekte boynunda oluşabilecek morlukları saklamak için," diye ekledi Wanda yandan bir gülüşle.

Aman Tanrım. O da mı biliyordu? Herkes mi biliyordu? Babam sırtışını gizlemeye çalıştı. "Özür dilerim ufaklık. Ama komik bir şeydi, kabul et."

Wanda kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kabullen derim. Baban boynumu morartsaydı ve ofisteki herhangi biri beni bu konuda rahatsız etseydi ona cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyledim. Bu arada güneş gözlüklerini ben seçtim."

Derin bir nefes alıp gözlüğü taktım. Camları koyu ve devasaydı, yepyeni ama aynı zamanda İtalyan retro tarzıyla havalıydı. "İkisi de harika, teşekkürler. İkinizden bana eşarp alma sebebinizden dolayı nefret ediyorum ama yine de harika. Boynuma bakmayı kes baba. Yeni morluk falan yok." Emin olmak için yine de kontrol ettim.

Onlar Körfez'de geçirdikleri günleri anlattıktan sonra kapıdan hızla çıkıp Cave'e geri döndüm. Porter'ın çalıştığını biliyordum ve onu tekrar görmek için can atıyordum,

bir uçurtma kadar yükseklerdeydim bugün. Dün gecedен sonra benim hissettiğim kadar iyi hissedip hissetmediğini öğrenmek istiyordum. Ayrıca Grace'i görmek ve ona işlerin ne kadar çılgın bir hal aldığını anlatmak istiyordum. Gerçi bu sefer çok fazla detay paylaşacağımı sanmıyordum. Bazı şeyler özel olmalıydı. 1001 numaralı odada olanlar, 1001 numaralı odada kalırdı.

Ama Baby'yi normal yerime park ettiğimde, Porter'ın minibüsünün yanında durduğunu gördüm ve bu çok garipti. O hep ben varmadan çok önce gelip binanın içinde yerini alırdı. Sadece bu da değildi. Bir sorun vardı: Başını ellerinin arasına almıştı.

Frene asıldım ve scooter'dan atlayıp ona doğru koştum. Ben olduğumu fark etmedi. Ellerini yüzünden çektiğimde yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördüm.

"Sorun ne?" diye sordum.

Sesi boğuktu ve zar zor duyuluyordu. "Pangborn."

"Ne?" diye ısrar ettim, midem bulanıyordu.

"Bu sabah işe gelmedi," dedi. "Dün gece evindeyken olmuş. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bana kanserin nereye nüksettiği konusunda yalan söylemiş. Bu sefer pankreas-mış, kolon değil."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Vücudum titremeye başlamıştı.

"Öldü, Bailey. Pangborn öldü."

Tek bir nefes aldıktan sonra bana sarıldı ve bir saniye sonra hıçkırarak ağlamaya başladı, ağlaması sona ere-ne kadar kollarımda kaldı.

...

Cenaze dört gün sonraydı. Sanırım Coronado Cove'un yarısı buradaydı ki buna hiç şaşırmadım. O muhtemelen şehirdeki en iyi adamdı.

İlk birkaç gün biraz dağılmıştım. Pangborn ölürken Porter'la yaptığımız şeyler üstümde ağır bir yük oluşturunuyordu. Porter haklıydı: Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Pangborn'un kanseri çok ilerlemişti. Küçük kız kardeşi, Grace'e ve bana cenazede doktorun ona birkaç gün, maksimum birkaç hafta süresi olduğunu ilettiğini söyledi. Bu aşamadayken bazı insanlara teşhis konulduğunda o hafta bile ölebildiklerini de ekledi. Ne zaman olacağını bilmiyordu, bu yüzden Pangborn hayatını normal bir şekilde yaşamaya devam etmişti.

Onunkine garip bir şekilde benzeyen kadınsı sesiyle, "Bu şekilde inatçıydı," dedi. Kocasıyla birlikte Big Sur yakınlarındaki birkaç saat uzaklıktaki küçük bir kasabada sahilde yaşıyordu. Pangborn'un köpeği Daisy'yi sahiplendiğini öğrenince rahatlamıştım.

Kiliseden ayrılıp mezarlığa gittik. Grace'i mezarlıkta bulamadım, bu yüzden babam ve Wanda'nın yanında kaldım. Gerçekten çok kalabalıktı. Töreni bitirmek için "Me and Julio Down by the School Yard"ı çaldılar ve görünüşe göre bu Pangborn'un en sevdiği şarkıydı. Bu beni yeniden paramparça etti, bu yüzden Roth'ların dördü birden yanıma geldiğinde babamın omzuna yaslanmış, bitik bir halde burnumu çekiyordum.

Pekâlâ.

Bu maskaralığı sürdüremeyecek kadar yorgundum ve Pangborn'un anısına saygısızlık etmek gibi geliyordu. Bu yüzden her şeyi göze aldım ve kollarımı Porter'ın gövdesine doladım.

Sıradan bir *biz arkadaşız* sarılması değildi.

Bir an tereddüt etse de sonra bana sıkıca sarıldı, gereğinden uzun süre öyle kaldık ama umurumda değildi. Beni bırakmadan önce kulağıma fısıldadı. "Bundan emin misin?"

Fısıldayarak cevap verdim. "Zamanı gelmişti."

Ayrıldığımızda, Bayan Roth kısa bir süre boynuma sarıldı -bir kulağının üzerine bunumu gıdıklayan güzel kokulu, taze bir çiçek takmıştı- ve Bay Roth ensemin arkasını sıkarak beni şaşırttı. Bu beni neredeyse yeniden ağlatıyordu ve sonunda dönüp babamla yüz yüze geldim. Yüzündeki komik ifadeden bir şeyleri birleştirse de bu aileyi nereden tanıdığımı merak ettiğini anlayabiliyordum. Bakışları Bay Roth'un koluna kaydı ve bir anda her şey kafasında netleşti.

"Baba, bunlar Bay ve Bayan Roth, Porter ve kız kardeşi Lana."

Babam elini uzatıp Roth'larla tokalaştı ve Wanda onları zaten tanıdığı için selamlaştılar. Sonra Porter bir adım öne çıktı. Aniden gerildim. Babam benimle ilgilenen hiçbir erkekle tanışmamıştı ve kesinlikle görmemi yasakladığı bir erkekle... ve özellikle onun arkasından iş çevirip yine de görüştüğüm bir erkekle. Bana göre, siyah takım elbisesi ve kravatıyla Porter daha önce hiç bu kadar yakışıklı görünmemiş olsa da omuzlarının üstünü öpen o asi bukleleri ve

çenesindeki tüm o yara izleri hâlâ belirgindi. Bay Roth'un da boynundaki dövmeler gömleğinin yakasından göze çarpıyordu. Yani hayır, Roth'lar tam olarak düzgün ve uygun değildi. Annem burada olup olsaydı onlara tepeden bakıp yargılardı. Aklımdan parmaklarımı çaprazlayarak babamın böyle yapmamasını umdum.

Rahatsız edici bir duraksamanın ardından babam, "Sen kızımın scooterı çalındığında onu geri alan işyerindeki çocuksun," dedi.

Kalbim durdu.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Porter, uzun bir süre sonra gözlerini kırpmadan. Koruyucuydu. Kendinden emindi.

Babam elini uzattı. "Bunun için teşekkür ederim," dedi, Porter'ın koluna yürekten gelen bir şekilde vurarak, diğer eliyle Porter'ın elini sıkarak en iyi tokalaşmalarında birini yapıyordu. Sanki Porter önemsiz bir motoru değil de hayatımı kurtarmış gibi davranıyordu.

Kalbim yeniden atmaya başladı.

"Evet, efendim," dedi Porter, bu sefer gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Önemli değil."

Bu kadar mıydı? Morluklar hakkında gereksiz espriler yok muydu? Suçlamalar yok muydu? Elli tane farklı soru ya da başka gariplikler yok muydu? Tanrım, babamı şu anda sevdiğimden daha fazla sevemezdim. Onu hak etmiyordum.

"Kimin çaldığına gerçekten bakmadın, ha?" dedi Wanda, Porter'a gözlerini kısarak. "Çünkü herhangi bir bilgin olup olmadığını gerçekten bilmek isterim."

Lanet.

“Eee...” Porter başının arkasını kaşıdı.

Lana sakızını patlattı. “Ne demek istiyorsun? O...”

“Kes sesini Lana,” diye homurdandı Porter.

Wanda şimdi kısılmış gözleriyle bana bakıyordu. “Birisinin, çalınmadan birkaç gün önce scooterını posole kamyonunun orda izlediğini hatırlıyorum.”

Ah, lanet olsun. Gerçekten hiçbir şeyi kaçırmıyordu, değil mi? Sanırım bu yüzden polisti.

Bay Roth bir elini kaldırdı. “Çavuş Mendoza, Porter ve ben bu konuda uzun uzun konuştuk ve sanırım hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Hatta bunu muhtemelen senden daha çok istiyoruz.” Bay Roth şüpheyi muhtemelen burada ikiyle ikiyi bir araya getirip scooterımı çalan kişinin Davy olduğunu anlayamayan babama baktı. Emin değildim. Ne olursa olsun, Bay Roth boğazını temizledi, “O gün oğlum motoru geri almak için Timbuktu’ya gittiğinde dayak yedi,” dedi.

Babamın öğrenmesi isteyeceğimden daha fazla bilgi veriliyordu, ahh.

“Ben olsam dayak yemek demezdim,” dedi Porter esprili bir şekilde. “Sen bir de diğer adamı gör.”

Bay Roth duymazdan gelerek devam etti. “Söylemeye çalıştığım şey, o jokeri benden daha fazla kimse cezalandırmak isteyemez. Ancak Porter işleri o sırada bildiği en iyi şekilde ele aldı ve ben de onu destekliyorum.”

“Hey, benim de çocuğum var,” dedi Wanda. “Ve laf aramızda, sana katılıyorum. Ama o ‘joker’ hâlâ dışarıda ve sözlerimi dikkate almalısın, tekrar saldıracak. Bir dahaki sefere, bu kadar şanslı olmayabilirsin. Kendine veya bir başkasına zarar verebilir.”

Bay Roth başını sallayarak onayladı. “Seni gayet iyi duydum. Ben de sürekli bundan dolayı endişeleniyorum. Hatta geçen hafta onu kaldırımda topallayarak yürürken gördüm ve onu tekrar hastaneye yatırmamak için yapabileceğim tek şey buydu.”

Karnımda bir ağrı hissettim. Son duyduklarıma göre Porter, Davy’nin Hızlı Mike’in garajındaki kavga sırasında dizini incittiği için son birkaç haftadır evde yattığını dedikodulardan öğrenmişti. Demek ki tekrardan ayaklanmıştı.

Wanda grubumuzu işaret etti. “Hepiniz bana bir söz verin. Bir daha Davy Truand bir şey yaptığında, hatta bir şey yapmaya kalkıştığında 911’i arayıp beni göndermelerini söyleyeceksiniz. Başka bir cenazede tekrar görüşmeyelim, tamam mı?”

• • •

Cenazeden sonra babam Porter hakkında beni hiç rahatsız etmedi. Scooterımı çalanın Davy olması konusunda bile sıkıntı çıkarmadı. Bu yüzden yalnız kaldığımızda, ona her şeyi ondan sakladığım için üzgün olduğumu ve neden yaptığımı açıkladıktan sonra bir daha asla yapmayacağımı da söyledim. Asla, asla, asla.

“Yalan söyleme ihtiyacı hissetmen beni incitiyor Mink,” dedi.

Ve bu benim tekrar ağlamama neden oldu.

Ve o dünyanın en iyi adamı olduğu için, gözyaşlarım bitene kadar bana sarıldı. Artık tüm mezarlığı kendi sefaletimle doldurma tehlikesi olmadığına, tıpkı Alice Harikalar

Diyarı'ndaki gibi, beni topladı ve öğleden sonranın geri kalanını Porter'la birlikte evlerinde geçirmeme izin verdi.

Roth'lar, on yıl önce muhtemelen şimdikininki iki katı güzel olan bir mahallede, şehrin eteklerinde, sahilden bir blok ötede eski bir evde yaşıyorlardı. Şimdi biraz köhneleşmeye başlamıştı ve evlerin yarısının kumlu bahçelerinde satılık tabelaları vardı. Tahtalı çitleri aşınmıştı, sedir paneller bükmeye başlamıştı ve acımasız okyanus rüzgârı, olukları çevreleyen rüzgâr çanlarına hasar veriyordu. Ama içerisi sörf tahtası reçinesi ve ahşap gibi kokuyordu ve zeminden tavana kadar duvarları kupalar, dalgaların karaya attığı kabuklar, kurutulmuş denizyıldızları, aile fotoğrafları süslüyordu. Mutfak masasının da üstünde parlak kırmızı renkte Hawai tarzında bir masa örtüsü vardı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Lana. "Cenazeler beni acıktırıyor."

"Beni de," dedi Bayan Roth. "Favori yiyeceklerimize ihtiyacımız var. P&F?"

"P&F nedir?" diye sordum.

"Patlamış mısır ve fıstık," diye cevap verdi Porter.

Onay almak için etrafına bakındığında herkes başını salladı. Sanırım bu bir Roth aile geleneğiydi. Kulağa biraz garip geliyordu ama bu kasabada yemek konusunda en iyi seriyi yakalamıştım, ben kimdim ki bunu tartışacaktım? Ayrıca patlamış mısırı dev bir tavada gerçek çekirdeklerle ocakta patlattığında o kadar güzel koktu ki ağzımın suyu aktı.

Annesi patlamış mısırı tuzlarken Porter takım elbisesini değiştirmek için odasına gitti, ben de Bayan Roth'un mut-

fakta kâseleri çıkarmasına yardımcı oldum. Onunla yalnız olmak tuhaftı ve içten içe Porter'ın acele etmesini istiyordum. Şimdi o destek kuvvet olarak burada olmadığı için kendimi sahnedeyken tüm repliklerini unutan bir aktör gibi hissediyordum. Ne söylemem gerekiyordu? Belki de ipucu kartlarına ihtiyacım vardı.

"Annen burada, Kaliforniya'da olman hakkında ne düşünüyor?" diye birdenbire sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Son zamanlarda pek konuşmadık."

"Yakın değil misiniz?"

Omuz silktim. "Sanırım değiliz. İlk kez e-evden uzak-tayım." *Hadi ama. Gerçekten mi? Tekrar ağlayamam. Cenazeler en kötüsü.* Gözyaşlarım düşmeye fırsat bulamadan onları sildim.

"Özür dilerim tatlım," dedi Bayan Roth nazik bir sesle. "Seni üzmemek istemedim."

"Sadece bir e-posta veya mesaj bile atmadı. Haftalardır yokum. İyi olup olmadığımı bilmek isteyeceğini düşünürsün. Ölmüş olsam bile haberi olmaz."

"Sen onu aramayı denedin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Baban onunla konuşuyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Belki de ona sormalısın. En azından bunu onunla konuş. Evliliğinde veya işte bir şeyler yaşıyor olabilir, asla bilemezsin. Önce senin sesini duymak isteyebilir. Bazen ebeveynler yetişkin olmakta pek iyi değildirler."

Omzuma vurduğunda bu bana Pangborn'u hatırlattı.

Çalışma odasında açıkta kalan kirişlerden sarkan dev bir sörf tahtasının altında yer alan kanepeye geçtik; sörf tahtasına PENNYWISE ismi el yazısıyla oyulmuştu. Elimde doğru oranda tuz ve kavrulmuş fıstık bulunan büyük bir plastik kâse patlamış mısırla Porter ve Lana'nın ortasında oturuyordum. Yerfıstıkları ağır oldukları için sürekli kâsenin dibinde toplanıyordu bu yüzden sürekli kâseyi sallayıp onları saklandıkları yerden çıkarmamız gerekiyordu. Bunu yaparken tüm patlamış mısırın dökülmesinin eğlencenin yarısı olduğunu iddia ediyorlardı. Bay Roth'un koltuğu 1979'da üretilmiş gibi görünse de, Roth'lar yanındaki bir çift arkası yatan koltukta oturuyorlardı.

Bayan Roth, Bay Roth'un yüzüne dokunmak için kolunu uzatarak, "Bu onun en sevdiği koltuk Bailey ve onu asla bırakmayacak," dedi. "Ona fazla uzun bakma, yoksa bacakları çıkacak ve buradan yürüyüp gidecek."

Lana kıkırdadı. Bay Roth sadece homurdandı ama neredeyse gülümsüyordu. Gözümün ucuyla, karısı çekmeden önce elini öptüğünü gördüm.

Yemeğimizi yerken *The Big Lebowski*'yi izledik, bu biraz tuhaftı çünkü Alex birkaç ay önce bana bunu izletmeye çalışmıştı. Ve Roth'larda filmin DVD'si vardı, bu yüzden daha önce izlememiş olduğuma şaşırdılar. Anlaşılan gerçekten çok iyiydi. Ve daha da iyisi, Porter beni filmdeki silah seslerinden önce uyarıyordu –böylece hazırlıksız yakalanmıyordum– ve günün tüm kasvetli hali beni gülümseten oyuncuların replikleriyle birlikte Porter'ın kulağıma, "Buraya ve bana aitsin," demesiyle dağıldı.

Ve o an için öyle olduğuna inandım.

“Ben sandığım kişi değilim.”

—John Boyega, *Star Wars: Episode VII: The Force Awakens* (2015)

22

Biri öldükten sonra insanların tekrar normal hissetmeye başlamasının ne kadar zaman aldığını gerçekten bilmiyordum. Ama sanırım Porter’ın özgüveni yüksek olduğu için onun çok daha hızlı normale dönmesini bekliyordum. Kendime zaten duygusal olarak yaralanmış olduğumu ve kendine güveninin bir kısmının sadece lafta olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Bu yüzden Pangborn’un cenazesinden sonra o çok korktuğum depresyona girdiğini gördüğümde ona yardım etmek için ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini merak ettim. Tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum.

Bana iyi olacağını, üstesinden gelmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. İşten sonra bir şeyler yemek isteyip istemediğini sorduğumda çok yorgun olabileceğini söylemişti. Gerçekten de yorgun görünüyordu. Defalarca özür diledi. Açıkçası, bu ona hiç benzemiyordu.

Babam onu fazla zorlamamamı söylemişti. Ben de zaten zorlayıcı bir insan değildim. Ama Porter'ın melankolisinin sonsuza doğru uzanacağını gördükten sonra harekete geçip geçmemem gerektiğini merak etmeye başladım. Ama Grace babamın tavsiyesini tekrarlardı ve Porter'ı biraz kendi haline bırakmam gerektiğini söyledi. Ve daha da tuhafı, ilk kez yalnız olmak istemeyen bendim. Sanırım Grace de bunu anlamıştı çünkü sürekli birlikte takılmamızı istiyordu. İşten önce Pancake Shack'te buluşup kahvaltı etmek rutinlerimizden biri haline gelmişti. Günümün kesinlikle en parlak kısmıydı. Aklımı Pangborn'dan uzaklaştırmama ve Porter hakkında endişelerimin azalmasına yardımcı oluyordu. Bir nevi. Bütün bunlarla kendi başına uğraştığını düşünmek kalbimdeki ince ağrıyı dindirmiyordu. Keşke yardım etmeme izin verseydi. Keşke benimle konuşsaydı. Bu noktada, eskisi gibi tartışabilmek için sağ serçe parmağımı verirdim. Neredeyse her gün gördüğünüz birini özleyebilir miydiniz?

Pangborn'un cenazesinden birkaç hafta sonra, saat altı kırk beşte, titreşim sesleriyle uyandım. Telefonumdan geliyordu. Kim bu kadar erken saatte bana mesaj atardı ki? İlk tepkim panik olmak oldu çünkü kabul edelim son zamanlarda hayatım çok baktandı.

Porter: *Uyan.*

Porter: *Uyaaaaaaaaaaaaaaaaaan.*

Porter: *Ne kadar geç saate kadar uyuyorsun. Bir çalar saate ihtiyacın var. (Aslında o çalar saat olmak isterdim.) (Tanrım, lütfen babanın telefonunu almasına izin verme.)*

Porter: *Hadi uykucu. Eğer uyanmazsan sensiz gideceğim.*

Hızlıca cevap yazdım: *Ne oluyor?*

Porter: *Sörf için harika bir zaman, olay bu.*

Ben: *Yani, senin sörf yapman için mi?*

Porter: *Evet fikir bu. Beni sörf yaparken izlemeye gelmek ister misin?*

Ben: *Hayatta kaçırmam.*

Çok heyecanlıyım, yorganı üstümden atıp yataktan fırladım. Tamam, belki bu çok romantik bir davet değildi çünkü birkaç mesaj sonra ailesiyle nerede buluşacağımı yazmıştı ama umurumda değildi. Neşeli olduğunu hissetmek beni rahatlatmıştı. Tek sorunum bu sabah Grace'le olan kahvaltı randevumdu. Çoktan uyanmıştı ve durum kontrolü yapmak için ona mesaj attığımda hemen gelip gelemeyeceğimi sordu. Ben cevap yazana kadar iki mesaj daha yazdı...

Grace: *Geliyorum de lütfen.*

Grace: *Çene çalmaya ihtiyacım var.*

Ben: ????

Grace: *Konuşmak. Kız kıza. Bilirsin işte?*

Normalde hemen evet derdim ama cenazeden sonra *Big Lebowski*'yi izlediğimizden beri Porter'la vakit geçirmiştim. Ya kalabalık bir izleyici kitlesi istemiyorduysa? Giyinirken bunu nasıl çözeceğimi düşünüyordum ama aklım sürekli Porter'a kayıyordu.

Dışarı çıktığımda sis daha dağılmamıştı. Roth'larla buluşacağım yer, şehrin birkaç mil kuzeyinde, Bone Garden sahilinin hemen yukarısındaydı. Burası çok güzeldi, çakıl taşlarıyla kaplı vahşi bir havası vardı. Her ne kadar anakumsal kadar kalabalık olmasa da sabahın bu saatinde bi-

nelerini görmek şaşırtıcıydı. Görünüşe göre burası popüler bir sörf noktasıydı çünkü yol boyunca park etmiş bir düzine kamyonetin yanından geçmiştik ve dalgalar sahile vururken kalabalık gruplar ve köpeklerini gezdiren birkaç kişi daha vardı.

Açıkkçası bu özel bir buluşma değildi. Grace'in beni şenlik ateşinde tanıştırdığı Brightsea drama kulübünün başkanı Sharonda'yı bile gördüm. Grace bir anda aklıma geldi ve kendime ona mesaj atmam gerektiğini hatırlattım ama o sırada Bayan Roth elini sallayarak beni durdurdu, çörek getirmişti. Kaba olmak istemiyordum ve o da harika bir ruh halindeydi, bu yüzden Grace'i şimdilik aklımdan çıkarıp telefonumu sessize aldım.

Bayan Roth ile laflarken ailenin geri kalanını gördüm. Bay Roth eğitim modundaydı, Lana ve bir tahtayı suya bırakırken emirler yağdırıyordu. Ama Porter dışındaki herhangi bir şeye dikkat etmekte zorlanıyordum. Kendini o sonu gelmeyen melankoliden uzaklaştırmıştı. Bugün yeni bir gündü ve kumun üzerindeki yürüme biçiminden, başını dik tutma şekline kadar olan tüm değişikliği görebiliyordum. Devam etmeye hazırdı.

Siyah kolsuz sörf mayosu ıslanmıştı ve vücudunun doğru yerlerine yapışmıştı. Bayan Roth'un yanında dururken ona bu kadar yakından bakmaya çekiniyordum ama çok seksiydi lanet olsun. Annesi, görünüşe göre Lana ile arkadaş olan Sharonda ile sohbet etmekle meşgulken bakışlarını yakaladım. Göz kırpamıyordum bu yüzden onu yukarıdan aşağıya süzdükten sonra ağzımı sessizce oynatarak "Vay canına," dedim.

Bana muhteşem bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ukala, ne kadar iyi görüldüğünü biliyordu. Gözlerimi devirdim ama gülümsemeden duramıyordum ve o bu ilgiyi seviyordu. Sahilde kalıp kumdan kaleler inşa edip tek bir dalganın üstüne çıkmasa bile umursamazdım. Görev tamamlanmıştı.

Bu bakışmadan sonra odak noktası değişti. Hemen fark ettim. Hem kendisi hem de Lana bacaklarını ve kollarını esnetip garip zıplamalar yapıyorlardı. İkisi de süper esnekti. Ve tüm bu süre boyunca gözleri sudaydı. Dalgaların büyüklüğünü hesaplıyordu. Zamanlamayı ayarlamak ya da başka bir şey için. Ara sıra saatine baksa da çoğunlukla suyu ve gökyüzünü kontrol ediyordu. Odaklanmıştı. Onun bu halini çok seviyordum.

Anlamadığım bir tür sörf görgü kuralları vardı ama Porter ve Lana'nın sıralarını beklediklerini söyleyebilirdim. Ayrıca diğer sörfçülerin pek iyi olmadığını ve vazgeçip çıktıklarını da görebiliyordum. Bir dakika sonra Bay Roth kafasını sallayarak karısına bir işaret verdi.

“Tamam kızlar,” dedi bana ve Sharonda'ya. “Oraya gidiyoruz.”

“Yukarıya,” bize okyanusun harika manzarasını sunan devasa bir kum tepesine doğru kısa bir yürüyüş yaptık. Buradan, dalgaların çok daha net bir şekilde içeri girdiğini ve kıyıya daha yakın olan küçük dalgalarda sörf yapan (etkileyici değildi) ya da daha büyük dalgaları daha uzağa sürmeye çalışan ve uzun süre üstünde kalamayan diğer tüm sörfçüleri görebiliyorduk. Okyanus onları canlı canlı yutuyordu. Şimdi biraz endişelenmişim.

“Onlar da sörf yapmıyorlar, değil mi?” diye sordum. Büyük dalgalar kumsaldan daha küçük ve daha düz görünüyordu.

“Tabii ki yapıyorlar, tatlım,” dedi gururlu anne duruşuyla. İzlemek için arkamızda toplanan kalabalığa bakılırsa, gösteriyle ilgilenen tek kişi o değildi.

Umarım burası köpekbalığı olmayan bir bölgedir.

Lana, sarı ve siyah renkli mayosuyla önden gitti. Tahtasına yüzüstü uzanıp elleriyle kürek çekti ve bu düşündüğüm-den daha uzun sürdü. Porter onun biraz açılmasını bekledikten sonra o da elleriyle kürek çekmeye başladı. Ne kadar uzağa giderlerse o kadar korkutucu gözüküyordu. Bazen yoldaki küçük hız tümsekleri gibi küçük dalgaların altında kaybolup sonra diğer tarafta yeniden ortaya çıkıyorlardı.

“Onları daha önce sörf yaparken izledin mi?” diye sordum Sharonda’ya donuttan bir ısırık alırken. Bayan Roth’a çaktırmak istemedim ama bu bir churro ya da vanilyalı ay-çöreği değildi.

“Evet, yolun aşağısında oturuyorum, bu yüzden haftada birkaç kez Lana’yı sörf yaparken izliyorum. Bazen, çok uzak değilse, yarışmalarını izlemeye de giderim. Bir kere sinde Roth’larla Huntington Sahili’ne gitmiştik. Bunu hatırlıyor musun?”

“Tabii canım,” dedi Bayan Roth, suyu seyrederken.

“Peki, Porter’ı?” diye sordum.

Sharonda başını sallayarak onayladı. “On üç yaşımdan beri Porter’ın yerel yarışlarını izliyorum. Eskiden buraya kadar saçları vardı,” dedi elini sırtının yarısına getirerek. “Tamamı buklelerden oluşuyordu. Sınıftaki bütün kızlar ona aşikti.”

Bayan Roth alt dudaklarını dışarı sarkıtarak ağlayacakmış gibi yaptı. “Çok tatlı bir çocuktuk. Benim küçük salyangozum.”

Sharonda heyecanla, Bayan Roth'un koluna dokunmak için etrafımdan uzanarak, “Ah, artık televizyonda birlikte Lana'nın sörf yarışlarını izleyebileceğiz,” dedi. “Belki izleme partileri düzenleyebiliriz?”

Bu beni şaşırttı. Lana'nın bu kadar profesyonel olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Tanıdığım kız çok fazla sakız çiğneyen ve koltukta uyuya kaldığında salyaları akan iyi huylu bir çocuğa benziyordu, en azından o öğleden sonra evlerinde böyle olmuştu.

Lana ve Porter, dalgalarda salınarak tahtalarının üzerinde yüzüyorlardı. Neyi beklediklerinden emin değildim ama herkes gergindi. Ben bunu sormadan, Lana'nın sarı-siyah silueti tahtanın üstünde ayağa kalktı. Ayakta, tahtasına çömelmiş ve orada olduğunu bile fark etmediğim büyük bir dalgayı kesiyordu.

Ve başladı!

Suda hızla ilerleyen, sonsuza kadar sıkı zikzak hareketleri yapacakmış gibi görünen güzel bir arı gibiydi. Bir dalga'nın üzerinde bu kadar kalabildiğine inanamadım. Bu çılgınlıktı. Nasıl mümkün olabilirdi? Doğa kurallarına aykırı gibi görünüyordu.

“Evet, Lana,” diye bağırdı Bayan Roth okyanusa doğru, Lana'nın tüm zikzaklı hareketlerinin zamanında alkışlayarak. “Hadi bebeğim, hadi!”

Lana işini bitirdiğinde, kum tepesinin diğer tarafından o kadar uzaktaydı ki, geri dönmesi hemen hemen beş dakika-

sını alacaktı. Bu çocukların formda olmasına şaşmamalıydı. Bu sörf işi çok yorucuydu.

Kumdaki kalabalık alkış ve ıslıklarla tezahürat ediyordu ve ben de onlardan biriydim. Bayan Roth elini havaya kaldırıp onları susturdu. Etrafımızdakilere, “Bu küçük fıstık her zaman kazanacak,” dedi ve bazıları ona beşlik çakmak için yanımıza geldi.

Kızıyla gurur duyuyordu. Herkes gülümsüyordu. Bunların hepsi heyecan vericiydi ama şimdi Porter’ı izliyordum çünkü biraz daha uzağa gitmişti ve bu midemi bulandırıyordu.

Bay Roth kum tepesinin üstüne sıçradı, gözleri sudaydı. Porter böyle sörf yapmayalı ne kadar olmuştu? Aniden gerildim. Kaza yaparsa ya da adı her neyse, bunu benim önümde yaşamasını ve daha sonra utanmasını istemiyordum. Bunu kaldıramazdım. Gözlerimi başka yöne çevirmek istiyordum, belki bir mazeret uydurabilirdim, mesela çörekten midem bulanıp ayrılmak zorunda kalmışım gibi. Daha sonra olanları öğrenebilirdim.

Sonra bir anda tahtanın üstünde ayağa kalktı.

Çok geçti. Artık başka yere bakamazdım.

Dalgası Lana’nın dalgasından daha büyüktü. Duruşu da Lana’nınkinden farklıydı. Tahtası kıvrılan dalganın üstündeydi yükseldi, yükseldi, yükseldi... (lütfen düşme!) ve tepedeydi. Tanrı aşkına, tahtanın üstünde tam anlamıyla uçuyordu! İmkânsız bir şekilde, düşmesine ramak kala tahtayı yüz seksen derece keskin bir şekilde döndürdü. Sonra cam gibi pürüzsüz, beyaz köpük tahtanın arkasında bir gelin duvağı gibi salınırken dalgayı aşağı doğru takip etti.

“EVET!” Bay Roth kolunu kaldırarak heyecanla bağırdı. Arkamdaki kalabalık Bayan Roth’la coşkuyla tezahürat ediyordu.

Her şey çok hızlı oldu. Bu sadece ilk hareketiydi ve Porter tahtayı tekrar o kadar havaya kaldırmasa da hemen ikinci dönüşü yaptı (dalganın dibine çömeldi, bekledi, bekledi... tekrar yukarı çıktı) ve vay canına! Üçüncü dönüş! Şimdi dalganın üstünden iniyordu, hâlâ devam ediyordu, dengesi ni sağlamak için kollarını iki yana açmıştı.

Lana’nın tarzı hızlı ve çabuktu, cesaret doluydu; Porter daha yavaştı ve hamleleri daha büyüktü. Şiirseldi. Güzeldi. Vücuduyla resim yapar gibi suyu kesiyordu.

Sörfün böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

Porter’ın bunları yapabileceğini bilmiyordum.

Dalganın sonunda son dönüşünü yaptı, küçük bir hareketi çünkü binecek fazla dalga kalmamıştı ve sonra düzgün bir şekilde durduğunda kumun sahile doğru yükseldiği yerde dalgalar etrafını sardı. Eğer sudan çıkamıyorsa okyanusun onu güvenli bir şekilde bu kıyıya teslim edebileceğini düşündüm.

Kalabalık heyecanla bağırdı.

Çöreğimi elimde ufaladım. “Vay anasını,” dedim hayretle, sonra özür diledim. Ardından birkaç kez daha tekrar ettim ama kimse dinlemiyordu ya da umursamıyordu.

Bay Roth arkasını döndü, kalabalığa gülümsedi -kocaman bir gülüş!- ve oğlunu karşılamak için kum tepesinin diğer tarafına koşmadan önce karısını öptü. Bayan Roth bana sıkıca sarıldı. Sporcu olmayan bir kadın için kesinlikle

güçlüydü. Beni geri bıraktığında yüzümü ellerinin arasına aldı ve şok edici bir şekilde dudaklarımdan öptü. “Teşekkürler teşekkürler teşekkürler. Onu buraya çıkarabileceğini biliyordum.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedim heyecanla ve biraz da utançla kızarak.

“Ah bebeğim, evet yaptın,” dedi gözleri parlayarak. “Köpekbalığından beri böyle sörf yapmamıştı.”

• • •

Porter neredeyse bir düzine daha büyük dalgada sörf yaptı. Bir keresinde işi batırdı, havada bir “alley-oop”^{*} çekmeye çalışırken oldukça sert bir şekilde tahtasından düştü. Bayan Roth, düşüşün suçunu ters rüzgâra attı. Bunun dışında hemen hemen mükemmeldi. O ve Lana arkadaşça bir kardeş rekabeti içindeydi ve bu harikaydı. Birkaç saat sonra haber yayıldı ve yaklaşık yüz kişi sahilde onları izlemeye geldi. Bağarmaktan boğazım şişmişti.

Yavaşlıyormuş gibi göründüklerinde -hem dalgalar hem de sörfçüler- Bayan Roth, kocasına “bebeklerini” artık kıyıya geri çağırmasını söyledi. Porter’ın aşırıya kaçmasını ve kendini yaralamasını istemiyordu. Bay Roth umursamamış gibiydi ama homurdanarak yavaş yavaş kum tepesine geri döndü. Sanırım Lana, annesinin ailesinin lideri olduğunu söylerken haklıydı.

Biri omzuma dokundu. “Nasıldı?”

Arkamı döndüğümde üstünde eflatun renginde ceketiyse

* Çn: Sörf tahtasının bir ucunun elle tutulduğu dalgaın üstünde zıplama hareketidir.

kocaman altın çerçeveli güneş gözlükleri takmış olan Grace'i gördüm. Ağzı ok gibi dümdüzdü, omuzlarının gergin çizgi-
siyle uyumluydu. Kesinlikle mutlu değildi.

"Grace," dedi Bayan Roth neşeyle. "Daha önce gelmeliy-
din. Porter mükemmeldi."

Grace ona gülümsedi ve neredeyse içten olacağına ina-
nacaktım. "Öyle mi? Kaçırdığım için üzgünüm. Nerede sörf
yaptıklarını bulmam biraz zaman aldı."

"Beni arayabilirdin," dedi Bayan Roth dalgın dalgın, çok
dikkatini vermeyerek.

Grace kılıç gibi sert bakışlarını bana çevirdi. "Sorun yok.
Porter'a mesaj attım ve bana memnuniyetle nerde olduğunu
yazdı."

Aman Tanrım. "Grace," diye fısıldadım. "Sana mesaj at-
mayı tamamen unuttum."

Kalbim sıkıştı. İçimdeki Artful Dodger, Grace'in gitme-
sine izin vermemi fısıldıyordu ama beynimin başka bir par-
çası panikledi. Bu Bayan Roth'un dikkatini çekti. "Üzgü-
nüm ama Grace'le konuşmam gerek."

Bayan Roth eliyle gitmem için işaret etti. "Tabi bebeğim.
Neredeyse bitirdiler. Kıyıya döndükten sonra seni bulması
için Porter'ı gönderirim."

Hızla, Grace'i sahildeki küçük kalabalığın arasından, kum
tepesinin aşağısına doğru adını seslenerek takip ettim. İçinde
sarı otların büyüdüğü bir kayanın yanında durdu. Boğazım dü-
ğümlendi, gözlerine bakamıyordum. O kadar huzursuzdu ki,
neredeyse fırından yayılan sıcaklık gibi ortamdaki gerginliği
hissedebiliyordum. Ve bana bugüne kadar kızmamıştı. Hiç.

“Neden şimdi benimle konuşmak istiyorsun?” diye sordu Grace. “Bu sabah mesajlarıma cevap verme zahmetinde bulunmadın.”

“Üzgünüm!” diye mırıldandım. “Sana mesaj atacaktım ama...”

“İki kez aradım.” Söyledikleriyle uyumlu olarak iki kez öfkeyle ellerini birbirine çarptı. “Mesajlardan sonra. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdi.”

Ürktüm. Parmaklarım cebime dalmak ve terkedilmiş telefonumu kontrol etmek için kaşınıyordu ama direndim. “Bu sadece-”

“Erkek arkadaşın birdenbire resme geri döndüğünde arkadaşını unutmak kolaydır. O bunalımdayken benim için dünyanın tüm zamanına sahiptin. Ama aradığı anda, beni çünkü gazeteden bile daha hızlı fırlatıp atıyorsun.”

Utanç ve pişmanlık içimde yayıldı. “Bu doğru değil. Sadece dikkatim dağıldı. Seni kenara falan atmadım.”

“Pekâlâ ama böyle hissettiriyor. Daha önce başka arkadaşlarımla da bunları yaşamadığımı sanma. Birine aşık oldukları anda beni unutuyorlar. Bak sana ne diyeceğim, Bailey Rydell. Yedekte olmaktan bıktım. Benimle gerçek bir arkadaşlık istemiyorsan, o zaman tek kullanımlık olmayı umursamayan başka birini bul.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ben bir sörfçüydüm ve o canavar dalgalardan biri beni yutmuştu. Tekrar ayağa kalkacak kadar yetenekli olduğumu düşünmüyordum.

Uzun, garip bir sessizlikten sonra, “Bunda iyi değilim,” dedim.

“Neyde?”

“İnsanlarla yakın olmakta.” Önce onu sonra kendimi işaret ettim. “Bunu mahvettim. Çok fazla. Benim için yüzleşmekten bir şeylerden kaçmak daha kolay.”

“Bahanen bu mu?” diye sordu.

“Bu bir bahane değil. Bu gerçek.”

Bunu neden yapmıştım? Zamanı bu sabaha geri sara bilseydim, ona mesaj atardım ve her şey yolunda olurdu. Grace’in mesajlarından isteyerek ya da istemeyerek kaçınmıştım, bilerek ya da istemeden unutmuşum, hiçbirisi önemli değildi. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Ve belki bunu yaparak kendimi de biraz hayal kırıklığına uğratmıştım.

Grace’i kaybetmek istemiyordum. Her nasılsa, Porter söz konusu olduğunda o geri planda kalmıştı. Elimde kalan son şeyi kullandım: gerçeği.

“Haklısın,” dedim, kelimeler ağzımdan dökülüyordu. “Senin garanti olduğunu düşündüm. Bu sabah seni unuttum çünkü her zaman orada olacağını varsaydım; çünkü sen her zaman oradasın. Sana güvenebilirim çünkü sen güvenilirsin. Ve ben değilim. Keşke... Keşke benim sana güvenebildiğim gibi sen de bana güvenebilseydin. Senin gibi olmak isterdim. Benim için yedek değilsin, Grace.”

Bir şey söylemedi ama nefesinin düzene girdiğini duyabiliyordum.

“Sanırım kendimi beni özlemeyeceğine inandırdım,” dedim sarı otu kopararak. “Kendimi böyle haklı çıkarmaya çalıştım.”

“Pekâlâ, seni özledim. Ortada olmamak için güzel bir

gün seçtin. Çünkü bugün cidden bir omuza ihtiyacım vardı,” dediğinde hâlâ biraz üzgündü ama şimdi tam olarak ne olduğunu anlayamasam da başka bir duyguya geçtiğini söyleyebilirdim. Büyük güneş gözlükleri takan ve kollarını göğsünde kavuşturan insanları deşifre etmek zordu.

Rüzgâr saçlarımı savurdu. Geçene kadar bekledim ve sonra, “Bir şey mi oldu?” diye sordum.

“Evet oldu,” diye söylendi. Ama şimdi sesindeki sıkıntıyı duyabiliyordum ve güneş gözlüklerini başının üstüne koymak için kaldırdığında, bunun gözlerine de yansıdığını fark ettim. “Taran geri dönmeyecek. Yazın geri kalanını Hindistan’da geçiriyor. Belki de böylesi daha iyidir.”

“Aman Tanrım. Grace.” Göğsüm acıyla sıkıştı.

Gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı kaymaya başladı. “Bir yıldır beraberiz. Aynı üniversiteye gidecektik. Hayatımız böyle devam etmemeliydi.”

İstemsizce ona doğru uzandım, beni kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Ama bir an bile tereddüt etmeden kollarını bana doladı, sarılırken usulca ağladı. Güneş gözlüğü kafasından kayıp kuma düştü.

“Özür dilerim,” dedim hıçkırarak, onunla ağladığımı fark ettiğimde şaşırdım. “Her şey için.”

Eski terapistim, kaçınmanın, önemsedığınız insanlarla etkileşim kurmanın işlevsiz bir yolu olduğu konusunda beni uyarmıştı ama şimdi onlara da zarar verebileceğini söylediğinde ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Belki de sorunlarımla başa çıkmanın daha iyi bir yolunu bulmamın zamanı gelmişti. Belki Artful Dodger olmak artık benim için iyi bir yöntem değildi.

“Daha önce hiçbir erkekle üstümde elbisem varken bile yalnız
kalmamıştım. Üstümde elbisem yokken, bu yaşadığım
en sıra dışı şey olacak.”

—Audrey Hepburn, *Roman Holiday* (1953)

23

Temmuz ayının ortasında, Porter’la yine aynı gün izinli olduğumuz bir gün ayarladık. Bana ne istersek yapabileceğimizi, benim sihirli cinim olduğunu ve bir dilek hakkı vereceğini söylemişti. Ona bütün öğleden sonra çevremizde bir tane bile insan olmamasını istediğimi söylemiştim. Paylaşmaya hazır olduğum bir şey vardı.

Grace’le kahvaltı randevum bittikten iki saat sonra, öğle vakti beni minibüsle gelerek aldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum yolcu tarafına oturup güneşi engellemek için vizörü katlarken. Beyaz vintage Annette Funicello şortumu giymiştim ve Wanda ile babamın bana San Francisco’dan getirdiği leopar desenli güneş gözlüklerini takmıştım. Lana Turner tarzım mükemmel görünüyordu.

Porter sandaletlerime (bunlar beğendikleriydi) ve ardından şortuma (benimle konuşurken bakmaya devam ettiği) baktı. “İki seçeneğin var, sahil veya orman. Ormanın içinde bir nehir var, ki baya havalı ama öte yandan sahilde de kayalardan yapılmış aynı derecede havalı bir kemer var. Tanrım, bu şort çok seksi.”

“Teşekkür ederim. Her iki yerde de insan yok değil mi?”

“Eğer birini görürsek, deli gibi davranıp onları sopayla kovalarım. Ama hayır, bu yerlerin ikisi de genellikle ıssız.”

Ormandaki böcekleri hesaba katarak biraz düşündükten sonra aklımdaki amaç için gerçekten başka seçeneğim olmadığını anlayarak cesaretimi toplayıp, “Beni sahile götür,” dedim.

Yol yaklaşık on beş dakika sürdü. Çam dalları minibüsün tepesine sürtünürken kumsala ulaşmak için ormanın içinden geçen dar, kayalık bir yoldan geçmemiz gerekti. Ama ağaçların içinden çıktığımızda her şey mükemmeldi: kum, gri çakıllar, gelgit havuzları ve kıyının kenarından yükselen kaya kemeri. Üstüne kuşlar konmuştu ve midyelerle kaplıydı, altında dalgalar kıyıya vuruyordu.

Sahil küçüktü

Sahil seksi değildi.

Sahil bizimdi.

Porter minibüsü ormanın yanına park etti. Yan kapıyı kaydırarak açtı ve böylece ayakkabılarımızı çıkarıp arkaya attık. Tahtasını ve sörf mayosunu düzgünce yerleştirdiğini gördüm; neredeyse her gün sörf yapıyordu.

Bir süre gelgit havuzlarında dolaştık. Sadece hediyelik

eşya dükkânında bir rafta kurumuş halini gördüğüm deniz-yıldızlarıyla dolup taşıyorlardı. Diğer bazı deniz yaratıklarını da gösterdi ancak aklımda Kaliforniya sahil harikalarından daha fazlası vardı. “Hey, çıplaklar plajı nerede?”

“Ne?”

“Coronado Koyu’nda bir çıplaklar plajı olması gerekiyordu.”

Porter güldü. “Beacon Resort’un yanında. Elli metre genişliğinde bile değil. Her iki tarafta da yüksek çitler var. İçeriye göremezsin, görmek de istemezsin, inan bana.”

“Neden?”

“Yaşlılar için bir eş değiştirme kulübü. Ailelerimiz bile içeri giremeyecek kadar küçükler.”

“Olamaz.”

“Olabilir. Wanda’ya sor. Eş değiştirme partilerinde geç saatte gürültü sınırını aştıkları için kaç kere şikâyet edildiler. Bu yüzden de çit yaptırmak zorunda kaldılar. İnsanlar çok rahatsızdı.”

“İğrenç.”

“Şimdi böyle söylüyorsun ama seksen yaşına geldiğinde ve sadece çıplak olmak ve seksen yaşındaki başka bir çıplak kişiyle birlikte kumsalda meyveli bir kokteyl içmek istediğinde, burada olduğuna şükredeceksin.”

“Sanırım haklısın.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Neden bana bunu sordun?”

Omuz silktim. “Merak ettiğim için.”

“Plajda çıplak olmayı mı?”

Hiçbir şey söylemedim.

Gözleri büyüdü. “Vay canına, düşündüğün şey bu, değil mi?” Beni işaret ederek başını salladı. “Bir şeyleri yerine oturtamıyorum. Bu sen değilsin. Şimdi, ben çıplak olan her şeyin hayranıyım. Ve eğer şu an soyunmamı istersen hemen yaparım. Asla utanmam. Bu gezegendeki hayatımın birkaç yılını okyanusun içinde çıplak geçirdim.”

Bunu inanmıştım. Gerçekten.

“Ama sen?” Şüpheyle bana baktı. “Burada neler oluyor?”

Tereddüt ederek yanağımı ısırdım. “O gece müzede öpüştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?”

Sakin bir gülümsemeyle, “Günümün uyanık olduğum her dakikasında,” dedi.

Kıkırdadım. “Ben de,” diye itiraf ettim yeniden odaklanmadan önce. “Karnıma dokunmaya başladığında seni durdurduğumu hatırlıyor musun?”

Gülümsemesi soldu. “Evet. Bunu bana ne zaman anlatacağını merak ediyordum.”

“Şimdi hazır olduğumu düşünüyorum.”

Başını birkaç sefer onaylayarak salladı. “Harika. Sevin-dim.”

Tabii ki, bunu söylediğim an korku beni ele geçirmişti. Dişlerimi gıcırdatarak tereddüt ettim. “Konu şu ki, sana söylemem değil, göstermem gerekiyor. Sanırım sahillerden bu kadar uzun süredir nefret etmemin sebeplerinden biri de bu... bikini sorunu. Yani bence artık bunu yapmalıyım, anlıyor musun?” Onunla mı yoksa kendimle mi konuşuyordum emin değildim ama önemi yoktu. “Evet. Yapacağım.”

Kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Bu sahilde soyunacağım,” dedim ona.

“Kahretsin,” dedi gerçekten hayrete düşmüş gibi görünüyordu. “Peki. Tamam. Evet tamam.”

“Ama hiç kimseyle kumsalda çıplak olmadım, bu yüzden bu benim için garip.”

Beni işaret edip sıırttı. “Problem değil. Eşlik etmemi ister misin? Çıplak olmaya bayılırım. Şartlar eşit olduğuunda oynamak daha kolaydır.”

Önerisini gözden geçirdim. “Evet tamam. Bu aslında işimi kolaylaştırırdı.”

“Şu anda yapabileceğim çok fazla şaka olduğunu bilmeni istiyorum,” dedi.

İkimiz de güldük, ben biraz gergindim ve sonra kıyafetleri çıkarmak için strip-poker yöntemine karar verdik. Porter başlamak için gönüllü oldu. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için sahili gözleriyle taradı ve daha fazla uzatmadan tişörtünü çıkardı. Güzel ama bu gerçekten adil değildi çünkü (A) daha önce görmüştüm ve (B) toplum içinde görünmemesi gereken bir yerini ifşa etmiyordu. Sıranın bende olduğunu belirten bir işaret yaptı.

Tüm seçeneklerimi dikkatlice göz önünde bulundurarak (akıllıca davranarak birbirine uyumlu iç çamaşırları giymiştim), şortumu çıkardım. Şaşırdı. Ayrıca gözlerini üstümden alamıyordu. Hoşuma gitmişti... Sanırım. Henüz karar veremiyordum. Kendime bikini giymekle aynı şey olduğunu söylüyordum, peki farkı neydi?

“Pis oynuyorsun Rydell,” dedi şortunun düğmelerini açarak. Tartışmak için ağzımı açamadan, üzerinde zeytin rengi bir boxer şorttan başka bir şey kalmadı.

Vay canına. Harika bacakları vardı.

Tamam, tekrar benim sıramdı ve o da *devam etmem gerektiğini* el hareketleriyle hatırlatmıştı. *Sanırım sıra gömlekteydi*, kafamdan geçirip kuma atarken düşünüyordum. Sutyen, bikini üstüyle aynı şeydi ve üstümdeki güzel bir sutyendi. Hızlı bir nefes aldığımı duydum, yani bu iyi bir işaret miydi? Göğüslerim harika değillerdi ama kötü de değillerdi ve...

Parmakları yara izimin altında dolaştı. “Bu mu? Hissettiğim bu muydu?”

Kaburgalarımın baktım, elini tutarak karnıma bastırdım. Sonra elini çekip ortaya çıkardım ve birlikte baktık. Hava aydınlık ve güneşliydi ve ikimiz de yarı çıplaktık. Yanında güvende hissettiğim biri varsa... Garip bir şekilde her koşulda güvendiğim biri varsa o da Porter'dı.

“Evet, öyle,” dedim.

İze baktı. Sonra yüzüme baktı. Bekledi.

“Kurşunun girdiği yer orası,” dedim ona, hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyen yara izinin yarattığı büzülmüş deriye dokunarak. Yan dönüp ona sırtımı gösterdim. “İşte buradan çıktı.”

“Anlamadım.”

“Greg Grumbacher. Beni vurduğu yer orası.”

“Sen dedin ki... Yani, onun anneni vurduğunu sanmıştım?”

Yavaşça başımı iki yana salladım. “Annemin evde olmaması gerekiyordu. O gün beni eve kadar takip etti çünkü planı beni öldürmektir. Cesedimin yanına bırakacağı notu hazır-

lamıştı. Onun mantığına göre annem boşanmada onun çocuğunu elinden almıştı, bu yüzden o da onunkini alacaktı.”

Porter bana bakmaya devam etti.

“Annem silahı elinden almaya çalıştı, bu yüzden hayati organlarımı ıskaladı. Çok kanamam oldu. Birçok dikiş atmak zorunda kaldılar. Bir ciğerim söndü. Birkaç hafta hastanede kaldım.”

Omuzları düştü. “Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Söylediğim ilk kişi sensin. Sınıf arkadaşlarım olanları duyduğu için annem olaydan sonra beni başka bir okula yazdırdı. Neyse, işte böyle. Sana berbat olduğumu söylemiştim,” dedim ona küçük bir gülümseme göstererek.

Elini belime doladı. Yara izine önden arkaya doğru devam ederek dokundu. “Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana gösterdiğin için.”

“Bunu tuhaflaştırmadığın için teşekkürler. Artık büyük bir olay olmasını istemiyorum, anlıyor musun? Bu yüzden sana göstermek istedim. Burada güneşte.”

“Anlıyorum,” dedi. “Kesinlikle anlıyorum.”

Öne eğildim ve dudaklarımı köprücük kemiklerinin birleştiği tatlı noktaya bastırdım. Elleriyle saçlarımı geriye itip beni alnımın ortasından, iki gözkapağımdan ve burnumun ucundan öptü. Onu olabildiğince derine, ciğerlerime çekmek istedim, tüm o sıcaklığını ve iyiliğini. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim*, ona vücudumla bunu anlatmaya çalışıyordum. Ve beni tutma şeklinden -sanki kırık bir oyuncak değil de bütün bir insanmışım gibi- onun da bunu anladığını düşünüyordum.

lamıştı. Onun mantığına göre annem boşanmada onun çocuğunu elinden almıştı, bu yüzden o da onunkini alacaktı.”

Porter bana bakmaya devam etti.

“Annem silahı elinden almaya çalıştı, bu yüzden hayati organlarımı ıskaladı. Çok kanamam oldu. Birçok dikiş atmak zorunda kaldılar. Bir ciğerim söndü. Birkaç hafta hastanede kaldım.”

Omuzları düştü. “Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Söylediğim ilk kişi sensin. Sınıf arkadaşlarım olanları duyduğu için annem olaydan sonra beni başka bir okula yazdırdı. Neyse, işte böyle. Sana berbat olduğumu söylemiştim,” dedim ona küçük bir gülümseme göstererek.

Elini belime doladı. Yara izine önden arkaya doğru devam ederek dokundu. “Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bana gösterdiğin için.”

“Bunu tuhaflaştırmadığın için teşekkürler. Artık büyük bir olay olmasını istemiyorum, anlıyor musun? Bu yüzden sana göstermek istedim. Burada güneşte.”

“Anlıyorum,” dedi. “Kesinlikle anlıyorum.”

Öne eğildim ve dudaklarımı köprücük kemiklerinin birleştiği tatlı noktaya bastırdım. Elleriyle saçlarımı geriye itip beni alnımın ortasından, iki gözkapağımdan ve burnumun ucundan öptü. Onu olabildiğince derine, ciğerlerime çekmek istedim, tüm o sıcaklığını ve iyiliğini. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim*, ona vücudumla bunu anlatmaya çalışıyordum. Ve beni tutma şeklinden -sanki kırık bir oyuncak değil de bütün bir insanmışım gibi- onun da bunu anladığını düşünüyordum.

“Bu, oyunumuzu şimdi durdurmak istediğin anlamına mı geliyor?” diye mırıldandı bir süre sonra.

Yüzünü görmek için başımı yana eğdim. “Benden çekiyor musun?”

Sakin ve kendini beğenmiş sırtışıyla gülümsedi ve bir kol mesafesi kalana kadar beni geri itti. “İkimiz aynı anda, üç deyince.”

“Adil değil! İki parça kıyafetim kaldı.”

“Sen açabileceğimi söyleyene kadar gözlerimi kapatacağım. Bir iki...”

Coşkulu bir çığlıkla sutyen kopçamı açtım ve iç çamaşırımı çıkardım. Yaptım!

“Kahretsin, çok güzelsin,” diye mırıldandı.

“Hileci.” Yüzde yüz çıplaktım. Halka açık bir sahilde. Ve daha da önemlisi, umurumda değildi çünkü Porter da kıyafetlerini çıkarmıştı ve bu benim utanç duygumdan çok daha ilginçti. Çünkü o çıplaktı. Ve o muhteşemdi.

Ve bu karşılıklı durumumuzdan dolayı oldukça heyecanlıydı.

“Ah,” dedim aşağıya bakarak.

“Bununla oldukça gurur duyuyorum,” diye itiraf etti gülümseyerek, elimi öne doğru uzattım. Ona dokunduğumda, bir an parmak uçlarında yükseldi ve bayılacak gibi oldu, bu da beni karşılıklı çıplaklığımız konusunda daha çok heyecanlandırdı.

“Şimdi minibüsünün arkasını düşünüyorum,” dedim.

Sert bir nefes verdi ve elimi itti. “Bence bu riskli bir fikir. Belki de önce giyinmeliyiz. Tanrım, çok güzelsin.”

“Bunu daha önce söylemiştin.”

“Önce sana bakmama izin ver. Sonrası için her noktayı ezberlemem gerekiyor. Bunu bir daha göremezsem diye. Siktir. Beni ikna ettiğine inanamıyorum.” Gözlerini kapattı. “Bu, kabul ettiğim en iyi ya da en kötü fikir. Beni öldürüyor-sun, Bailey Rydell.”

“İlkyardım çantasında prezervatif olduğunu biliyorum.”

Bir dalga kaya kemerine çarptı.

“Bailey...”

“Porter.”

“Korkunç olabilir. İnan bana, bu konularda tecrübem var.”

“Olmayabilir de, değil mi?”

Martılar başlarımızın üstünden ciyaklayarak uçtu.

“Emin misin?”

“Eminim,” dedim. Son haftalarda bunun hakkında çok düşünmüştüm. Ve kararımı vermiştim. “Eğer sen de istersen, benimle. Sana baskı yapmaya çalışmıyorum.”

Sakince konuşmaya başladı. “Minibüse kadar geri dönmeyi başarabilmem bile bir mucize olacak. Ama fikrini değiştirebilirsin, biliyorsun değil mi? Herhangi bir noktada. Ortasında bile.”

Ama fikrimi değiştirmeyecektim.

Ne minibüse giderken ne de yer açmak için sörf tahtasını atarken. Bana defalarca kez emin olup olmadığını sorduğunda ve müzede bana parmaklarıyla yaptığı, onu daha çok istememe neden olan o muhteşem şeyi yaparak beni başka türlü ikna etmeye çalıştığında da değiştirmedim. Başladığımızda bile değiştirmedim, dikkatli, yavaş ve nazik davra-

nıyordu ve yüzüne bakamıyordum ama nereye bakacağımı bilmiyordum. Bu yüzden ikimizin arasına baktım çünkü zor olacağından ve acıtacağından endişeleniyordum ve oldu ama acı çok çabuk geçti ve sonrası... beklediğimden çok daha yoğundu. Ama sonra çok yavaşladı ve sordu.

“Hâlâ iyi misin?” Sesi boğuktu ve nefes nefeseydi.

“Evet, hâlâ iyiydim.

İşin ortasındayken, her şey çok yoğun olduğunda da fikrimi değiştirmedim ama o durdu çünkü onun durmasının istememden korkuyordu ama ben iyiydim -çok iyiydim- ve onu devam etmesi için ikna ettim. Sonra sanki dünya parçalandı ve yavaş yavaş tekrardan parça parça bir araya geldi, nefes nefese birbirimizle bütünleştik... Kalp atışlarımız birbiriyle yarıştı.

Tek bir anından bile pişman değildim.

• • •

“Bu ne?” Bir süre sonra, minibüsün arkasındaki eski bir battaniyenin üzerinde birbirimize dolanmışken bir yarığa sıkışmış beyaz bir şeyi çekiştirerek sordum. Aklımın bir köşesinde, ilkyardım çantasında başka bir prezervatif gördüğümü kesin olarak bildiğimi düşünüyordum ve çok hevesli görünmeden bunu gündeme getirmek için ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyordum. Ama dirseklerimin üzerinde doğruldum ve Porter tembelce parmaklarını sırtımdan aşağı doğru indirip, popomda ve bacağımın arkasında dolandırıyordu -ve bu oldukça iyi hissettiriyordu- bu yüzden sanırım acelem yoktu.

Aralıktan çıkardığım pürüzlü nesne yaklaşık birkaç santimetre uzunluğundaydı ve üçgen şeklinde uç takılmış yuvarlak bir gümüş halkaya benziyordu.

“Ah. Onu kaybettiğimi sanmıştım,” dedi, onu benden almak için şehvetle sırtımı kaşıyarak. “Kolumdan çıkarmışlardı. Hakiki büyük beyaz diş. Bu bir şans tılsımıdır. Ya da bir lanet, nasıl bakmak istersen. Anahtarlığıma takmıştım ama anahtarları değiştirdince başka yere koymuşum. Koltuktan falan düşmüş olmalı.”

“Bu kocaman,” dedim.

“Yok canım, bu bebek dişi. Akvaryumdaki köpekbalıklarını gördün. Büyük beyaz onların iki katı büyüklüğündeydi. Ve o daha gençti.”

Porter’in koluna saplanan dişi hayal etmeye çalıştım. “Kötü bir anı olduğunu biliyorum ama dişin kendisi hayatta kalanlar için gurur sembolü falan olmalı. Bir onur rozeti.”

“Sen almak ister misin?”

“Ben mi?”

“Scooter anahtarın için. Hayvan desenli modeline uyabilir.” Duraksadı. “Yani, eğer bu çok fazlaysa, önemli değil. Seni benim kız arkadaşım ya da başka bir şeymişsin gibi damgalamaya çalışmıyorum.”

Çünkü insanlar bunu görürse, birbirimizle çıktığımızı kesinlikle anarlardı. “Öyle miyim? Senin kız arkadaşın, yani.”

“Bilmiyorum. Öyle misin?” Avucundaki köpekbalığı dişini bana doğru uzattı ama sonra tereddüt edip parmaklarını dişin etrafına kapattı. “Öyleyse, önce bana bir söz vermelisin.”

“Neymiş o?”

“Bana açılmaya başlamalısın.” Arkama doğru baktı.

“Bak, şu ana kadar bana kurşun yarasıyla ilgili tüm hikâyeyi neden anlatmadığını tamamen anlıyorum ama artık benim etrafımda böyle olamazsın. Zaten benden bir şeyler saklayan bir kız arkadaşım vardı ve o Davy’i arkamdan düzerken ben haftalarca habersizce dolaştım.”

“Birincisi, ıyy, bundan daha iyi bir zevkim var ve ikincisi, bunu sana asla yapmam.”

Kulağıma bir öpücük kondurdu. “Sana inanıyorum.”

“Yani, evet, Chloe’den bahsetmişken... Sen ve Davy, Chloe ile aynı anda mı seks yapıyordunuz?”

“Birlikte mi?” Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Gülümsedim. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hayır,” dedi mahcup bir sesle. “Chloe ve ben o sırada birbirimizden uzaklaşmıştık. Endişelendiğin şey buysa, çapraz bir birleşme olmadı.”

Bir bakıma endişelenmişim.

“Ve her zaman prezervatif kullandık. Her zaman.”

“Bildiğim iyi oldu,” diye mırıldandım. Çok iyi.

“Her neyse, sana dönelim,” dedi. “Söylemeye çalıştığım şey, bir şeyleri anlatmak konusunda biraz kötü olduğun. Ve Grace’e dönüşmen gerektiğini falan söylemiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum. Ama bunun yürümesi için bana anlatmalısın. Bana güvenmene ihtiyacım var...”

“Tabii ki güveniyorum.” *Merhaba. Az önce seks yaptık mı?*

“...ve sana güvenebilmem gerekiyor,” diye bitirdi.

Tartışmaya başladım ama bunu gündeme getirmesinden bile utanmıştım.

Çenemi çenesiyle dürterek beni onunla yüzleşmeye zor-

ladı ve dudaklarıma karşı kısık sesle konuştu. “Beni dinle, tamam mı? Aramızdaki şey ne biliyor musun? Bu, hayatım boyunca başıma gelen en iyi şey ve bunun bitmesini istemiyorum. Bazen seninle olmak çok aldatıcı aynı okyanusun üstündeki sis gibi. Sanki yazın başında ortaya çıkmışsın ve bir gün güneş doğduğunda ortadan kaybolup annenin yanına geri dönecekmişsin gibi. Ve bu beni ölümüne korkutuyor. Bu yüzden sana kendimle ilgili bir şeyler anlatıyorum çünkü seninle ne kadar yüklerimi paylaşırsam o kadar az kaçmak isteyeceğini düşünüyorum.”

Kalbim heyecanla hızlandı.

Alnımı onunkine bastırdım. “Artful Dodger.”

“Ha?”

“Bu benim. Ya da bendim.” O sabah kumsalda Grace’le kavga ettiğimiz zaman düşündüklerim aklıma geldi. Daha iyisini yapmalıydım. “Deniyorum, Porter. Ben gerçekten deniyorum. Bana güvenmeni istiyorum.”

“Tek istediğim bu.” Bana bakmak için arkasına yaslandı, hafifçe gülümsedi ve köpekbalığı dişini tekrar ortaya çıkarmak için parmaklarını açtı. “Peki... Bunu istiyor musun? İnsanlar konuşacaktır.”

Gülümseyerek elinden kaptım. “Belki senin bana ait olduğunu söylerler.”

“Bailey, *zaten* sana aittim. Sadece karar vermeni bekliyordum.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Porter beni eve geri getirdikten sonra, insanların, özellikle de babamın yanında ol-

maktan çok mutluydum. Bu yüzden leopar desenli eşarbımı ve güneş gözlüklerimi takıp Baby'yi mahallede dolaşmaya çıkardım. Sokağımızın sonundaki büyük tepeye geldiğimde ellerimi havaya kaldırıp kızılçamlara doğru "Aşık oldum!" diye bağırdım.

“Perdenin arkasındaki adama aldırma.”
—Frank Morgan, *The Wizard of Oz* (1939)

24

Babam aşçı değildi ama içindeki muhasebeci bir tarifi herkesten iyi uygulayabilirdi. Bununla birlikte, iki saat pişirildikten sonra hâlâ çiğ olan kızarmış tavuk tarifini birlikte mahvetmeyi başarmıştık. İşte o zaman fırınımızın bölümlerinden birinde bir sorun olduğunu anladık. Tavuğu çöpe attık, son duasını çöp tenekesi üzerinde yaptık –huzur içinde uyusun- ve pizza istedik. Başarısızlıktan dolayı biraz üzgün olsak da konuklarımız -Wanda, Grace ve Porter- aldırış etmediler.

Sahile gitmemizin üstünden bir hafta geçmişti ve Porter ilk kez evime davetliydi, bu yüzden zaten biraz gergindim. Neden olduğundan emin değildim. Belki de birkaç kez Porter’ın evinde takıldığımdan ve orası çok rahat olduğundan, şimdi buranın öyle olmayacağından endişeleniyordum. Za-

ten bir polisle takılmakla ilgili bir şaka yapmıştı, bir de o da vardı. Wanda'yı bir tür göz korkutucu otorite figürü olarak düşünmesem de Porter'ın neden böyle hissettiğini anlayabiliyordum. Wanda konusunda savunmacıydım ve Porter'ın hem ondan hem de babamdan hoşlanmasını istiyordum ve bu beni... strese sokuyordu.

Ama pizza geldiğinde ve Porter babamın DVD koleksiyonunu karıştırdığında, işler yoluna girmeye başladı. Görünüşe göre babam ve Porter aynı bilimkurgu filmlerini seviyordu. Porter'ın ne kadar büyük bir hata yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü babam zevkleri uyduğu için heyecanlanmıştı ve asla susmayacaktı: 1977 yapımı bu uzay klasiğini izledin mi? Peki ya uzun zamandır kayıp olan 1982 yapımı olanı? Star Wars hakkında konuşmaya başarlarsa, onları susturmak zorunda kalacaktım.

Konuştukları süre boyunca gözlerimi Porter'dan ayıramadım. Şu an onun için hissettiklerim aynı anda hem suda süzülme hem de boğulma gibiydi. Bana hızlı bir bakış attığında, nefesim kesildi. O da bunu hissediyor muydu? Aramızdaki bu kuvvetli bağı? Heyecan vericiydi ama bir o kadar da korkutucuydu. Sanki hayatımın ondan öncesi düşük bütçesi bir filmi ve onunla bir *Citizen Kane** setine dönüşmüştü.

“Tanrım, çok kötüymüşsün,” diye fısıldadı Grace kulağıma doğru. “İyi olmalıydı, ha?”

Ah, ona sahilde olanları asla anlatmamalıydım. Ona herhangi bir ayrıntı vermemiştim ama belki de sorun buydu.

* En: Citizen Kane, yapımcılığını, yönetmenliğini ve başrol oyunculuğunu Orson Welles'in yaptığı 1941 Amerikan drama filmidir.

Boşlukları küçük kirli zihninde dolduruyordu. Koluna vur-
dum ve sağduyulu, eğlenceli tokat şenliğimiz olgunlaşma-
mış kıkırdamalara dönüştü. Babam ve Porter fark ettiğinde
içten içe utandım ve Grace'i kanepeye doğru takip ederek
gözden kayboldum.

Porter'a karşı daha açık olmak ve bu yaşadıklarımız hak-
kında konuşmak için çok uğraşıyordum. Bu kaotik duygular
hakkında. Minibüsün arkasında yaşadıklarımız hakkında.
Bir daha birlikte olmamıştık, o şekilde. Zamanımız olma-
mıştı. İşten sonra minibüsün önünde buluştuğumuzda uzun
ve yoğun öpüşmelerimiz olmuştu ve amaçsızca konuştuğu-
muz gece yarısı telefon görüşmelerimiz. Gerçekten, sadece
birbirimizin sesini duymaya ihtiyacımız vardı. Ama ona ne
zaman gerçekten ne hissettiğimi söylemeye çalışsam çok
güçlü bir yumruk kalbimi sıkıyormuş gibi geliyordu.

Tamamen panik oluyordum.

Bir korkak her zaman korkaktır.

Ya kendimi değiştiremezsem? Ya onun bana ihtiyaç duy-
duğu kadar dürüst ve açık olamazsam? Grace'in olmamı
istediği kadar güvenilir bir arkadaş olamazsam? Ya Greg
Grumbacher beni sonsuza kadar mahvettiye? Beni en çok
korkutan da buydu.

Tüm bu erkek-erkeğe bilimkurgu konuşmasından sonra,
hepimiz verandaya çekilip çatıda büyüyen sekoya ağacının
yanındaki masanın etrafına oturduk. Babam kutsal, yıpran-
mış oyun kutusunu çıkardı.

“Tamam,” dedi çok ciddi bir şekilde. “Bailey ve benim
bu gece sizinle paylaşmayı seçtiğimiz şey bir Rydell aile ge-
leneği. Bu oyuna katılarak -hayır, bu aziz ve kutsal törene-”

O konuşmasına devam ederken küçük bir kahkaha attım.

“...Gururlu aile mirasımızı onurlandırmayı kabul ediyor-sunuz... Pekâlâ, kutunun üzerindeki fiyat etiketinin 2001 yılına ait olduğunu düşünüyorum, yani oldukça eski.”

Wanda gözlerini devirdi. “On beş dakikalığına dikkatimi vereceğim Pete.”

“Hayır, Çavuş Mendoza,” dedi dramatik bir şekilde, kürsüde konuşma yapan sert bir politikacıymış gibi eliyle havayı keserek. “Setlers of Catan’a bir iki saatliğine dikkatinizi vereceksiniz çünkü koloniler bunu hak ediyor.”

“Çünkü yerleşim yerlerini kurman en azından o kadar uzun sürecek,” dedim ona.

“Bir zindan efendisi var mı?” diye sordu Porter.

Babamla birlikte kıkırdadık.

“Ne?” diye sordu Porter sırtarak.

“Sana öğreteceğimiz çok şey var,” dedim bir elimi elinin üstüne koyarak. “Ve zindan efendisi falan yok. O türde bir inek oyunu değil.”

“Bu Monopoly’den daha az mı sıkıcı daha fazla mı?” diye sordu Grace.

“Az,” dedik babamla birlikte.

“Monopoly ezikler içindir,” dedi babam ona.

Porter kaşlarını çattı. “Monopoly’i severim.”

“Bir sandık dolusu eski masa oyunumuz var,” diye fısıldadım ona yüksek sesle.

“Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?” dedi Wanda derin bir iç çekerek.

“San Francisco’dan getirdiğiniz o pahalı şarap şişesini çıkarmak için iyi bir zaman olabilir,” diye önerdim.

Porter bana sırtıttı ve heyecanla ellerini ovuşturdu. “Bu çok tuhaf görünüyor. Ben varım. Hadi oynayalım.”

Tanrım, onu seviyordum. Daha önce neden bu kadar endişelendiğimi bile bilmiyordum. Artık her şey yolundaydı.

Babam kutuyu açtı ve tüm kuralları açıklayarak bu süreçte herkesin kafasını karıştırdı. Sonunda oynamaya ve oyun ilerledikçe herkesin öğrenmesine karar verdik. Alışacaklardı. Babam ve benim kadar sevip sevmediklerinden emin değildim ama görünüşe göre herkes eğleniyordu. Bol bol gülüp saçmalıyorduk. Her şey harika gidiyordu.

Pizza beni susatmıştı. Mutfaktan biraz buzlu çay almak için kalktım ve başka birinin bir şey isteyip istemediğini sordum. Babam da isteyince ikimize de getirmek için mutfığa gittim. Ben masadan uzaklaşırken babam, “Teşekkürler, Mink,” diye seslendi.

Arkamda, Porter’ın babama, “Ona ne dedin?” diye sorduğunu duydum.

“Ha? Ah, ‘Mink’ mi? Bu sadece onun çocukluktan kalma takma adı,” dedi babam.

“Ona her zaman böyle seslendiğini duyuyordum,” dedi Wanda. “Ama nedenini bana hiç söylememiştin.”

“Bu aslında komik bir hikâye,” dedi babam.

Çayımızı koyarken homurdandım ama babam zaten hikâye anlatma modundaydı ve mutfaktan sesini duyabiliyordum.

“Şu şekilde ortaya çıktı. Bailey daha gençken, on dört yaşındayken birkaç hafta hastanede kaldı.” İçeriye doğru baktığımda Wanda’nın kaşlarının kalkmış olduğundan, bu

konuşmayı daha önce yaptıklarını ve onun vurulmadan haberdar olduğunu anladım. “Hastanede olduğu süre boyunca, televizyon klasik film kanalında takılı kalmıştı. Bilirsiniz, tüm eski film yıldızları; Humphrey Bogart ve Cary Grant, Katharine Hepburn. Gece gündüz izlediği tek şey buydu. Onun için o kadar endişeliydik ki birinin aklına kanalı değiştirmek geldiği zaman, o zaten bazı filmleri gerçekten sevmeye başlamıştı ve değiştirmemize izin vermiyordu.”

Kapıdan verandaya çıkıp bardaklarımızı masaya bırakırken dramatik bir şekilde iç çektim.

“Her neyse, ameliyattan birkaç gün sonrasında duygularım değişti. Bir baba olarak çok endişeliydim tabii ki. İyileşip hastaneden çıkarsa ona ne isterse alacağımı söyledim. Onun yaşındaki çoğu kız ne isterdi ki, bir araba belki? Bir midilli? Arkadaşlarıyla Florida’ya gitmek falan mı? Ama Bailey değil. O göz alıcı aktrislerin kürk mantolar giydiğini görmüştü ve hayvan hakları savunucusu olmadan önce ‘Baba, ben vizon bir kürk istiyorum’ dedi.”

Wanda kahkahalar attı. “Aldın mı peki?”

“Sahte bir tane,” dedi babam. “Asla unutmadığım bir tavırdı. Ve hâlâ o eski filmleri seviyor. Her şey yolunda mı, Porter?”

Sandalyemi masaya doğru çekerken yukarı baktım ve Porter’ın yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu gördüm. Biri ona köpeğinin öldüğünü söylemiş gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sordum.

Masaya bakıyordu ve bana bakmıyordu. Bir dakika önce gülüp şakalar yapıyordu, birden ayağa kalktı, sanki çenesi taştan yapılmış ve kırılabilirmiş gibi sımsıkı görünüyordu.

Herkes ona bakıyordu. Huzursuzca kıpırdandı ve eliyle telefonunu kaldırdı. “Annemden bir mesaj aldım. Gitmeliyim, üzgünüm.”

Mümkün değildi. Eski *mesaj aldım* numarası mı? Bu bir Artful Dodger manevrasıydı. Az önce benim numaramla beni mi kandırmaya çalışmıştı?

“Sorun ne?” dedim tekrar onunla masadan kalkarak.

“Hiçbir şey, hiçbir şey,” diye mırıldandı. “Büyük bir sorun değil. Sadece yardıma ihtiyacı var ve bekleyemez. Affedersiniz.” Heyecanlı ve dikkati dağılmış gibi görünüyordu. “Akşam yemeği ve diğer her şey için teşekkürler.”

“Her zaman,” dedi babam, Wanda’yla aynı bakışı paylaşırken endişeyle alnında bir çizgi belirdi. “Kapımız sana her zaman açık.”

“Görüşürüz Grace,” diye mırıldandı Porter.

Ön kapıya doğru yürüyen Porter’a zar zor yetişebildim ve dışarı çıktığımızda bana bakmadan merdivenlerden indi. Çıldırmağ üzereydim. Belki gerçekten bir mesaj almıştı ama annesinden değildi. Çünkü onu bu kadar endişelendiren tek bir kişi vardı ve babamdan ve Wanda’dan kaçırıyorsa bunun Davy ile bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordum.

Garaj yolundan aşağı inerken, “Porter,” diye seslendim.

“Gitmem gerek,” dedi.

Bu beni deli etti. İsteddiği kadar babamdan kaçabilirdi ama benden? “Hey! Senin sorunun ne?”

Kendi etrafında döndü ve yüzü aniden öfkeden mosmor oldu. “Bu hastalıklı bir oyun muydu?”

“Ne?” Kafam kesinlikle karışmıştı. Söyledikleri hiçbir an-

lam ifade etmiyordu ve bakışları yüzümde dolaşıyordu. “Beni korkutuyorsun. Bir şey mi oldu?” diye sordum. “Bu Davy’le mi ilgili? Yine bir şey mi yaptı? Lütfen benimle konuş.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. Gözlerini sımsıkı kapadı ve başını sallayarak mırıldandı, “Bu çok berbat bir şey. Yapamam... Eve gitmeliyim.”

“Porter!” Arkasından seslendim ama dönmedi. Bana bakmadı. Sadece kendime sarılarak çaresizce durdum ve minibüsünün gürültüyle çalışarak caddede kızılçamlarının arasında gözden kayboluşunu izledim.

“İnsanlar hakkında asla karar varma.”
—Katharine Hepburn, *The Philadelphia Story* (1940)

25

Mesaj attım.

Aradım

Mesaj attım.

Aradım.

Cevap vermedi.

Grace de ulaşmayı denedi, ona da cevap vermedi. “Aptalca bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim,” diye beni rahatlatmaya çalıştı. Ama buna inanmadığına oldukça emindim.

Grace eve gittikten sonra, verandadaki tüm konuşmayı kafamda tekrar ettim, ipuçları arayarak bir şeylerin yanlış olduğunu tam olarak ne zaman fark ettiğimi hatırlamaya çalıştım. Babama sordum ama yardımı olmadı. O kadar ıstırap çekiyordum ki Wanda’ya bile sordum ve yüzündeki ifadeden onun bile benim çaresiz halime acıdığını anladığımda

onun önünde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım ve işte o zaman işlerin kötüye gittiğini fark ettim.

Wanda, "Baban bu hikâyeyi anlatırken veya ondan sonra bir mesaj aldığını iddia etti," dedi.

Avucumun içiyle gözlerimi ovdum, başım zonkluyordu. Bunun üzerine, sanırım kusacaktım. "Ama neden bana ne olduğunu söylemedi?"

"Bunu sormaktan nefret ediyorum," dedi babam nazik bir sesle. "Ama onun duygularını incitebilecek bir şey yaptın mı? Bir yalanını falan öğrenmiş olabilir mi?"

"Hayır!" dedim. "Onu aldatmak gibi bir şey mi?"

Babam iki elini kaldırdı. "Bunu ima etmek istemedim. İnternetteki arkadaşını biliyor muydu?"

"Alex mi?" Başımı iki yana salladım. "Alex ile haftalardır konuşmadım. Ve onunla hiç yüz yüze tanışmadım, hatta onu bulamadım. Bir kız arkadaş ya da başka bir şey bulduğu için beni başından savdı, bilmiyorum. Önemli değil. Gerçekten flört bile etmedik. Tatlı bir çocuktur. Biz sadece arkadaştık, gerçekten."

"İnternete sızdırılmış olabilecek cinsel içerikli mesajlar veya müstehcen fotoğraflar yok değil mi?" diye sordu Wanda.

"Tanrım hayır," dedim ve babam tuttuğu nefesini bıraktı, çok rahatlamıştı. *Tanrım, kızına biraz güvenin olsun.*

"Sadece kontrol ettim," dedi Wanda. Polis sorgulama modunu açmıştı. "Ve boynunu morartan da Porter'dı, değil mi?"

"Evet," diye çıktım. Sert olmak istemiyordum ama kendime engel olamıyordum.

Bu konuşmanın gittiği yeri sevmemiştim. Çok geçme-

den, cinsel hastalık testine girmemi isteyecekti. Bu arada, bilimkurgu filmlerine dalgın dalgın bakan babam, sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi boğucu bir ses çıkardı ama ne olduğunu sorduğumda, elini salladı.

“Önemli değil,” dedi, sersemlemiş ve neredeyse... mutlu bir şekilde. “Her ne oluyorsa, eminim çözeceksin tatlım.”

Dürüst olmak gerekirse bu beni daha da sinirlendirdi. Bunların hiçbirisi gerçekten yardımcı olmuyordu, peki mesele neydi? İki kez hapşırdım ve babam bana soğuk alıp almadığımı sorduğunda onu görmezden gelip odama gittim. Sonra telefonumu şarja taktım ve sanki tüm gezegenin kaderi küçücük hoparlöründen çıkacak olan melodik bir çınlamaya bağlıymış gibi onu izledim.

Sabah ikiye kadar bekledim ve o çan sesi gelmeyince yan dönüp kalbim paramparça bir şekilde uykuya dalana kadar duvara baktım.

• • •

Ertesi gün Cave’deki vardiya zamanım geldiğinde, kendimi endişeden o kadar hasta etmişim ki Porter’ı görmek isteyip istemediğimi bile anlamıyordum. Son zamanlarda Artful Dodger taktiklerini kullanmamak için çok uğraşıyordum ama otoparkta kamyonetini gördüğümde tereddüt ettim ve çalışanların kapısına giden uzun yolu seçtim. Alkolikler bırakmaya çalışırken böyle hissediyor olmalıydı.

Sonunda onu Grace’in kasasını saymak için geldiğinde gişede gördüm. Vücudum onu görünce o kadar çok gerildi ki, fiziksel acı çekiyor gibiydim. Grace, bizi selamlarken

arabulucu rolünü üstlenmişti, öğle yemeği molalarımızı nasıl planladıklarından hafifçe şikâyet etti ama ne Porter ne de ben bir şey söylemedik. Bu garipti. Bu durumu herkes bilirdi.

Böyle devam edemezdim. Hiç uyumamıştım. Zihnim ıslak kum gibi darmadağınaktı. Ateşim olduğundan oldukça emindim, üşüyordum, burnum hiç durmadan akıyordu ve gözlerim ağrıyordu. Böyle olan tek ben değildim, personelin yarısı Grace'in 'bilinmeyen hastalık' dediği yeni yaz virüsüne yakalamıştı. Ama fiziksel olarak nasıl hissettiğimi görmezden geliyordum çünkü Porter'a neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Öğrenmek zorundaydım!

"Hayır," dedim Porter'a odadan çıkmasını engelleyerek. "Bu adil değil. Tüm gece endişeden uyumadım. Bana hemen şimdi ne olduğunu anlatacaksın."

"Bunu burada yapmasak olmaz mı?" dedi Porter, Grace'e bakarak.

"Nerede o zaman? Mesaj attım, aradım. Bana neyi yanlış yaptığımı söylemezsen bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Düşünmeye ihtiyacım var." Şimdi ilk kez doğrudan gözlerinin içine baktığımda, benim kadar kötü hissettiğini görebiliyordum. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve bakışları yorgundu. Bitkin görünüyordu. İyi. "Belki senin de biraz düşünmeye ihtiyacın vardır."

"Neyi düşünmeye?" diye sordum şaşkınlıkla.

Tekrardan Grace'e baktı. "Bak," dedi kısık sesle. "Ben sadece... gerçekten çok bunaldım. Biraz alana ihtiyacım var, tamam mı?"

Sanki bin tane eşekarısı sokmuş kadar acıttı sözleri.

“Porter,” diye fısıldadım.

O sırada gişenin kapısı açıldı ve Bay Cavadini elinde çizelgeyle içeri girdi. Bize selam vermek için ağzını açtı ama söylemeye çalıştığı her şey benim hapsiriklerimle yarıda kesildi. Kibar hapsirikler değildi, kasaların yanındaki çekmeceye uzanıp mendil kutusunu almak ve sümükürürken arkamı dönmem gerekiyordu. İğrenç bir haldeydim.

“Sen de mi kaptın?” diye sordu Cavadini dehşete düşmüş bir şekilde. Arkamı döndüğümde geri çekildi ve başını salladı. “Kesinlikle yaklaşma. Grace, gişede dokunduğu her şeyi dezenfekte et. Bailey, eve git.”

“Ne? Ben iyiyim!” dedim peçetenin altından.

“Tifo Mary kapmışsın. Eve git. Yarın ara ve nasıl olduğunu bana bildir. Bulaşıcı evre geçtiğinde seni tekrardan programa alacağız.”

Ne kadar denesem de açıklamama izin vermedi. Porter ve Grace Sauna’ya gittiklerinde, Porter’ın neden “alana” ihtiyacı olduğunu keşfedecek bolca zamanım vardı artık. Sefil ve ateşler içinde, hiçbir cevap alamadan eve gittim ve sürünerek yatağa geri döndüm.

Söyleyeceğim tek şey vardı: Cavadini beni Cave’den göndermekte muhtemelen haklıydı. Birkaç saat sonra uyanıldığımda bütün vücudum ağrıyordu. Üşüyordum. Ateşimi ölçtükten sonra işte olmasına rağmen babamı aradım çünkü 38,5 derece olmuştu. Hemen eve koşup beni acil servise götürdü, doktor ateşimi düşürecek bir şey verdikten sonra zaten bildiğim şeyi söyledi -virüs kapmışsın- ve bir sürü soğuk algınlığı ilacı yazarak beni gönderdi.

Hastalığımın ikinci gününün sabahında babam yatağımın çarşaflarını değiştirmek zorunda kaldı çünkü bütün gece canavar gibi terlemiştim. Ama en azından ateşim düşmüştü. Hangisi daha iyiydi bilmiyorum çünkü şimdi de ciğerlerim parçalanıyor gibiydi. Babam sabah işe gitti ama öğlen bana çorba ve kraker yedirmek için geri döndü. Ayrıca beni alt kata indirmeye çalışıyordu ama yatak odamla tuvaletin birbirine olan yakınlığını tercih ediyordum. Odamdayken tüm dijital yayın platformlarına erişimim ve bir DVD oynatıcım da vardı. Şu an ihtiyacım olan tek şey buydu. Garip bir şekilde bana Alex'i hatırlatan bir film izlemeye başladım, bu da bana zaten olduğumdan daha da kötü hissettirdi.

Grace birkaç mesaj atarak nasıl olduğumu sordu. Cave'de neredeyse herkes hasta olmuştu ama o şimdilik hasta olmamayı başarmıştı. Porter hakkında hiçbir şey sormadım. Yine de gönüllü oldu: Bugün onun da izin günüydü, o yüzden hasta olup olmadığını bilmiyordu, ama ona mesaj atıp sormasını ister miydim? Hayır istemezdim. Alan mı istiyordu? Serengeti Ormanları kadar alan onun olsun, diyebileceğim tek şey buydu. Kırılmanın ötesinde yaralanmışım artık. Sinirliydim. En azından öyle olduğumu düşünüyordum. Söylemesi zordu. Bugün artık öksürük şurubu almaya başladığım için biraz daha kendime gelmişim.

Öğleden sonra telefonum gelen bildirimle titredi. İzlediğim filmi durdurdum. Lumière Film Fanatikleri'nden gelen bir bildirimdi. Yeni bir mesajım mı vardı? Belki de şurup yüzünden halüsinasyon görüyordum. Ama hayır. Uygulamayı açtım ve işte oradaydı:

@alex: Selam. Mink, orada mısın? Konuşmayalı uzun zaman oldu.

Bir dakikalığına sadece ekrana baktım, sonra cevap yazdım.

@mink: Hâlâ buradayım. Hasta bir şekilde yataktayım. İşin garibi biraz önce seni düşünüyordum, bu yüzden bir anda mesaj atman beni ürküttü.

@alex: Beni mi düşünüyordun? Neden? *merak ettim* (Hasta olmana üzuldüm.)

@mink: Key Largo izliyordum da. (Teşekkürler. Ben de üzgünüm. İğrenç bir durum inan bana.)

@alex: Vay. Bogie ve Bacall Key Largo mu? Midenin bunu kaldırmayacağını söylediğini hatırlıyorum? Silah zoruyla izlerim demelerine ne oldu?

@mink: Düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Neredeyse bitirdim. Çok iyiydi. Haklıymışsın.

@alex: Şok içindeyim. (Gerçekten.) Peki... Hayatında yeni bir şeyler oldu mu? Uzun zamandır konuşamadık. Dünyada neler değiştiği hakkında arayışa katılalım Mink. Seni özledim.

Durdum, ne yazacağımdan emin değildim. Benim de *onu özlediğimi* yazmam garip olurdu -özlediğim halde- çünkü bu Porter'a ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Kafam çok karıştı. Belki de böyle demek istememişti. Belki hiçbir zaman bunu kastetmemişti. Tanrı biliyor ya insanları okumak konusunda çok kötüydüm.

@mink: Mink'in dünyası darmadağın oldu. Tüm günün boş mu?

@alex: İnanmazsın ama boş.

Kanımdaki kodein yüzünde mi yoksa beyin hücrelerimi yok eden virüs yüzünde mi olduğundan emin değildim ama

yastığıma yaslandım ve Alex'e şimdiye kadar gönderdiğim en açık ve düz mesajı yazdım.

@mink: Aslında biriyle beraberdim, yanı şey sanırım ayrıldık. Öyle sanıyorum. Emin değilim. Benimle konuşmuyor. Ama onu aklımdan çıkaramıyorum. Yanlış anlamamı istemem. Belki de hiç o şekilde düşünmedin bile bilmiyorum. Ama eskiden aramızda bir şey olduğunu düşünüyordum -senin ve benim- ya da olabileceğini. Ama sonra bu çocuk ortaya çıktı. Hiç beklediğim bir şey değildi. Her neyse, şu anda tam bir aptal gibi konuşuyorum, özellikle de benim için böyle hissetmediysen. Ama son zamanlarda hayatımda yeni bir sayfa açıp daha dürüst olmaya çalışıyorum, bu yüzden bunu bilmeni istedim. Hâlâ herhangi bir şey için umudun varsa, ben yapamam. Şu an olmaz.

@alex: Vay canına. Tek seferde hazmedebileceğimden çok şey söyledin.

@mink: Biliyorum. Özür dilerim.

@alex: Hayır, söylediğin için sevindim. Gerçekten. Her şeyi açıklayarak beni ne kadar rahatlattığını bilemezsin.

@mink: Gerçekten mi?

@alex: Kesinlikle öyle. Peki... Bu çocuk nasıl biri?

@mink: Dürüst olmak gerekirse pisliğin teki. Ukala. Kendini beğenmiş. Her zaman kavga etmeye hazır.

@alex: ??? Ve ondan hoşlanıyor musun, neden?

@mink: Hatırlamaya çalışayım... Tamam, aynı zamanda çok tatlı, zeki ve beni güldürmeyi başarıyor. Aslında o bir sörfçü. Yani müthiş yetenekli. Ayrıca meteoroloji hakkında anlamsız derecede bilgili ve bu da yandan şirin geliyor.

@alex: Anladım. Ama seni güldürmeyi başarıyor yani?

Birden kendimi berbat hissettim. Burada Porter hakkında içimi döküyordum, Alex'in ne hissettiğini bilmeden. Benim

hakkımda. Bütün bu olanlardan kendimi sorumlu hissediyordum.

@mink: Kimse beni senin kadar güldüremez.

@alex: Duymak istediğim buydu.

Biraz güldüm sonra birden ağlamaya başladım.

@mink: Ben de seni özledim. Seninle film izlemeyi özledim. Ve her şey değiştiği için üzgünüm. Nasıl her şey bir anda bu kadar değişti bilmiyorum. Umarım arkadaş kalabiliriz çünkü hayatım sen içindeyken daha güzel. Ve bu kesinlikle doğru.

@alex: Bende arkadaş kalabileceğimizi umuyorum. Şimdi gitmem gerekiyor.

Uygulama bana oturumunu kapattığını söylediğinde sakin ağlamam tamamen hıçkırıklara dönüştü. Neden bilmiyordum ama çok önemli bir şeyi kaybetmiş gibi hissediyordum. Belki de arkadaş kalabileceğimizi değil de kalmamızı umduğunu söylediği içindi. Ne demek istemişti ki? Emin değil miydi? Bir değil iki ilişki mi birden mi mahvetmişim?

Hastalığım, tüm üst solunum sistemim tıkanıp nefessiz kalana kadar ağlamama izin vermedi. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Kendimi sakinleşmeye zorlayarak ve sürekli burnumu silerek Key Largo'nun son birkaç dakikasını da izledim. En azından Humphrey Bogart'ın Lauren Bacall için geri döneceğine güvenebilirdim ancak riskli bir durum gibiydi.

Jenerik geçerken merdiven boşluğunda bir ses duydum

ve babam kapıda belirdi. “Sen– Hey... Ağladın mı?” dedi endişeli bir sesle. “İyi misin? Sorun ne?”

Bir şey yok dercesine elimi salladım. “Hiçbir şey. Ben iyiyim.”

Kısa bir an kaşlarını çattı ama bana inanmışa benziyordu. “Ziyaretçin var, Mink. Bunun için kendini iyi hissediyor musun?” Beni bakışlarıyla uyarmaya çalışıyordu.

Yatağımda doğrulup oturdum. Ziyaretçi mi? Grace isteydi. “Ben... Sanırım?”

Babam kapıdan çekildi ve birinin içeri girmesi için ona işaret etti.

Porter.

“Selam,” dedi beni görünce dişlerini sıkarak. “Vay canına, sanırım numara yapmıyordun değil mi? Şu cerrahi maskelerden birini takmalı mıyım?”

Babam güldü. “Bana daha bulaşmadı. Ama istersen mesafeni koruyup çıkarken de ellerini yıkayabilirsin.”

Porter babama sıradan bir şekilde selam verdikten sonra bir anda yalnız kalmıştık. Sadece ben ve Porter. Yatak odamda. Bir hafta önce bu sadece bir fantezi olabilirdi. Şimdiyse üzerimde üstünde artık dinlemediğim utanç verici bir grubun olduğu bir tişört ve uyumsuz bir şort vardı. Yıkanmamış saçlarımı dağınık bir şekilde toplamıştım, seksi bir dağınıklık değildi. Ve içtiğim öksürük şurubu yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum.

“Yani burası senin gizli bahçen mi?” diye sordu ben kullanılmış peçeteleri yatağın üstünden alıp çöp kutusuna atmaya çalışırken. Aynanın etrafına bantladığım tüm çıktıları

incelemek için şifonyerimin önünde durdu: eski tarz bukle yapma talimatları, Retro tarzda oje modelleri ve Lana Turner'ın saçını yakın plandan gösteren birkaç fotoğraf. "Ah. Şimdi anladım."

Anlamamasını diledim. Sanki Oz Büyücüsü perdenin arkasından bakıyormuş gibi kendimi çok açıkta hissediyordum. Dolabımın kapağını neden kapatmamıştım ki? Umarım orada utanç verici bir şey yoktu.

Kutu yığınınına baktı. "Bütün bunlar ne? Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır, henüz her şeyi yerleştirmedim."

"Kaliforniya'ya geleli ne kadar oldu?"

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandım. "Sadece zamanım olmadı."

DVD raflarıma geçmeden önce bana yan gözle baktı. "Ama elli milyon tane filmi açmak için zamanın var mıydı? Tanrım, tıpkı baban gibisin, değil mi? Tam bir film tutkunu ve süper düzenli. Bunlar alfabetik sırada mı?"

"Türlerine göre alfabetik olarak sıralılar," dedim kısık sesle, aptal gibi hissederek.

Islık çaldı. "Tam bir karmaşa içinde olan DVD dolabımızı yeniden düzenlemek için sana Roth evinde de ihtiyacımı olabilir. Lana bir şey izledikten sonra nereye koymasına gerektiğini karıştırıp duruyor."

"Bundan nefret ederim," dedim

"Biliyorum, değil mi? Resmen suç."

"Porter?"

"Evet?"

“Neden buradasın?”

Arkasını döndü, ellerini şortunun cebine soktu. “Uzak olmaktan bıktım. Bu aptalcaydı. Sadece unutamam gitsin.”

“Bekle, ne? Bunu nasıl unutabilirim? Ne oldu? Ne yaptığımı öğrenmem lazım.”

“Sen bir şey yapmadın. Sadece bir yanlış anlaşılıyordu.”

Hâlâ kafam karıştı. “Benim hakkımda mı?” Öksürük şurubu yüzünden karışmış zihnim daha önce yüzlerce kez olduğu gibi o geceye geri döndü ve tutunabildiğim tek şeye... “Birinden mesaj mı aldın? Davy olmadığını söyledin ama yalan mı söylüyordun? Bunun benimle ne ilgisi var?”

Gözlerini kıstı. “Sarhoş musun, yoksa hasta olduğunda böyle mi oluyorsun?”

Elimi komodinin üzerindeki şişeye doğru sallayarak, “Ehh,” diye inledim. “Kodein.”

“Tanrım... Kodein mi alıyorsun? Davy’nin burada olmadığına sevindim, yoksa onu çalıp hepsini bir dikişte içirdi. Doğru dozu alıyorsun değil mi?”

Dil çıkardım ve ağzımdan *ahh* diye bir ses çıktı. Porter’ın her iki kaşı da yavaşça kalktığında, cevabımın uygun olmadığını anladım ve derince iç çekerek yatak örtüsünü göğsümün üzerine çektim. “Evet, doğru dozu alıyorum,” dedim huysuzca. “Ve sorularıma cevap vermekten kaçacaksan, gitmeni istiyorum.”

Sanki her şeyi yeniden düşünüyormuş ya da bir çeşit plan yapıyormuş gibi bana çok uzun süre baktı, hangisi olduğundan emin değildim. Kemerine asılı olan anahtarlar o cebini karıştırırken kalçasına çarpıyordu. Sonra aniden arkasını

döndü ve DVD raflarıma yöneldi, parmaklarını kutularda gezdirip bir tanesini seçti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“DVD oynatıcın nerede? Burada mı? Bakalım burada ne varmış... *Key Largo*? Güzel miydi? Bunu yerine koymama izin ver. Lana gibi olmak istemem. Her şey...”

“Porter!”

“...hazır mı, bir tuşa basmam gerekiyor mu? Kumanda nerede? Üzerine hapşırdıysan falan ona dokunmasam iyi olur. Yana kay ve yüzüme doğru öksürme.” Üstünde *ATEŞ-Lİ ŞEY* yazan ceketini çıkarıp çift kişilik yatakta yanına oturmamı işaret etti.

Birdenbire babamın hemen aşağıda olduğu aklıma geldi. Ama bekle, neden umurumdaydı? Hastaydım. Ve iğrençtim. Ayrıca birlikte bile değildik.

Öyle miydik?

“Porter...”

“Kenara kay.”

Kaydım. Yanıma oturdu, uzun bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini yorganın üzerinde birbirinin üstüne koydu. Dirseğinin yanında benim sümüklü mendillerimden birini görünce yüzünü ekşitti.

Mendili öfkeyle yere fırlattım. “O gece neden evimden çıkıp gittiğini söyleyene kadar seninle film izlemeyeceğim.”

“Yüzyılın yanlış anlaşılması olduğunu söylediğimde dürüsttüm. Ve sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu şimdi anladım. Sana daha önce de söylediğim gibi, bazı şeyleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı çünkü öyle...”

önemli değil.” Ben itiraz etmeye başladığımda yerinden kıpırdamayacağını belirtir gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hepsini unutam.”

“Ne? Bu—“

“Bak, gerçekten sorun yok. Benim salaklığımı. Seni önemli olmayan bir şey için endişelendirdim, özür dilerim. Sadece unutam. Oynat düğmesine bas, olur mu?”

Şaşkın şaşkın ona baktım. “Hayır.”

“Ne hayır?”

“Bunu kabul etmiyorum. Ne olduğunu öğrenmem lazım.”

Yatak başlığına yaslandı ve uzun bir süre bana baktı. Gerçekten uzun bir süre. Şimdi rahatsız olmuştum çünkü gülümsüyordu, altında bir şey yatan sinsi bir gülümsemeydi. Ondan kaçmak ya da ona vurmak istememe neden oluyordu.

“Belki film başladıktan sonra konuşmak isterim,” dedi. “Her neyse, bu film ne hakkında? Rastgele bir şey seçtim.”

Bir an dikkatimi dağıttı, ekrana dönüp baktım. “*The Philadelphia Story*? Bunu hiç izlemedin mi?”

Başını yavaşça salladı, yüzünde hâlâ aynı gülümseme vardı. “Bana biraz anlatsana.”

Bu garipti çünkü raftan özellikle bunu seçmiş gibiydi ama her neyse. “En sevdiğim filmlerden biridir. Katharine Hepburn sosyetenin bir kadın, bir mirasçı görüyorsun, Jimmy Stewart’ı yani yanlış adamı öperek doğru erkeği sevmeyi öğreniyor... Bu da onun kendini beğenmiş eski sevgilisi Cary Grant ki onunla sürekli tartışıyorlar.”

“Bu kadar mı?”

“Büyükannen bu filmi hiç izlemedi mi?” diye sordum.

“Bunu hatırlayamadım. Sence ben sever miyim? Yoksa başka bir şey mi seçeyim?” Bir bacağını yataktan aşağı indirdi. “Çünkü eğer istersen gidip babana önerisi var mı diye sorabilirim-”

Bir elimle kolunu tuttum. “Ah bekle, bu harika. Çok komik, gerçekten komik. Hadi izleyelim.”

“Oynata bas,” dedi yastıklarına geri gömülürken. “İzlerken kafadaki boşlukları doldurabilirsin.”

“Yani bana anlatacak mısın?” diye sordum ısrarla.

“Oynat, Mink.”

Takma adımı kullandığında gözlerimi kıstım, benimle dalga geçip geçmediğinden emin değildim ama ona izin verecektim. Çünkü hey! *The Philadelphia Story*. Binlerce kez izlesem bile bıkmazdım. Daha önce hiç izlememiş biriyle birlikte izlemek çok daha iyiydi. Ve Porter’la? Şansıma inanmıyordum. Umarım o da severdi.

Filmi başlattık ve artık hasta olmam umurumda değildi. Porter burada benimle olduğu ve doğru repliklerde içten bir şekilde güldüğü için mutluydum. Sürekli bana bakmayı da keserse mükemmel olacaktı. Ekrandan çok yüzümü izliyordu ve ona sorgular gibi baktığımda gözlerini kaçırmıyordu bile. Sadece o aynı bilmiş gülümsemeyle gülümsüyordu ve bu beni ürpertiyordu.

“Ne?” diye fısıldadım sonunda bunalarak.

“Bu... İnanılmaz,” dedi.

“Ah,” dedim sevinçle. “Sadece bekle. Film daha da güzelleşecek.”

Sakince gülümsedi.

Yorganı çeneme kadar çektim.

Filmin ortasına doğru babam almam gereken ilaçları hatırlatmak için odama geldi, bu sırada erkekler kendi arasında benim hakkımda şakalar yapmaya başladılar. İkisi de kendilerinin komedyen olduğunu sanıyordu. Porter yatağında öyle uzandığı için hastalığı kapınca kimin güleceğini görecektik.

Filmin yarısında, Porter aniden, “Bu yaz için planların neydi?” diye sordu.

“Ha?” Gözümün ucuyla ona baktım.

“İşyerindeyken, Pangborn’a bu yaz için başka planların olduğunu ve benim bu planların bir parçası olmadığımı söylemiştin. Neydi o planlar?”

Mantıklı bir bahane bulmaya çalışırken kalbim hızlandı ama öksürük şurubu yüzünden yeterince hızlı düşünemiyordum. “Hatırlamıyorum.”

Çenesini sıktı. “Bunu itiraf edersen, sana oyun gecesinde evden neden gittiğimi söylerim. Anlaştık mı?”

Lanet. Yazın yarısında başka bir çocuğu, aylardır çevrimiçi sohbet ettiğim tanımadığım birini araştırdığımı hiçbir şekilde itiraf edemezdim. Bu kulağa çok... Dengesiz geliyordu. Psikopatça. Porter bunu asla anlamazdı. Sadece içimden geldiği gibi hareket etmişim. Birbirimize ilanı aşk falan etmemiştik, dramatik şiirler falan da göndermemiştik.

“Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim Porter’a.

Bulanık zihnimle bile hayal kırıklığını hissedebiliyordum ama Alex hakkındaki sırlarımı ifşa edemeyordum.

“İyi düşün,” dedi Porter kısık sesle. Neredeyse yalvarıyordu. “Bana her şeyi anlatabilirsin. Bana güvenebilirsin.”

İşte yine buradaydı. G ile başlayan kelime. Aklıma minibusün arkasında yaptığımız konuşma geldi. *Sana güvenebilmem lazım.*

Ona anlatmamı istediğini biliyorum. Sadece... Yapamazdım.

Ne olduğundan emin değildim ama hatırladığı son şey Jimmy Stewart ve Katharine Hepburn’un öpüşmesiydi. Sonrasında bildiğim tek şey saatler sonra sersem bir şekilde uyandığımdı.

Porter çoktan gitmişti.

• • •

İki gün sonra Cavadini beni tekrar programa yazdı ve işe döndüm. Gişede Porter’ı görmedim. Sadece Pangborn’un yerine başlayan yeni güvenlik görevlisi vardı. Porter bugün buradaydı -biliyordum çünkü programı kontrol etmişim- o yüzden kata çıkarken gözlerim onu aradı. Onu uzakta nöbet değişimiyle ilgilenirken gördüm. Sabahki bilet görevlilerinin Sauna’dan çıkmasını bekliyordu -o iki aptal çocuğun- Scott ve Kenny. Onlar gitmeden önce arka kapıya doğru ilerledim ve Grace’e kasamı uzatıp bensez içeri girmesini işaret ettim.

Porter’a, “Hoşça kal demeden evden gittin,” dedim.

“Çok hastaydın. Şu anda biraz meşgulüm, bu yüzden...”

“Ayrıca oyun gecesinde ne olduğunu anlatmadan gittin.”

Scott ve Kenny’e baktı. “Belki sonra,” dedi.

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Ve teklifim hâlâ geçerli.” Yaklaşıp fısıldadı “Quid pro quo, Clarice.”*

Yine mi? Alex’i itiraf etmem için Kuzuların Sessizliği replikleri kullanamazdı. Böyle olmayacaktı. Başka bir taktik denedim. “Önce sen söyle, sonrasında ben de söylemeyi düşüneceğim.”

“Bailey,” dedi yeniden, sanki anlamam gereken bir tür şifreyle beni uyarıyordu. “Bunu gerçekten burada yapmak istemezsin.” Göz ucuyla iki çocuğa baktı.

Bana karşı kendi kaçınma taktiklerimi kullanması resmen fiziksel bir darbe gibiydi. Tüm bunlar, oyun gecesinde bir mesaj gelmesi falan yalandı, değil mi? Şu ana kadar, etrafının insanlarla çevrili olduğu ve bu nedenle konuyu tartışmadığı zamana kadar kaçabilmişti, *The Philadelphia Story*’i de dikkat dağıtmak için kullanmıştı.

Artful Dodger’ın karşısında olmak böyle bir duygu muydu? Çünkü berbattı, hem de fena halde.

Porter boğazını temizledi. “Onların kasalarını teslim almak zorundayım ama...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestim. Şimdi kulağa mantıksız geldiğimin farkındaydım ve sesimi Edi’yle Būdū’nün önünde yükselttiğim için biraz da utanmışım ama kendimi durduramadım. “Oyun gecesinde neler olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Hey. Sonra konuşacağız. Güven bana, tamam mı?”

“Ah, şimdi senin programına mı uymamız gerekiyor?”

* Çn: Kuzuların Sessizliği filminde geçen adil bir anlaşma anlamına gelen repliktir.

Porter birkaç dakika ayırmaya tenezzül ederse tabi? Benim de seni uslu bir yavru köpek gibi beklemem mi lazım?”

Yüz ifadesi sertleşti. “Hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim. Senden sadece bana güvenmeni istedim.”

“Güvenmem için bir sebep ver.”

Sanki tokat yemiş gibi başını arkaya savurdu ve sonra taş gibi sert bir ifadeyle bana döndü. “Çoktan verdiğimi sanıyordum.”

Göğsüm sıkıştı ve o an söylediğim her şeyi geri almak istedim. Onunla kavga etmek istemiyordum. Sadece her şeyin değiştiği o gecedен önceki halimize dönmek istiyordum. Aptallarla birlikte uzaklaşırken Kenny’nin, “Kahretsin, Roth. Her zaman peşinden koşan seksi kızlar var. Sörf yapmaya başlamam gerek,” dediğini duydum.

“Evet ama onlar her zaman mızızlanıyorlar ve bu drama kimin ihtiyacı var?” dedi Scoot. “Bu sürtükler deli.”

Porter güldü. Güldü!

Aniden Alice Harikalar Diyarı’ndaki tavşan deliğine düşüyormuş gibi hissettim ve aşağı doğru inerken son birkaç aya ait harika anılar da yanımdan geçiyordu. Ve yürüyüp giden kişi eski Porter Roth’tu, nefret ettiğim aptal sörfçü çocuk. Beni aşağılayan.

Yıkılmışım.

Sauna’nın kapısına vurdum. Grace kapıyı açtığında endişesi yüzünden okunuyordu. Açıklamak için zamanım yoktu, sıra uzundu ve kasam başlamam için yerinde duruyordu.

Ahh. Burada sıcaklık resmen 100 derecedeydi. Göğsüm kafa karışıklığı ve her geçen saniye etkisini artıran duygular yüzünden sıkışıyordu.

“İki bilet.” Kıvrıkcık sarı saçlı, kafası güzel gibi görünen bir çocuk pencereimin önünde bir kızla durup bana *bütün gün burada bekleyemem* diyen bakışlar atıyordu. Ona baktım. Sanki bilgisayarı kullanmayı unutmuştum. Sanırım aptallaşmaya başlıyordum.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Grace omzuma dokunarak. “Hâlâ hasta mısın? İyi misin?”

Hayır, iyi değildim. Hem de hiç iyi değildim. Burnumdan iyi nefes alamıyordum. Bir yanım böyle hissetmemden dolayı Porter’ı suçluyordu. Ama o cinsiyetçi yoruma gülmesinin şoku geçtikten sonra, kavgamızın temelinde aslında benim hatam olduğuna dair rahatsız eden düşüncemle baş başa kalkakalmıştım ve nedenini anlayamıyordum.

Oyun gecesinde neyi yanlış yapmıştım? Bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemişti ama bu sadece üstünü kapatmak için söylediği bir şey gibi geliyordu. Çünkü o gece bir şey onu çok üzmişti ve bunun için beni suçlamıştı. Şimdi tamamen aptal gibi hissediyordum çünkü ne yaptığımı bilmiyordum ve bana söylemeyecekti.

Sanki dev bir yapboza bakıyordum ve eksik olan bir parçasını bulmak için çabalıyordum. Tüm koltuk minderlerinin, masanın ve halının altına, hatta boş kutuya bile bakmıştım.

BU PARÇA NERDEYDİ?

“Hey, iki bilet dedim,” dedi penceredeki çocuk, ben bir aptalmışım gibi. Tişörtünün üstündeki sörf takımının logosu muydu? O... Davy ile posole kamyonunun orda karşılaştığımızda yanında olan sürüngelelerden biri miydi? O kızları babam ve Wanda’nın önünde iğrenç bir şekilde taciz eden?

Ah, harika. Kesinlikle mükemmel. “Orada kimse var mı? Ölene kadar seni bekleyemem bebeğim.”

Bardağı taşıran son damla oldu.

Devamında ne olduğundan tam emin değildim. Tüm kafama garip bir sıcaklık dalgası yayıldı. Sanki Porter’a ne olduğunu anlamaya çalışırken çok yüklenmişim... kavgamız sonrasında Scott’ın cinsiyetçi yorumuna verdiği tepki yüzünden kalbim acıyordu. Ve hepsinin üstüne, şu an önümde duran pislik son nokta olmuştu.

Ya da belki, sadece belki, uzun bir yazdan sonra sonunda Sauna beni de yenmişti.

Tek bildiğim beynimin içinde bir yerlerin artık sağlam olmadığıydı.

Mikrofonu açtım. “Bilet mi istiyorsun? Al bakalım.”

Çılgınca bir hareketle yazıcıyı açıp tüm ruloyu yerleştirdim ve bastım, bastım, bastım! Biletler diğer taraftan atari salonundaki bir oyuncakta büyük ikramiye kazanmış gibi şelale gibi akıyordu.

“İstediğin tüm biletleri al,” dedim mikrofondan. “Bu sürükler deli.”

Tuhaf çocuk hayrete düşmüştü. Ama Bay Cavadini’nin yanında onun şaşkınlığı hiçbir şeydi. Cavadini elinde çizelgesiyle yaklaştı. Bakışları yerde toplanmış bilet yığınının bana kaydı ve şok içindeydi. Tam bir müşteri hizmetleri kâbusu yaşıyordu.

Davy’nin arkadaşına şöyle dedi: “Bununla ben ilgilenirim, biletiniz bizden olsun.” Çocuğun içeri girmesi için birini görevlendirdi ve biletleri temizlemesi için birilerine işaret verdi.

Bana dönüp, “Senin derdin ne küçük hanım? Aklını mı kaçırdın?” dedi. Burnunu Sauna’nın camına yapıştırdı. Yüzü kıpkırmızıydı, Cave logolu kravatı kan dolaşımını kesip onu boğacakmış gibi görünüyordu.

“Gerçekten özür dilerim,” diye fısıldadım mikrofona, göz yaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken iki elimle mikrofonu kavradım. “Ama sanırım *bir bakıma* aklımı kaybettim.”

“Pekâlâ,” dedi Bay Cavadini, benim zavallı duygu gösterimimden etkilenmeden. “Boş zamanında onu bulmak için bolca fırsatın olacak çünkü kovuldun.”

“Egona zarar vermek istemem ama yüzüme

ilk kez silah doğrultulmuş değil.”

—Samuel L. Jackson, *Pulp Fiction* (1994)

26

Olay çıkarmadım. Sadece dolabımı boşaltım ver herkes bana aval aval bakarken sessizce çıkıp gittim. Park yerinde arkamdan Porter’ın adımı seslendiğini duysam da dönmedim. Kaskımı taktım. Yerime oturdum. Anahtarı kontağa taktım. Ve gittim. Cavern Palace *geçmişte* kalmıştı. Artık bir yaz işim yoktu.

Beş dakika boyunca babama kovulduğumu söylememeyi düşündüm ama artık korkak olmaktan bıkmıştım. Ayrıca er ya da geç zaten öğrenecekti. Pancake Shack’in personel arayıp aramadığını merak ediyordum.

Grace vardiyasından hemen sonra evime geldi ve ona her şeyi, her şeyi ve daha fazlasını anlattım. Ne söylediğimi düşünmeden ona Greg Grumbacher’i ve beni nasıl vurduğunu bile anlattım. Porter bunu gerçekten anlattığım ilk kişiydi ve

şimdi geldiğim noktaya bakın, *-sadece bakın!-* bu güvenebilme işi beni nerelere getirmişti. Ve elbette, buraya taşınmadan önce internetten bir çocukla konuştuğumu ve evet onunla tanışmayı planladığımı ama artık konuşmadığımızı ve HİÇBİR ŞEY OLMADIĞINI ve bunun Porter’la bir ilgisi olmadığını da anlattım. Bu benim dışımda kimseyi ilgilendirmezdi.

Kısa bir anlığına onu korkuttuğum için endişelendim.

Ama çok ciddi bir şekilde, “O çocuğun testislerini eline vermek zorunda kalacağım, çok yazık,” dedi.

Bundan sonra, ortak intikam iştahımız hızla kontrolden çıktı. Porter’dan P ile başlayan sözcükle bahsediyorduk ve görünüşe göre bir İngilizseniz bunu yapmanızda bir sakınca yoktu. Daha sonra Porter’la konuşmasını ister miyim diye sordu (istemedim) ya da işyerinde onun hakkında korkunç dedikodular yayabileceğini söyledi. (Bunu bir bakıma isteyebilirdim.) Söylentinin yayılması konusunda yaratıcı olmaya başladığında, bu beni sadece daha çok üzdü ve tekrar ağlamaya başladım. Babam ağlama seansımın ortasında eve geldiğinde Grace ona durumu kısaca anlattı. Televizyon yorumlayıcısı olmalıydı. Açıklamayı bitirdiğinde gözyaşlarım da durmuştu.

Babam şok olmuş gibi görünüyordu.

“Bahse girerim genç kızın yanına taşındığı için artık üzgünsündür, ha?” diye sefilce sordum. “Belki annem de tüm yaz bu yüzden aramamıştır. Muhtemelen *iyi kurtulduğunu* düşünüyordur.”

Bir an kafası karışmış göründü ama bu son sözü çabucak

görmezden geldi, arkamdan yaklaşıp kollarını omuzlarıma dolayarak sarıldı. “Şaka mı yapıyorsun? Bir saniyesini bile kaçırmak istemezdim. Ve bildiğim bir şey varsa, o da ayrılıkların üstesinden nasıl gelineceğidir. Ya da potansiyel ayrılıkların. Her neyse. Eşyalarınızı toplayın kızlar. Istakoz yemeye ve *laser tag** oynamaya gidiyoruz.”

• • •

Porter ertesi gün bana mesaj atmaya başladı. Önemli bir şey değildi, sadece birkaç kısa mesaj.

1. Mesaj: *Selam.*
2. Mesaj: *İş konusunda üzgünüm. Berbat hissediyorum.*
3. Mesaj: *Konuşmamız lazım.*
4. Mesaj: *Lütfen, Bailey.*

Babam tüm mesajları görmezden gelerek kendini yiyip bitirmesine izin vermemi tavsiye etmişti. Sonuçta Porter da aynı şeyi bana yapmıştı. Ayrı kalmak daha sağlıklıydı. Babam sürekli beni çekip oyun gecesinde Porter’ın neden gittiğin anlayıp anlamadığımı soruyordu. “Sen iyi bir detektifsin, Mink. Bunu kendi başına çözebilirsin.”

Belki de artık istemiyordum. Denemekten vazgeçmek üzereydim.

Ayrıca düşünmem gereken başka şeyler de vardı, son çalıştığım yerden kovulmama aldırmayan başka bir iş aramak gibi. Babam muhasebe ofisinde pozisyon olup olmadığını sorabileceğini söylemişti. Kibarca reddettim.

* En: Lazer tag, katılımcıların belirlenmiş hedefleri etiketlemek için kızılötesi yayan hafif silahlar kullandığı, eğlence amaçlı bir atış sporudur.

Bir gece önceki milyon dolarlık ıstakoz ziyafetimiz sırasında aldığım gazetedeki iş ilanlarına bakarken babam, “Annem bütün yaz aramadı derken ne demek istedin?” diye sordu.

“Öyle işte. Aramadı. Tüm yaz. Mesaj atmadı. E-posta göndermedi.”

Uzun bir süre sustuk. “Neden bana bir şey söylemedin?”

“Bildiğini düşünüyordum. Seni aradı mı?”

Elini başının üstünde gezdirdi. “Hazirandan beri aramadı. Nasıl olduğumuzu görmek için daha sonra beni arayacağını ama esas olarak seninle iletişimde olacağını söylemişti. Tam bir aptalım. Sana sormalıyım. Sanırım burada yanımda olman konusunda o kadar bencildim ki, bunu fark etmedim. Bu benim hatam, Bailey.”

Bir süre sonra “Ya kötü bir şey olduysa?” dedim.

“Şirketinin bültenine abone oldum. O iyi. Geçen hafta büyük bir davayı kazandı.”

“Yani...”

İç çekti. “Greg Grumbacher’ı unutmanın ne kadar sürdüğünü biliyorsun değil mi? Pekâlâ, annen için de o kadar uzun sürdü. Çünkü bu olay seni incitmiş ve korkutmuş olabilir ama ona sadece bunları yapmakla kalmadı, aynı zamanda her şeyin kendi suçu olduğu olduğunu düşünerek yaşıyor. Ve kendini hâlâ affetmedi. Ve affedebileceğinden de şüpheliyim. Ama ikinizin arasındaki fark şu, sen devam etmeye hazırsın ve o değil.”

Bunu düşündüm. “Sence iyi olacak mı?”

“Bilmiyorum,” dedi nazikçe yanağımı okşayarak. “Ama sen olacaksın.”

...

Ertesi gün, artık Porter'ı çıldırtmaya son vermeye karar verdim. Daha fazla oyuna gerek yoktu. Zaten her şey yeteri kadar kontrolden çıkmıştı. Ben artık... bıkmıştım.

Sabah sekizde, Porter'a mesaj atıp buluşup konuşmak istediğimi söyledim. Sörf dükkânında buluşmayı önerdi. Ailesinin sahilde Lana'yı sörf yaparken izlediğini ve dükkânı açmak için tek başına orada olduğunu söyledi. Onlarla sahilde olmaması kalbimi acıtsa da elbette bunu söylemedim. Mesajlaşmamız çok resmiydi. Ve halka açık bir yerde buluşmak kulağa mantıklı bir plan gibi geliyordu.

Cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Gold Avenue'ya geldiğimde park yerlerinin etrafında bir süre tur attım. Birkaç dakikalığına Bumblebee Telesiyeji'nin sisli tepesini izledim. Bay Roth'un minibüsünün arka tarafa park etmediğinden emin olabilmek için arka sokağa da baktım.

İlişkimizin artık ne olduğundan emin olmadığım için, diğer herkes gibi Baby'i dükkânın önüne park etmeye karar verdim. Ayrıcalığa gerek yoktu: Mary, Jane, Sue veya diğer herkes gibi ön kapıdan yürüyerek girebilirdim.

O sabah kızartılan ilk churroların çekici kokusunu görmezden gelerek dükkândaki hareketleri izledim ve Porter'ın beni içeri almasını bekledim. Kapı açıldığında parfümünün kokusu yüzüme vurdu. Ama boğazımı acı bir şekilde yakan şey, onun yakışıklı yüzüyle karşılaşmaktı.

"Selam," dedim sabırlı bir şekilde.

"Merhaba," diye sert bir ses tonuyla cevap verdi.

Bir süre öyle durduktan sonra içeri girmemi işaret etti. Adım attığımda, çatıda Don Gato ile gördüğüm o büyük beyaz tüylü kedi de kapıdan içeri gizlice girmeye çalıştı. Porter ayağını sallayarak kovmaya çalıştı, "Pisst."

Girer girmez arkamdan kapıyı kilitledi. Ardından kırmızı sörf saatine bakıp fikrini değiştirdi ve kilidi açtı. "Dokuza bir dakika var," diye açıkladı. "Açılma saati."

"Ah," dedim. İçeri girmek için can atan bir grup varmış gibi görünmüyordu, bu yüzden sanırım hâlâ yalnız olabilecektik. Bir de ailesinin ne zaman döneceğini bilmiyordum. Elimizi çabuk tutsak iyi olacaktı.

Off. Neden bu kadar gergindim?

Porter umutlu, endişeli ve aynı zamanda temkinli görünüyordu. Ellerini cebine sokup dükkânın arka tarafına doğru yöneldi. Onu takip ettim. Tezgâha vardığında arkasına geçti ve sanki bir müşteriymişim gibi bana baktı.

Tamam o zaman.

"Yani..." dedi. "Konuşmaya hazır olduğunu söylemiştin."

Başımı sallayarak cebime uzandım ve köpekbalığı dişini çıkardım. Anahtarlarımı çoktan çıkarmıştım. Tezgâhın üstüne koyup ona doğru ittim. "Bunu bana, sana karşı daha dürüst ve açık olmam şartıyla vermiştin çünkü bana güvenmen gerekiyordu. Ama ben açıkça seni inciten bir şey yaparak güvenini sarstığımı varsayıyorum. Bu yüzden dişi geri veriyorum ve bitiyorum bizim... aramızdaki şeyi."

"Bailey-"

"Bitirmeme izin ver. Annem avukat. Sözlü iletişimin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

“Lanet olsun Bailey.”

Dükkânın kapısı arkamda açıldı. Harika. İnsanlar Bay Zog’un seks yağını almak için beş dakika daha bekleyemez miydi? Demek istediğim, hadi ama.

Tam kenara çekilip arkamdan gelen müşteriyle Porter’ın ilgilenmesine izin verecekken, Porter’ın yüz ifadesinden çok öfkelenildiğini anladım. Ve tam o anda ahşap zeminde duyduğum sesi tanıdım. Yürüyen birinin değil topallayan birinin ayak sesleriydi.

“Siktir git buradan,” diye bağırdı Porter.

Kalbim çarparak arkamı döndüğümde Davy’nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Onu en son Hızlı Mike’in motosiklet garajında gördüğümüz zamana göre çok daha sert görünüyordu ki bu çok şey söylüyordu. Bir mucize olarak üstüne bir gömlek gitmekle kalmamış bir de kum rengi bir trençkot almıştı, hâlâ bir koltuk değneği kullanıyor gibi görünüyordu ama ceketin altına saklamıştı.

“Merhaba, kovboy kız,” dedi duygusuz ve tembel bir sesle, sanki üstünde kamyon geçmiş gibiydi. Kafası o kadar iyiydi ki. Ne kullanmıştı, bilmiyordum. Ama gözleri de sözleri kadar ölüydü ve kafasını yerinde tutamıyormuş gibiydi.

Gözümün ucuyla Porter’ın hareket ettiğini gördüm.

“İh-ih.” Davy koltuk değneğini kaldırdı ve Porter’a doğrulttu.

Sadece, bu bir koltuk değneği değildi. Bu şenlik ateşinde elinde olan tüfektir.

Donup kaldım. Porter da tezgâhın üzerinden atlayacakken hareketsiz kaldı.

Davy bana, “Erkenden otoparkta dolaştığını gördüm,” dedi. “Belki de özür dilemeye geliyorsundur diye düşündüm. Ama sen yanımdan geçtin.”

Kahretsin! Davy’nin büyük sarı kamyonetini nasıl fark etmemiştim?

Porter, kulağa biraz zorlama gibi gelen sıradan bir sesle, “Silahı indir Davy,” dedi. “Hadi ama dostum. Bu saçmalık. Hem o şeyi nereden buldun? Biri üstünde onunla dolaştığını görürse hapsi boylarsın. Aptal olma.”

“Kim görecek beni?”

“Buraya gelen herhangi bir olabilir,” dedi Porter. “Dostum, dükkân açık. Bizimkiler sahilden buraya gelmek üzere. Biraz önce aradılar. İki dakikaya burada olurlar. Hem sen de bilirsin Bay Kramer her sabah buraya uğrar. Polisleri arayabilir adamım.”

Davy bir saniye düşündükten sonra silahı bana doğrulttu.

Nefes al dedim kendime.

“Kovboy kız gidip kapıyı kilitleyebilir. Özel bir konuşma yapmak istiyorum, sadece üçümüz. İkinizle de yarım kalmış bir davam var. Bir özür borcunuz var ve belki hazır buradayken kasadan biraz nakit de iyi olabilir. Bana verdiğin acının ve sefaletin karşılığı. Dizime yaptığın şey için.”

Hareket etmedim.

Porter, “Ailem hemen sokağın aşağısında,” diye tekrarladı, bu sefer kızgın gibiydi.

Davy omuz silkti. “O zaman kasayı hızlıca açsan iyi edersin. Git kapıyı kilitle, kovboy kız.”

Porter’e bir bakış attım. Ağır nefesler alıyordu. Yüzünden

tam olarak anlayamıyordum ama tek bildiğim şey kesinlikle tedirgin ve çaresiz olduğuydu. İşin komik tarafı hayatımda ilk kez ben gergin değildim. Korkuyordum ve endişeliydim evet. Ve o kahrolası silahı görmekten ölümüne nefret ediyordum.

Ama Davy'den korkmuyordum.

Öfkeliydim.

Sadece onun hakkında ne yapacağımızı bilmiyordum.

Gözleri üstümdeyken ön kapıya doğru ilerledim ve kilitledim. Pencereleler çok büyüktü, yürürken camdaki yansımasından onu izleyebiliyordum. Bakışlarının Porter'a kaydığını gördüm çünkü şimdi de tüfeği ona doğrultmuştu. Bu fırsatı hiç kaçırmıy mıydı? Kışını tekmeleyen Porter'dı. Nerdeyse tezgâhın üstünden atlayabilecek olan da Porter'dı. Porter kas yığınından oluşan bir atletti. Normal, mantıklı ve ayık bir insan bile Porter'ın daha büyük bir tehdit olduğunu anlardı.

Ve Davy ayık değildi.

Geçmişe dönüp babamın kendime aşırı yüklenmem konusundaki uyarılarını ve Sauna'da nasıl patladığımı düşündüm, iki kez. Tüm Artful Dodger becerilerimi ve bunların kısmen muhasebeci babamdan nasıl miras kaldığını, onun ayrıntılara ve sayılara olan sevgisini, avukat annemin de boşlukları bulma özelliğini sevdiğimi düşündüm. Babamın iyi olacağımı söylediğini hatırladım çünkü daha iyi olmaya çalışıyordum.

Ama esas olarak geçen ay o iki serserinin Mağaradan Malta Şahini'ni çalmaya çalıştığı o günü düşündüm. Onlar da beni hafife almıştı.

Davy bana kısa bir bakış attı, aramızda güvenli bir mesafe bırakacak kadar yaklaşmışım. “İyi kilitledin mi?”

“Evet,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi tüfeği Porter’a doğrultarak. “Kasa. Boşalt.”

Olabilecek en düşük seviyedeydi. En yakın arkadaşının ailesini soymak. Porter’ın da bunu düşündüğünü biliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Bilgisayar ekranındaki birkaç düğmeye basarken çenesini sıkıyordu. “Daha programı açmamıştım,” diye açıkladı. “Program açılmadan kasayı açmam. Bir saniye bekle.”

Saçmalık. Kasayı kurmuştu, yani bilgisayar açtı. Ayrıca muhtemelen kasanın anahtarları da kendisindeydi. Ama Davy’nin kafası bunu anlayamayacak kadar güzeldi, o yüzden bekledi. O beklerken, Porter’la gözlerimiz buluştu. Ve o güzel, eşsiz anda ikimizin birbirimize bağlı olduğunu anladım.

Güven altın bir hediye idi ve bu sefer onu boşa harcamayacaktım.

Dikkatimi Davy’e verdim. Tezgâhın önünde idi ve arkasında normal sörf tahtalarının üçte biri uzunluğunda -Porter’ın ‘daha ezikler’ için dediği- kısa tahtaların bulunduğu bir raf vardı.

Bekledim. *Hadi Porter. Bana bir fırsat yarat.*

Aklımı okumuş gibi bir anda “Ah, şu işe bak. Bilgisayar sonunda açılıyor, Davy,” dedi.

Davy başını Porter’a doğru çevirdi.

Geri adım atarak çekildim ve tahtaların olduğu standı ittim. Yaptığım an büyük bir ses çıktı. *Lanet!* Düşündüğüm-den çok daha hafiflerdi. *Ah, tamam.* Artık çok geçti çünkü

Davy arkasını döndü, beklediğinden daha yakınında olduğumun farkındaydı. Başka seçeneğim yoktu.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, tahtalardan birini iki elimle kavradım ve suratına geçirdim.

İnlerken başı savruldu. Düzgün adım atamadı ve tökezledi.

Tüfek çılginca sallanırken omzuma çarptı. Yakalayıp elinden almaya çalıştım. Bir anda bıraktığında silahla arka doğru savruldu, çünkü Porter tezgâhın üstünde atlayıp olaya müdahale etmişti.

Sırtımla rafa çarptığımda raf devrildi, bu sırada Porter da Davy’i yere sermişti. Ayaklarımın üzerinde durmaya ve av tüfeğine tutunmaya çabalıyordum ama başarılı olamadım.

Yüzüstü düştüm.

“Porter!” diye bağırdım kısa tahtalar yığının altından çıkmaya çalışırken. Oğlanlar yerde boğuşuyorlardı ve tek görebildiğim Porter’in yumruklarının seri hareketi ve bacaklarının arasına toplanmış olan Davy’nin trençkotuydu.

Ve sonra –

Yüksek sesli bir fısıltı.

Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu, tahtları üstümden itip ayağa fırladım.

Porter yerde yatıyordu.

Davy onun altındaydı, yüzü yere dönüktü. Bir yanağı yere bastırılmıştı. Tek gözünden yaşlar süzülüyordu.

“Üzgünüm,” dedi Davy boğuk bir sesle.

“Ben de,” dedi Porter, Davy’nin kollarını yere yapıştırarak. “Denedim dostum. Artık seni başka birinin kurtarması gerekecek.”

Porter bana bakıp başıyla işaret verdi. Silahı yere koyup kenara ittim. Sonra cebimden telefonu çıkarım 911'i aradım.

"Ah, evet," dedim telefona nefes nefese bir halde zor yutkunarak. "İskeledeki Penny Boards Sörf Mağazası'ndan arıyorum. Silahlı bir soygun girişimi oldu. Biz iyiyiz. Ama adamı tutuklaması için birini göndermelisiniz. Ayrıca Çavuş Wanda Mendoza'yı aramalı ve ona hemen olay yerine gelmesini söylemelisiniz."

“Senden yeniden nefret etmeliyim. Öylesi daha eğlenceliydi.”

—Cary Grant, *North by Northwest* (1959)

27

Davy’nin silahı da çaldığı ortaya çıktı. Ayrıca ceketinin cebinde eroin ve bir sürü başka hap da bulundu. Wanda, on sekiz yaşına girmesine bir ay kaldığı ve daha önce tutuklandığı için yetişkin olarak yargılanıp bir süre hapis yatabileceğini söyledi. Şu anda bir hücrede arınma sürecindeydi. Wanda, avukatının yargııcı, yargılanmayı beklerken kendisini birkaç haftalığına devlet tarafından işletilen bir rehabilitasyon merkezine göndermesi için ikna etmeye çalışacağını söyledi. Yine de bunun olacağının garantisi yoktu.

Tüm bu bilgileri sörf dükkânındaki olaylardan hemen sonraki gün öğrendim, bu yüzden Porter’a mesaj atıp ona da haber verdim. Bu kaos yüzünden konuşacak fırsatımız olmamıştı. Ailesi polislerden birkaç dakika sonra geldi ve anlaşılır bir şekilde çıldırdılar. Bay Roth, Davy’ye o kadar

kızmıştı ki Bayan Roth onu sakinleştirene kimse onu durduramadı. Wanda babamı aradığında babam hemen işten çıkıp iyi olduğumdan emin olmak için sörf mağazasına koştu. Tam bir fiyaskoydu.

Biz ifade verdikten ve herkes sakinleştikten sonra Porter çalışmak için Cave'e gitmek zorundaydı, ben de babamla eve gittim. Öğle yemeği yiyene kadar Porter'ın dikkat etmediğim bir anda köpekbalıği dişini tekrardan cebime koyduğunu fark etmemiştim. Birkaç dakika sonra ondan bir mesaj aldım.

Şöyle yazmıştı: *Konuşmamız bitmedi.*

Ertesi gün akşam yemeğinden sonra birdenbire babam üstünde çalıştığım haritayı görmek istedi. Alex haftalar öncesinde beni sallamadığında onu neredeyse fırlatıp atacaktım. Yatak odamdaki masa çekmecemin derinliklerinden çıkarmalıydım. Babam onu sekoya ağacımızın yanındaki veranda masasına yaydı ve yavaşça başını sallayarak incelemeye başladı.

“Ne?” diye sordum.

Babam sandalyesinde arkaya yaslandı ve bana gülümse-di. “Biliyorsun sen kararlı ve inatçısın. Bunu annenden almışsın. Onu harika bir avukat yapan şey bu. Güçlü kadınları severim. Wanda'da sevdiğim şeylerden biri de bu. Onu iyi bir polis yapan şey de bu.”

Göz ucuyla ona baktım. *Bu konuşma nereye gidecekti?*

“Ancak bu kadar azimli olmanın bir dezavantajı da var, bazen etrafa at gözlükleriyle bakabiliyorsunuz. At gibi yani, ne demek istediğimi anladın mı?” Ellerini gözlerin yanların-

da siper etti. “Yolunda gidiyorsun ve diğer insanların gide-meyeceği kadar ileri gidiyorsun ama etrafında ne olduğunu göremiyorsun. Kör noktaların var. Bazen hemen yanı başın-da olanı göremiyorsun. Annen de sürekli bunu yapardı.”

“Bu yüzden mi boşandınız?”

Babam uzun bir süre düşündü. “Bu sebeplerden bir tane-siydi. Ama annenle benden bahsetmiyorum. Senin hakkında konuşuyorum. Ve senin kör noktaların hakkında. Çok inatçı olma. Bazen durup etrafına bakman gerekir.”

“Neden sonuca gelip bana ne demeye çalıştığını doğru-dan söylemiyorsun, Usta Yoda?”*

“Çünkü seni kendin bunları bulacak şekilde yetiştirmeye çalışıyorum genç Jedi. Tavsiyeler verebilirim ama sonunda işi kendin yapmalısın. Ebeveynliğimin tek amacı senin ba-ğımsız bir genç kadın olman ve cevapları kendin bulabil-men. Cevapları sana benim vermem değil.”

“Bunu bir ebeveynlik kitabında okumuş gibisin.”

Gülümsedi. “Belki de öyle yapmışımdır.”

“Ne aptallık,” diye alay ettim. “Tamam, o zaman tavsi-yen nedir? Söyle gelsin.”

“Porter’a buraya taşınmadan önce Alex’le konuştuğunu söyledin mi?”

“Hmm, hayır.”

“Belki de söylemelisin. İnsanlar bir şey sakladığın za-man bunu hissedebilirler. Annenin beni Nate’le aldattığını o söylemeden aylar önce biliyordum. Kanıtım yoktu ama bir şekilde yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum.”

* En: Mater Yoda, Star Wars evrenindeki kurgusal bir karakterdir ve ilk olarak 1980 yapımı The Empire Strikes Back filminde yer almıştır.

Bu söyledikleri karşısında şaşkındım, ne diyeceğimi bilemedim. Babam asla Nate hakkında konuşmazdı... ya da annemin onu aldatması hakkında. Bu beni rahatsız ediyordu. Garip olan şu ki bu konudan bıkmış gibiydi. Ama şu an bunu konuşuyor olmamız bile tuhaftı. Ve bir saniye...

“Ben Porter’ı Alex’le aldatmadım,” dedim ona. “Veya Alex’i Porter’la.”

“Senin yaptıklarının ya da yapmadıklarının bir önemi yok,” dedi babam. “Bu içini kemiren bir sır. Sadece Porter’a söyle. Ve hâlâ zamanın varken Alex konusunda dürüst ol. Daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum.”

“Bundan emin değilim,” diye mırıldandım.

“Dediğim gibi, kendi işini kendin çözmelisin.” Haritayı düzgün bir şekilde katladı. “Ama benim tavsiyem, sevgili kızım, erkeklerle ilgili sorunlarını sırayla, birer birer halletmen.”

• • •

Tüm gün babamın söylediklerini düşünmüştüm ama sonunda sanırım mantığını anladım. Alex uzun bir süre boyunca günlük hayatımın büyük bir parçasıydı. Ve elbette, sonrasında beni yok saymıştı. Ama ona ülkenin öbür ucuna taşındığımı söylemeliydim. Belki şimdi söylersem umurunda bile olmazdı, özellikle en son mesajlaşmamızda Porter hakkında yaptığım içten açıklamalardan sonra. Sanırım denemediğim hiçbir zaman bilemeyecektim.

@mink: Selam. Yine ben. Hâlâ orada mısın?

Cevabı iki saat sonra geldi.

@alex: Buradayım. Ne oldu?

@mink: Son konuşmamızda son derece dürüst olduğumuz için biraz daha buna devam edebiliriz diye düşündüm. Bu seferki biraz daha büyük. Buna hazır mısın?

@alex: Oturmalı mıyım? *korktum*

@mink: İyi olur.

@alex: Oturdum.

@mink: Tamam, olay şu. Bir süredir babamın yaşadığı şehirdeyim. Sana hiçbir şey söylemediğim için üzgünüm. Uzun hikâye ama garip olabileceğinden endişelenmişim ve karşılaşmalardan kaçınmak gibi bir eğilimim var. Ama hiç olmamasından iyidir, değil mi? Benimle bir öğle yemeği yemek ister misin diye merak ediyorum. Her neyse... Bu giderek garipleşiyor, o yüzden burada keseceğim. Burada olmamla ilgili hiçbir şey söylemediğim için çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum ve belki şimdi ikimiz de aynı kasabada olduğumuz ve eskiden arkadaş olduğumuz için senden şahsen özür dileyebilirim. (Umarım hâlâ arkadaşızdır?) Ne dersin?

Cevabını bekledim, bekledim ve bekledim. Bu bir hataydı. Sanırım mesajımı silebilirdim. Hâlâ okumadıysa, hâlâ...

@alex: Erkek arkadaşına ne oldu?

@mink: Bu romantik bir yemek olmayacak. Üzgünüm ama son konuşmamızdan bu yana hiçbir şey değişmedi. Onu aşamadım.

@alex: Neden orijinal planımıza sadık kalmıyoruz? Pazar gecesi, film festivalinin North by Northwest gösteriminden yarım saat önce, sahildeki Kaliforniya bayrağının altında buluşalım.

Ah, Lanet olsun. Buna hazır değildim. Patrick'in bana verdiği film festivali rehberini arayarak odamı darmadağın ettim ve sahilde gösterdikleri bedava filmlerin programına baktım. *North by Northwest*, akşam dokuza kadar başlamayacaktı. O zamana kadar hava kararmış olacaktı. Hava karardıktan sonra tanımadığım bir çocukla buluşmalı mıydım? Bu pek uygun gözüküyordu. Ama burası halka açık bir yerdi ve rehberle göz attığımda geçen yıllardan fotoğrafları gördüm; her alan iyi aydınlatılmıştı. Bayrak da büyük ihtimalle ıssız bir noktada olmazdı.

Bunu yapmalı mıydım? Artful Dodger kesinlikle yapmazdı. Ama ben artık o kişi miydim?

@mink: Tamam. Orada buluşuruz.

Bu halledilen ilk erkek sorunumdu. Şimdi sıra diğerindeydi. Bu daha zor görünüyordu. Hızlıca mesaj yazdım.

Ben: *Selam, uygun musun? Bir yerde buluşup konuşabileceğimizi umuyordum. Şimdi quid pro quo şeyini yapmaya hazırım. Sen kazandın.*

Porter: *Aslında, pazara kadar dolu gibiyim. Sonrasına ne dersin?*

Ben: *Tamam, anlaştık. Mesajlaşırız o zaman.*

Aslında rahatlamıştım. *North by Northwest* pazar günüydü, yani bu bana Alex'le tanışmak ve Porter'la konuşmadan önce onunla aramı düzeltmek için zaman veriyordu. İki çocuğun bu kadar bela olabileceğini kim bilebilirdi?

• • •

North by Northwest'te Cary Grant, Kaplan adındaki bir CIA ajanıyla karıştırılan bir satış görevlisini oynuyordu. Me-sele şuydu ki, aslında Kaplan diye biri de yoktu. Film boyunca Cary Grant sürekli olarak olmadığı biriymiş gibi davranmak zorunda kalıyordu, sahtenin sahtesi. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi, hikâyeyi izlemeyi bu kadar eğlenceli yapan da buydu. Alex ve ben filmin temelini internette tartışmıştık ancak şimdi bu konuşmaları düşünmek garipti. Kesinlikle daha mutlu koşullar altında izleyebilmeyi isterdim.

Pazar gecesi yaklaştığında, garip bir şekilde sakindim. Belki de Alex'i uzun zamandır tanıdığım içindi. Ya da belki de artık Porter hayatımda olduğundan Alex için bir zaman-lar hissettiklerimin aynısını hissetmiyordum. Bu konuda çok endişeli ve gergin olduğum yaz başlangıcını düşündüm. Alex'in olabileceği veya olamayacağı her şeyi -uzun veya kısa, kel veya kıllı, utangaç veya konuşkan- ve bunların hiç-biri artık önemli değildi.

O olduğu gibiydi.

Ben olduğum gibiydim.

Birini her ne kadar dürüst olmaya çalışsa bile çevrimiçi yazışmalarla tam anlamıyla tanımak mümkün olmuyordu. Kendimizin istediğimiz yanını gösteriyorduk, özenle törpü-lediğimiz ve seçilmiş bir yanımızı. İniş çıkışlarımızı, saçma sorunlarımızı ya da her gece kaşlarımızı almamın ne sürdüğünü bilmiyordu. Eşcinsel bir balina turu rehberine o olacağını düşünerek asıldığımızı bilmiyordu. Ya da erkek ve dişi kedi

arasındaki farkı anlayamadığımı... Ya da Grace ile güldüğüm tüm o edepsiz GIF'leri veya bir oturuşta yiyebileceğim churro sayısını, churro arabasındaki satıcıdan utandığım için onları 'bir arkadaş' için aldığımı söylediğimi (Beş tane almıştım da.)

Tanrı bilir ben onun hakkında neler bilmiyordum.

Ama bilirsiniz, her neyse. İyi biriye harika olacaktı. Değilse önemli değildi. Kafamı dik tutarak zihnimde, üstünde pırıltılı harflerle *BUNU BİTİRMEK İÇİN BURADAYIM* yazan, Grace'ten esinlendiğim bir tişört giydiğimi hayal ettim.

Film başlamadan yarım saat öne sahile vardım. İronik bir şekilde şehre geldiğimde gördüğüm ilk yerlerden birinin yakınındaydı, sörfçülerin kullandığı yaya geçidinin. Sadece, tüm alan bu gece gökyüzüne doğru çevrilmiş devasa, dönen çift spot ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve *Hey, film burada!* diye ilan ediyordu resmen. Ayrıca Gold Avenue boyunca palmiye ağaçları dikilmişti ve caddenin karşısındaki arabalarla dolu otoparka film festivalinin afişleri asılmıştı. Piknik sepetleriyle soğutucularını yanına almış ve kuma kurulmuş dev beyaz ekrana doğru ilerleyen insanları takip etmeden önce Baby'yi başka bir scooterın yanındaki boşluğa sıkıştırmayı başardım.

Alex aylar önce bana bundan ilk bahsettiğinde haklıydı: Gerçekten eğlenceli görünüyordu. Güneş okyanusun üzerinden batıyordu. Aileler ve çiftler battaniyelerin üzerine yayılmıştı ve yola daha yakın bir yerde; bir sıra çadır ve yiyecek kamyonunda hamburger, balık takoları ve film festivali ürünleri satılıyordu. Bayrak direklerinin olduğu

bölümü aradım. Tüm palmiyeler aydınlatılmıştı, bu yüzden bayrak direklerinin de aydınlatılması gerektiğini düşünmüy-
tüm, doğru değil miydi? Ama tüm satıcı sırasını gezdiğimde
onu bulamadım. Sinema ekranının yanında da bayrak yoktu.
Oldukça büyük bir ekrandı, bu yüzden emin olmak için ar-
kasını da kontrol ettim. Hayır. Yoktu.

Bu çok tuhaftı. Demek istediğim Alex burada yaşıyordu,
burayı biliyordu. Eğer burada olmasaydı onunla buluşmam
için bu kadar spesifik bir nokta söylemezdi. Yeni bir mesaj
olup olmadığını görmek için uygulamaya girdim ama hiçbir
şey olmadığını gördüğümde geldiğim yoldan geri döndüm,
oturma sıralarının en sonuna kadar gittim. Ve o anda onu
gördüm.

Bayrak direği, geniş bir doğal taş platformda bir dizi ba-
samak üzerindeydi, okyanusa bakan, sörfçülerin yaya geçi-
dinin bittiği yerdeydi.

Pennywise Roth'un anıt heykelinin hemen önündeydi.

İç çektim ve sonra kendime homurdandım çünkü gerçek-
ten, ne yaparsam yapayım ondan kaçamıyordum. Ve eğer
Alex iyi biriyse -umarım yani- ikimiz buna daha sonra gü-
lebilirdik.

Battaniyelerin arasından geçerek platforma doğru ilerle-
yip basamakları çıktım. Şimdi biraz gergindim. Çok gergin
olmasam da bu gerçeküstü geliyordu. Bu platform da olduk-
ça genişti. Yaşlı bir çiftin gün batımını izlediği okyanusa
bakan tarafına banklar yerleştirilmiş ve ahşap korkuluklarla
çevrelenmişti. O değildi kesin. Pennywise heykeline bak-
tım. Elbette heykelin fotoğrafını internette görmüştüm ve

yanından da geçmiştım ama onu yakından görmek garipti. Birisi boynuna bir Hawaii kolyesi takmıştı; Acaba Bayan Roth muydu?

Biri heykelin arkasındaki bankta oturuyordu. Uzun bir nefes verdim, omuzlarımı dikleştirdim ve Pennywise'in etrafından dolandım. Müzikle yüzleşme zamanıydı.

“Merhaba, Mink.”

Beynim önümdeki kişiyi görüyor, söylediklerini duyuyor ama inanamıyordu. Beynim yeniden hesapladı, hesapladı ama ben takılıp kaldım. Ve sonra tüm parçalar sıra dışı bir şekilde yerine oturmaya başladı.

Video dükkânı.

Breakfast at Tiffany's.

Malta Şahini'nin çalınmasını umursaması.

Roman Holiday.

Sörf dükkânındaki beyaz kedi.

Churro arabası

Eskiden en iyi arkadaşın olan birinden nefret etmek yanlış mı?

Aldatmış kız arkadaş.

The Big Lebowski.

İşteyken film izlemek.

İş arkadaşım yürüyen marihuana.

The Philadelphia Story.

Bay Roth... Xander Roth.

Alexander.

Alex.

Dizlerim titredi. Ayakta duramayacaktım. Porter bank-

tan hızla kalktı ve ben yere çarpmadan önce belimden tuttu. Ayaklarımın altında taşları sanki yerimde yüzüyormuşum gibi tekmeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordum. Bacaklarımın kontrolünü geri kazanmaya çalışıyordum. Sonunda başardım. Bunu başardığımda çıldırmış gibi hissediyordum. Bu onun o aptal hindistancevizi kokusu yüzündendi. Onu ittim, yüzünü korumak için beni bırakması gerekene kadar kollarına sert darbeler indirdim. Ve sonra daha fazla dayanamadım.

Ağlamaya başladım.

Ağladım.

Bankta bir top gibi kıvrıldım ve biraz daha hıçkırdım.

Neden bu kadar ağladığımı biliyordum. Aptal gibi hissediyordum. Ve şok olmuş. Hepsi ağır gelmişti. İhanete uğramış gibiydim ama bu çok saçmaydı çünkü bu nasıl olabilirdi? Sonra ağlamayı bıraktım ve o an nefesim kesildi çünkü Porter”ın da öğrendiğinde tam olarak böyle hissettiğini anlamıştım.

Banka oturdu ve başımı kucağına alıp derin bir iç çekti. “Bütün bu saçmalığın hangi noktasına takıldın? Çünkü bir sürü katmanı var.”

“Teknik olarak birbirimizi birbirimizle aldattık,” dedim.

“Evet,” dedi. “Oldukça karışık bir durum. Anneme söylediğimde “Piña Colada”yı tersten yaşadığımızı söyledi, bu ilişki aradığı için kişisel ilan veren ve sonunda birbiriyle tanışan bir çift hakkında 1970’lerde çıkmış sevimsiz bir şarkı.”

“Aman Tanrım,” diye nefes verdim. “Annene mi söyledin?”

“Hey, bu saçma sapan bir durumdu. Birine söylemem lazımdı,” diye açıklama yaptı hemen. “Ama şu yönden bak. Sonunda gerçek bizi çevrimiçi halimizden daha çok sevdi. Bu da bir şey, değil mi?”

“Sanırım.”

Biraz daha düşündüm. *Ahh*. Babam da anlamıştı. O atlarla ilgili konuşmada bana bunu anlatmaya çalışmıştı. Başka bir SEN DÜNYANIN EN BÜYÜK APTALISIN dalgası yüzüme çarptı, hiç savaşımadan üstümden geçmesine izin verdim. Platformun diğer tarafındaki yaşlı çift gitmişti -sanırım ağlayan bir genç kız, huzurlu gün batımı manzarasını mahvediyordu- bu yüzden şu an kendimize ait bir alanımız vardı ve bunun için minnettardım. Platformun altında yüzlerce insan sahile akın ediyordu ama yeterince uzakta oldukları için umurumda değildi.

“Evdeki oyun gecesine kadar bilmiyordun, değil mi?” diye sordum.

“Hayır.”

Bu kendimi bir bakıma daha iyi hissetmemi sağlamıştı sanırım. En azından lakabımı duyana kadar ikimiz de aynı derecede aptaldık. *Ah, Tanrım*. Benimle bilerek *The Philadelphia Story*’i izlemişti. O zaman biliyordu ve bana söylememişti. Yaşadığım aşağılanma ölçüsüzdü. “Neden?” diye sordum kısık bir sesle. “Neden bana söylemedin?”

“Şaşkındım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm bu süre boyunca burada yaşadığına inanamadım. İnanamadım... O olduğuna, yani Mink. İlk başta benimle dalga geçtiğini sandım ama daha sonra düşününce öyle olmadığını anladım.

Bir süre çıldırdım resmen. Ve daha sonra... Sanırım buna tutunmak istedim. Ve senin hepsini kendin keşfetmeni istedim. Yapabileceğini düşündüm. Sana ipuçları bırakırsam bulursun diye düşündüm Bailey, yemin ederim. Ama sonra buraya taşındığını niye bana söylemediğini -yani Alex'e merak ettim ve bana yalan söylüyormuşsun gibi geldi... ve kendini temize çıkarmayı istedim.”

“Quid pro quo.” Gözlerimi kapattım, şimdi ironinin tamamen farkındaydım.

“İşlerin ters gitmesini istemedim,” diye ısrar etti. “Kovulduğun zaman... Grace Sauna’da olanları bana anlattı. Bilgin olsun diye söylüyorum, erkekliğime yönelik, kâbuslarıma giren birkaç tehdit de savurdu.”

Yüksek sesle nefes verdim. “Sauna’da yaptıklarım için seni suçlamıyorum. O zaman üzül müştüm ama atlattım.”

“Sadece şunu bilmeni istiyorum, o gün Scott ve Kenn-y’nin söylediklerinin... komik olduğunu falan düşünmüyorum. Söylediklerine neden güldüm onu bile bilmiyorum. Sanırım gerginlikle verdiğim bir reaksiyondur. Sonrasında kendimi berbat hissettim. Sana mesaj atıp anlatmak istedim ama benimle konuşmuyordun. Ve sonra Davy olayı oldu...”

Titreyerek iç çektim, tamamen bunalmış durumdaydım. “Tanrım, ne karışıklık.”

Bir saniye sonra, “Biliyor musun, anlayamadığım şey, buraya taşınmadan önce yaşadığın yer hakkında neden yalan söylediğin,” dedi.

“Söylemedim. Annem ve kocası birkaç ay önce New Jersey’den DC’ye taşındılar. Alex’e hiç söylemedim. Sana. Alex olan sana. Ah. Bu rasgele bir sahne ismi değil, değil mi?”

“Alex benim göbek adım.”

“Alexander. Aynı baban gibi mi?”

“Evet. Büyükbabamın da öyleydi.” Kıvrılmış bir tutam saç kulağımın arkasına itti. “Eğer Mink, bana en başından buraya taşınacağını söyleseydi bu karışıklığın tamamını engelleyebilirdi... değil mi?”

Ellerini yüzümü kapatmak için kullandım. Sonra ellerini yüzümden çekip ona doğru dönerek oturdum ve gözyaşlarımı sildim. “Biliyor musun? Belki de engelleyemezdi. Diyelim ki buraya ilk taşındığımda Alex ile Pancake Shack’te buluşma ayarladım ve Cave’de işe girmedim. Sence aynı olur muyduk? Bilmiyorum. Sen de bilemezsin. Belki de Cave’de yaşadıklarımızdan sonra böyle olduk.”

Porter başını salladı ve parmaklarını benimkilere doladı. “Hayır. Ben buna inanmıyorum ve senin de inandığını düşünmüyorum. İki farklı yerde yaşayıp birbirini bir değil, iki kez bulan iki insan? Birimiz Haiti’de diğerimiz aya giden bir roketle olsa bile eninde sonunda birbirimizi bulurduk.”

Burnumu çektim. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Sis gibi aldatıcı olduğunu ve yaz sonunda annene dönmenden korktuğumu söylemiştim, hatırlıyor musun? Artık korkmuyorum.”

“Korkmuyor musun?”

Güneşin son ışınlarıyla koyu mor rengini alan okyanusa doğru baktı. “Annem hepimizin birbirimize bağlı olduğumuzu söylüyor; insanlar, bitkiler ve hayvanlar. Hepimiz içten içe birbirimizi tanıyoruz. Dikkatimi dağıtan şey, dışarıda olanlar. Kıyafetlerimiz, söylediklerimiz, yaptıklarımız.

Köpek balığı saldırıları. Silahlı saldırılar. Hayatımızı başka insanları bulmaya çalışarak harcıyoruz. Bazen kafamız karışıyor ve dikkatimizi dağıtan şeyler yüzünden asıl olana arkamızı dönüyoruz.” Bana gülümsedi. “Ama biz dönmedik.”

Gözlerimde yaşlar parlarken ona gülümsedim. “Hayır, dönmedik.”

“Seni seviyorum, Bailey ‘Mink’ Rydell.”

Ağzımdan küçük bir hıçkırık çıktı. “Ben de seni seviyorum, Porter ‘Alex’ Roth.”

Birbirimize uzanarak ortada buluştuk. Yarı öpüşerek, yarı birbirimizi ne kadar özlediğimizi mırıldanarak sarıldık. Hem özensiz hem harikaydı, hayatımda hiç kimse bana bu kadar sıkı sarılmamıştı. Dağınık buklelerinin altından boyunun her yerini öptüm ve o da başımı iki elinin arasına alıp yüzümün her noktasını öpmeye başladı, sonra da tişörtünün kenarıyla ağladığım için akan makyajımı sildi.

Bir anda başlayan alkışlar ve tezahüratlar ikimizi de ürküttü. Neredeyse filmle ilgili her şeyi unutmuştum. Porter beni yanına çekti ve karanlığa doğru bakmak için birlikte korkuluğa yaslandık. Titrek ışık tüm sahile yayıldı ve eski, kükreyen aslanlı MGM logosu ekranda belirdi. Müzik başladı. Açılış jeneriği akmaya başladı. CARY GRANT. EVA MARIE SAINT. Sırtımdan aşağı bir titreme yayıldı.

Ve sonra fark ettim: Bunların hepsini Porter ile paylaşacaktım. Her şeyimi. Her şeyimizi.

Ona bir bakış attığımda onun da duygulandığını gördüm.

“Merhaba,” dedi alnını benimkine yaslayarak.

“Merhaba.”

“Sahile inelim mi?” diye sordu bir kolunu omzuma atarak.

“Bir noktada sahillerden nefret ettiğimi hatırlıyorum.”

“Çünkü hiç gerçek birine gitmedin. Doğu Sahili plajları çöptür.”

Güldüm, kalbim sevinçle çarpıyordu. “Ah evet, kesinlikle doğru. Bana gerçek sahili göstermeye ne dersin, sörfçü çocuk. Hadi gidip filmi izleyelim.”

“Onun sen olmanı istedim. Onun sen olmanı o kadar çok istedim ki.”

—Meg Ryan, *You've Got Mail* (1998)

28

Hızlıca iki nefes verdim ve çantamı kilitli dolaba koydum. Arkamdaki ana kata çıkan dar geçitten, tribünlerdeki kalabalığı ve oditoryumun parlak ışıklarını görebiliyordum. Başlama zamanı nerdeyse gelmişti. Telefonumu bir kez daha kontrol etmeden önce başımı iki yana çevirip boynumu esnettim.

Bazı insanlar spot ışıklarının altında devleşirdi, bazılarıysa perde arkasında çalışmayı tercih ederdi. Sadece oyuncularla bir film çekemezsiniz. Yazarlara, makyözlere, kostüm tasarımcılarına ve oyuncu ajanslarına ihtiyacınız vardır. Hepsi aynı derecede önemlidir.

Ben sahne ışıklarını seven bir kız değildim ve kendimle barışmıştım.

Bu günlerde Artful Dodger eğilimlerimden oldukça vazgeçmiştim. Çoğunlukla. Birkaç ay önce sonbaharda okul başladığında biraz nüksetmişti. Tabi bu, *Grace* gibi son sınıfların başkanlığına aday olmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Sahilde onu yüzüstü bıraktığımı söylediği konuşmadan beri güvenilir bir arkadaş olmaya çalışıyordum, bu yüzden tüm kampanyası boyunca ona yardım ettim. Hiç şaşırtıcı olmayacak bir şekilde kazandı. Herkes *Grace*'i severdi. Sadece ben biraz daha fazla seviyordum.

Okuldan sonra, Sauna'dan daha az stresli olan Video Ray-Gun'da çalışıyordum, daha az terlemekten bahsetmiyorum bile. Ayrıca gelen ikinci el DVD'leri önce ben görüyordum. Ve Porter'ın Cave'deki vardiyaları artık okul olduğu için sadece hafta sonlarındaydı, onu iş molalarımnda görebiliyordum çünkü sörf dükkânı video dükkânından sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Kazan-kazan durumu.

Ve fırsat bulduğum her an onu görmeliydim çünkü gelecek hafta annesiyle birlikte Hawaii'ye uçacaktı. Lana'nın özel bir sörf yarışması için Oahu'da yapılacak yarışını izlemek için Bay Roth ile buluşacaklardı. Ayrıca ocak ayında Güney Kaliforniya'da yapılacak bir sıralama etkinliğinde Porter'ın yer alması hakkında Dünya Ligi'nden biriyle görüşeceklerdi. Çoktan kaydolmuştu ve fırsat bulduğu her an antrenman yapıyordu. Sörf camiasında Roth kardeşlerin bir sonraki büyük olay olabileceğine dair çılgın bir dedikodu vardı. Avustralya'dan bir muhabir geçen hafta sörf dükkânını arayıp bir dergi için babasıyla röportaj yapmıştı.

Hepsi heyecan vericiydi ve Porter'ın sonunda parçalarını toparlayıp yeniden sörf yapması beni çok mutlu ediyordu. Bunu yapmak için doğmuştu. Aynı zamanda, üniversiteye gitme fikrinden vazgeçmediğine de sevinmişim. İkisini de yapabileceğini söylüyordu. Bunu daha önce fark ettiğini sanmıyordum ama nedenini anlayabiliyordum. Ailesi çok şey yaşamıştı. Bugünü atlatıp atlatamayacağınızdan emin olmadığınızda gelecek haftayı düşünmek zordu.

Ama şu an onun için endişelenmiyordum. Ayrıca onun Lana gibi profesyonel olması ve bir hafta burada olup sonra dünyanın her yerini, Avustralya, Fransa, Güney Afrika ve Hawaii'yi dolaşıp dolaşmayacağı konusunda da endişelenmiyordum. Belki bazen ben de onunla giderdim. Belki de gitmezdim ama önemi yoktu. Çünkü o haklıydı. Profesyonel sörfçü olmak ya da aya roket fırlatmak, her zaman birbirimizi bulurduk.

Takım kaptanım, "Beş dakika," diye seslendi.

Etrafımdaki birkaç kız makyajlarının son rötuşlarını bitirmek için acele ediyordu ve siyah taytlarını, dizliklerini ve parlak altın rengi şortlarını yukarı çekiyorlardı. Bir kız geç kalmıştı ve patenini yeni giyyordu. Takım kaptanı LuAnn Wong bunu öğrense onu ilk periyotta sadece oturturdu. LuAnn kimsenin gözünün yaşına bakmazdı.

İki ay önce yerel Roller Derby* takımı Coronado Cave-girls'e katılmışım. Bölgesel bir Rollergirls liginin parçasıydık, bu yüzden biri Monterey'den olmak üzere bölgedeki di-

* Çn: Roller Derby, on beş kişilik iki takım tarafından oynanan bir paten temas sporudur.

ger üç takıma karşı yarışıyorduk. Bu benim için iyi oluyordu çünkü her cumartesi Pacific Grove Doğa Tarihi Müzesi'nde gönüllü olarak çalışıyordum. Ağırlıklı olarak depodaki deniz kabuklarını katalogluyordum ve para falan almıyordum ama buna bayılıyordum.

İlk başta takıma katılmaktan biraz korkmuştum. Benim için fazla “göz önünde” olabileceğim bir şeydi ve kızların çoğu benden birkaç yaş büyüktü. Hatta bir patenci otuzlu yaşlarının sonundaydı. Ama Grace beni cesaretlenmişti, üniformalar çok havalıydı ve üzerinde düşündükçe bu fikir daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı. Çıkıp paten yaptığım zaman, hiçbir şey benimle ilgili değildi, takımla ilgiliydi. Grup olarak birlikte çalışıyorduk. Ben hücum oyuncusuydum, yani üzerinde yıldız olan kaskı takıyordum ve amacım rakip takımın savunmasını olabildiğince hızlı geçmekti. Artful Dodger becerilerim, günlük hayatımdan daha çok pistte işime yarıyordu.

Ayrıca enerjimi atmama yardımcı oluyordu. Sauna'da çalışırken hem mecazi hem de gerçek anlamda tükenmiştim. Paten, öfke nöbetlerimin de azalmasına yardımcı olmuştu. Müzeden şahin çalan serseri çocukların üstüne atlamama, müşterilerin yüzüne bilet fırlatmama ya da keşlerin elinden silah almaya çalışmama gerek kalmıyordu. Benden daha büyük kızları yere serebiliyordum, hem de bu yasaldı ve destekleniyordu.

Geçitten dışarı bakarak tanıdık yüzler görebilmek için tribünleri taradım ve anında onları fark ettim. Babam, Wanda

ile oturuyordu; Roller Derby maçlarımı asla kaçırmazlardı. Önlerinde Grace ve Taran -yazın sonunda Hindistan'dan dönmüştü, neyse ki oraya uçup onun kışını tekmelemek zorunda kalmadım- ve Patrick ile erkek arkadaşı, sonra da Bayan Roth ve Porter. Üzerinde *ATEŞLİ ŞEY* yazan ceket vardı ve bu beni gülümsetti. (Kendime not: O ceket daha sonra minibüsünün arkasında çekip çıkarmalısın.)

LuAnn arkadan, “Üç dakika hanımlar,” diye seslendi. “Sıraya girin.”

Takım arkadaşlarım etrafımda toplanırken telefonumu çıkardım ve kızlardan birinden arka planda kalabalık varken arkama bakıp gülümsediğim bir fotoğrafımı çekmesini istedim. İsmim formamın arkasında kalın harflerle yazılıydı: MINK.

Fotoğrafi saat, tarih ve konum bilgisiyle birlikte anneme mesaj olarak gönderdim. Cevap beklemiyordum, gelmeyeceğini biliyordum. Ama bir gün kendisini affetmeye hazır olacağını umuyordum. Onu bırakıp buraya gelmemi de affedebileceğini. Ve hazır olduğu zaman? Buraya gelip babamla beni ziyaret edebilirdi. Belki onu da posole yemeye götürürdük, kim bilir.

Son uyarıdan sonra telefonumu dolaba koyup takım arkadaşlarımla sıraya girdim. Herkes hareket içindeydi. Sahaya çıkmadan önce hep böyle oluyordu. Çok heyecan vericiydi. Kollarımı sallayıp kaskımın kayışını ayarladım. Her şey yerli yerindeydi. Sunucunun kalabalığı coşturduğunu duyabiliyordum. Tezahüratlar yankılanıyordu. Gitme vakti gelmişti.

“Hazır mısınız kızlar?” diye sordu LuAnn, her birimiz ile göz teması kurarak sırayı gözden geçirirken.

Omzuma dokundu, aynı Pangborn'un eskiden yaptığı gibi, hafifçe başımı sallayarak onay verdim.

Kesinlikle hazırdım.

Ben Mink. Kükrememi duymaya hazır olun.

TEŞEKKÜRLER

Milyonlarca teşekkürüm sizlere:

10 – Olağanüstü menajerim Laura Bradford’a, ABD Posta Servisi’nin “olağanüstü yağış, sıcaklık veya zifiri karanlık” gibi uyarılarını boşa çıkararak bana iyi haberleri ulaştırmak için yaptığı aşırılıklardan dolayı.

9- Havalı editörüm Nicole Ellul’e, şüphesiz sahip olduğum en iyi şey olduğu için.

8- Simon Pulse’daki harika ABD ekibim -Mara Anastas, Liesa Abrams, Tara Grieco, Carolyn Swerdloff, Regina Flath ve henüz bilmediğim tüm isimler ve yüzlere- bu kitabı desteklediniz ve potansiyeline inandınız için.

7- Simon & Schuster UK’daki harika İngiltere ekibime -Rachel Mann, Becky Peacock, Liz Binks ve perde arkasında yorulmadan çalışan herkese- bulaşıcı coşkunuz için.

6- Yabancı editörlerim Barbara König ve Leonel Teti’ye kitaplarıma inanmaya devam ettikleri için ve LOVEBOOKS’tan Christina’ya bana bir şans verdiği için.

5- Beta okuyucularım Veronica Buck ve Stacey Kalani’ye, nezaketleri ve dürüstlükleri için.

4- Telif hakları temsilcim Taryn Fagerness’e, aptal sorularıma müsamaha gösterdiği için.

3- Kişisel destek ekibim -Karen ve Ron ve Gregg ve Heidi ve Hank ve Patsy ve Don ve Gina ve Shane ve Seph'e- sonsuz destekleri için. Hiçbirinizi hak etmiyorum.

2- Eşime, Yazma Çılgınlığıma katlanmaya devam ettiği için. En çok seni hak etmiyorum. Seni seviyorum.

1- Ve okuyucularıma, kendime inanmam için bir sebep verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu iyiliğinize kelimelerimle küçük de olsa karşılık verebilmişimdir.

YAZAR HAKKINDA

Jenn Bennett, Arcadia Bell adlı modern fantastik serinin (Kindling Moon için), Roaring Twenties isimli romantik serinin, 2014 yılında Publisher Weekly tarafında yılın en iyi kitabı seçilen ve RT Book Reviews Choice tarafından yılın en iyi paranormal romantik kitabı seçilen Bitter Spirits'in ve RT Book Review tarafından 2015 yılının mükemmellik mührüne layık görülen Grave Phantoms kitaplarının yazarıdır. Kalbin Anatomik Şekli yazarın ilk modern genç yetişkin romantik kitabıdır. Atlanta yakınlarında kocası ve iki yaramaz köpeğiyle birlikte yaşamaktadır.

Klasik film hayranı Bailey "Mink" Rydell, aylarını internette sadece Alex olarak tanıdığı esprili bir film tutkununa âşık olarak geçirmişti. Farklı eyaletlerde yaşamaları onları birbirinden ayırıyordu. Ta ki Bailey, âşık olduğu çocukla aynı kasabada yaşayan babasının yanına taşınana kadar.

Bailey, aklındaki şüpheler nedeniyle (gerçek hayatta garip biriye veya daha kötüsü?) Alex'e onun şehrine taşındığını söyleyemedi. Ya da tam bir turist tuzağı olan yerel bir müzede işe girdiğini. Ya da müzenin sinir bozucu şekilde yakışıklı güvenlik görevlisi Porter Roth'un, yani yeni baş düşmanının ona her gün sataştığını. Ama hayat filmlerden çok daha karmaşıktı, özellikle de Bailey; nefret, aşk ve Porter'a karşı hissettiği bu duygu arasındaki o ince çizgiyi keşfetmeye çalışırken.

Yaz ayları geçerken Bailey, online dünyasındaki mükemmel Alex'e tutunup kalmak ile Porter'la kusurlu gerçekliğe riskli bir adım atmak konusunda seçim yapmak zorunda kalacaktı. Bu seçim düşündüğünden hem daha basitti hem de çok daha karmaşıktı. Çünkü Porter'ın da kendine sakladığı bir sırrı vardı...

